

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROPE ME IN

The Cowboys of
Night Hawk

KAYLA GROSSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ROPE ME IN

The Cowboys of
Night Hawk

By Kayla Grosse

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Kayla Grosse

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

yöntemlerle, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar hariç.

İzin almak için www.kaylagrosse.com adresinden yazarla iletişime geçin

Kayla Grosse tarafından yayımlanmıştır

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Birinci ABD Baskısı: Temmuz 2024

ISBN: 979-8-9870546-8-0 (ciltsiz) ASIN :

B0CZBC81MV (e-kitap)

Editör: Melissa Frey Kapak

Tasarımı: Kayla Grosse

Kapak resmi Nia Oliveira IG tarafından yapılmıştır:

@niaoliveirart Mizanpaj Nicole Reeves

Duvarların bir gün
yıkılabileceğini düşünenlere.
Acını biliyorum ve seni görüyorum.
Seni anlıyorum.
Umut var.
Seviliyorsunuz.

Contents

[Yazarın Notu](#)

[Rope Me In Çalma Listesi](#)

[1. Kade](#)

[2. Presley.](#)

[3. Kade](#)

[4. Presley.](#)

[5. Kade](#)

[6. Presley.](#)

[7. Kade](#)

[8. Presley.](#)

[9. Kade](#)

[10. Presley.](#)

[11. Kade](#)

[12. Presley.](#)

[13. Kade](#)

[14. Presley.](#)

[15. Kade](#)

[16. Presley.](#)

[17. Kade](#)

[18. Presley.](#)

[19. Kade](#)

[20. Presley.](#)

[21. Kade](#)

[22. Presley.](#)

[23. Kade](#)

[24. Presley.](#)

[25. Kade](#)

[26. Presley.](#)

[27. Kade](#)

[28. Presley.](#)

[29. Kade](#)

[30. Presley.](#)

[31. Kade](#)

[32. Kade](#)

[33. Presley.](#)

[34. Kade](#)

[Epilog](#)

Presley

[Sonsöz](#)

Kade

[Ayrıca Kayla Grosse](#)

tarafından [Teşekkür](#)

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Bu kitap sizi bayıltacak, gülümsetecek, güldürecek ve Randall, Teksas'ın kovboylarına aşık edecek olsa da, aynı zamanda olgun temalar da içeriyor. İşte *Beni İpe Çek'te* nelerle karşılaşabileceğinizi gösteren bir liste:

Şaplak
İp Esareti Kirli
Konuşma
Beden İmajı
Güvensizliği/Hafif Şişmanlık
Fobisi Olumsuz Kendi
Kendine Konuşma
Duygusal Manipülatif İlişkiler Bağımlılık
Alkolizm
Anksiyete
Depresyon TSSB
Keder
İntihar Düşünceleri

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin: www.kaylagrosse.com. Siz veya tanıdığınız biri depresyonla mücadele ediyorsa veya yardıma ihtiyacı varsa, lütfen 988'i arayarak veya 988'e mesaj atarak 988 İntihar ve Kriz Yaşam Hattı ile iletişime geçin veya yardım için www.988lifeline.org web sitesini ziyaret edin.

Her zaman olduğu gibi, lütfen kendinize iyi bakın ve asla yalnız olmadığınızı bilin.

Xoxo,
Kayla

BENİ ÇALMA LISTESİNE BAĞLA

"War with My Mind" Flatland Cavalry
"Friends in Low Places" Garth Brooks
"Beer Never Broke My Heart" Luke Combs
"I Am a Man of Constant Sorrow" Alison Krauss &
Union Station
"Kasırğa" Luke Combs
"Here for a Good Time" George Strait
"Stay a Little Longer" Brothers Osborne "If
You're Gonna Play in Texas" Alabama
"Something in the Orange" Zach Bryan
"The Devil Went Down to Georgia" The Charlie Daniels Band
"Biblical" Calum Scott
"The Kind of Love We Make" Luke Combs "Pitchin'
Fits" Drayton Farley
"Honky Tonkin's What I Do Best" Marty Stuart & Travis Tritt "The
Night" Morgan Wade
"Duet (Feat. Stephanie Briggs)" Penny and Sparrow "It's
a Great Day to Be Alive" Travis Tritt
"Invisible" Hunter Hayes
"If You Love Her" Forest Blakk "Home"
Phillip Phillips

Bölüm 1

Kade

KEDER. Komik ve korkunç bir şeydir. Ciğerleriniz gibi, genişler ve daralır. İçine ne kadar çok hayat üflerseniz, o kadar büyür. Ama onu ne kadar uzun süre aç bırakırsanız, o kadar acı verici olur. Sıkı bir antrenmandan sonra soğuk kış havasına girdiğinizde, soluduğunuz besinlerin göğsünüzde buza dönüşmesi gibi. Sanki şu anda hissediyormuşum gibi göğüs kafesimi ovuyorum.

"Kade?"

Kardiyologum Dr. Ellis beni düşüncelerimden kopardı. Göğsümü ovuşturduğum yere ve sonra gözlerimin içine bakıyor, yüzü şaşkınlıkla kazanmış.

"Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

Elime bakıyorum ve zorla yanıma indiriyorum. Hissettiğim acının gerçek kalbimle hiçbir ilgisi yoktu ama bunu ona söylemeyeceğim. "Evet, özür dilerim. Sadece bir kaşıntı."

Bir an için beni daha da sıkıştıracağını düşünüyorum ama sonra rahatlıyor. "Her şeyin iyi görüldüğünü söylüyordum."

Rahat bir nefes veriyorum ve ona minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. "Tekrar çalışmaya başlayabilir miyim?"

Dr. Ellis sıcak bir şekilde gülümser. "Çıldırmayın. Stresi minimumda tutun ama her şey normal görünüyor. Sana beta bloker vermeye devam edeceğim ama bu sadece bir önlem. Kalp kaslarınızı güçlü tutmak istiyorum, özellikle de yaptığınız iş göz önüne alındığında."

"Tamam o zaman," diyorum, ilaç almak zorunda olduğum için mutlu değilim. Bazen kendimi uyuşuk hissetmeme neden oluyor. Ve okuduğuma göre bu yüzden sürekli

garip rüyalar ve kabuslar. Ama neyse o. Beni hayatta tutuyorsa bundan şikayet etmeyeceğim. Ancak maliyeti konusunda endişelerim var, bunu daha sonra çözmem gerekecek.

"Peki stres atmak için ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

Son üç aydır güvenmeye başladığım doktoruma bakıyorum. Yaralandığımda yürüyüp gitmemi söyleyen bir babayı dinleyerek büyüdüğümde bunu yapmak zor bir şeydi. Ve tüm doktorların bir avuç paragöz şarlatan olduğunu.

"Keçi yogası mı yapmamı istiyorsun yoksa siz şehirlilerin yapmayı sevdiği süslü şeylerden mi?" Sesimde alaycı bir tonla söylüyorum.

Kıkırdıyor. "Eğer keçileri ve yogayı seviyorsanız, evet. Harika bir stres giderici olabileceğini söyleyebilirim. Özellikle de yoga kısmı."

Kendimi cilveli davranmaktan alıkoyamayarak yarım bir tebessüm ediyorum. İnsanlarla başa çıkma yöntemim her zaman bu olmuştur: gergin durumları idare etmek ve işleri güzel ve esintili tutmak.

"Stres atmanın başka harika yolları da var, biliyorsun." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. İstemeden ima ettiğim şey yüzünden sırtı sertleşti ve tekerlekli sandalyesinden kalktı. *Aferin sana, Kade. Doktorunu ürküttün. Hem de evli doktorunu.*

Gözlerim parmağındaki dev elmasa, sonra da yere gidiyor. Bazen ağzımdan çıkanlara engel olamıyorum. Bu noktada bu ikinci doğam. Her zaman kasabanın çapkını ve sonunda da playboyu oldum. Bir sürü kadınla yattım. Bu utandığım bir şey değil; sadece bir gerçek.

Tedaviye başladığımdan beri kimseyle yatmamış olsam da -ve içkiyi bıraktığımdan beri söylediklerime dikkat etme konusunda daha iyi olsam da- son zamanlarda kendimi eski yöntemlerime geri dönmekten alıkoymak giderek zorlaşıyor.

Dr. Ellis boğazını temizliyor ve ben de gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. "Özür dilerim, bu uygunsuzdu."

Sesimdeki pişmanlığı duymuş olmalı çünkü yüz hatları yumuşuyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Son birkaç ayda çok şey yaşadın, Kade. Ben bir psikolog değilim ama eğer görmediysen bir psikoloğa görünmeni tavsiye ederim. Büyük bir kardiyak olaydan sonra depresyon nadir değildir. Ayrıca yaralanan sadece kalbin değildi. Kolunuzu kırdınız ve düştüğünüz için beyin sarsıntısı geçirdiniz. Bu bir vücut için çok fazla. İsterseniz doktor asistanım size bazı tavsiyelerde bulunabilir."

Omuzlarımı geriye atıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Yapmak istediğim son şey bir kafa kırıcıyı görmek. Kafamda dönüp duran tüm bu düşünceler yüzünden muhtemelen beni bir hücreye kapatırlar. Arkadaşlarımdan bahsetmiyorum bile.

sonunu duymama izin vermedi. Tanrı aşkına, daha 22 yaşındayım. Biriyle konuşmam gerektiğine inanmayı reddediyorum. Her zaman sorunlarımla başa çıktım, çocukken bile. Ve her zaman olduğu gibi başa çıkmaya devam edeceğim.

"Bunu düşüneceğim," diyorum ona, inandırıcı olmaya çalışarak.

"Tamam, harika. O zaman burada işimiz bitti. Bir yıl sonra kontrole gelmeni istiyorum."

"Bir yıl mı?"

"Evet. Arada ilk yardım uzmanınıza görünebilir veya sorularınız varsa çevrimiçi portalı kullanabilirsiniz. Ama kalbiniz sağlıklı."

"Tamam, teşekkürler," diyorum, nasıl birincil doktorum olmadığını düşünerek. Ya da en azından çok uzun zamandır yok.

Ayağa kalkıyor ve gitmek için kapıyı açıyor. "Peki ya Kade?" "Evet?"

"İyi olacaksın. Bu küçük bir hıçkırıktı. Stresini düşük tut ve hayatın tadını çıkar. Kendine bu kadar yüklenme; yakın zamanda ofisime dönmek için çok gençsin."

Ona gülümsemeye çalışıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

Gözlerinin kenarları kırışıyor, kahverengi irislerindeki parıltı sanki sözlerim onu üzmüş gibi sönüyor, sanki bana gerçekten değer veriyormuş gibi. Ama birkaç kez hızlıca göz kırptıktan sonra tekrar sıcak ve dostça bakmaya başlıyor.

"Kendine iyi bak, Kade." Kapı kapandıktan sonra üzerimi değiştiriyorum ve koridorun sonuna doğru ilerliyorum. Resepsiyondaki kadına kredi kartımı verip bir yıl sonra için check-up kaydımı yaptırdıktan sonra bitişikteki kapalı otoparkta bulunan kırmızı kamyonetime doğru yürüyorum. İçeri girer girmez, susturulmuş cep telefonumu kontrol ediyorum ve zil sesini tekrar açıyorum.

Birkaç cevapsız mesaj bildiririmim var, ama bilmek için ismi görmeme gerek yok Kimden geldiklerini.

Gavin, zorba ağabeyim, bu randevuya benimle gelmek istedi. İyi olacağım konusunda ısrar ettim, düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu ve yapmam gereken birkaç iş olduğunu söyledim. Sonunda biraz tartıştıktan sonra -ki bu bizim için anormal bir durum değil- doktora kendim gitmeme izin verdi. Beni görmekte biraz geciktiler, bu yüzden bana ulaşmaya çalışmasına şaşırmadım.

Randevu nasıl geçti? Annem ve büyükanmem endişelendim.

KADE: Endişelenen anne ve büyükanne mi yoksa sen misin?

Kade.

Gavin.

Söyle bana, her şey yolunda mı?

KADE: Evet, her şey iyi görünüyor.

Tanrıya şükür.

İlaç kullanmam gerektiği ve bana bir psikiyatriste gitmemi söylediği kısımları atlıyorum. Ama fiziksel olarak iyiyim, o kısım doğru. Diğer şeyleri ona söyleseydim Gavin daha da helikopter kardeş olurdu. O da benim gibi ilaçların maliyeti konusunda endişelenirdi. Sigortamız var ama o kadar da iyi değil. Bunun da ötesinde, acil servise, ameliyata, uzmanlara yaptığım ziyaretleri ödemek için zaten bir ödeme planına girmek zorunda kaldık... liste uzayıp gidiyor. Kız arkadaşı Blake, sevgili babamızın Montgomery Aile Çiftliği'ne karşı biriktirdiği borcu varil yarışlarından kazandığı parayla kapatmış olabilir ama bu hala nakit sıkıntısı çekmediğimiz anlamına gelmiyor. Ve yapacağım son şey Blake'ten daha fazla para istemek olacak, rahmetli erkek kardeşinin mezarlıktaki beş yıllık anma törenini mahvettiğim gün hayatımı kurtardıktan sonra benim için bir kız kardeş gibi olmuş olsa bile. Bunu düşündüğümde, sadece Blake'e ve ailesine değil, aynı zamanda onun ailesine de verdiğim acıdan dolayı midemde suçluluk duygusu birikiyor.

Kendiminkini.

Kasketimi çıkarıyorum ve parmaklarımı tüylü, tozlu sarı saçlarımda gezdirdikten sonra yüzümde gezdiriyorum. Kaza geçirdiğim o yirmi dört saati her gün defalarca zihnimde canlandırıyorum.

O gün öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim, babamla aynı öfkeye sahiptim. Ama Gavin'in dokuz ay boyunca babamın ailemize bıraktığı borç konusunda yalan söylediğini öğrendiğimde ve Blake'in arazimizi bir çiftliğe dönüştürmek için yaptığı iş planını keşfettiğimde çok öfkelen dim. Öfkeden de öte.

Kardeşinin bu kadar ciddi bir konuda kendisine bu kadar uzun süre yalan söylediğini öğrenen herkes böyle olur sanırım. Ve kendimi savunmam gerekirse, Blake'in iş planının, arazimizi satın alıp ailesi için bir çiftliğe dönüştürmek istediği anlamına geldiğini düşünmüştüm, bize yatırım yapmak istediği anlamına değil.

Kendimi kaybettim ve o andan itibaren öfkemin kararlarımı etkilemesine izin verdim. Mezarlığa gittiğimi ve kasabanın yarısının önünde kardeşimi yumruklayarak yere serdiğimi hatırlamıyorum bile. Ya da birkaç kez yattığım bir kızın erkek kardeşiyle şehirdeki bir barda fiziksel bir tartışmaya girdiğimi. Ama eve geldiğimde ailemi Blake ile mutfak masasında otururken bulduğumu çok net hatırlıyorum. Bensiz o kadar mutlu görünüyorlardı ki -barbekü yaparken gülüyorlar ve hayat çok tatlıymış gibi davranıyorlardı- beni bir arada tutan tüm ipler koptu.

Babamın beni ve Gavin'i her zaman götürdüğü, arazimizdeki kanyon olan Devil's Rock'a ATV'lerimizden biriyle gitmeye karar vermeden önce bir şişe viski aldım ve sarhoş oldum. Daha sonra ne olduğunu, beni o uçurumun kenarında durmaya iten şeyin ne olduğunu, kalbimin durmasına neyin yol açtığını düşünmek istemiyorum. Ama bildiğim bir sonraki şey, Blake tarafından hayata döndürüldüğümdü. Sonra hastanedeydim.

Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Her gün, nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum. *Neden* hayatta kaldığımı. Belki de bu Tanrı'nın beni cezalandırma yöntemi. Beni öldürmek bana kolay bir çıkış yolu verebilirdi.

Telefonum çalıyor, bu sefer bir arama var. Arayanın kim olduğunu gördüğümde dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamıyorum. Arayan Jake, arkadaşım ve yerel barımız Night Hawk'taki patronum. Gavin ve ben babam öldüğünden beri orada çalışıyoruz. İlk başta ekstra para içindi ama aslında gerçekten hoşuma gidiyor. Dışarı çıkabilmeyi ve gelen insanlarla eğlenebilmeyi özlemişim. Her zaman iyi vakit geçiriyoruz. Özellikle de bekarlığa veda partileri için şehirli kızları getirdiğimizde.

"Hey, dostum," diyorum telefonda.

"Her şeyin yolunda olduğunu duydum. Tebrikler."

"Kahretsin. Kardeşim kasabanın dedikoducusu oldu. Yakında Yaşlı Abbey Allen'dan bile beter olacak."

"Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Güzel. İşgüzarın tekine dönüşüyor."

Jake kıkırdar. "Dürüst olmak gerekirse, mesajını aldığı anda onun yanında duruyordum. Benim için aldığı bazı erzakları getiriyordu. Ama o gidene kadar seni aramayı bekledim." Son kısmı neredeyse şakacı bir tonla söylüyor, bu da ilgimi çekiyor.

"Bana daha fazlasını anlat."

"Yarın akşam çizgi dansı öğretmek ister misin?" "Yarın mı?"

"Evet, müşteriler ne zaman döneceğini sorup duruyor. Olmazsa, yapabilirim ya da Gavin'e tekrar iki adım atması için yalvarabilirim. Gerçi bu her zaman Blake'in

ve Gavin dans pistinde gösteriş yapıp öpüştüler."

Bu sefer kıkırdayan benim. Jake'in Blake Tanner'a her zaman aşık olduğu bir sır değil ama o artık Gavin'in sevgilisi. Gavin bunu destekliyor, hatta bir araya gelmeleri için tezahürat bile yapıyor, ama sanırım onları bir çift olarak görmek hala harika hissettirmiyor. Özellikle de gözlerini ya da ellerini birbirlerinden uzak tutamayan bir çift olduklarını düşünürsek.

"Bunun yükünü çekmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Lütfen. Çiftliğinizde yeterince bulunuyor ve eminim ki siz de kendi payınıza düşenden daha fazla PDA görmüşsünüzdür."

Homurdanıyorum, onları görmek istediğimden daha fazlasını yaparken yakaladığım zamanları düşünüyorum. "Doğru."

"Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, sorun değil. Bir yolunu bulurum."

Vücudumu yeniden harekete geçirme ihtimali midemde bir heyecan kaşıntısı yaratıyor. Elbette, fizik tedavi ve çiftlikte ufak tefek şeyler yapıyordum ama tam hız gitmek için can atıyordum. Boş oturmayı sevmiyorum; bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Ayrıca bu, ilaçlarımı ödememe de yardımcı olacak.

"Evet, ben de

varım." "Evet mi?"

"Bunu kaçırmazdım."

"Sağ ol dostum, minnettarım. Burası çok çılgındı. Yeni bir barmen tuttum, o da yarın işe başlıyor, yani sen pistteyken o da gecenin büyük bölümünde barda Gavin'in gölgesi olabilir. Başka bir Montgomery erkeğinin kadınları coşturması harika olacak."

"İş için iyi olduğumu mu söylüyorsun?"

"Bunu biliyorsun."

Gülüyorum. "Bu plandan Gavin'e bahsetme. Kendimi iyi hissetsem de dans edeceğimi söylersem, annelik taslayacak ve muhtemelen gelmemi engellemek için beni yatak odama kilitlemeye çalışacaktır." *En azından fiziksel olarak.*

"İspiyonlamayı düşünmüyordum."

Bir nefes veriyorum. "Teşekkürler, Jake."

"Ben senin arkadayım, dostum. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra Gavin'den bir mesaj daha aldığımı görüyorum. Anneliği konusunda haklı olduğumu kanıtlarcasına, nereye gittiğimi ve ne zaman evde olacağımı sormak için bana mesaj atıyor.

Bir süre seçeneklerimi düşündüm. Çiftliğe geri dönebilir ve ailemin "iyi" olduğumu görmesine izin verebilirdim. Oturup gülümseyebilir ve hepsinin babam ölmeden önceki çocuk olma yolunda ilerlediğine inanmasını sağlayabilirim. Oyun oynayan çocuk.

Barlara gitmek yerine büyükannemle kart oynardım. Gülümseyen ve kakhaha atan, dışarıdan bakıldığında mutlu ve neşeli olan kişi.

Sonra yemek masasına otururduk ve üçü de odadaki fili, yani beni tartışmaktan kaçındıklarından emin olarak her şeyden ve hiçbir şeyden bahsederlerdi. Çünkü her ne kadar kazaya yol açan olaylar hakkında konuşmuş ve özür dilemiş olsak da, konuşma genellikle olduğu gibi yüzeysel düzeyde kaldı. Hâlâ zor soruları sormaktan korkuyorlar. Bana kazamın detaylarını sormaktan. Gavin'in neden hepimize bu kadar uzun süre yalan söylediğini ya da babamın ölmeden önce bizi neden karanlıkta bıraktığını konuşmaktan.

Gerçi ben daha iyi değilim. Çünkü gerçekten sorarlarsa söyleyeceklerimin hoşlarına gitmeyeceğini biliyorum. Birbirimizin etrafında sessizce dolaşmamızın bir nedeni de bu; kimse üç ay öncesinin tekrarlanmasını istemiyor. Kimse benim de nasıl olduğumu bilmek istemiyor. Bu yüzden iyi olup olmadığımı sormaya devam ediyorlar. Ben de iyi olduğumu söylemeye devam ettim. Ve yolumuza devam ediyoruz.

Ping! Cep telefonuma baktım.

Eğer yakında senden haber alamazsam, seni arayacağım.

Kamyonetimi çalıştırıyorum, motor kükreyerek çalışıyor. Aracın titreşimleri bedenimi sarsarken, bu akşamki makul aile yemeğinin görüntülerinin zihnimin gerisinde kaybolmasına izin veriyorum. Son üç aydır iyiydim. PT egzersizlerimi yaptım, doktor randevularıma gittim ve bir damla alkole dokunmadım ya da bir kızı tavlama ve sinirimi sert bir sikişle çıkarmak için bir bara gitmedim - tercihen kız bağılyken ve sikim için yalvarırken.

Vücudumdaki her kas ve tendon geriliyor ve **e l l e r i m** en sevdiğim ipin tenimin üzerinde kaydığını hissetmek, altımda kıvranan bir kadının sıcak bedenine tapmak için kaşınıyor. Yalan söylemeyeceğim; sonunda bunu hayal etmeme izin vermek iyi hissettiriyor. Kontrolü arzulayan ve seven tarafıma, olumsuz düşüncelerimi uzak tutmama yardımcı olan tarafıma teslim olmayı arzuluyorum. Onları derinlere itmeme izin veren ve beni uyuşturan ama aynı zamanda her şeyi hissetmemi sağlayan tarafıma.

Ellerimi esnetiyorum, şu anda avuçlarımda dokulu ipi hissedebildiğime yemin edebilirim. Kahretsin, kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum. Belki de tutmamalıyım. Bir süreliğine kendimden kaçmak güzel olurdu. Kendimden duyduğum sonsuz nefretten geçici olarak kurtulmak. Yirmi iki yaşındaymışım gibi davranmak ve hiç sikime takmamak.

Dr. Ellis'in bana hatırlattığı gibi, ben gencim. Hayattan zevk almalıyım. Seks ve içki de bunun bir parçası değil mi? Neden bu kadar çok şey hissetmem gerekiyor? Onlar hayatlarını istedikleri gibi yaşarken ben neden kardeşimi ve ailemi memnun etmeye çalışıyorum? Özellikle de Gavin'i.

Bunu aklımda tutarak otoparktan çıkıyorum ve buradan yirmi dakika uzaklıkta olduğunu bildiğim bir bara gidiyorum. Bazıları yapmak üzere olduğum şeye kaçınma diyebilir ya da üç aylık ayıklık ve perhizi boşa harcadığım için aptal olduğumu söyleyebilir ama siktir et. Sadece para, iş, yalanlar ve babamın ölümünü düşünmekten bıktım. Hissetmekten bıktım.

Cep telefonum çalıyor, sesi beni rahatsız ediyor. Bir şekilde onu camdan dışarı atmamayı başarıyorum ve iki şeritli işlek yolda ilerlerken aramayı hoparlöre alıyorum.

"Ne oldu?" Huysuzca sordum.

"Mesajıma cevap vermedin," diyor Gavin, belli ki paniklemiş.

"Araba kullanıyorum."

"Eve mi gidiyorsun?" "Hayır."

Gavin duraksıyor. Aramızda ağır bir sessizlik geçiyor. "Her şey yolunda mı?" "Sabah görüşürüz. Bekleme."

"Kade-"

Bitirmesine izin vermedim. Bunun yerine telefonumu kapatıp bara doğru ilerledim ve kardeşimi mutlu etmek isteyen yanıımı kendimden uzaklaştırdım. Herhangi birini mutlu etmek isteyen her parçamı kapatıyorum. Kendimi bile.

İyi hissetme zamanı. Ya da daha iyisi, uyuşma.

Bölüm 2

Presley

Banyo aynasında kendime bakıyorum, morun çeşitli tonlarına karışan platin sarısı saçlarımı düzeltiyorum. Yedi aydan biraz daha uzun bir süre önce, şehirdeki kuaförüm ten rengime ve sol kolumu kaplayan siyah-gri çiçekli dövmelerle mükemmel uyum sağlayacağını söyleyerek beni bu değişikliğe ikna etti. Haklıydı da.

O zamanlar bu saç bana kendimi daha cesur, yeni bir şeyin eşiğindeki bir kadın gibi hissettiriyordu. Üniversitedeyken büyük hayaller kurmaya ve keskin olmaya cesaret eden kız gibi. Risk alan bir kadın gibi. Şimdi... şimdi, bu saç beni sadece göze batan bir başparmak gibi gösteriyor. Dövmelerimle birlikte, "*Bana bakın!*" diyor. *Ben farklıyım!* Nüfusu altıdan az olan küçük bir Teksas kasabasına taşınmayı seçtiyseniz

bin kişi küçük bir stadyuma sığabilir.

Vücudumdaki sınırları silkeledikten sonra aynada bana bakan mavi gözlerime bakıyorum. "Bunu yapabilirsin Presley. Güney'in her yerinde konserler verdin! Böyle davranmayı bırak. Bu sadece barmenlik, Tanrı aşkına!"

Nefesimi tutup gülümsemeye çalışıyorum ama gözlerime ulaşmıyor. Bu son on dakika içinde kendime yaptığım onuncu moral konuşması ve hiçbirisi işe yaramadı. Daha geçen ay binlerce kişilik bir kalabalığa keman çalarken bara gitmekten bu kadar korkmam çok saçma. Ancak keman çalmak ve yeni bir şehirde yeni insanlarla birlikte olmak tamamen farklı iki şey. Artık burada yaşadığımdan ve iyi bir ilk izlenim bırakmak istediğimden bahsetmiyorum bile.

Tak tak! Tak tak! Tak! Tak!

Üç gün önce Delgado'ların çiftliğinde kiraladığım küçük misafir evinin konforunda olmadığımı hatırlayınca sığıyorum, ellerim göğsümde uçuşuyor. İlk vardiyam için yeni barmenlik işimdeyim, tam da iyi bir ilk izlenim bırakmaya çalıştığım yerde.

"Orada her şey yolunda mı?" diye gürlüyor dışarıdan derin bir ses. Ses Jake'in sesine benziyor, beni işe alan adamın. Sanırım Night Hawk'ın sahibi o, ama tam emin değilim. Tek bildiğim o benim ateşli patronum ve beni sadece bir telefon görüşmesiyle işe alan da o. Bugünlerde bunu kim yapıyor ki? En azından bir kez benimle tanışmak ister diye düşünmüştüm ama hayır.

"Alo?" diye tekrar sorar.

Lanet olsun. Aynaya bir kez daha bakıyorum ve sanırım iyi görüldüğüme karar veriyorum. İyi görüldüğümü hiç düşünmedim, özellikle de üniformalar içinde. Neyse ki bu seferki üzerinde Night Hawk'ın logosu olan siyah bir tişört ve ona uygun siyah bir bel önlüğü. Ayrıca kalp şeklindeki dolgun popomu saran ve cömert karnımı sıkı tutan, eski erkek arkadaşım ve şimdi eski grup arkadaşım olan Derek'in vücudumla ilgili beğenmediği şeyleri işaret ettiği yıllardan sonra benim için olmazsa olmaz olan bir çift yüksek belli koyu renk kot pantolon giyiyorum.

En sevdiğim dudak parlaticımı kıvrılmış dudaklarıma son bir kez sürüp derin bir nefes alarak kapıyı açtığımda Jake çok endişeli görünüyordu.

"İyi misin?" diye soruyor, koyu kestane rengi gözleri kırmızı kovboy şapkasının siperliğinin altından benimkilere bakıyor. Yanağımın içini ısııyorum. O *muhteşem* biri. Uzun boylu, geniş, esmer ve yakışıklı. Ama daha da önemlisi, sınırlı tecrübelerime göre, çok iyi biri, ki bu artık pek alışık olmadığım bir şey.

Derek, grubum ve müzik endüstrisinde yolumu bulmaya çalışarak geçirdiğim yıllar arasında, tanıştığım insanların sadece benden bir şey almak için ya da gösteriş için iyi olduklarını düşünerek bıkkın hale geldim. Ancak şu ana kadar Jake bana kendisi hakkında bu tür şeylere inanmam için bir sebep vermedi. Samimi görünüyor, var olduğunu unuttuğum bir özellik.

Beni tanımaması da yardımcı oluyor. Nereli olduğumu ya da keman çaldığımı bilmiyor. Annemle beş yıldır konuşmadığımızı ya da on beş yaşındaki üvey kız kardeşimin müzisyen olduğumu bile bilmediğini bilmiyor. Beş buçuk yıllık erkek arkadaşımın beni aldattığını ve ardından geçtiğimiz Sevgililer Günü'nde beni terk ettiğini bilmiyor çünkü kendimi "artık önemsemediğimi" düşünüyordu. Derek bana sevgilisini istediğini söyledi.

kız arkadaşının sadece kendi görünüşü için değil, aynı zamanda onun ve onun ihtiyaçları için de çaba göstermesi.

Dahası, Jake dört gün önce hayatımın fırsatından vazgeçtiğimi bilmiyor, yirmi iki yaşında Berklee Müzik Koleji'nden mezun olduğumdan beri üzerinde çalıştığım türden bir fırsattan. Bir keman sanatçısı olarak büyük başarılarla imza atma hayallerim vardı ve ben buna hayır demiştim.

Bunların hiçbirini bilmiyor ve umarım hiçbir zaman da bilmeyecek. Çünkü ona asla söylemeyi planlamıyorum. Buraya geleceğim, işimi yapacağım, gündüzleri küçük misafir evime gideceğim ve hayatımla ve müzik kariyerimle ne yapmayı planladığımı bulmaya çalışacağım.

Jake boğazını temizliyor, bana bakmaya devam ederken kara kaşlarından biri kalkıyor. İşte o zaman hâlâ bir şey söylemediğimi fark ettim. *İyi iş, Presley. İyi bir ilk izlenim bırakmanın yolu.*

"Evet, ben iyiyim. Özür dilerim. Hafif bir gardırop arızası yaşıyordum."

Jake tekrar gözlerimin içine bakmadan önce bakışlarının formumda gezinmesine engel olmuyor. "Başka bir üniformaya ihtiyacın var mı? Sanırım arkada daha fazlası var."

Başımı salladım. Uydurduğum yalan en iyi ihtimalle aptalcaydı. "Hayır, artık her şey yolunda. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Başımı sallamadan önce bir süre daha bana bakıyor, sonra da küçük banyo koridorundan ana odaya doğru onu takip etmem için el sallıyor. "Gavin içeri girmeden önce sana etrafı göstereceğim. Bu gece barda onun gölgesi olacaksın ve ihtiyacı olan her şeyde ona yardım edeceksin. Sonunda, kendini rahat hissedersen, müşterilere kendi başına yardım etmeye başlayabilirsin."

"Harika."

"Oh!" Parmaklarını şıklatıyor, barın tepesine ulaştığımızda duruyor. "Kade bu gece burada olacak. Kısa bir aradan sonra line dansı öğretmeye geri döndüğü ilk gece, bu yüzden dolu bir ev olacak. Sadece bir uyarı."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum.

"Telefonda barmenlik deneyiminiz olduğunu söylediğinizi biliyorum ama dediğim gibi, şehir halkı biraz eli sıkı ve talepkâr olabiliyor. Özellikle de meşgul olduğumuzda ve servis için beklemek zorunda kaldıklarında."

Şehir halkı. Laf kalabalığı beni güldürüyor. Bu hafta başında hayatımın belki de en aptalca kararını verdikten sonra nereye gideceğimi düşündüğümde, Randall, Teksas'a gideceğimi asla hayal edemezdim. Ama sosyal medyada doksan dokuz sentlik bir etle kıyamet gezinirken

Elimde mini marketten aldığım sopa ve yüzümden süzülen gözyaşlarıyla mekanik bir boğanın üzerinde üstsüz bir adama rastladım. Çok sevimliydi ve benim için çok gençti ama yeterince yaşlıydı, bu yüzden daha yakından bakmak için durdum.

O zaman bunun bir barmenlik ilanı olduğunu fark ettim, bana sorarsanız insanların dikkatini çekmek için akıllıca bir yol. Araştırdığımda sadece birkaç saat uzaklıkta olduğunu gördüm. Şehir yokmuş gibi davranabileceğim kadar uzaktı ama farklı bir eyalete taşınma ya da ehliyetimi değiştirme konusunda endişelenmemi gerektirecek kadar da uzak değildi. Bu aynı zamanda pahalı büyük şehir dairelerinin parasını nasıl ödeyeceğimi ya da yetersiz birikimlerimi birkaç haftadan fazla nasıl idare edeceğimi düşünmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

"Şehirden gelen insanlarla başa çıkabilirim," diyorum.

Jake bana bakıyor, bakışları ayırt edici. "Oralı mısın?"

Boğazım kuruduğu için yutkunuyorum. Dallas'ın dışında bir banliyöde doğdum ve ben beş yaşındayken annemle babam boşandıktan sonra annem ve yeni kocası Greg ile Lynn adında başka bir banliyöye taşındım. Hala aynı banliyöde, aynı evde yaşıyorlar ve babam Kaliforniya'da yarı yaşında, adını bilmediğim bir kız arkadaşıyla yaşıyor. Ama bunu Jake'e söylemek istemiyorum.

"Evet," diyorum onun yerine. "Öyle görünüyorum, değil mi?"

Kıkırdıyor, bana güzel bir sarılmayı hatırlatan sıcak bir ses. "Kendine bir çift kovboy çizmesi ve şapka alırsan, belki biraz da yıpranmış kot pantolon, daha iyi uyum sağlarsın."

Bunun ne kadar klişe olduğunu yorumlamak yerine gülümseyerek cevap veriyorum. En azından bu kasabadaki insanlar gerçek kovboylar ve çiftçiler, farklı şehirlerdeki barlarda ve kulüplerde konser verirken karşılaştığım ve rol yapmayı seven insanların aksine. Bir çift ucuz bot sipariş etmem ya da Delgado'ların kızı Lyla'nın geniş baldırlarım ve dokuz numara ayaklarım için fazladan bir çift botu olup olmadığına bakmam gerekecek. Ama sanırım böyle bir kasabaya hızlı kargo bulmak pek mümkün değil. Ayrıca paramı biriktirmeliyim, uyum sağlamama yardımcı olacak bir şeye harcamamalıyım.

İçimi çekiyorum. Tüm bu düşünceler beni daha iyi toplanmadığım için kendime kızdırıyor. Eşyalarım arasında Derek'in deposunda bir yerlerde botlarım ve şapkam var ama Randall'daki yeni hayatım ve göçüm pek de iyi düşünülmemişi.

"O zaman sanırım şehir halkını size açıklamama gerek yok," diyor Jake. "İnsanların çoğu iyi, ancak bekarlığa veda partilerimiz olduğunda erkekler biraz kabadayı olabiliyor. Bekârlığa veda partileri de öyle, ama bizimkilerin çoğu

Barmenler ellerinin kalkmasını umursamazlar, özellikle de Kade." Az önce komik bir fıkra anlatmış gibi kendi kendine gülümsüyor.

"Kendimi idare edebilirim," diye onaylıyorum. Ve gerçek de bu. Eğer Derek'in gösterilerden sonra sarhoş olmasını ve gecenin üçünde aptal gibi davranmasını kaldırılabiliyorsam, o zaman endişelenmiyorum.

"Eğer biri fazla gelirse bana, Kade'e, Gavin'e ya da Stu'ya seslenin. Çoğu hafta sonu çalışan ekip biziz," diyor Jake.

"Bunu yapabilirim."

Jake önünde durduğumuz uzun bar tezgahını işaret ediyor. Arka tarafa yakın bir duvar boyunca yerleştirilmiş, böylece küçük sahne ve dans pistinden yastıklı mekanik boğa kafesine kadar Night Hawk'ın tüm düzenini görebiliyorum. Mekan çok büyük değil ama birkaç yüz kişinin sığabileceği büyüklükte ve beni gülümseten türden kitschy country cazibesine sahip. Yerde, yürürken ayaklarımın altında çıtırdayan fıstık kabukları bile var.

"Genellikle Gavin barın sağ tarafında, Stu ise sol tarafında çalışır. Ben arkada evrak işleriyle uğraşmıyorsam masalara bakarım ya da mekanik boğa çalışırken Gavin'in yerine geçerim. Kade buradayken, eğer line dansı öğretmiyorsa, masalar, bar ve bazen de boğa arasında dolaşarak ihtiyaç duyulan her yere gider. Buraya alıştığında, seni de yüzdüreceğim. Ama daha önce de belirttiğim gibi, bu gece Gavin'in gölgesinde kalacaksın ve o seni yönlendirecek."

"Anladım," diyorum, beceriksizce bilgiyi baş parmağımla onaylayarak. Jake başparmağıma bakıyor, dudaklarının kenarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. Olaylara verdiğim tuhaf tepkiler karşısında utançtan kızarmamaya çalışıyorum.

Anksiyetem ve Derek'in sürekli küçümsemesinin etkileri yüzünden insanlarla aram pek iyi değil. Özellikle sahnede çalarken ya da biriyle rahat olduğumda belirli bir dizi sosyal beceriyi nasıl açacağımı biliyorum, ama yeni insanlarla bire bir ya da yeni grup ortamlarında? Garipleşiyorum. Özellikle de etkilemeye çalıştığım insanlarla. Neyse ki Jake beceriksizliğimi görmezden geliyor ve bana etrafı gezdirmeye devam ediyor.

"Şuradaki," diyor kahverengi-beyaz benekli mekanik bir boğayı göstererek, "gururumuz ve neşemiz Tornado."

"Uygun bir isim." Sırıtiyorum.

"Sağ olun. Bize çok para kazandırıyor - buraya gelen tüm bu düğün partilerinin tek sebebi o. Bir de arkadaşım Blake'in bizi ayda bir kez eklemeye ikna ettiği üstsüz mekanik boğa binişi var."

"Akıllıca," diyorum, sohbet etmeye ve normal bir insan olmaya çalışarak.

"Aynen öyle. Boğa zaten büyük bir kalabalık getiriyordu, bir de gömleksiz kovboyları ekleyince neredeyse her hafta sonu dolup taşıyoruz."

"Bu harika."

"Bu yüzden ekstra yardıma ihtiyacımız vardı ve bu yüzden bu kadar çabuk başvurduğunuz için minnettarım. Bu kadar küçük bir kasabada sürekli çalışan bulmak zor. Buradaki insanların çoğu zaten kendi çiftlikleri ve aile işletmeleriyle meşgul."

"Sahip olduğum sınırlı deneyimle beni işe aldığınız için teşekkürler."

Kovboy şapkasının kenarına hafifçe vuruyor. "Kolay bir iş, yine de bunaltıcı olabiliyor." Bunu söyledikten sonra duraklıyor, muhtemelen kapıdan içeri girdiğimden beri kendimi ne kadar beceriksizce sunduğumu düşünüyor. "Sorunuz olursa, gelin beni bulun."

Yüzüne endişeli bir ifade geri döndüğünde, kesinlikle bunu düşündüğünü anlıyorum. Bu kadar tuhaf olduğum için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum; kendimi daha iyi sunabileceğimi biliyorum. Telefon görüşmesinde de öyle yaptım ama bunun için gözlerinin içine bakmam gerekmedi. Ayrıca gruptan ayrılmaya karar verdikten sonra saf adrenaline koşuyordum. Bir an önce bir iş bulup şehirden ayrılmak için oldukça motiveydim.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Yapacağım." Gerçi yapmayacağımı biliyorum. Her zaman yaptığım gibi, hissettiğim her şeyin üstesinden kendi başıma geleceğim. Kendimi daha fazla aptal yerine koymamaya ve en azından bundan sonra ne yapacağımı bulana kadar bu işi sürdürmeye kararlıyım.

Jake başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama açılan bir kapının sesiyle kesiliyor. Başımı girişe doğru çeviriyorum ve iki kovboyun içeri girdiğini görüyorum. Loş ışıktaki ve neon tabelaların parıltısında bile adamlardan birini hemen tanıyorum. Bu işi bulmamın ve şu anda burada olmamın tek nedeni olan mekanik boğayı üstsüz sürerken gördüğüm adam.

"Sakin olmalısın Kade," diyor uzun boylu olan gergin bir sesle.

Kade olduğu anlaşılan kişi adama dönüp bakmıyor ve şöyle diyor: "Sen benim bakıcım değilsin, ağabey. Ben iyiyim. Son kez söylüyorum, rahat bırak."

"Sana bebek bakıcılığı yapmaya çalışmıyorum, ben-"

"Cehennem gibi," diye tükürüyor ve parmağını sözde kardeşinin göğsüne sokmak için dönüyor. İkisi de duruyor, birbirlerine bakıyorlar. Rahatsız olmaya başladım. Seyircileri olduğunu fark etmemiş olmalılar çünkü aralarında her ne oluyorsa ona odaklanmış durumdalar.

"Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum," diyor adam Kade'e. Başka bir şey söyleyecekken Jake yüksek sesle boğazını temizliyor. İki adam da ses üzerine başlarını çeviriyor ve sonunda birkaç adım ötede durduğumuzu fark ediyorlar. Henüz müzik çalmıyor ve burada sadece biz varız, bu yüzden sessizlik sağır edici.

"Beyler," diyor Jake derin ve otoriter bir ses tonuyla. "Yeni barmenimiz geldi."

Kade, Jake'le sadece göz teması kurduktan sonra kardeşinden uzaklaşır ve başka bir şey söylemeden barın arkasındaki depo alanına ve Jake'in ofisine açılan kapıya doğru ilerler. Kapıyı açarak fırlatır, geyik derisinden kovboy şapkasının tepesi sallanan kapının ardında kaybolur.

"Bunun için üzgünüm," diyor uzun boylu kovboy ağır bir duraksamadan sonra. Başındaki siyah şapkayı çıkarıyor, kısa kumral saçları ve her kadını kendinden geçirecek koyu yeşil gözleri ortaya çıkıyor. Bana doğru bir adım atıyor, eğik dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüşüyor. Tanık olduğum şeyden dolayı utanmış görünüyor ama bunun kanıtlarını kare yüz hatlarından silmek için elinden geleni yapıyor.

"Memnun oldum; ben Gavin," diyerek elini uzatıyor.

Genellikle tokalaşmayı sevmeyen biri olarak, kaba görünmemek için kendimi kolumu uzatmaya zorluyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Avuçlarımız buluşuyor, tutuşu güçlü ama sadece birkaç saniye sürüyor, sonra geri çekiliyor ve şapkasını tekrar kafasına geçiriyor.

"Kardeşimin davranışını affetmelisin." Sıcak sesi aramızdaki boşlukta titreşiyor ama bunu söylerken gözlerinde bir hüznün var. "Genelde daha terbiyelidir."

Jake aynı fikirde olmadığını belli eden bir hışırtı çıkarıyor. Gavin ona ters ters bakıyor ve ben daha da yersiz hissederek ayaklarımın üzerinde kayıyorum. İçeriden bilgi almayan kişi olmak her zaman gariptir.

Ellerimi önlüğümün ceplerine sokuyorum. "Sorun yok."

Gavin boğazını temizliyor ve sonra sessizlik bizi bir kez daha koza gibi sarıyor. Beynim söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor ama şimdi Kade'in hışımla çekip gitmesini ve tanık olduğum tartışmanın sonunu hatırlıyorum. Çok gergindi ve birbirleriyle konuşma tarzlarına bakılırsa, sanki bu onlar için normal bir olaymış gibi hissediyordum. Bu bana Derek'le eskiden nasıl kavga ettiğimizi hatırlattı.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve merakımı bastırıyorum. Karışmama gerek yok. Kafamı aşağıda tutmalı ve başkalarının işine karışmamalıyım. Hayatımda daha fazla drama istemiyorum. Randall'a ondan uzaklaşmak için geldim, onu bulmak için değil.

Belki de küçük bir kasaba kötü bir seçimdi.

"Adın ne demiştin?"

Gavin'in tınısı düşüncelerimi yarıp geçiyor ve kan yanaklarıma hücum ediyor. Kahretsin, ona adımı söylemedim. Garip ilk izlenim için iki puan. Gavin ve Kade'in dramatik girişinden daha kötü olduğundan değil.

"Ben yapmadım. Ve bu Presley."

Adımı duyunca gülümsüyor. Her zamanki soruları merak ettiğini biliyorum. "Adını Elvis'ten mi aldın?" "Ailen büyük hayranları mıydı?" "Bu senin seçtiğin bir takma isim mi?" Ve hepsinin cevabı hayır. Annem Elvis'i sevmez bile, babam da bu ismi sevmezdi. Ne yazık ki Presley, annemin erken doğum yapmasının ve babamın iş için şehir dışında olmasının bir ürünü. Hastaneye taksiyle giderken radyoda Elvis'i duymuş ve isim sorduklarında aklına gelen tek şey bu olmuş.

Aptalca ama ismimi sevmeye başladım. Benzersiz ve göze çarpıyor, müzik endüstrisinde bir insanın ihtiyacı olan bir şey. Ayrıca Elvis'i de severim, yani bu benim için bir kazanç. *Yaşasın.*

"Tanıştığımıza memnun oldum

Presley." "Ben de öyle."

Ellerini Wrangler'ının ceplerine soktu ve Jake'e baktı. "Seninle bir saniye arkada konuşabilir miyim?"

Jake'in gözleri aramızda gidip geliyor ve bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle diyor: "Elbette. Presley, birkaç dakika etrafı kolaçan edebilirsin. İstersen biraz temiz hava almak için arkaya geç. Uzun bir gece olacak."

Yanağımın içini ısııyorum. Bu işte kalmak istiyorsam, yeni patronum üzerinde daha iyi ve daha az garip bir izlenim bırakmak için bu gece çok çalışmam gerekecek.

Jake devam ediyor, "Gav'la işimiz bittiğinde, sana ipleri göstermesi için onu göndereceğim."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Her iki adam da Kade'in birkaç dakika önce hışımla girdiği kapıya doğru yürümeden önce bana sıcak bir şekilde gülümsüyorlar. Kısa bir süre bara bakıyorum ve gergin bir nefes alıyorum.

Sessizlikte, düşüncelerim ve kaygılarım beynimin içinde tencere tava çalıyormuş gibi daha yüksek sesle konuşmaya başlıyor. Buraya gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum.

Bunu yapabilirsin, Presley. Bunu yapabilirsin.

Bölüm 3

Kade

BAŞIMI tuğla duvara yaslıyorum. Ekim güneşi hâlâ parlak, ama yakında güneş batmaya başlayacak ve insanlar happy hour için içeri doluşacak. Düşünürseniz bu komik bir kavram. Bunun anlamı, sadece bir saatliğine ya da bazı durumlarda birkaç saatliğine mutlu olabileceğinizdir. Ve bu mutluluk size yarı fiyatına alkol ve kızarmış bar yemekleriyle sağlanıyor. Ya da benim favorim: yiyebildiğin kadar cips ve salsa.

Peki bu benim gibi bir adam için neden daha da komik? Çünkü insanlar Amerika Birleşik Devletleri'nde neden bu kadar çok alkolizm vakası olduğunu merak ediyor. Hayatlarımızın sıkı çalışma ve sadece saatler süren mutluluktan oluşması gerektiğine inanmak için doğduk ve yetiştirildik. Bu mutluluk da alkolle sağlanıyor.

Kendime gülüyorum. Henüz araba kiralayacak yaşta bile değilim; daha ilginç şeyler düşünmeliydim. Ya da daha mutlu şeyler, gerçi düşüncelerim tüm hayatım boyunca Randall'da yaşamamanın bir ürünü. Sık sık burada doğmamış olsaydım belki de üniversiteden yeni mezun olmuş ya da kurumsal Amerika'da çalışıyor olurum diye düşünüyorum - bu seçenekler inek boku küremekten daha iyi değil. Aslında, buradaki çoğu insan dizlerine kadar pisliğe batmış olmanın The Man için takım elbiseli bir maymun olarak çalışmaktan daha eğlenceli olduğunu söyleyecektir.

Cebimden gümüş mataramı çıkarıp bir süre ona bakıyorum ve işaret parmağımla Montgomery monogramının işlenmiş olduğu yeri takip ediyorum. Onu alışkanlıktan taşıyorum ama dün gecedan sonra, kendimi kazadan beri ilk kez doldururken buldum.

Matara bir aile yadigarı. Babamın çiftliğimizi terk ederken içkiye olan sevgisinin bir sembolünü bana bırakması, istediğim tek şeydi,

Gavin'e. Ölmeden hemen önce bana söz verdiği şeye.

Kapağını açıp viskiyi dudaklarıma götürüyorum.

Bir yudum almak için geri çevirdiğimde, arka kapı açılıyor ve bir sarışın görüyorum. Bu, ben içeri girdiğimde Jake'in yanında duran yeni işe alınan kişi olmalı. Gerçi emin değilim, çünkü iyice bakamadım. Kardeşime kızmakla meşguldüm. Bu sabah eve alkol ve seks kokarak geldiğim için bana kızmıştı, sonra da bu gece çizgi dansı öğretmeyi kabul ettiğim için daha da kızmıştı.

Ona kaç kez iyi olduğumu, endişelenmesine gerek olmadığını söylediysem de beni rahatsız etmekten vazgeçmedi. Doktor randevumdan sonra neler olduğunu, nereye gittiğimi, ne kadar içtiğimi, kiminle birlikte olduğumu bilmek istiyordu. Bunların hiçbirisi onu ilgilendirmez ve asla da ilgilendirmeyecek. Ben yetişkin biriyim. Hayatımda ne yapmayı seçtiğim ya da *kimlerle* birlikte olmayı seçtiğim onun kontrolünde değil, her ne kadar öyle olduğunu düşünse de.

"Üzgünüm, gidebilirim." Misafirimin kadifemsi sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Bu sesin gür tınısı bana bir kadının sabah ilk uyandığında, iyice doymuşken çıkardığı sesi hatırlatıyor. Birden fazla şekilde dikkatimi çekiyor.

Basit bir sesin kasıklarımda yarattığı etkiyi görmezden gelerek, şapkamın siperliğinin altından kıza, ya da kadına mı demeliydim, bakmak için bedenimi kaydırıyorum.

İlk fark ettiğim şey saçlarının tamamen sarı olmadığı. Dalgalı, elmas şeklindeki yüzünü çerçeveleyiyor, ama onu benzersiz kılan şey mor. Farklı tonları var, elmacık kemiklerinin yakınında daha açıktan başlayıp diplerde daha koyu, menekşe tonlarına doğru ilerliyor. Bu renk cildini sanki aylardır güneş görmemiş gibi fildişi gibi gösteriyor.

Gözleriyle buluştuğumda, safir irisli gözleri bana bakıyor. Kısa bir süre sonra ayaklarına bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. Bunu birkaç kez daha yaptığında, bakışlarımı uzun süre tutamadığı anlaşılıyor, sanki göz temasım onu tedirgin ediyor.

"Tamam, ben-" Kapıyı işaret edip içeri dönüyor. Biçimli bir siyah kot pantolonun içindeki cömert kızı gözümlün önüne geliyor, ki bu da içinde bulunduğum dar pantolon durumuna hiç yardımcı olmuyor. Dün gece yaşadığım eğlenceden sonra doydüğumu düşünebilirsiniz, ama dürüst olmak gerekirse, serbest bırakma iyi hissettirse de, bana sadece birkaç anlık geçici bir zevk sağladı ve beni eskisinden daha boş bıraktı - siyah bir hiçlik boşluğu gibi. Kendi kendime kıkırdamak istiyorum, çünkü belki de yanılmışımdır ve kötü alışkanlıklarımı kullanmadan çoktan uyuşmuşumdur.

Kadın kapıyı açmak üzereyken konuşmayı başarıyorum. "Kalabilirsiniz. Ne de olsa burası özgür bir ülke."

Dönüyor, omuzları çökmeden ve ellerini ceplerine sokmadan önce gözleri matarama kayıyor. Kot pantolonunun ve önlüğünün ceplerini karıştırırken bakışlarını yere dikerek beceriksizce bir şeyler aramaya başlıyor.

Onun dikkati dağılmışken, gözlerimin armut biçimli vücudunda dolaşmasına izin veriyorum. Saçlarının eşsiz tonunun yanı sıra -ki bu kasabadaki insanların epey ilgisini çekeceğini biliyorum- sol kolunda bir sürü dövme var. Bu Randall'da hiç görmediğim bir şey. Birkaç erkek yaptırıyor ama tanıdığım hiçbir kadının yaptırdığını sanmıyorum. Varsa bile, gizlemişlerdir. Ama siyah-gri çiçeklerin teninde duruşu hoşuma gidiyor. İçimden ona neden bu çiçekleri seçtiğini sormak geliyor. Belki de saçları da menekşe rengine olduğu için menekşelere karşı bir ilgisi vardır.

Geniş kalçalarından aşağı kayan kot pantolonunu yukarı kaldırıp ağzına elektronik sigara kalemine benzeyen bir şey dayadığında, incelememi durduruyorum.

"Sigara mı içiyorsun?" Şaşırarak sordum. Elbette, renkli saçları ve dövmeleri var, ama bana sigara içen biri gibi gelmiyor. Ama belki de bu yüzden sesi seks gibi geliyor.

Yanakları nefis bir pembe renkte kızarıyor ve kalemi dudaklarının arasından çekiyor. "Üniversitedeyken birkaç yıl yaptım. Kötü bir alışkanlık. Birkaç yıl önce bıraktım."

"O zaman bu nedir?"

Elindeki şeye bakıyor. "İçinde nane, kediotu kökü ve papatya olan bir inhale. Seni sakinleştirmesi gerekiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama ağzımdan kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum. "Tamam, bu söyleyebileceğin en şehirli kız şeyiydi."

Burnunu kıvrıyor. Çok sevimli ve bana bir tavşanı hatırlatıyor. "Bu kötü bir şey mi?" diye soruyor.

"Hayır, kötü bir şey değil." Sırıttıyorum. Bunu söylediğimde onun şehirli bir kız olduğunu bilmiyordum ama tahmin etmek kolaydı ve şimdi o da bunu doğruladı.

Kadın saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve süslü kaleminden bir nefes çekiyor. Nefesini verdiğinde, parlak dudaklarından beyaz bir puf dans ediyor. Rüzgâr onu yakalıyor ve ben nane ve bitki kokusuyla çarpılıyorum. "Özür dilerim," diyor ve naneli bulutu bana doğru gelmemesi için zorlanmış gibi savuruyor.

"Sorun değil." Mataramdan bir yudum alıyorum. İnerken viski yakıyor, boş mideme vuruyor ve bana sabahdan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Dans pistinde kendimi aptal durumuna düşürmemek için buna dikkat etmeliyim.

Hiç düşünmeden şişeyi yeni arkadaşşıma uzattım, tabii ona öyle diyebilirim.

Tuhaf çubuk şeyinden bir nefes daha alıyor ve başını sallıyor. "İşteyken içmemem gerektiğini düşünüyorum, özellikle de ilk günümde. Kovulmak istemiyorum."

Şişeyi yerine koyup küçük bir yudum daha alıyorum. Night Hawk'ta çalışan insanların çoğu bir içkiyi reddetmezdi; belli ki bu kadın Jake'in işe aldığı tiplerden değil. Çoğunlukla iş arkadaşlarıım yerel halktan ya da mevsimlik çiftlik işçisi olarak gelip fazladan para kazanmak isteyen insanlardan oluşuyor. Düşündüm de, onlar da genelde erkek.

Bakışlarıımın bir kez daha onun dolgun vücudunda gezinmesine izin verdim. Birçok güzel yeri yuvarlak ve yumuşak. Üzerindeki Night Hawk tişörtü küçük göğsüne çoğunlukla düz bir şekilde oturuyor ve daha önce de belirttiğim gibi arka tarafı harika olmaktan çok daha fazlası. Pamuklu tişörtünün altında neler keşfedeceğimi merak ederek zihnimin biraz daha dönmesine ve hayal kurmasına engel olamıyorum. Göğüslerinin avuçlarıımda nasıl hissedeceğini.

Burnuma bir nane bulutu daha çarptığında, onun göğsüne baktığımı fark ediyorum. Boğazımı temizliyorum ve onun azarlayan gözleriyle bağlantı kuruyorum. *Yakalandım.*

Beni her zaman beladan kurtaran ya da kadınların pantolonlarına sokan en çekici gülümsememi gösteriyorum. "Kovulma konusunda endişelenmene gerek yok. Jake öyle bir patron değil. Burada işler rahattır."

Başını sallıyor, bir elinde inhaler çubuğunu tutarken bir yandan da gömleğinin kısa kollarını çekiştiriyor.

Ona bir kaşıımı kaldırıyorum. "Üşüyor musun?" Üşümüş olamaz. Bir Ekim akşamı için hava Şeytan'ın koltuk altından daha sıcak ve bunaltıcı.

Çekiştirmeyi bıraktığında zaten pembe olan yanakları çilek rengine dönüyor. "Pruk gibi bir şey takıp uzun kollu bir gömlek giymeliydim diye düşünüyordum."

"Neden?"

Alt dudağını ısıırıyor, omuzları içeri kıvrılıyor ve çenesi sanki çok şey söylemiş ve kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi eğiliyor. "Jake ile daha önce yaptığım bir konuşmayı düşünüyordum. Dikkat çekeceğim."

Saçları ve dövmeleeri ona yakışıyor, bu konuda haklı. Ama aynı zamanda iyi bahşışler de getirecek. Buradaki erkekler yeni biriyle çıkmamızı severler. Küçük bir kasabada yaşıyorsanız, ya birinin kızı ya da akrabasıyla çıkma dramasına karışırınız ya da dışarı çıkıp şehirli bir kızı yakalamanız ve bir kovboyla evlenmenin sanıldığı kadar kolay olmadığını anladığınızda sizi ortada bırakmamasını ummanız gerekir.

Ayağımın yanındaki toprağı tekmeliyorum ve küçük bir kıkırdama çıkarıyorum. "Güven bana. Peruk takıp uzun kollu gömlek giyseydin daha da dikkat çekerdin. Kimse bara uzun kollu gömlekle gitmez, en azından bu şehirde. Dans eden ve içki içen insanlar yüzünden hava çok sıcak oluyor."

Kadın iç geçiriyor ve kaleminden bir nefes daha çekiyor. Beyaz bulutu uzun bir süre içinde tutuyor, sonra yutacağını düşündüğüm anda üflüyor.

"Tavsiye için teşekkürler-Kade, değil mi?"

Adımı o kadifemsi ses tonuyla söylediğinde kollarımdaki tüyler yeniden diken diken oluyor. "Daha önce tanışmış mıydık, tatlım?"

Aramızdaki havadaki enerji geriliyor, omuzları dikleşiyor ve vücudu bir yay teli gibi geriliyor. Dudakları aralanıyor, yumrukları iki yanında kenetleniyor ve sert bakışlarla doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Ben kimsenin sevgilisi değilim," diye tersliyor.

Soğuk sesi başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettiriyor ve ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. Beni yere sermeye hazır birinin sesini tanıyordum ve işte buydu. Tam boyumda duruyorum, kendimi en tehditkâr olmayan şekilde sunmaya çalışıyorum - yarım gülümseme, rahat omuzlar, sıcak gözler. "Saygısızlık etmek istemedim." Ve bunda ciddiye dim. Kadınlar genellikle kendilerine takma isimlerle hitap etmeme bayılırlar: tatlım, bebeğim, balım, ne dersiniz deyin. Ama sanırım bu kadın öyle değil.

Birkaç dakika boyunca öylece kalakalıyoruz. Dişlerimi daha geniş bir gülümsemeyle gösterdiğimde, nihayet gözlerini kırıştırıyor ve yaşadığı düşünce sarmalından kurtuluyor. Kendini toparlamadan önce iki kez nefes alıp veriyor ve sonra kalemini cebine koyuyor.

"Benim adım Presley."

"Elvis gibi mi?"

Görünüşe göre bu da söylenmesi gereken yanlış bir şeydi, çünkü yüzünü buruşturdu. "Sadece Presley," diye ısırdı. "P, Pres ya da Lee yok. Benim adım Presley. Lütfen bana sadece bu şekilde hitap edin."

Kaşlarım kalktı. Bu kadın sürpriz oldu. Normalde kadınlar benimle böyle konuşmaz. Belki annem ya da büyükannem, ama o sayılmaz. Belli ki Presley'in beceriksizliğinin altında bir kıvılcım var. Yakılması gereken bir kıvılcım ama ben onu görüyorum.

"Jake ve kardeşin bana adınızı söyledi," diyor. "Yani hayır, birbirimizi tanımıyoruz ama birlikte çalışacağız. Her ne olduysa geride bırakalım, olur mu?" Sıkmam için elini uzattı.

-Yapmasını beklediğim son şey buydu ama bunu komik bir şekilde yapıyor, sanki sallamamı istemiyormuş gibi. Kolu öylece sarkıyor, parmakları hafifçe avucuna doğru kıvrılmış.

Elini inceliyorum, tırnakları saçlarının uçlarına uyacak şekilde koyu mora boyanmış, sonra tekrar sorgulayan gözleriyle karşılaşıyorum. Bu şehirli kız tuhaf, şüphesiz anlatacak bir hikâyesi olan bir kadın. Presley. İsmi sevdim. Elvis'le bir ilgisi olsun ya da olmasın, bu sıra dışı isim ona çok yakışıyor.

Şapkamı çıkarıp avucumu onunkinin içine yerleştiriyorum, böylece kıvrılmış parmakları elimin arkasına sürtünüyor. Teni avucuma sıcacık geliyor, neredeyse fazla sıcak, hatta sinirlerinden ve sıcak geceden dolayı biraz terli.

Sarsıldıkça göz teması bozuluyor, ben onu bakışlarımla esir aldıkça kırmızı yanakları daha da kızarıyor. Hem seksi hem de tatlı. Presley genelde tercih ettiğim bir tip değil - utangaç olmayan kadınlardan hoşlanıyorum - ama itiraf etmeliyim ki ilgimi çekiyor.

Gerçi hangisinin daha fazlasını aradığını bilecek kadar kızla birlikte oldum ve onun hisleri ilişki tipi olduğunu haykırıyor. Ben kesinlikle bir ilişki aramıyorum. Ancak tüm bunlara rağmen, şu ana kadar karşımda nasıl davrandığının tam tersine, yaydığı dışa dönük rockçı kız havasını seviyorum.

Şimdi onu yakından gördüğümde, duygulu gözleri bana onun benim için fazla iyi olduğunu söylüyor. Yüzündeki nazik çizgiler, yüzeyin altında yatan ciddi olgunluk ve az önce yaşadığımız etkileşim bana onun bana zaman ayırmayacağı izlenimini veriyor. Kibar biri ama bu tamamen profesyonel bir ilişki olacak. Ki sonuçta olması gereken de bu. Yemek yediğim yere sıçmama gerek yok.

"Evet," diyorum sonunda, geri çekilmeden önce elini bir kez daha sıkıyorum. Şapkamı başıma geçirip kapıya doğru bir adım atıyorum. Bu adım beni ve Presley'i daha da yakınlaştırıyor, nefesindeki nane kokusunu alabileceğim kadar yakınlaştırıyor.

Nefesi kesiliyor ve kömür rengi kirpiklerinin arasından bana bakıyor. O mavi gözlerin dudaklarımda parlayışını kaçırmıyorum ve bir anlığına eğiliyorum. Bunu neden yaptığımdan emin değilim, belki de onu asla öpemeyeceğimi bildiğim içindir. Ama bu kısa an için bunun nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Onu duvara yasladığımda ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tadına bakmak için içine daldığımda benim için nasıl açılacağını. Bahse girerim, bir kez rahatladığında, Presley dokunuşumun altında çiçek açacaktı. Belki bunun için yalvarırdı bile.

Vücudumdaki tüm kan güneye gittiğinde, yaptığım her neyse onu sona erdirmeye zamanının geldiğini anlıyorum. Beynimle düşünmüyorum.

Presley'i orada bırakarak etrafından dolanıyorum. Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde, gözleri dudaklarımda olduğu yerde, zamanın içinde donup kalmıştı. Kapıyı açmadan önce nefesimin altında "İçeride görüşürüz," diyorum. Arka kapı kapanana kadar nihayet nefes alıyorum ve en iyisinin bu anı silmek olduğuna karar veriyorum.

bu etkileşimi hafızamdan sildim.

Bölüm 4

Presley

JAKE'İN UYARISINA RAĞMEN, Cumartesi gecesi Night Hawk'ın bu kadar kalabalık olmasına hazırlıklı değildim. Mekân duvardan duvara cesetlerle doluydu ve duyduğuma göre dışarıda bir kuyruk başlamıştı. Görünüşe göre bu ilk kez oluyor ve sanırım yerel halktan biri Jake gelecek için bir çözüm bulana kadar bu gece için fedai olmaya gönüllü olmuş. Bu çılgınlık.

"Presley, arkaya koşup biraz daha limon getirebilir misin?" Gavin kalabalığın gürültüsü ve Garth Brooks'un "Friends in Low Places" şarkısı eşliğinde bağırıyor. O kadar gürültülü ki kulaklarım çınlıyor. Keşke kulak tıkacı takabilseydim diyorum. Yüksek sese karşı her zaman hassas olmuşumdur ve bir müzisyen olarak işitme duyum her şeyimdir.

"Evet, elbette," diye bağırıyorum ona. Bana tıpkı Kade'inkine benzeyen bir gülümseme veriyor ve midem küçük bir takla atıyor. Ama küçük kardeşinin aksine, Gavin bana karşı profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı. Kalabalık ve gürültülü olmasına rağmen, onu gölgelemek kolay oldu, özellikle de gecenin başında yerel halktan cevaplamak zorunda kaldığım bitmek bilmeyen soruları durdurduğundan beri. Gelmeye başlar başlamaz, meraklı grup barda oturdu ve kulağımı kesmeden sohbet etmeyi bırakmadı.

Parlak gözlü ve tatlı bir kız olan Polly Carson bana saç rengimle ilgili arka arkaya yirmi soru sordu. Ardından kızıl saçlı sevimli bir kovboy olan erkek arkadaşı Tim bana dövmelerimle ilgili sorular sordu. Otuzuncu soruda keşke peruk ve uzun kollu gömlek giyseym dedim. Muhtemelen rahatsızlığımı gören Gavin onları bardan çıkarıp bir masa bulmalarını sağladı. O andan itibaren her şey tamamen bulanıklaştı.

Kade yedi yaşında çizgi dansı derslerine başladı. Boğanın yanındaki küçük dans pisti, çoğunlukla beyaz kovboy şapkaları ve boyalı kot pantolonlar giyen kadınlarla dolup taşıyordu; bunların arasında 2005'te *The Dukes of Hazzard*'daki Jessica Simpson gibi giyinmiş birkaç gelin partisi de vardı.

Onunla dışarıdaki etkileşimimden ve... ne olduğunu bile bilmiyorum, ona doğru bakmaktan kaçınmaya çalıştım. Yine de bu zor, özellikle de hoparlörden kalabalığa seslenen ve şakalar yapan sesini duyabiliyorken. Sesi güçlü bir bariton, çok derin değil ve dinlemesi kolay, soğuk bir öğleden sonra sıcak bir kucaklaşma gibi. Dansçıları cesaretlendiriyor ve kesinlikle dışarıdayken gösterdiği gibi flört ediyor.

Şarkı değiştiğinde ve "yeehaw" sesi kulaklarıma ulaştığında, kadın denizinde kovboy şapkasının kenarını buluyorum. Dans pistinde karmaşık bir hareket yapıyor, bir kızı göğsüne doğru döndürüyor. Gözlerim elinin kızın elindeki hareketini takip **e d i y o r** ve avucum -daha önce onunkinden değmiş olan-birbirine değiyor.

İçeri girmeden önce, beni öpeceğini sandım. Ki bu çok saçma. Sadece ense hizasındaki tozlu sarı saçları ve işkence görmüş ela gözleriyle yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda birlikte çalışacağımız için ve benden altı yaş küçük olduğu için - ki bu gerçeği rastgele bir yerelden öğrendim. Ayrıca, bir daha hiçbir erkeğin hayatımın önüne geçmesine izin vermek istemiyorum. Üniversiteden hemen sonra Derek'le ve kariyerimde bana "yardım ettiğini" iddia eden insanlarla bunun olmasına izin verdim. Hormonlarımın benim adıma karar vermesine izin vermeyeceğim.

Ve adamın işkence gördüğünden bahsetmiş miydin?

Daha önce kardeşine kızgın bir şekilde bara girmesi -üstelik bir de gözleri faltaşı gibi açılmıştı- bir şeyler yaşadığını göstermiyorsa, üzgün ve endişeli gözleri gösteriyor. Biliyorum çünkü son altı yıldır her gün aynaya baktığımda aynı hüznü görüyorum. Ama onun bakışı... Bilmiyorum, bakışlarından kaçınmak istememe neden olan bir şekilde daha yenilmiş. Sanki onun gözlerine bakmak bana kaçmak için kaçtığım duygunun korkunç bir yansımasını gösterecekmiş gibi hissediyorum - ve buraya gelmemin tek nedeni yeni bir hayata başlamak.

Ayrıca konuşmamızın bir bölümünde bana *tatlım* dedi ki bu benim için hemen hayır demektir. Bu sevgi ifadesi derimin altına bir kıymık gibi batıyor. Derek'in küçümseyici davrandığı zamanlarda kullanmayı sevdiği bir kelimeydi, ki bu çoğu zaman böyleydi. Ama sonra Kade özür diledi ve ben de bunu unutmaya çalıştım. Kötü ilk izlenimine rağmen onu tanımadığımı kendime hatırlattım. Eğer Jake beni ilk izlenime göre yargılasaydı, mahvolurdum - bu yüzden Kade'i de yargılamayacaktım.

"Presley?"

Başımı Gavin'e çeviriyorum ve utangaç bir şekilde gülümsüyorum. Kötü izlenimlerden bahsetmişken, benden limon getirmemi istedi ve ben hiç kıpırdamadım.

"Limes, anladım." Sanırım kıkırdıyor, ama ben oyalanmıyorum, zaten orada bir aptal gibi durduğum için utanıyorum.

Arka tarafa doğru yürürken diğer barmen Stu bana gülümsüyor ve ben de ona el sallıyorum. O da bana iyi davrandı. Gerçekten iyi. Bu düşünce gözümün seğirmesine neden oluyor çünkü bunun benim için bu kadar önemli olması komik ama uzun zamandır içimde hissettiğim hüznü yatıştırıyor.

Görünüşe göre, insanların karşılık beklemeden iyi davranması artık kayda değer bir şey.

Arka odaya girdiğimde uzun bir iç çekiyorum, bardan dökülen fıstık kabukları ayaklarımın altında çıtırdıyor. Ellerimi kalçalarımın altına koyarak etrafa bir göz atıyorum ve limonların nerede olduğunu merak ediyorum. Jake'in ofisine açılan bir kapı, ara sokağa açılan bir kapı, mola vermek için oturabileceğimiz küçük bir masa ve vardiyamız sırasında eşyalarımızı koyabileceğimiz küçük bölmeler görüyorum.

"Ah, evet!" Yer fıstığı ve kraker torbaları da dahil olmak üzere malzemelerin bulunduğu raf sıralarına bakarken, orada olabileceklerini düşünerek kendi kendime söylüyorum.

Sıralar arasında ilerliyorum, gözlerim tarıyor ve ellerim arıyor, ama onları bulma şansım yok. Muhtemelen tam olarak nerede olduklarını sormalıydım, ama fark edilmelerinin kolay olacağını düşündüm.

Bir dakika sonra sinirlenmeye başlıyorum. İçecekler için pek çok farklı karışım ve daha fazla kraker var ama hiç limon göremiyorum. Bir sonraki sıraya geçip bakmaya devam ediyorum. Bunu yaparken arka cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum.

Bütün gece çalıştığını hissettim. Kapatmalıydım ve neden kapatmadığımı bilmiyorum. Tekrar titreştiğinde, burada kimse var mı diye etrafa bakıyorum ama yalnızım. Bu yüzden telefonumu çıkarıp hızlıca bakıyorum, iş arkadaşlarını uzun süre bekleten kız olmak istemiyorum.

Kim olduğunu gördüğümde dişlerimi sıkıyorum, o olacağını bildiğim halde.

DEREK: Bunu neden yaptığını söyleyecek misin?

Ciddi misin, P? Aklından ne geçiyordu?

Bunu bizim için mahvediyorsun. Benim için. Umurunda değil mi?

Lanet telefonuna cevap ver.

DEREK: Cidden, WTF! Ölmediğini biliyorum. Cevap ver Lanet telefon.

O zaman seni değiştireceğiz. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ne istiyorsun?

Gözlerim yanıyor ve burnumun direği sızlıyor. Tabii ki benim iyiliğimi düşünmezdi, sadece kendi iyiliğini düşünürdü. Ve son mesaj - midem bulanıyor ve kendimi hasta hissediyorum. Elimi ağzıma götürüp burnumdan derin nefesler almaya çalışıyorum. Yer fıstığı ve bayat bira kokusunun burada yoğun olması da yardımcı olmuyor, sanki soluduğum hava üzerime kapanıyormuş gibi boğucu ve sıcak hissetmeme neden oluyor.

Endişem artıyor, içimdeki korku dalgaları kıvrılıyor ve sırtımdan yukarı doğru kıvrılarak titrememe neden oluyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendimi azarlıyorum. Vardiyam sırasında arka odada anksiyete krizi geçirmeyeceğim. Şimdi aptal eski sevgilimin beni etkilemesine izin vermenin zamanı değil.

Pantolonumun cebinden inhaler kalemimi çıkarıp uzun bir nefes çekiyorum; nane, telefonumu kapatıp cebime geri koymadan önce yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. Yine çok uzun zamandır yoktum. Gavin iyi biri olsa da, kendimi toparlamazsam muhtemelen benden hoşlanmamaya başlayacak.

Solunum cihazını telefonumun yanına koyuyorum ve elimdeki işe odaklanmaya çalışırken birkaç derin nefes daha alıyorum. Misket limonu. Misket limonu bulmam lazım.

Ama tam hareket etmek üzereyken kıkırdama sesleri duyuyorum.

Donup kalıyorum, yan tarafa baktığımda Kade ile bir kadının öpüştüğünü ve Kade'nin kadını odanın arkasına doğru götürdüğünü görüyorum. Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki rafların arasında beni görmediler.

"Sessiz olmalıyız, kovboy kız," diye mırıldanıyor Kade, onlar görüş alanımdan kaybolurken, kutular artık onları engelliyor.

"Ya sessiz olmak istemezsem?" diye cevap verir kadın. "O zaman ağzını tıkamak zorunda kalırım."

Kız tiz bir kıkırdama çıkarıyor ve sonra öpüşmeye ve birbirlerinin ağızlarında inlemeye başlıyorlar. *Tanrım*. Gavin neden beni buraya geri göndermek zorundaydı?

Misket
limonu
mu?

Kıpırdamadan duruyorum, onlar beni duymadan buradan çıkıp çıkamayacağımı anlamaya çalışıyorum. Ama mahvoldum, çünkü hareket ettiğim anda burada olduğumu anlayacaklar. Sanırım bilseler o kadar da kötü olmazdı ama kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum. Buraya bir sebepten dolayı dönmüş olsam bile, yakalanma fikri vücudumu felç ediyor. Kendimi daha fazla utandırmak istemiyorum.

Kadının gırtlaktan gelen iniltisi dikkatimi tekrar onlara çekiyor ve raftaki fıstık kutularının arasındaki boşluktan bakabilmek için yer değiştiriyorum. Onları gözlemlerken ses çıkarmamaya dikkat ederek nefesimi kesiyorum.

Kade'in eli kadının kalçasında gezindikten sonra elbisesinin kumaşının altında kayboluyor. Bakışlarım kadının başının tepesine ulaştığında, onun kovboy şapkasını taktığını fark ediyorum. Bu bana tuhaf geliyor, ama sonra Güney'deki barları ziyaret ederken duyduğum bir sözü hatırlıyorum: "Şapkayı tak, kovboyu sür."

Kadın ona karşı kıvranıyor, kıvrak vücudu onunkine bastırıyor. Bu açıdan Kade'in sırtı bana dönük. Vücudu yapılı, güneşin altında uzun ve zorlu günler çalışarak elde edebileceğiniz türden bir vücut. Pazularının esnemesini ve kızın kıcını kavrarken bronzlaşmış kollarındaki damarların daha da belirginleşmesini izlerken kayboluyorum.

Kendime rağmen alt dudağımı ısıırıyorum. Neden izlediğimi bilmiyorum. Gitmem gerekiyor. Hemen çıkmalıydım, ama-

"Evet, Kade!" Kadının başı duvara çarpıyor. Onu tekrar öpüyor, diğer eli boynunu kavramaya geliyor. İzledikçe ilğim artıyor. Ben de seviştim, seks yaptım ama sadece Derek'le. Ve bir kez bile bana Kade'in bu kadına dokunduğu gibi dokunmadı, sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adammış ve oksijene ihtiyacı varmış gibi ona ihtiyacı varmış gibi. Bu...

Sıcak.

"Sana sessiz olmanı söylemiştim." Kade onun boynunu sıkıyor, bu sefer biraz daha sert, böylece başparmağı derisine giriyor ve kız nefes nefese kalıyor. Bir an için onun için endişelenmeli miyim diye düşünüyorum ama adam kadının boğazını kötü niyetle sıkıyor. Kadının haykırışındaki aksaklıktan ve adama sürtünme şeklinden anladığım kadarıyla hoşuna gidiyor.

Biraz öne eğilip başımı eğiyorum, böylece hâlâ gizleniyorum ama şimdi Kade'in profilini daha iyi görebiliyorum. Uzun saçları şapkasından dolayı dağılmış ve dans etmekten biraz terlemiş. Kare çenesindeki kirli sakalın gölgesi tepeden gelen sert ışıktta daha belirgin ve öpüştükleri için yanakları kızarmış.

Bakışlarım şişmiş dudaklarını çekiştiren sinsi gülümsemeye ulaştığında, dışarıdaki etkileşimimizi düşünüyorum - beni öpmek üzere olduğuna nasıl yemin ettiğimi, nasıl

Elini elimde çok güçlü ve sıcak hissettim. İçime aniden hücum eden görüntüler karşısında dilimi dişlerimin arkasına bastırıyorum.

Duvara yaslanmış rastgele bir kadın yerine, şimdi ben varım. Kade boğazımı sıkıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. O mükemmel dudaklarını çenemi öpmek için kullanıyor ve sonra diliyle dilimi kızdırıyor. O iyi işlenmiş ellerini üzerimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu ve sakallı çenesinin kalçalarımın arasında ne gibi hislere yol açacağını hayal ederken teninin tuzlu kokusunu neredeyse alabiliyorum.

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki acıyor, bu hareket beni gerçekliğe geri getiriyor. Utanç içimi dolduruyor ve buradan defolup gitme isteğim geri geliyor. Ben yirmi sekiz yaşında bir kadını ve burası benim iş yerim. Burada durup bunu izlememeliydim. Aynı zamanda iş arkadaşım olan daha genç bir adamın beni duvara yaslamış, benimle ilişkiye girmek üzere olduğunu hayal etmemeliyim.

Yani, *kahretsin*. Dikkat çekmeye bu kadar mı açım ki bunu kendi kişisel porno şovum gibi görüyorum? Neyim var benim böyle?!

Sessizce izleme noktandan uzaklaşıyorum ve sırtımı rafa dönüyorum. Bu odadan çıkmam gerek. Belki de dağlarda bir yerde yaşamayı düşünmeliyim. Sadece ben, kendim ve kemanım oluruz. Yarı acınası bir varoluş elbette ama en azından kendimi utandırmak ya da insanlarla uğraşmak zorunda kalmak konusunda endişelenmem gerekmez.

"Presley?" Gavin'in sesi çağırıyor. "O ihlamurlara ihtiyacım var-" Arka odaya girdiğinde kelimeler dudaklarında kayboluyor. Durduğu yerden hem Kade'i ve kadını hem de rafların arasındaki beni görebiliyor. Kade'in kancası cızırdıyor ve ben açık alanın arasından bakınca kadının kızardığını ve Kade'in hiç rahatsız olmadığını görüyorum. Ellerini kadının bedeninden çekip kardeşine bakıyor. Pembe ruj bulaşmış dudaklarına geniş bir gülümseme yayılıyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama sanki yakalandığına sevinmiş gibi görünüyor.

"Yerime bakabilir misin Presley?" Gavin sorar.

İsmimi d u y u n c a s ırıyorum ve hâlâ burada, depo raflarının arasında durduğumu hatırlıyorum. Gavin'in gözleriyle karşılaştığımda tüm vücudum utançtan yanıyor, Kade'e görünene kadar ona doğru birkaç adım atıyorum. Neden bilmiyorum ama ona hızlı bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Göz göze geldiğimizde dudağının kenarı seğiriyor ve bunca zamandır burada olduğumu anladığını biliyorum. Belki de izlediğimi bile biliyordu.

Kulaklarım pembeleşiyor ve çok terlediğim için çukur lekeleri oluşuyor. Tanrıya şükür bu tişört siyah. Başımı tekrar Gavin'e çevirdiğimde, hafif kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor ve bana bir soru sorduğunu hatırlıyorum.

"Evet, ben..." Sözlerimde tökezledim. "Şimdi gidip yapacağım."

"Teşekkürler Presley," diyor. "Ve sen" -ben omzunun yanından geçerken kadını işaret ediyor- "lütfen git. Burası müşterilere göre bir yer değil."

Sanırım protesto için mızızlanıyor ama emin değilim çünkü sallanan kapıdan hızla geçerken barın gürültülü sesleriyle karşılaşıyorum. Odanın kaosu beni az önce içinde bulunduğum, Kade'i kalçalarımın arasında ve elini boğazıma bastırırken hayal ettiğim balondan çıkarıyor. Benim ıhlamur almam gerekirken onun başka bir kadınla öpüşüp koklaşmasını izlediğim balon. Garip benliğim birine "karpuz taşıdım" deme isteği duyuyor ama kimsenin *Dirty Dancing* göndermemi anlayacağından şüpheliyim.

Stu elinde birkaç birayla yanımdan geçip bana sırtlıyor, sonra da arka kapıya bakıyor. Sakallı çenesi o kapının ardında neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi sıkılıyor, bu da Kade'in kadını arka odaya götürdüğünü görüp görmediğini merak etmeme neden oluyor. Bar bölümünden geçmeleri *gerekirdi*, belki de Kade yakalanmak istemiştir? Ama neden?

"İyi misin?" Stu soruyor.

"Evet," diye yalan söyledim. "Ben iyiyim." Sesim gıcırtilı çıkıyor ama bunu örtbas etmek için boğazımı temizliyorum.

"Hey! On dakikadır burada bekliyoruz!" diye bağıyor arkamızdaki adam. Stu'nun kahverengi gözleri önce kapıya, sonra da bana kaydı ve artık kendimi toparlama zamanının geldiğini anladım. Jake'e bu işin üstesinden gelebileceğimi kanıtlamalıyım. Gavin bana ipleri gösterdi, şimdi batma ya da yüzme zamanı. Artık seçtiğim hayat bu. Ya da en azından şimdilik öyle.

"Anladım

Stu." "Emin misin?"

"Gavin'e onu idare edeceğimi söyledim. İyi olacağım," diyorum Luke Combs'un "Beer Never Broke My Heart" şarkısını söylerkenki tınısı eşliğinde, bu yere ve içindeki insanlara uygun görünen bir şarkı. Stu başıyla onaylıyor ve ben de az önce şikâyet eden adama dönüyorum.

Siyah kovboy şapkasına bakıyorum, parlaklığından gerçek bir kovboy olmadığı anlaşıyor. Ayrıca üzerinde pahalı görünümlü bir tişört ve tasarım kot pantolon var. Onun tipini ülkenin her yerinde gördüm ve bu gece kovboy olmak istediği ve bunun onu yatağa atacağını düşündüğü için bu kıyafeti giydiğini biliyorum.

Yüzüme Derek'i her zaman yatıştırmak için kullandığım sakarin bir gülümseme yerleştirdim ve "Sana ne getirebilirim Kovboy?" diye sordum.

Bölüm 5

Kade

Tekila akşamdan kalmalığının ne kadar berbat olduğunu unutmuşum. Başım patlamaya hazır bir patlayıcı gibi hissediyor ve kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum. Terim bile tekila gibi kokuyor. Ve kadınlar. Hay sikeyim. Şu andan itibaren bira ve viskiyle idare edeceğim.

Dirgeni atım Willy'nin ahırının kenarına koyuyorum ve kimsenin, özellikle de aile üyelerimden birinin ya da Blake'in gizlenmediğinden emin olmak için etrafa bakıyorum, sonra da mataramı çıkarıyorum. Hair of the dog işe yarayacaktır. Sulandırılmış viski, bu sabah yediğim yumurtaların yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunmasına neden oluyor ama bu akşamdan kalmalığın daha çabuk bitmesini sağlayacak tek şey bu. Vücudum üç ay içmedikten sonra bu kadar içmeye alışkın değil ve bunun bedelini mide yanması ve baş ağrısıyla ödememi istiyor.

Kasketimi çıkarıyorum ve geriye doğru takmadan önce alnımdaki teri siliyorum. Hava şimdiden çok sıcak, dayanılmaz sıcak hava dalgası huysuz ruh halimi daha da kötüleştiriyor. Bugün için yapmam gereken işleri gözden geçirmeye başlıyorum ve daha sonra bahara girip giremeyeceğimi tartışıyorum - sadece serinlemek için değil, aynı zamanda dün gecedен sonra zihnimi temizlemeye yardımcı olmak için.

Gavin beni ve kızını arka odada bulduğunda, onu dans pistine geri gönderdi ve ardından bana işyeri görgü kuralları hakkında ders vermeye başladı. En başta onu oraya getirdiğim için aptal mıydım? Elbette. En gurur duyduğum an değildi ama bunu ilk kez de yapmıyordum. Ayrıca sağlıklı düşünemiyordum; planladığımdan daha fazla içmiştim. Bir an dans ediyor ve uzun zamandır ilk kez eğleniyordum, sonra bir baktım ki

babamın anısına tekila shotları dağıttım. Geçen hafta ölüm yıldönümünün geçtiğini unutmaya çalışıyordum ama bu lanet şehir bana izin vermiyor.

İlk tekila mideme indiğinde oyun bitmişti. Ondan sonra, elime tutuşturulmaya devam ettiler ve ben reddetmedim, babamı kaybetmenin acısını o akşam için aklımdan silmek istedim. Her türlü duyguyu silmek.

Sonunda kız kovboy şapkamı kafasına geçirdi ve ben de onu biraz eğlenmek için gizlice arka tarafa götürdüm. Hiçbir zaman sevişmedik ve kısa bir süre sonra Night Hawk'tan ayrıldım, otostop çekerek bir yerelden eve döndüm. Kız çekici olsa da benim için pek bir şey yapmıyordu. Bulunduğumuzda mutluydum. Tıpkı önceki gece yaptığım gibi, içine girmekte zorlanıyordum. Boş hissediyordum. Onun dokunuşu... sadece buydu. Dokunuş.

Tüm bu durumla ilgili ilginç olan tek şey, yeni barmen Presley'nin izliyor olmasıydı. Bu beni şaşırtmıştı. Onun kızardığını ve benden uzaklaştığını görmek, bütün gece dans pistinde dikkat çekmekten daha çok şey hissetmeme neden oldu. Bu bana ara sokaktaki zamanımızı, onun üzerinde durduğumda beni öpmek ister gibi baktığını düşündürdü.

Homurdanıyorum, tüm bu düşünceler yüzünden başım çatlıyor.

Kendime gelmek için bir viski daha içmem gerektiğine karar veriyorum. Tam yutkunurken, ahır koridorunun aşağısından Blake'in ve ardından Gavin'in şamatalı kahkahalarını duyuyorum. Görmelerini ve beni psikanalize tabi tutmalarını istemediğim için şişeyi belime sokuyorum - gerçi Gavin'in son birkaç gündür bunu yaptığından eminim.

Yabamı tekrar elime aldım ve tam Blake'in çikolata-kahverengi bukleleri Willy'nin ahırının dışında görüldüğü sırada toprağı sürmeye geri döndüm.

"Kade, buradasın!" Gülümsüyor, sıcak gözleri benimkilerle temas ediyor.

"Buradayım," diyorum.

Kıkırdıyor, Gavin kollarını göğsünde kavuşturmuş onun yanında duruyor. Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, ama bana öyle bakınca, sanki benden çok daha iyiymiş gibi, bunu yapmamak çok zor. Sanki babammış gibi.

Bakışları aramızda temkinli bir şekilde gidip gelen Blake, "Night Hawk'ın kalabalık olduğunu ve Jake'in Corbin'lerden birini fedai olarak kullanmak zorunda kaldığını duydum," diyor.

"Evet, tıklım tıklım doluydu. Sanırım insanlar çizgi dansı için geri döndüğüm için heyecanlıydı."

"Olması gerektiği gibi. Sen en iyilerin en iyisisin."

Ağzımın kenarını yukarı kaldırıyorum. "Teşekkürler. Eğlenceliydi."

"Buna sevindim. Kahvaltı yaptığınızdan emin olmak istedim. Gavin ve ben savurganlık yapıp hepimiz için The Diner'dan bir şeyler almaya karar verdik. Sana bir şey isteyip istemediğini sormaya gitti ama odanda değildin ve telefonun kapalıydı."

"Teşekkürler ama erken kalktım ve yemek yedim. Benim için endişelenmenize gerek yok."

Blake'in alnı kırışıyor ve yorum yapmak istediğini söyleyebiliyorum, muhtemelen benim için her zaman endişeleneceği hakkında bir şeyler söyleyecek çünkü nasıl hissettiğimi önemsiyor, özellikle de o gece Devil's Rock'ta beni kurtardıktan sonra. Ama yapmıyor, çünkü Blake beni ağabeyimin anlamadığı bir şekilde anlıyor.

İkimiz de keder ve aşırı travma yaşadık, o beş yıl önce küçük kardeşinin trajik ölümüne tanık olduktan sonra benden daha fazla. Belki Jake hariç, herkesten çok o beni yargılamıyor.

Başımı sallıyor. "Güzel. Aç kalmanı istemiyorum." O sırada telefonunun saati çalışıyor ve cebinden çıkarıyor. "Beş dakika içinde çiftlikteki bazı işlerde bize yardımcı olacak potansiyel bir yeni çalışanla telefon görüşmem var. Ama gitmeden önce, her şey yolunda mı? Cuma günkü randevunuzdan sonra kontrol etme fırsatım olmadı. Gavin bana madde madde anlattı ama ben senin ağzından duymak istiyorum."

Göğsümü sıvazlıyorum ve ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi veriyorum. "Her şey yolunda."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, tepki verecek zamanım bile olmuyor. Tezgâha adımını atıyor, kollarını bana doluyor ve sıkıyor. Yabayı hâlâ garip bir şekilde yana doğru tutuyorum ama umurunda değil gibi görünüyor. "Çok sevindim, Kade."

Birkaç saniye sonra vücudum gevşiyor. Blake'e karşı gardımı biraz düşürmekten kendimi alamıyorum; beni kendi iyiliği için çok fazla önemsiyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Göğüs kafesimdeki o tanıdık ağrı, doktorun muayenehanesinde yaptığım gibi tekrar ovmak isteyeceğim kadar keskinleşiyor.

Lanet olsun. Hayatımda onun gibi birini hak etmiyorum, benim gibi bir beceriksizi bu kadar önemseyen birini. Geri çekiliyorum, sinüslerim istenmeyen duygularla yanıyor. Bana bilmiş bir bakış fırlatırken kendi gözleri yaşlarla parlıyor.

Boğazını temizledikten sonra, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi. Gavin'i yanağından öpüyor ve ahırın koridorundan aşağıya, kullanmamız için ofis olarak düzenlediğimiz eski bir ahır odasına doğru yürüyor. Kardeşim aşık bir aptal gibi onun gidişini izliyor ve ben de o anı kendimi toparlamak için kullanıyorum.

Willy'nin bir yığın pisliğini gübre kovaasına atıyorum ve Gavin'e sırtımı

dönerek ona defolup gitmesini söylüyorum. Umarım bu açık bir mesajdır.

Dün gece olanlar hakkında konuşmak istemediğimi söyledim. Ama kardeşimi tanıyorum ve diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Benimle birlikte ahıra girmesi için ofis kapısının kapanma sesini duyması yetiyor, çizmelerinin altında talaşlar çıtırıyor.

Tam çalıştığım yerin önünde durduğunda, ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Kolları hâlâ göğsünün üzerinde çapraz duruyor, pazuları şişmiş. Blake gittiğinden beri "ağabey modunu" sonuna kadar açmış durumda ve kavga etmek üzere olduğumuzu biliyorum.

Çenemi kilitliyorum, ellerim yabamın etrafında bükülüyor. Randevumdan sonra telefonda yaptığımız konuşmadan beri bu yüzleşmeden kaçıyordum ama sanırım yüzleşmenin zamanı geldi.

"Sana yardımcı olabilir miyim, Gav?" Bir dakika boyunca öylece baktıktan sonra sordum. Hiçbir şey söylemedi; o çok sevdiği eleştirel bakışlarıyla öylece duruyordu. Dürüst olmak gerekirse, bundan bıktım. Willy'nin son bokunu da gübre kovaşına attıktan sonra dirgenime yaslanıyorum.

"Tekila ve alışveriş merkezindeki parfüm standlarından biri gibi kokuyorsun," diyor sonunda.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Ondan böyle bir yorum bekliyordum. Babam öldüğünden beri "playboy" olduğum konusunda bana yükleniyor, sanki benim yaşımdayken yaban yulaflarını ekmemiş gibi davranıyor. Sanki eve hiç tekila ve parfüm kokusuyla gelmemiş, birlikte olduğu ve muhtemelen düzüştüğü tüm kadınları koklamamış gibi.

Ama onun yorumunu benim için daha da komik kılan şey, bu sabah odamda olmamamın sebebinin eve biriyle gitmiş olmam olduğunu düşünmesi. Bilmediği şey ise onu görme riskini almak istemediğim için ahırın çatı katında uyuduğum.

Alnımdaki teri siliyorum ve yüzümde her şeyden çok *siktir* git diyen yarım bir sırıtışla gözlerinin içine bakıyorum. "Alışveriş merkezlerine sık gider misin, Gav? Botlarının yeni görüldüğünü sanıyordum."

Gavin azı dişlerini gıcırdatıyor ve sonra nefes veriyor. "İyi misin?"

Soru beni şaşırttı. Bana hemen bir ders vermesini beklerdim. Geçen yılki ilişkimiz böyleydi. Ben bir şey yapıyorum, o ders veriyor. Ben sinirlenirim, konuşmayız. Barışırız. Sonra süreç yeniden başlar.

Kazadan hemen önce ve sonra iletişimimiz biraz daha iyiydi. İkimiz de kederimizi farklı şekillerde atlatmaya çalıştığımız konusunda bir tür anlayışa varmıştık. Ama sonra, son birkaç aydır

herhangi bir şey yapma -çalışma, öfkemi dışa vurma, anlamlı konuşmalar yapma- yeteneğimin eksikliği azaldı. Şimdi, sarmal halindeki karanlık düşüncelerim, bir parça yiyeceğe yapışmış bir fare gibi içimi kemiriyor.

Babamın ölüm yıldönümü bu duyguları bastırmaya yardımcı olmadı, özellikle de neden benim yerime Gavin'e Montgomery arazisini bıraktığını anlamaya çalıştığımda. Babam, daha sonra da Gavin, neden bana bu kadar kötü mücadele ettiğimizi söylemedi?

Geçen yıl olan biten her şeyi düşündükçe daha da öfkeleniyorum. Gavin, kazadan sonra birbirimize söylediğimiz özürler yeterliymiş gibi davranmayı seviyor ama hiç de öyle değil. Sanırım iyi olmam, hayatıma devam etmem, bu çiftliği kurmam ve her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyor.

"Kade?" Gavin tekrar sorar.

Sert bir nefes veriyorum. "Ben iyiyim."

Gözleri vücudumda geziniyor, bakışları sağ kolumda ameliyattan kalan ince bir yara izine takılıyor. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun."

"Gerçekten yapabilir miyim?" Ne söylediğimi düşünmeden soruyorum. Gavin gözle görülür bir şekilde sinirleniyor. "Ne demek istiyorsun?"

Gübre kovaşının üzerinde olduğu arabanın sapını tutuyorum ve ahırdan çıkmaya başlıyorum. Gavin beni engelliyor ve bastırmaya çalıştığım öfke kabararak beni ele geçiriyor.

"Hiçbir şey kastetmedim," diye ısırıyorum, başım daha sert çarpıyor.

Gavin'in burun delikleri alevlenir. "İşlerin senin için zor olduğunu biliyorum, özellikle de babamın ölüm yıldönümünde, ama doktordan temiz raporu almanın yardımcı olacağını düşündüm. İçki içmenin ve kadınların geçmişte kaldığını sanıyordum. Şimdi, yaralanmadan önceki haline geri dönüşmüşsun gibi hissediyorum."

"Ben iyiyim, Gav. Sadece biraz eğleniyorum." Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz, ama şu anda duygularıyla nasıl başa çıktığını hakkında konuşmak istemiyorum. Özellikle de A, gerçekten bilmek istediğini düşünmüyorken ve B, gerçeğimin diğer tarafında sadece onun yargısı beklerken.

"Kade, lütfen konuş benimle." "İyiyim dedim ya!" Bağırıyorum.

Gavin elini omzuma koymadan önce ortalığı sessizlik kaplıyor. Kavrayışının altında gerildim. "Ben de onu özlüyorum, Kade. Bizi içinde bıraktığı boka rağmen duyguların olması normal."

Babamızın bizi bok çukurunda bıraktığına katılsam da, bu açıklaması beni teskin etmiyor. Gavin'in onunla benimkinden tamamen farklı bir ilişkisi vardı. Ağabeyime daha çok bir oğul, daha az bir arkadaş gibi davranılırken bana tam tersi oldu.

Babamı kaybettiğim gün her şeyimi kaybettiğim gündü; sadece en yakın ilişkilerimden birini değil, geleceğimi de. Gavin onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anladığını sanıyor ama anlamıyor. Anlayamaz. Ve asla anlayamayacak.

"Yapacak işlerim var." Kardeşimi iterek geçiyorum ve kompost kutusuna doğru ilerliyorum. Beni takip ettiğini anlamak için arkama bakmama gerek yok.

"Kade, lütfen durur musun? Sadece bir dakika konuşmak istiyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Öyle misin?" Ona yüzümü dönmeden bağıryorum. Çünkü tüm bu annelik taslamalarının gerçek bir endişeden mi kaynaklandığını, yoksa sadece yalanlarının yükünü omuzlarından almak için işleri onun için daha az garip hale getirmeye mi çalıştığını merak etmek zorundayım.

"Kade!"

Yine de geri dönmüyorum. Etrafta birkaç çiftlik sahibi var ve sanki hayvanat bahçesinde dövüşmeye hazırlanan iki gorilmişiz gibi bizi izliyorlar. Bu istediğim son şey. İşe aldığımız insanların bizim patlamaya hazır bir grup duygusal saatli bomba olduğumuzu düşünmelerini istemem. Bir işi yürütmenin ya da saygı görmenin yolu bu değil. En azından babam bana bunu öğretti.

Gavin elini pazıma koyuyor ve beni dönüp ona bakmaya zorluyor. Bu sefer ondan uzaklaşıyorum. "Gav, iyiyim dedim." Sesimi alçak tutuyorum ki kimse beni duymasın.

"Ama-"

"Davranışlarımdan endişe ediyorsanız, randevumdan sonra bir gece dışarı çıktığımı ve üç ay boyunca kıkımın üstünde oturup parmaklarımı oynattıktan sonra kutlamak için bir kızı becerdiğimi kafanıza sokmaya çalışın. Beni dava edin."

Gavin üzgün ya da gergin olduğunda yaptığı gibi ensesini ovuşturuyor. "Peki ya dün gece?"

"Eğleniyordum."

"İşteydik, Kade. Ve Presley'i rahatsız ettin."

Gavin içeri girdikten sonra Presley'nin mavi gözlerini rafların arasına bakarken bulduğumu düşünüyorum. Bu düşünce Gavin'e gördüklerinden nefret ettiğini sanmadığımı söylemek istememe neden oldu. Aslında, utanmış görünmesinin yanı sıra, beni ve birlikte olduğum kızı yapmaktan alıkoymaya çalışmadığını söyleyebilirim.

Herhangi bir şey. Sanırım her şeyi izlemiş. Ki bunu ilginç buluyorum.

Gavin'in sorusuna cevap vermediğimde iç geçiriyor. "Geriye gitmeni istemiyorum, Kade. Seni seviyorum ve-"

"Seni durduracağım," diye sessizce tükürdüm. "Ben iyiyim dedim. Benim yaşımdayken eğleniyordun, o yüzden ben farklıymışım gibi davranma. Şimdi elin kolun bağlı, olgun falan gibi davranıyorsun. Kıskanıyorsan bunu söyle." Sözlerimi duyunca az önceki mide bulantısı geri geldi. Farklılıklarımıza rağmen Blake'i ve kardeşimi seviyorum. O da onu çok seviyor ve hayatından memnun. Ama sözlerimden pişmanlık duyamayacak kadar akşamdan kalma ve öfkeliyim. Sadece benden uzak durmasını istiyorum.

"Bu sen değilsin," diyor Gavin.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Gözlerini aç, ağabey. Belki de bu hep bendim ama sen bunu görmezden geliyordun."

"Hayır-"

"Gördün mü Gav, sorun da bu. Bana kim olduğumu söyleyip duruyorsun. Belki de durup ölen gülleri koklamalısın." Bununla birlikte, yüzümde bir gülümseme ve ağzımdan çoktan çıkmış bir şaka ile çiftlik çalışanlarından biri olan Art'ı selamlamaya işaret ederek uzaklaşıyorum.

Art gülüyor ve havadaki gerginlik dağılıyor. Gavin kafamın arkasında bir delik açıyor ama ona bakmayı reddediyorum. Yapacak işlerim var ve artık kavga etmek istemiyorum.

"Art, arkadaki ahırları bitirebilir misin? Sadece yeni talaşa ihtiyaçları var."

"Elbette," diyor.

Ona dirgenimi uzatıp kovayı boşaltıyorum. Gavin'in gözleri hâlâ mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi bana bakarken, bu konuşmadan sonra sakinleşmek ve akşamdan kalma halimi yatıştırmak için bir molaya ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

Art'a, "Bu öğleden sonra güney otlaktaki çiti bitirmek için döneceğim," dedim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Tabii. Sana mesaj atarım." Bu kararla birlikte eve doğru ilerliyorum. Gavin'in beni takip etmeyeceğini biliyorum çünkü yapacak çok iş var.

Hepimiz Blake'in Montgomery Ailesi Çiftliği planlarını ilerletmeye karar verdiğimizde, bu kadar kısa bir süre içinde bunu gerçekleştirmek için yapılması gereken bir ton iş olacağı anlaşılmıştı. Tam olarak dokuz ay. Bunun üç ayı çoktan geçti.

Daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu söyledim ama dikkate alınmadım. Zaten fazla mücadele de edemiyordum. Kazadan sonraki ilk ay boyunca, annem benimle ilgilenirken zamanımı yatakta ağrı kesici ilaçlarla geçirdim. Meğer kırık kemikler ve kırık bir kalbi onarmak çok zormuş.

İkinci ay boyunca daha fazla dahil oldum ama yine de kendimi dışarı itilmiş buldum. Blake beni dahil etmek için elinden geleni yaptı, ancak randevular ve kalbimle ilgili testler için şehre gittiğimden, yine fazla bir şey yapamadım.

Üçüncü ayın başında artık denemekten çoğunlukla vazgeçmiştim. Kolum için fizik tedaviye başladım ve doktorum tarafından daha uzun yürüyüşler yapmama izin verildi ancak herhangi bir şey kaldırmam yasaklandı. Yine, hayatınız arazide çalışmak olduğunda kolay bir şey değil.

Son bir gayretle Blake'e bazı evrak işlerinde yardımcı olmaya çalıştım, konuk evinde yapmamız gereken güncellemeler ve benzeri konularda müteahhitleri arayıp onlarla görüştüm, ancak ben kırımın üstüne oturmayı sevmem. Fiziksel çalışmayı, gecenin sonunda ayaklarımı uzatmayı hak ettiğimi hissetmeyi, o gün iyi bir iş yaptığımı, bir şeyler başardığımı bilmeyi tercih ederim.

Bunu yapamamak kendimi değersiz hissetmeme neden oldu. Şimdi yeniden çalışabildiğime göre bu duyguyu daha az hissedeceğimi umuyorum.

Ama öyle hissettirmiyor. Özellikle de Gavin'le olan kavgamdan sonra.

Birkaç dakika sonra, bu dünyada ilk nefesimi aldığım andan beri yaşadığım eve yaklaşıyorum. Ayaklarım duruyor ve iki katlı evin soyulmuş beyaz boyasına, yeni bir zımparaya ve bir kat boyaya ihtiyacı olan etrafı saran verandasına bakıyorum. Babam ve ben bazı geceler burada saatler geçirir, işten sonra gevşerdik. Bazen büyükannem, annem ya da Gavin de bize katılırdı. Çoğunlukla iş hakkında konuşurduk, yapılması gereken şeyler, satılması gereken sığırlar. Çok derin şeyler değil ama geçimimiz için önemli olan şeyler.

Göğsümü bir özlem dolduruyor, babamın hâlâ hayatta olduğu, Gavin'in tekrar umutsuzca olmamı istediği kaygısız çocuğa daha çok benzediğim daha basit günler için bir özlem. Bu düşünce verandada geçirdiğim günlere dair daha fazla anının zihnimde canlanmasına neden oluyor; babamın on dört yaşında bana ilk viskimi içirdiği gün gibi. Geleceğimin bu topraklarda, Randall'da yaşamak olduğunu fark ettiğim zaman, çocukluğumda hayal ettiğim gibi bir at dizginleme şampiyonu olmak değil.

Yoğun bir hüznün duygusu bir tokmak gibi çarpıyor yüzüme ve tüylerim diken diken oluyor. *Gözlerini aç, ağabey. Belki de bu hep bendim ama sen görmezden geliyordun.*

Gavin'e söylediğim o sözler zihnimde yankılanıyor. Onları yüksek sesle söylemek istememiş olsam bile bir sebepten dolayı söyledim. Çünkü bu verandayla, evimle, babamla geçirdiğim gecelerle ilgili anılarıma rağmen, ailemin beni sandığı gibi kaygısız ve mutlu bir çocuk olduğumdan emin değilim. Çünkü sanırım içimdeki bu çatlağı hep hissettim. Geçtiğimiz yıl bu çatlağı daha da genişletti, altındaki çukur büyüdü ve iltihaplandı.

Matarama uzanıyorum, belki de tüm hayatım boyunca çaresizce kurtulmaya çalıştığım duyguların yakıcılığı yerine viskinin boğazımdaki acısını hissetmek istiyorum. Mavi bir kelebek kanat çırparken parmaklarım soğuk metale değiyor.

Böcek hareketimi durduruyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. Dişlerimin arasından bir nefes veriyorum ve gözlerimi sıkarak kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Düşüncelerimi dizginlemeye. Sarhoş olmak için çok erken ve Gavin babamız gibi olduğumu düşünse bile, öğlene kadar kafayı bulmadan başımın çaresine bakabilirim. Ya da en azından yapabileceğimi düşünüyorum. Daha önce kendimi içmekten alıkoymuştum. Üç ay boyunca ayık kaldım.

Şapkamı düzeltiyorum, ön kapıya giden birkaç basamağı koşarak çıkıyorum ve kapıyı açıyorum. Birkaç şey aldıktan sonra bahara dalacağım. Bu mülkten biraz uzaklaşmalı ve kafamı boşaltmalıyım - umarım bugün yeniden başlatma düğmesine basarım.

Evet, ben de öyle yapacağım.

Bölüm 6

Presley

On cevapsız arama, yirmi dokuz kısa mesaj ve hatta bir e-posta. Lanet olası bir e-posta. Onları okumamaya çalıştım -ya da Derek'in bıraktığı beş sesli mesajı da dinlememeye- ama tabii ki okudum. Çünkü cezalandırılmaya aç biriyim.

En sevdiğim mesaj şuydu: *Bunu bana neden yaptın? Bize mi?*

"Bize" mi? Yarım yıldan fazladır "biz" diye bir şey yok. Ve kendime karşı dürüst olursam, bundan daha da uzun süredir "biz" diye bir şey yok.

İkiz yatakta yuvarlanıyorum, yüzümü yastığa bastırıp çığlık atarken yaylar gıcırıyor. Endişeli enerji içime doluyor ve bir kısmını serbest bırakmaya çalışarak tekrar çığlık atıyorum. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalışmayacağım için yapabileceğim tek doğal şey sosyal medyada gezinmek ve eski sevgilimin beni parçalara **a y ı r m a s ı n ı** dinlemek.

Ayrıca dün gece Kade ile yaşadığımız arka oda olayını düşünmeden edemiyorum. Onu o kızla öpüşürken izlediğimi fark ettiğinde dudaklarının o küçük kalkışı gözümün önünden gitmiyor. Çok utanç verici!

Yine yastığa doğru bağıyorum. Böyle zamanlarda keşke böyle garip bir kaplumbağa olmasaydım diyorum. Keşke kendime daha çok güvenebilseydim ve insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamasaydım.

Gıcırdayan yatakta ters dönüp tavana bakıyorum. Sarı boya, yağmurdan sonra akan çatıdan geldiğini tahmin ettiğim bazı su izlerinin etrafında soyuluyor ve beyaz tavan lambasında küçük bir çatlak oluşturan bir çentik var. Kolumu gözlerimin üzerine atıp ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Burada ne işim var benim? Neden hayatımı bunun için terk ettim? Neden sadece boktan eski sevgilim ve grup arkadaşlarımla uğraşmadım? Eğer sadece

Daha güçlü olsaydım, en azından eski bir yatakta uzanıp yeni bir kat boyaya ihtiyaç duyan tavana bakıp hayattaki seçimlerimi sorgulamak yerine hala keman çalıyor ve sevdiğim işi yapıyor olurdu.

Ama sanırım sonuçta kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Derek'i ve bu noktaya gelmemde beni etkileyen tüm dış güçleri ne kadar suçlamak istesem de, arkadaşlarım bana onun iyi bir adam olmadığını söylerken onunla birlikte oldum. Kendimi onun ilgisine kaptırdım ve o sırada sadece bana yardım ettiğini düşünsem bile beni hedeflerimden uzaklaştırmasına izin verdim. Tanrım, tam bir aptaldım ve öyleyim.

Uzaktan bir inek yüksek sesle mi yavlıyor, sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi. Harika. Şimdi bir ineğin böğürmesini başarısızlığımın işareti olarak kabul ediyorum.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve gözyaşlarımı siliyorum.

"İçeride misin Presley?"

Dışarıda Delgado'ların kızı Lyla'nın soprano sesiyle doğruluyorum. Taşındığımdan beri onunla birkaç kez sohbet ettim ve Randall'a geldiğimde tanıştığım ilk kişi oydu. Bavulumu boşalttığım andan itibaren beni evimde hissettirdi.

Onu bekletmek istemediğim için yataktan kalkıp kapıyı açıyorum ve onu orada dikilmiş, ellerini gergin bir şekilde sıkarken buluyorum. Her zaman iyi bir ruh hali içinde görüldüğünden, bu tavrı midemi bulandırıyor.

"Her şey yolunda mı?"

Koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Kısa bir sohbet için içeri gelebilir miyim?"

Arkamdan yerdeki dağınık eşyalarımı bakıyorum. Yanımda fazla eşya yoktu ama olanları da henüz kaldırmamıştım. Bu küçük stüdyoda eşyalarımı yerleştirebileceğim çok fazla alan yok; sadece küçük bir şifonyer ve dolap var. Ama işe yaramasını sağlamaya kararlıyım.

"Tabii. Çok dağınık. Hâlâ eşyalarımı yerleştiriyorum ama-"

Ben kapıyı tam olarak açmaya vakit bulamadan yanımdan geçip içeri girerek beni başından savıyor. "Sorun değil. Odamı görmelisin!"

Biraz gülümsedim ve kapıyı kapattım. Ellerimi ceplerime sokmaya çalıştığımda, tayt giydiğimi unuttuğum için ellerim havayı delip geçiyor. Lyla fark etmemiş gibi yapıyor ama gözlerindeki eğlenen parıltıyı görebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum ve kollarımı tişörtlÜ göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kapıyı açmadan önce ne giydiğimi daha fazla düşünmeliydim. Sütyen bile giymiyorum. Neyse ki, küçük göğüslere sahip olmanın en iyi olduğu zaman bu. Esintide sallanmaları konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Ne oldu?" Bana ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanarak soruyorum. Yüzündeki ifadeye ve hâlâ ayaklarının üzerinde kıpırdanmasına bakılırsa, iyi bir şey olamaz.

"Kötü haberlerim var."

Kötü haberin ne olabileceğini merak ederek alt dudağımı endişelendiriyorum. Burada ancak bir hafta yaşadım ve ona tüm ayın kirasını ödedim. Ve buraya geldiğimden beri barda çalışmak dışında neredeyse hiç dışarı çıkmadım, yani beni kötü bir kiracı olarak etiketleyecek bir şey yapmadım.

"Tamam, vur bana." Garip ifadelerimden dolayı utanıyorum.

"Bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum." Arka cebinden bir tomar para çıkarıp bana uzattı. "Kiranı geri vermek zorundayım."

Gözlerim paradan onun kahverengi gözlerine kayıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok üzgünüm Presley, ama kardeşim Meksika'dan erken dönüyorum.

Birkaç ay daha orada kalması gerekiyordu ama... eve dönmek zorunda kaldı. Karışık bir durum. Çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum. Tüm ailem çok kötü hissediyor. Böyle bir ihtimal olduğunu düşünseydim burayı size asla kiralamazdık."

Boğazım yanıyor. "Gerçekten mi?" Bu cevap için kendimi tokatlamak istiyorum ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Özür diliyor gibi görünüyor ve vücut dili doğruyu söylediğini haykırıyor. Kira kontratı imzalamadım, bu yüzden yönetim şirketine ya da başka bir şeye götürebileceğim gibi değil. Burayı bakkaldaki bir panodaki ilan sayesinde buldum.

"Tekrar çok üzgünüm Presley. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bu kadar erken döneceğini bilseydik evi kiraya bile vermezdik. Ama kuzenlerimden bazıları sonbahar mevsimine yardım etmek için burada olduğundan ev dolu ve..." Sözlerini yarıda kesiyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

Omzunu sıkmak için uzandım. Normalde insanları rahatlatan biri değilimdir ama buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. İhtiyacı da var, çünkü ben daha ne olduğunu anlamadan Lyla kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, bu duyguya alışkın değilim.

Büyürken ailem daha çok yandan sarılıp el sallayan tipte insanlardı. Boşanmış bir çocuk olarak, ailem beni sevdiklerini bile söylemedi, bana çok fazla sevgi göstermekten bahsetmedi ve sanırım buna alıştım. Derek'in bende hiç hoşlanmadığı şeylerden biri de buydu. O dokunaklı biri, bense öyle biri değilim. Kişisel alanımı severim.

Kade'in düşüncelerine takılıp kalmamın bir başka nedeni daha. Ara sokakta baloncuğumu işgal etmesi ve benim geri adım atmamam garipti.

Bu düşünceyi aklıma girer girmez kafamdan atıyorum. Kollarımda duygusal bir Lyla varken onu düşünmemeliydim zaten. Ağlarken beceriksizce sırtını sıvazlıyorum. Ona bir şey söylemeli miyim?

Tam da muhtemelen tuhaf bir "her şey yoluna girecek" konuşması yapmak üzereyken geri çekildi.

Bronz yanakları kararır. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Bu çok... vay canına!" Yüzündeki gözyaşlarını sildi ve geri çekildi.

"Sorun yok."

"Filtrelerim ya da sınırlarım olmamasıyla tanınırım. Seni ağlatmak istememiştim, birbirimizi çok az tanıyoruz. Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

Başımı salladım. "Hayır, öyle düşünmüyorum." Ve düşünmüyorum da. Alınan bir insan olmasam da, dün gece Night Hawk'taki davranışlarımın da gösterdiği gibi, sürekli olarak beni tuhaf gösteren şeyler yapıyorum. En azından geceyi yüksek bir notla bitirdim-Stu, Jake'e Gavin arka odada Kade'e kim bilir neler söylerken barı idare edişimden etkilendiğini söyledi.

Üzerimdeki baskıyla nasıl başa çıktığımla gurur duydum. Çok yoğun olduğu için gecenin geri kalanını pek hatırlamıyorum. Tek bildiğim iyi bahşişler aldığım ve Polly ve arkadaşlarından sonra sadece birkaç kişinin saçım ve dövmelemlerim hakkında yorum yaptığı.

Lyla iç geçirir. "Seni teselli eden ben olmalıydım. Çok üzgünüm Presley. Gerçekten."

Tekrar bana ve yeni çıkmazıma odaklandığımda kalbim ç a r p m a y a başlıyor ve avuçlarım terliyor. Yaşayacak bir yerim yokken nasıl iyi olacağımı bilmesem de, "Sorun yok Lyla," dediğimi duyuyorum. "Umarım ailenle her şey yolundadır."

"İyi olacak, sadece çok şey oluyor. Bu yıl kuraklık nedeniyle ekinler için pek de iyi geçmedi. Biraz yağmur yağdı ama neyse, çiftlik sorunlarını ya da aile dramlarını duymak istemezsiniz, o yüzden sizi bunlarla rahatsız etmeyeceğim."

"İstersen yapabilirsin."

Kollarını tekrar bana doluyor ve bu kez o bana sarılırken bedenimin gevşemesine izin veriyorum. "Senin iyi biri olduğunu biliyordum Presley. Bu yüzden sana burayı kiraladık." Çekildiğinde, ıslak gözlerinin arasından gülümsüyordu. "Şimdi, iyi haberi duymak ister misin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, kalbim hâlâ çarpıyor. "İyi haberler mi var?"

Lyla ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Tanrım, bununla başlamalıydım! Üzgünüm."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Evet, bu güzel olurdu ama şimdi sadece iyi haberin ne olduğunu bilmek istiyorum. "Her şey yolunda."

"Kardeşimin eve döneceğini öğrendiğimde, gidecek başka bir yerin olmadan seni öylece kapı dışarı edemeyeceğimi biliyordum." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce yerdeki bavula bakıyor. "Başka bir yerin yok, değil mi?"

Başımı salladım. Bu misafirhane olmadan bir sonraki seçeneğim bir motel ya da arabam, ki duş alacak yerim olmadığı ve arabamın da pek büyük olmadığı düşünülürse bu son çare. Bu alan mükemmeldi çünkü gittikçe ödeyebilirdim ve herhangi bir taahhütte bulunmam gerekmiyordu.

Bu kasabanın büyüklüğüne bakılırsa, bu kadar kısa sürede ne tür konut seçeneklerine sahip olduklarından bile tam olarak emin değilim.

"Harika!" diyor mutlulukla.

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum ve bunun neden harika olduğunu merak ediyorum.

Tepkimi görünce bir kahkaha attı. "Bu kötü bir ifadeydi. 'Harika' diyorum çünkü kalman için bir yer buldum."

Bu, çarpan kalbimi biraz sakinleştirdi. "Bunu yapmak zorunda değildin, Lyla." "Pfft! Evet, yaptım. Sana söyledim; kendimi berbat hissediyorum."

"Lütfen yapmayın. İşlerin çıkmasını anlıyorum." Ve ben de ciddiylim. Bana hiçbir şey borçlu değil. Onun için neredeyse bir yabancıyım, bu yüzden bana yeni bir yer ayarlamaya çalışması bile güzel.

Mırıldanıyor, sonra yere bakarken ellerini tekrar sıkmaya başlıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Gözlerimiz birleşirken dudağını ısıırıyor. "Oda, bir nevi tuzakla birlikte geliyor."

"Ne tür bir av?"

"Yolun aşağısında büyük bir çiftlik var. Geçen yıl zor zamanlar geçirdiler ve bir çiftlik kurarak durumu düzeltmenin bir yolunu buldular."

"Ahbap çiftliği mi?"

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Evet! Bu harika bir fikir. Kasaba turizmin çoğumuza para kazandıracağını düşünüyor, özellikle de yaz aylarında. Ama etrafta yardımcı olacak birini işe almak istiyorlar. Asıl kişi bu sabah işi bıraktı, o yüzden zor durumdalar. Henüz faaliyete geçmedi ama bir sürü yeni at alıyorlar ve Blake yardıma ihtiyaçları olduğunu söyledi. İşin yanında maaş ve oda da var."

Blake ismi bir şeyler çağrıştırıyor ve Jake'in bu isimde bir arkadaşından bahsettiğini hatırlıyorum. Sonra aklıma geldi. İş ve oda dedi. "Lyla, bir çiftlikte çalışmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra konuşuyor. "Başka bir iş ister misin bilmiyorum ama maaşı iyi ve arazileri çok güzel. Burası bir çiftlik."

ahırları temizlemek, boyamak gibi işler. Ve dediğim gibi, yaşamak için bedava bir yerle birlikte geliyor!"

Eğer ödemek için çalışıyorsam, yaşam alanlarının teknik olarak bedava olmadığını söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum. Lyla bu çözüm konusunda çok heyecanlı görünüyor ve ben de nankör görünmek istemiyorum.

"Ve..." Bana büyük bir sır veriyormuş gibi yaklaşıyor. "Birbirimizi tanımadığımızı biliyorum ama aramızda kalsın, orada bir sürü ateşli bekâr erkek var. Hatta üstsüz ve terli olduklarında güzel bir manzaran olacak. Sana söyleyeyim, çalışırken bir kovboydan daha seksi bir şey yoktur, özellikle de şu beyaz atletlerden birini giymiş ve kasket takmışlarsa. Phew!" Kıkırdıyor.

Ona göz kırpıyorum ve bir saniye sonra kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Bu konuda haklı olduğunu kabul ediyorum. Çiftlikte çalışan çok fazla giyinik kovboy görmedim. Aslında hiç görmedim. Ama Kade'in sosyal medyada gördüğüm ve beni buraya getiren fotoğrafını düşünmeden edemiyorum.

Lyla tekrar gülüyor ve yüzünde hülyalı bir ifade belirliyor, bulaşıcı mutlu doğası bana da biraz bulaşıyor. Kendisi olmaktan ve aklına geleni söylemekten korkmamasını seviyorum. Bu keşke daha çok yapabilseydim dediğim bir şey, özellikle de onun yaşındayken. Her zaman başkalarının -Derek'in- istediği gibi olmaya çalışmasaydım, yirmili yaşlarımın başları çok daha kolay olurdu. Şimdi nerede olduğuma bir bak... çiftlik işçisi olmak üzere miyim?

"Ne diyorsun?" diye soruyor bir süre daha hiçbir şey söylemeyince. "Tam olarak ideal olmadığını biliyorum ama oradaki herkes harika ve seni kollarını açarak karşılayacaklar."

Bu fikri düşündüm. Bir yanım hayır demek istiyor ama yaşayacak bir yere ihtiyacım var. Ve başka bir iş sadece mali durumuma yardımcı olmakla kalmayacak, aynı zamanda günlerimi Derek'in aptal mesajlarını okumaktan veya hayatımın nasıl tamamen raydan çıktığını düşünmekten başka bir şeyle dolduracak.

Bir tutam mor saçı parmağımda döndürüyorum ve Lyla'nın bakışlarıyla buluşuyorum. "Gerçekten bir çiftlikte çalışabileceğimi düşünüyor musun? Atlara binmekten biraz korkuyorum ve daha önce hiç ahır temizlemedim, her ne demekse."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin Presley."

Gözlerim doluyor ve boğazımı tıkayan hüznü yutkunarak bastırıyorum. Ailemin bana böyle bir şey söylemesini dilediğim o kadar çok zaman oldu ki. Hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirmelerini, hayatımın sağlam ve destekleyici bir parçası olmalarını dilediğim o kadar çok zaman oldu ki. Ama hiç öyle olmadılar. Babam Kaliforniya'ya taşındıktan sonra hayatımla neredeyse hiç ilgilenmedi. Ve

Annem ve yeni kocası her fırsatta beni bir kenara itiyorlardı, özellikle de ben on beş yaşına girerken üvey kız kardeşim doğduğunda.

Lyla başını bana doğru eğdi, gözlerinde "*Hadi Presley, yap*" der gibi bir bakış vardı. o.

Belki de yapmalıyım. Eğer bir şey varsa, bu yeni bir şey. Farklı. Tıpkı Derek'le ayrıldıktan sonra saçımı mora boyadım ve bunun beni kendimin yeni bir versiyonunu bulmaya götüreceğini düşündüm. Ama bu kez yeni bir yerdeyim ve etrafımda üzerimde hiçbir etkisi olmayan yeni insanlar var. Bu şehre gelme sebebim de bu değil miydi zaten - nasıl yeniden başlayacağımı ve uzun zamandır olduğum o korkak Presley olmayacağımı bulmak için?

Derin bir nefes alıyorum ve aceleci sayılabilecek bir karar veriyorum, ama buna katlanacağım. Zaten verdiğim kararların üzerine bir tane daha aceleci kararın ne önemi var ki?

"Pekala, eğer Blake için deneyimi olmayan bir işçi sorun olmayacaksa."

"Güven bana, öyle olacak. Bu kadar kısa sürede yardım ettiği için memnun olacaktır."

"O zaman ona ilgilendiğimi söyleyebilirsin."

Lyla alkışlar ve küçük bir mutluluk dansı yapar. "Şimdi ona mesaj atacağım!" Yüzünde bir sırıtişla arka cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir mesaj yazıyor. Bana bakmadan önce bir dakika boyunca ileri geri gidip geliyor.

"Tamam! İş senindir."

Gözlerim açıldı. "Bu kadar mı? Benimle tanışmak falan istemiyor mu?"

"Sana kefil oldum, Jake de öyle," diyor sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ama içimden geçenlere rağmen ikisi üzerinde de iyi bir izlenim bıraktığını duyduğuma sevindim. "Sana Blake'in numarasını vereceğim, onunla iş hakkında daha fazla konuşabilirsin. Eğer oraya varır ve sana uygun olmadığına karar verirsen, hiçbir kırgınlık duymadan ayrılabilirsin ve biz de sana başka bir şey bulmada yardımcı oluruz."

"Bu kasaba gerçekten çok güven veriyor," diyorum, Jake'in beni sınırlı tecrübemle sadece bir telefon görüşmesinde nasıl işe aldığını düşünerek. Şimdi, hiç deneyimi olmayan bir çiftlik işçisi olacağım. Sanki garip bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ama hayır, sadece çok küçük bir kasaba.

"Randall'da öğrendiğiniz bir şey varsa o da kendi başımızın çaresine bakmamızdır. Ve sen, Presley..." Kollarını tekrar bana doladı. "Artık bizden birisin."

Nazikçe sırtını sıkıyorum, sözleri karşısında gözlerim yaşarıyor. "Teşekkürler, Lyla."

"Önemli bir şey değildi." Geri çekildi. "Bu kadar anlayışlı olduğun ve kızmadığın için teşekkürler, kızacağımı düşündüğümde değil. Çok nazıksın!"

Sözlerinin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Hayatımdaki insanlar bana iyi davranmamış olsalar da, ben onlara fazlasıyla iyi davrandım. Bu yüzden başım belaya girdi ve paspas oldum. Derek gibi insanların beni ezip geçmesine ve iyiliğimden faydalanmasına bu şekilde izin verdim.

"Hemen taşınmak zorunda değilsin," diye devam ediyor Lyla. "Kardeşim iki gün içinde dönecek ama sen Blake'le her şeyi çözene kadar evde kanepede kalabilir."

"Teşekkürler, Lyla."

Bana Blake'in numarasını gönderdikten ve vedalaştıktan sonra yatağıma oturuyorum ve henüz tanışmadığım ya da konuşmadığım yeni patronuma yazdığım boş bir mesajı açıyorum.

İç çekiyorum. Bunu gerçekten yapacak mıyım? Bir çiftlikte mi çalışacağım? Şimdi bütün gün ve gece insanların etrafında olacağım, ki bu planımın bir parçası değildi. Umarım insanlar duymadan kemanımı çalabilirim. İstedğim son şey, şu anda çaldığımı birilerinin öğrenmesi, ne istediğimi anlayana kadar olmaz.

Tanrım, bunu kabul ettiğim için aptal mıyım? Çiftlik işi için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum. Zor bir iş olacağını biliyorum, ki buna karşı değilim, çok çalışmayı seviyorum. Kendimi başarılı hissettiriyor. Ama dışarıda çalışmak? Çiftlik hayvanlarıyla çalışmak? Ayrıca uzun süre sıcakta ve güneşte de iyi değilim. Ama sanırım su ve güneş kremi bunun için var.

Gıcırdayan ikiz yatağıma uzanıp tavana bakarken telefonum titriyor. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok ama yine de bakıyorum.

Grup seninle konuşmak istiyor. Bencilce davranıyorsun, P.

P. Bana öyle demesinden nefret ettiğimi biliyor. Lanet olası pislik. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başarısızlık hissi, kendimden emin olamama hissi geri geliyor - ya da *yoğunlaşıyor* mu demeliyim, çünkü bu hislerin hiç gittiğini sanmıyorum. Yerimi değiştirmek kişiliğimi değiştirmede.

Telefonum başka bir mesajla titrediğinde, onu okumuyorum-bildirimi temizlemek için sadece yukarı kaydırıyorum, sonra Blake'e giden metni açıp ona bir mesaj gönderiyorum. Eski hayatıma geri dönemem. Dönemem işte. Hayatımı alt üst edip buraya gelmemin bir sebebi var. Bunun nereye varacağını görmeliyim, sadece Derek'in artık beni yönetmediğini kendime kanıtlamak için bile olsa.

Telefonum tekrar titrediğinde, neyse ki arayan Blake'ti.

Çarşamba sabahı buluşalım. Sana adresi gönderirim.

Yenilenmiş bir kararlılık duygusuyla ona bir onay mesajı gönderiyorum ve ardından gözlerimi kapatıp telefonumu göğsüme bastırıyorum. Sanırım bunu gerçekten yapacağım. Bir çiftlik işçisi olacağım. Keşke üniversite Presley beni şimdi görebilseydi.

Bölüm 7

Kade

Bir bardağı silip barın altındaki yerine koyuyorum. Pazar günü saat altıya geliyor ve Night Hawk henüz çok kalabalık değil, bu da beni rahatsız ediyor.

Çalışmamam gerekiyordu ama güneydeki otlığı yamalamayı bitirdikten sonra atıma bindim, bahardaki dalışım ve işim bunu başaramadığı için zihnimi temizleyeceğini umuyordum. Ama diğer her şey gibi bu da işe yaramadı. Bu yüzden buraya geldim, insanların sohbetinin ve belki de flört edecek birkaç kadının peşimi bırakmayan düşünceleri durdurması için dua ettim. Ama şu ana kadar şansım yaver gitmedi.

Bir bardak daha alıp silerken barın üstündeki neon tabelalardan birinde yazan "Kovboyları Sevmekten Asla Vazgeçme" yazısına bakıyorum. Bana sorarsanız, insanların kovboy fikrini sevdiğini ama genellikle kovboyun kendisini sevmediğini düşünürsek, komik bir tabela. Ya da kovboyun aşk romanlarında okudukları ya da televizyonda gördükleri türden biri olduğunu düşünürler, oysa aslında bu bara gelen insanların beklediği türden bir yaşam sürenlerin oranı çok azdır. Gerçekte kovboy olmak zor iştir ve çoğumuz beş parasızızdır.

Üzülerek kıkırdıyorum, çünkü çocukken benim de böyle naif fikirlerim vardı. O süslü kovboylardan biri olmak isterdim. Sık sık bir binicinin bir atı hassas bir daire, dönüş ve durma düzeninden geçirdiği rekabetçi bir Batı disiplini olan reining şampiyonu olmayı hayal ederdim. Bir sürü süslü unvan kazanarak kendime bir isim yaptıktan sonra, bu becerilerimi yeni nesil dizgincileri eğitmek, at yetiştirmek için kullanmak istedim.

Birçok yönden Blake'in büyüdüğü türden bir hayat yaratmak ve ailesinin şu anda işlettiğine benzer bir işletme kurmak istedim. Montgomery Ailesi Çiftliği'ni spor dünyasındaki insanların güvenebileceği bir isim haline getirmek istedim. Eğer çocuklarım olursa, onlar için bir miras.

Ama bu hayal öldü. İyi olmadığım için değil - aslında tam tersi - ama büyük hayaller gibi aptalca şeyler için yaratılmadığımı genç yaşta öğrendim. Babam bana çiftlikteki sorumluluklarımı ve eğitimimin bu sorumlulukların önüne nasıl geçtiğini sürekli hatırlatmakla kalmadı, aynı zamanda momentumum da erkenden kırıldı.

Arizona'da büyük bir gençlik yarışmasına katılmaya hak kazanmıştım, ilk ona girsem bile adımlı duyurabilecek bir yarışmaydı bu. Babama katılmam için gereken evrakları vermiştim ama o meşgul olduğu için tamamlaması için Gavin'e vermişti. Gavin unuttu ve ben de son başvuru tarihini kaçırdım.

Öğrendiğim geceyi, hissettiğim kan kaynatan öfkeyi çok net hatırlıyorum. Tüm hayallerimin soğuk bir kış gecesinde nefesim gibi havada kaybolduğunu görebiliyordum. Sanırım ilk kez kendimi gerçekten kaybetmiş ve öfkemin beni ele geçirmesine izin vermiştim, öyle ki Gavin'e vurmuştum ve büyük bir kavgaya tutuşmuştuk.

Geriye dönüp baktığımda, son teslim tarihini kaçırmasının onun hatası olmadığını biliyorum. Tıpkı benim gibi, onun da sırtında çok yük vardı. Babam ona çiftlikte kaldırılabileceğinden daha fazla sorumluluk vermişti ve daha sonra öğrendiğime göre, üniversiteye gidemeyeceği söylenmişti. Çiftlikte ona ihtiyaç vardı ve okula devam etmek istiyorsa tek seçeneği devlet üniversitesiydi.

Tüm bu yaşananlar babamızın harika bir baba olmadığını bir başka örneği. Çocukluğumuzu, özellikle de gençlik yıllarımı düşündükçe, Emmett Montgomery'nin asla düşündüğüm gibi bir adam olup olmadığını daha çok merak ediyorum.

"Bir bira daha alabilir miyim, evlat?"

Yerlilerden birine, Jerry'ye bakmak için dönüyorum. Bu kasabadaki pek çok yaşlı adam gibi o da kaba saba biri. Kahverengi gözlerinin kenarlarında kaz ayakları var ve yüzünün derisi bronzlaşmış ve güneş lekeleri oluşmuş.

"Elbette."

Barın üstündeki şişe kapağını çıkardıktan sonra uzun boynu ona uzatıyorum, bu buralarda bir gelenek. Kim başlattı bilmiyorum, muhtemelen Jake'in babası. Ahşap kapağın her yerinde ezikler ve çentikler var. Jake, tıpkı yerdeki fıstık kabukları gibi bunun da Night Hawk'a ayrı bir çekicilik kattığını iddia ediyor. Ve sanırım öyle. Arkadaşlarımın çoğu gibi biz de

Kimsenin bakıcısı olmadığı için ailelerimizle birlikte bu bara gelirdik. Şimdi çok farklı görünüyor ama ben yine de seviyorum. Jake misafirperver ve eğlenceli bir yer yaratarak iyi bir iş çıkarmış.

Bir adamın ıslık çaldığını duyuyorum ve çenemi kaldırdığımda sarı ve mor saçlı bir kadının bara girdiğini görüyorum. Presley başını eğmiş, gözlerini yere dikmiş yaklaşırken silmek için bir bardak daha alıyorum. Adamın ilgisinden yanakları pembeleşmiş, bu da bana biraz garip geliyor, çünkü onunla ilgili her şey dikkat çekmek için çılgık atıyor - vahşi saçları, dövmeleri, o dar kotun içindeki dolgun poposu.

Bara ulaştığında, o güzel mavi gözlerini sadece bir saniyeliğine bana diyor, ama bu yanaklarındaki lekenin bir ton daha koyulaştığını görmem için yeterli. Renkler bana dün geceyi düşündürüyor, arka odadaki kızı ellememi nasıl izlediğini. Acaba bu koyu kızarıklık onun da hatırladığı anlamına mı geliyor, yoksa sadece ıslıktan mı kaynaklanıyor? Presley'i o kadar iyi tanımadığım için onu anlamakta zorlanıyorum.

Onu selamlamak için ağzımı açtığımda, kafasını ona -daha çok saçlarına ve dövmelerine- bakan Jerry'ye çeviriyor. Garip bir şekilde ona el sallıyor ve ikimiz de tek kelime edemedi arka odaya kaçıyor. Bu garip bir tepki ama belki de benim yüzümden ve dün gece gördükleri yüzündendir. Ya da kendime çok fazla kredi veriyor olabilirim ve bu sadece onun genel beceriksizliğidir.

Dilimi dişlerimin arkasında gezdiriyorum, yeni barmenimiz hakkındaki merakım artıyor. Kafamda sorular dönüyor ve bir yanım onu arka odaya kadar takip edip neden kaçtığını, dün gece beni arka odada görünce ne hissettiğini, beni izlemenin onu tahrik edip etmediğini sormak istiyor. Sorular çoğunlukla uygunsuz ama bütün gün ilk kez sorunlarımı düşünmüyorum. Görünüşü ona bakmam için yalvaran ama davranışları aksini söyleyen gizemli şehirli kızı düşünüyorum.

"Kim bu mor kız?"

Homurdanıyorum. "Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

Omuz silkiyor ve birasından bir yudum alıyor. "Hiç böyle saç görmedim."

"Çünkü Cumartesi geceleri buraya gelmezsiniz." Ki bu doğru.

-Presley buraya renkli saçla gelen ilk kişi değil.

"Cumartesi günü gelemeyecek kadar çok gençsiniz. Dün gece burada sıra olduğunu duydum."

"Doğru duymuşsun."

Zamanın değiştiğine dair bir şeyler mırıldanırken arka kapı açılır ve Presley dışarı çıkar. Jerry onu tekrar inceler, sert ifadesi değişmemiştir.

"Nasılsınız?" diyorum. Selamlaşmak aptalca ama böyle bir yerde çalışmak cazibenin bir parçası ve bu duvarların içindeyken kapatması zor. Dediğim gibi, insanlar Teksas kovboyu rolünü seviyor.

Presley ellerini beline bağladığı önlüğün ceplerine sokuyor ve dudakları aralanmadan önce uzun bir süre ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor.

"Merhaba," diye ciyaklıyor, tekrar ayaklarına bakmadan önce açıkça kasıtsız ses tonundan dolayı gözleri hafifçe şişiyor.

Kullandığım paçavrayı arka cebime sokarken gülmemeye çalışıyorum ve bana bakmasını bekliyorum. Sonunda baktığında, o seksi safir gözleri hâlâ emin değil ama benimle göz temasını sürdürmeyi başarıyor.

"Jake seni bulmamı söyledi. Benimle ne yapacağını bildiğini söyledi." Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz, az önce dağılmaya başlayan kızarıklık tüm gücüyle geri döner.

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum, gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama yalan söylemeyeceğim. Onun basit sözleri karnımın alt kısmında bir şeyleri harekete geçiriyor. Ben yirmi iki yaşında bir adamım, seksi zihnimi boşaltmak ve acımı dindirmek için kullanan biriyim. Kızlar bana her zaman kolay gelmiştir, tıpkı çiftçilik, dizginlemek ve içmek gibi. Ya bu kadın? Kafamı biraz karıştırsa da, onunla ne yapacağımı çok iyi bilirdim. Onun için ne yapabileceğimi.

Gözlerim Presley'in vücudunda geziniyor, tembelce onu inceliyorum. Boğazının temizlenme sesini duyduğumda artık daralmış olan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ona bakmaktan utanmadığımı söyleyen cilveli bir gülümseme gönderiyorum. Bu sadece gözlerinde bir ateş yakıyor, tıpkı dün gece beni göğüslerine bakarken yakaladığında ve ona Tatlım dediğimde olduğu gibi.

Bana bir kaşını kaldırıyor ve kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. Presley'nin duvarlarını yıkmak, içini açmak ve onu serbest bırakmak için ne gerektiğini merak ediyorum. şu anda gözlerinin arkasında gördüğüm o alevi körüklemek için. Aklıma pek çok yol geliyor, birçoğu da onun kadifemsi sesinin benim adımları haykırmasını içeriyor-

Hay sikeyim. Kendimi toparlamak için nefes alıyorum. İş yerinde olmak beni bir kadını takip etmekten asla alıkoymamış olsa da, bir iş arkadaşıyla ilişkiye girmekten daha iyisini bilirim. Dediğim gibi, Presley her zamanki tipim değil ve ben

Dün dışarıdaki küçük anımıza rağmen benimle bir şey yapmak isteyeceğinden oldukça şüpheliyim.

Randall'ın playboyu olarak ünlenmemin bir nedeni var ve bu ünü elim kolum bağlı oturarak kazanmadım. İlk kez seks yaptığımda on beş yaşındaydım, ki bu burada sık rastlanan bir durum değildir. Küçük bir kasabada eğlenmek için yapılacak pek bir şey yoktur ve çiftlik tarlalarındaki lise partilerimiz genellikle çocukların takılmasına ya da en azından öpüşmesine neden olurdu. Yıllar geçtikçe deneyimim arttı ve sonunda internette kink topluluğuna girdim, özellikle ip esareti ilgimi çekti. Bu da beni şehre inmeye ve on sekiz yaşına girdikten sonra kulüplerde uygulamalı deneyim kazanmaya yöneltti.

Presley'nin kıpırdanma ve göz temasından kaçınma şekli bana ilk başladığımda oynadığım bazı kadınları hatırlatıyor, açılmaları zaman alan ve keşfetmek için güvenli bir yere ihtiyaç duyan kadınları. Son iki yılda, kazadan önceki bir kadın hariç, sadece beni arayan kadınlarla birlikte oldum. Bunlar benim sert zevklerimle başa çıkabileceğini bildiğim ve şımartılmaya ihtiyacı olmayan, sonrasında telefon numaralarını değiş tokuş etmek istemeyen ve çıkmak istemeyen kadınlardı.

"Kade?" Dudaklarındaki ismim düşüncelerimi yarıp geçiyor. Tanrım, şimdi garip garip bakan kim? Sadece aptal gibi görünmemek için bile olsa sakın kalmam gerekiyor. Gülümsememi azaltıyorum, böylece daha dostça ve daha az *seni bağlamama izin ver, sevgilim* ve beni takip etmesini işaret ediyorum. Hedefimize ulaşmamız sadece birkaç adımımızı alıyor.

"Bir süreliğine burada dükkân açabilirsin," diyorum ve ona tüm narenciyelerimizi dilimlemek ve kiraz gibi şeyleri yeniden doldurmak için kullandığım istasyonu gösteriyorum. "Şu anda işler oldukça durgun, bu yüzden içecekler için ihtiyacımız olan her şeyi kesmek ve yeniden doldurmak için iyi bir zaman." Bir misket limonu alıp tezgâhın üzerine koymadan önce havaya fırlatıyorum.

Gözleri hareketi izliyor ve fincan tabağı gibi açılıyor, yanakları sanki doğal rengiymiş gibi yeniden pembeleşiyor. İlk başta bir misket limonunun neden bu şekilde tepki vermesine neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sonra Gavin'in dün gece arka odaya girdiğinde misket limonu hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum.

Dudaklarımdan çıkan küçük kıkırdamaya engel olamıyorum. Kendimi kötü hissetmem gerekirken, durum biraz komik. Benim nasıl bir adam olduğumu anlaması da iyi. Belki mesafesini korur ve ben de onu nasıl çözebileceğimi düşünmemeye çalışırken bu kadar zorlanmam.

Parmaklarımı bara vuruyorum. "Sence halledebilir misin?" "Evet, hallederim."

Başımı sallıyorum ve geri çekiliyorum, böylece istasyonda benim yerimi alabiliyor. "Harika. Önümüzdeki yarım saat içinde daha da kalabalıklaşacağız. Pazar günleri çoğunlukla yerli halk gelir, uzun bir haftadan önce stres atmaya çalışırlar. Yarı fiyatına boğa gezintisi sunuyoruz ve bu gece bir müzik grubumuz geliyor. Her an burada olabilirler."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve gözlerinde bir panik ifadesi beliriyor.

"Canlı müziğe karşı bir şeyin mi var?"

"Hayır." Başını sallıyor ama sonra soruyor, "Hangi grup?" Bunu söylerken sesinde hafif bir titreme var ve tüylerim diken diken oluyor. Daha önce bir müzik grubundan bahsederken sinirlenen birini gördüğümü sanmıyorum, bu da bu kadın hakkındaki kafa karışıklığımı ve merakımı artırıyor. Onu rahatlatmam gerektiğini hissediyorum ama şimdiye kadarki etkileşimlerimize bakılırsa bundan hoşlanacağından şüpheliyim. Ve kesinlikle onun hayatına karışmama gerek yok, bu sadece işleri karmaşıktırır.

"Bir kasaba öteden bir grup işte," diye cevap verdim. "Jake'in bir arkadaşı. Daha çok gitarı olan bir adam ve bazen banjo çalan bir kemancı arkadaşı diyebilirim."

Bir limon alırken bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. "Bunların hepsini kesmemi ister misin?"

Pekâlâ, konu değışti. Bunun için onu eleştiremem, özellikle de duygularım hakkında konuşmak istemediğim için. "Sadece tüm kapları doldur. Kalanları da daha sonra kullanmak üzere arka taraftaki buzdolabına koyabilirsin."

Arka odadan bahsedince yine pembeleşti. Tanrım, bu kadın. Nasıl bu kadar kolay utanabiliyor? "Bak, Presley," diyorum, adını kullandığımdan emin oluyorum, bir sevgi sözcüğü değil. "Dün gece için özür dilerim."

Ben devam edemeden elini kaldırıyor. "Bu bir sorun değil. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

İçimi çektim. "Eğer istediğin buysa."

Başını sallıyor, bakışlarımı tutuyor, ancak bir kez daha bunu yapmakta zorlandığını söyleyebilirim. Yumruklarını sıkarken gözbebekleri sıcıyor ve ona sormak istediğim sorular dilimin ucunda duruyor. En büyüğü? Onun kadar utangaç, çene çalmayı sevmeyen biri neden böyle bir şehre taşınır ve bir barda çalışmaya başlar? Bu kafa karıştırıcı. O kafa karıştırıcı.

Hay sikeyim. Belki de bir içki içmeliyim. Onunla ilgili düşünceler hayatımdaki drama dair sarmalımı durdururken, şimdi ona kafayı takmış durumdayım. I

Presley'i ya da onun neden böyle olduğunu umursamamalıyım. Yine de kendimi durduramıyorum.

Müşterilerimizden birinin gürültülü kahkahası Presley'i yerinden sıçratıyor ve göz temasını keserek limon kesme işine geri dönüyor. Bir dakika boyunca onu izliyorum, elleri meyveleri dilimlemeden önce nazıkçe kavırıyor. Kesimleri mükemmel değil ve dilimlerin hepsi düzensiz ama kendini işine adanmış durumda. Bu bana burada çalışmaya başladığım zamanları ve benimkilerin daha da kötü görüldüğünü hatırlatıyor.

"İstersen dilimleri eşit şekilde kesmek için sana bir numara öğretebilirim."

Kesmeyi bıraktı ve yukarı baktı. Sanki yardım teklif ederek onu gücendirmişim gibi, ağzının kenarı sinirlenmiş gibi seğiriyor. Bıçağı yere bırakıyor ve parmaklarını önlüğüne siliyor. "Misket limonu dilimlerini kesmenin bir püf noktası var mı?"

Kıkırdadım. Bunu isteyip istemediğini bilmiyorum ama ses tonu düzdü, sanki söylemeden bana pislik diyor gibiydi. Bu beni rahatsız etmiyor, ama yine de ona limon kesmeyi öğretebileceğimi söylemek kadar basit bir şeyin neden rahatsız edici olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bak, onları istediğin gibi kesebilirsin ama Jake bana öğretmek zorundaydı. Bunu senin için kolaylaştırabileceğimi düşündüm."

Ellerini yuvarlak kalçalarının üzerine koyar ve geri çekilir. "Göster bakalım."

Az önce işgal ettiği yere yerleşerek tekrar sırtıyorum. Bıçağı elime aldığımda, onun yan tarafta durduğunu ve aramıza büyük bir mesafe koyduğunu görüyorum. "Oradan görebiliyor musun?"

Presley gözlerini kırıştırıyor, yüzü yine parlıyor. Ama şimdi utançtan ya da çekingenlikten değil, açıkça kızgınlıktan. Ona meselesinin ne olduğunu sormak istiyorum çünkü son beş saniyede yardım teklif etmek dışında onu kızdıracak hiçbir şey yapmadım. Hah. Belki de sorun budur.

Ona nasıl yapıyorsa öyle devam etmesini söyleyemeden, dişlerinin arasından bir nefes çıkarıp yaklaşıyor - ama hala tam olarak görece kadar yakın değil.

Homurdanıyorum, şimdi ona sinirlenerek karşılık veriyorum. "Gel buraya kadın. Ne yaptığımı görmeni istiyorum."

Gözleri sertleşiyor. "Az önce bana 'kadın' mı dedin?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Ona "kadın" demek bir hataydı. En azından kendime böyle söylüyorum. "Presley." Beni biraz rahat bırakacağını umarak adını söylüyorum. "Lütfen, sadece sana bir şey göstermeye çalışıyorum."

Jerry'nin yüksek sesli kıkırdaması bakışlarımı barda oturduğu yere çekti. Orada olduğunu unutmuştum, büyük olasılıkla tüm alışverişimizi izliyordu. İçkisini içmeden önce bana *iyi şanslar* der gibi şişesini uzatıyor.

Odak noktam tekrar Presley'e döndüğünde, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Göster bana."

Başımı hafifçe sallayarak vücudumu onun görebileceği şekilde eğiyorum. "Önce limonu ikiye bölmek istiyorsun."

"Bunu biliyorum. Başka bir şey var mı?"

Kahkahalar göğsümde kabarıyor ama bastırmayı başarıyorum. Kızgınlığıma rağmen, onun bu ateşli yanını seviyorum. Garip ve utangaç versiyonundan daha iyi. Onunla gerçekten konuşuyormuşum gibi hissettiriyor.

"Evet. Sırrı bilmek ister misin?"

Ayağı yere vuruyor ve bir an için hayır diyeceğini düşünüyorum. Sonra başını sallayarak beni şaşırtıyor.

"Ortasından bir yarık açmalısınız. Bu şekilde bardağın kenarına daha kolay koyabilirsin." Limonu elime alıyorum ve bana yaklaşmadığı için kaldırıp nasıl yaptığımı gösteriyorum. "Güzel, değil mi? Sadece çok derine inmediğinden emin ol ki alttaki kabuğu kesebilesin."

Presley ellerimin çalışmasını izliyor ve sonra başını sallıyor. "Anladım. Çok derine inme."

Yanağımın içini ısıırıyorum. Neden ağzından çıkan her şey bana cinsel bir ima gibi geliyor? Bunun hakkında çok fazla düşünmeden ya da onu tekrar utandırmadan önce dilimlediğim dilimi kesme tahtasına yerleştiriyorum. Ona limonu üç mükemmel dilim olacak şekilde açılı olarak nasıl keseceğini göstermeyi bitiriyorum.

"Yeterince basit, değil mi?" "Evet."

Ondan başka bir şey alamayacağımı anlayarak tekrar yolundan çekiliyorum. Tekrar tahtadaki yerini alıyor ve ben de bıçağı sapı aşağı gelecek şekilde ona uzatıyorum. Bıçağa uzandığında tenlerimiz birbirine değiyor. Dün aptalca onu öpmek istediğimde olduğu gibi, yakınlığımız karşısında nefesinin kesilmesini özlemiyorum.

Presley'nin parmakları gözlerimin içine giriyor. Bu anla ilgili her şey bana sanki gözlerimde bir şey görmeye çalışıyormuş, benim onu okumaya çalıştığım gibi o da beni okumaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Düşüncenin eğik bir tarafı var.

Dudaklarımın kenarında bir sırtış beliriyor ve her nedense bu onu düşündüğü şeyden koparıyor.

Parmakları bıçağa doğru giderken bir kez daha benimkilerin üzerinden geçiyor. Bunu yaparken parmak uçlarının nasırlı olduğunu fark ediyorum, dokuları ilginç. Sol eline bakıyorum ama o bıçağı çekerek aramıza mesafe koymaya çalışıyor. Bu kolay değil, çünkü bunun olması için uzaklaşmam gerekiyor.

"Teşekkürler, buradan sonrasını ben hallederim," diye tersliyor. "Bir kez denemek ister misin?"

"Anladım," diyor tekrar, ses tonunda meydan okuma var.

"Presley." Dikkatleri üzerimize çekmek istemediğim için sesim daha kısık çıkıyor. İçeri daha fazla insan girmeye başladı ve Stu da barda müşterilere yardım ediyor. "İyi misin?"

Bıçağı yere bırakıyor, gözlerimle buluşmayı reddediyor. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir çıkış yaptı ve ben ne olduğunu merak etmek zorunda kaldım. Dokunduğumuz için miydi? Yoksa önceki etkileşimlerimiz yüzünden miydi?

"Kadınlar, haksız mıyım?"

Başımı, yüzünde komik bir ifadeyle birasını yudumlayan Jerry'ye çeviriyorum. "Bir tane daha ister misin?" Presley ya da herhangi bir kadın hakkında onunla konuşmaya girmek istemediğim için soruyorum. Adam iki kez boşanmış. Kasabanın bir süre konuşabildiği tek şey buydu. Söyleyeceği hiçbir şeyin bana yardımcı olabileceğini sanmıyorum.

Önce şişeye sonra bana baktı. "Neden olmasın?"

Bölüm 8

Presley

Yanaklarımdaki yanmayı yatıştırmak için daha soğuk olmasını dileyerek yüzüme BİRAZ SOĞUK su çarpıyorum. Vücudum hâlâ Kade'in ben giderken bana bakmasının etkilerini hissediyor. Muhtemelen o şekilde gitmemeliydim ama ellerimiz birbirine değdiği anda endişem beni ele geçirdi. Ağlamadan ya da ona bağırmadan önce gitmeliydim.

Ellerimi kağıt havlularla siliyorum ve nasırlı sol parmaklarıma bakıyorum. Bıçağı geri aldığımda onları hissettiğini biliyorum ve bunun beni neden kızdırdığını bilmiyorum. Dışarıda çalışmaktan da olabilirdi ama aklıma doğrudan "keman çaldığını biliyor!" geldi - ki bu çok saçma. Ve günün sonunda, birinin keman çaldığını bilmesinin gerçekten bir önemi var mıydı? Olabilecek en kötü şey, belki de benden onlar için çalmamı istemeleriydi.

Ama kendime karşı dürüst olursam, korkma nedenimin bu olmadığını biliyorum.

Kade ile olan etkileşimlerim, az önce bana "kadın" demesi de dahil olmak üzere, arzu edilenden daha az olsa da, kovboydan etkilenmekten kendimi alamıyorum. Onun yanıdayken sanki bedenimin kendi aklı varmış gibi hissediyorum. Beni bir pervane gibi kendine çekiyor, karnımın dönmesine ve tenimin karıncalanmasına neden oluyor - Derek'le tanıştığımdan beri hissetmediğim bir duygu. Ya da belki hiç.

Uzun bir nefes çektim. Bu duygunun şimdi, en uygunsuz zamanda, benden daha genç ve playboy olan bir adamdan geleceğini tahmin etmişim. Bu gerçeğı sadece dün gece arka odadaki davranışlarından değil, dün barda çalışırken duyduğum dedikodulardan da anlıyorum.

En büyük konu Kade'in Night Hawk'a dönüşüydü. Bir kazayla ilgili bir şeyler duymuştum ama daha çok içki ve kadınlara olan düşkünlüğünden bahsediliyordu. O zamanlar üzerinde fazla düşünemeyecek kadar meşguldüm ama şimdi Jake'in bekârlığa veda partilerinin peşinden koştuğu yorumu çok daha mantıklı geliyor.

Tüm bunlar Kade hakkında hiçbir şey hissetmemem gerektiğini söylemek içindi. Bu şehre kırmızı bayraklardan uzaklaşmak için taşındım, onlara doğru ilerlemek için değil. O etraftayken bunu kendime hatırlatmak zorundayım.

Derin bir nefes alarak dış görünüşümü kontrol ediyorum, içimde hissettiğim gibi görünmediğime seviniyorum. Cildim sıcaktan ve sudan dolayı biraz kızarmış ve nemli ama onun dışında kendim gibi görünüyorum. Dalgalı, sarı-mor boyalı saçlar, siyah rimel ve göz kalemi, dudaklarım için pembe renkli nemlendirici, küçük göğüsler, büyük kalçalar ve tüm kıvrımlarımı kapatan kıyafetler. Sadece bir kadın. Özel bir şey değil.

Bu harika moral konuşmasından sonra bara geri döndüm. Kendimi topladığım birkaç dakika içinde bar daha da kalabalıklaşmıştı. Kade yeni bir gruba servis yaparken Stu da şehirden gelmiş gibi görünen birkaç kadın için shot dolduruyor. Bu benim ikinci vardiyam olmasına rağmen, bunu anlamamın ne kadar kolay olduğunu öğreniyorum. Yerliler daha rahat giyinmiş, şapkaları ve botları yıpranmış, tenleri dışarıda çalışmaktan bronzlaşmış ya da güneşten yanmış. "Şehir halkı" ise uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi giyiniyor. Şapkaları ve çizmeleri yepyeni, giysileri ise raftan yeni çıkmış gibi.

Bara doğru yürüyorum ve kesme tahtasının arkasındaki yerimi alıyorum. İşler yoğunlaştığına göre bunu hâlâ yapmalı mıyım bilmiyorum ama Kade'e sormayacağım. Böylece işe koyuldum ve tüm kaplar dolana kadar bana gösterdiği tekniği kullanarak misket limonu ve limonları kestim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama iyi ki Kade bana bu beceriyi öğretti, yoksa çok daha uzun sürerdi.

"Onları bir profesyonel gibi kesiyorsun."

Jake'i görmek için yanıma bakıyorum. Üzerinde Night Hawk üniforması ve onun imzası olduğunu öğrendiğim kırmızı kovboy şapkası var.

Kade, Jake'in arkasında belirir ve sırtına bir tokat atar. "Bana öğrettiklerini ona gösterdim."

"Ah, eski yarık numarası." Sırıttıyor.

Kade homurdanıyor. "Lütfen öyle deme." Burnumu kısıyorum.

"Katılıyorum."

İki adam da konuştuğuma şaşırmış gibi bana bakıyor. Gerçekten *bu kadar* onlarla tanıştığımdan beri garip mi?

Evet, evet.

Jake sevgiyle, "Bunu bana babam öğretti, o da böyle diyor," diyor. "Sadece gelecek nesillere aktarıyorum."

Homurdanıyorum. "Senden daha yaşlı olduğuma eminim."

Yüz hatlarında çocuksu bir gülümseme beliriyor ve haklı olduğumu anlıyorum. Jake parmaklarını temiz traşlı çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Bu güzel yüzün seni kandırmasına izin verme. İyi genlere sahibim. Kade yirmi iki yaşında bir bebek ama ben aslında seksen yaşındayım."

Kade'in yaşının yeniden teyit edilmesi, burada ne kadar süredir çalıştığını ve yasal olandan daha uzun süredir buraya gelip gelmediğini merak etmeme neden oluyor.

Kade kıkırdar. "Jakey denen çocuğa aldırmayın, kendini komedyen sanıyor." Başka bir şey söyleyecek oluyor ama bir müşteri servis istiyor ve onu durduruyor. İkimize de göz kırpmıyor ve sonra uzaklaşıyor.

"İyi misin Presley?" Jake soruyor.

"Evet, harika."

"Güzel, bu gece katta çalışmayı becerebilir misin? Dünkü kadar yoğun olmayacağı için seni masaları dolaşıp siparişleri alman için görevlendireceğim. Sonra Kade senin için içkileri hazırlar, sen de şişe bira ya da maden suyu alırsın. Stu'ya barın başında çalışmasını söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Sorun değil."

Gülümseyor, kara gözleri parlıyor. "Pekâlâ o zaman. Kade sana gruptan bahsetti mi? Birkaç saat çalacaklar ve içkiler müesseseden."

Gülümsemeye zorluyorum kendimi, bu kez duygularımı yüzümden uzak tutmak için daha iyi bir iş çıkarmaya çalışıyorum. Grubun Derek olmadığını bilsem de yine de tanıdığım biri olabilir, özellikle de bir kemancıları varsa. En azından müzik kariyerimde ne yapmak istediğime karar verene kadar, önceki hayatımla burada kurmaya çalıştığım hayatı birbirine karıştırmamayı tercih ederim.

"Evet, öyle yaptı."

"Sadece iki arkadaşım. Burada sık sık çalarlar. Canlı müzik sever misin?"

Bu soru karşısında yüzümü nötr tutmakta zorlanıyorum ama başımı sallamayı başarıyorum.

"Kimin yok ki?"

Jake kıkırdıyor ve a y n ı f i k i r d e y m i ş gibi başını sallıyor. "Şey, özellikle, bu bluegrass."

Gülümsemem gergin. Çaldığım şeylerin çoğunun bu olduğunu pek bilmiyor. "Evet, hoşuma gidiyor."

"Güzel, burada çok şey duyacaksın. Bitirmem gereken bazı evrak işleri var. Birazdan dönerim, ama yine de ihtiyacın olursa gel beni yakala."

herhangi bir şey."

"Olur. Teşekkürler, Jake." Kovboy şapkasını takıp uzaklaşıyor ve beni kendi halime bırakıyor. Önlüğümün ceplerini yokluyorum, bir şeyler yazmam gerekirse diye kâğıt ve kalemimin olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

Dışarıya baktığımda masaların çoğunun dolu olduğunu ve insanların meraklı ifadelerle bana baktığını fark ediyorum. Bir kez daha dövmelemlerimi silmeyi ve saçımı değiştirmeyi diliyorum ama yapamıyorum. Belki de Jake'e bunun yerine barda çalışıp çalışamayacağımı sormalıyım. Dün gece daha kolay geldi çünkü çok fazla konuşma içermeyen bir servis ritmine girebildim.

Pandora'nın enerji kutusu midemdeki endişeleri serbest bırakmakla tehdit ediyor ama kendimi nefes vermeye zorluyorum. Mola verip sakinleştirici inhalerimden birkaç nefes çekemediğim için, kafamda bir şeyler gevelemeye başlıyorum; bu, yaklaşmakta olan bir anksiyete krizinden kendimi kurtarmak için bir arkadaşımın öğrendiğim bir numara. Ayrıca geceleri beynimi kapatamadığımda uykuya dalmama da yardımcı oluyor. *Tavuk, Alaska, çit direği, bilgisayar, su, kuş, kahve*. Her kelime bir öncekiyle alakasız olacak şekilde özenle seçiliyor.

İşe yaramaya başladığında rahat bir nefes alıyorum, omuzlarım gevşiyor ve midemin içi boşalıyor. Bunu neden daha önce yapmayı düşünmediğimi bilmiyorum, çünkü şimdiden daha iyi hissediyorum, belki de inhalerimden bir nefes çekmiş olsaydım daha iyi hissedecektim. Birkaç kelime dizisi ve birkaç nefes daha aldıktan sonra yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve iki kadının olduğu bir masaya doğru yürüyorum. Ben yaklaşırken konuşmalarının sonunu duyuyorum.

"Bence Emmett'in ölüm yıldönümü onu gerçekten mahvetti, özellikle de kazadan sonra daha yeni iyileşmişken. Bu yüzden tekrar içmeye ve yatıp kalkmaya başladı," diyor kadınlardan biri diğerine.

"Siz hanımlara bir şey ikram edebilir miyim?" Dedikodularını bölerek soruyorum.

Konuşan kadın gri gözlerini bana çeviriyor ve beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Bakışlarından duyduğum onaylamama hissi çok acımasız. *Kurbağa, gökyüzü, fritöz, troller...*

"Kimsin sen?" diye ısıırıyor, çelik bakışları önce dövmelemlerimin sonra da yüzümün üzerinde geziniyor.

"Cırcır böceği! Bu hiç hoş değil," diye azarlıyor diğer kadın.

Cricket adındaki kadına göz kırptıyorum ve adını bir böcekten almasının uygun olduğunu düşünüyorum. Onu tanımıyor olabilirim ama böyle biriyle asla konuşmazdım. Cricket'ın parlak kırmızıya boyanmış dolgun dudakları acı verici bir şekilde gerilerek sıkı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Affedersiniz.

İsminizi öğrenebilir miyim?" Ses tonu sakarin ve hâlâ

Güzel.

"Barmen," diye cevap veriyorum. Hiçbirimiz yaka kartı takmıyoruz ama sesinin tonuna bakılırsa adımı bilmeyi hak ettiğini sanmıyorum.

Kahverengi saçlarının bir kısmını omzunun üzerinden atıyor. Güzel, kıvrımlı bir kadın, sahip olmak için cinayet işleyeceğim türden Jessica Rabbit kıvrımları. Ama benimle konuşmadan önce bile burnunu yukarı kaldırışından ve dudaklarındaki dedikodudan kendini çok beğendiğini anladım. Ve iyi anlamda değil.

"Adın Barmen mi?" Küçümseyerek kıkırdıyor. Sorusunu duymazdan geliyorum. "Size ne ikram edebilirim?"

Aramızda garip bir sessizlik geçiyor.

Çenesi titriyor. Muhtemelen insanların sorularına cevap vermemesine alışık değildir. "Burada mı yaşıyorsun, *Barmen*?"

"Barda kimse yaşamıyor, Cricket. Belki Jake hariç."

Artık tanıdık gelen sıcak bariton bir ses küçük sohbetimize girdiğinde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Cricket'in bakışları yanıma kayıyor, gülümsemesi o kadar tatlı ve cilveli bir hal alıyor ki kusasım geliyor. "Kade," diye mırıldanıyor, kirpiklerini kırıştırıyor.

Aman Tanrım. Umarım bu kadınla yatmamıştır. Yani, muhtemelen yatmıştır, çünkü kadın çok güzel. Ama eğer bu doğruysa kesinlikle kadın zevkini sorgulardım.

"Merhaba, Cricket."

Kolunu uzatıyor ve onun ön koluna nazikçe dokunuyor. Göz ucuyla yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Flört etmekten hoşlanıyormuş gibi sırtıyor ama azı dişlerinin sıkıldığını ve gözlerinin köşelerinde minik çizgiler oluştuğunu fark ediyorum. Çoğu insan bunun hakkında bir şey düşünmezdi, ama ben uzun zamandır gerçekten hoşlanmadığım birinin dokunuşundan hoşlanıyormuş gibi davranıyorum. Yıllar boyunca sektörde tanıştığım ve bana sormadan dokunmayı seven erkeklerden bahsetmiyorum bile. Çoğunlukla zararsız dokunuşlardı ama yine de kişisel sınırları aşan dokunuşlardı.

"Seni aylardır görmedim," diye mırıldanıyor.

Kade kolunu onun altından çeker ve dün taktığı kovboy şapkasının siperliğini kaldırır. "Bağlandım. Ya da sanırım yattım."

Kıkırdıyor ama Kade'in bunu şaka olarak söylediğini sanmıyorum. Ya da belki öyledir. Onu bilecek kadar iyi tanımıyorum.

"İçki ister misiniz hanımlar?" diye soruyor.

Arkadaşı konuşmaya başlar ama Cricket onun sözünü keser. "Bizi bir şeyle şaşırt!"

Kade'in çenesi tekrar kasılır. "Buradaki yeni kızımıza senin için bir şeyler hazırlatabilirim. Limonlarla arası çok iyidir."

Elimde değil; yanaklarım pembeye boyandı. Kireç gördüğümde Kade'i düşünmeden asla edemeyeceğim.

Cricket'ın gözleri bana dik dik bakıyor ama yüzündeki gülümsemeyi koruyor. "Bunu bizim için yapmanı istiyoruz, Kade."

"Gruba yardım etmeliyim." İki adamın kurulmaya başladığı küçük sahneye bakıyor. Birinin elinde bir gitar kutusu, diğerinin elinde de bir keman var. Kafamdaki cevapsız soru nihayet son bulduğu için gergin bir nefes dudaklarımdan sessizce süzülüyor. Neyse ki ikisini de tanımıyorum.

"Emin misin, Kade? Sadece küçük bir içki." Cricket surat asıyor.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve dikkatimi tekrar bu kadına veriyorum. Bana biraz Derek'i hatırlatıyor, ipucu alamayan biri.

"Şehirli Kız bunu halledebilir." Kade sırtıyor.

Tanrım, bu adam lakap takmayı çok seviyor. Ama bu durumda, bu kadının adımı bilmesini istemediğim için buna izin vereceğim. Gerçi saklayabileceğim bir şey de değil. Kasaba dedikodularından bilmemesine şaşırdım.

"Şehirli Kız?" Cricket cıvıldıyor. "Saçını ve dövmelelerini açıklıyor."

Kıkırdıyor. "Hey, şimdi, Cricket. Kibar ol," diyor Kade.

Yine kıkırdıyor, sesi beni rahatsız ediyor. Kade bunu komik olsun diye söylememişti ama yine de bu kadın sinyalleri bilmiyor.

"Sorun değil," diye araya giriyorum, benim için savaşmasına gerek yok. "Gidip bir içki hazırlayayım. Ekstra ekşi bir şey?" Bu kızın muhtemelen içeceklerini ekstra şekerli sevdiğini bildiğim için soruyorum.

Kade'in çenesi yine kıkırdıyor. Bu sefer kızgınlıktan değil, gülmemeye çalıştığından olduğunu düşünüyorum. Şimdi umursamamam gerekse bile aralarında nasıl bir hikâye olduğunu merak ediyorum.

"Çilekli mojitoları severim," diyor.

"Ne kadar da *şehirli* bir kızsın." Ben daha durduramadan dudaklarımdan döküldü. Elim ağzıma kapatma dürtüsü çok güçlü, ama şimdi geri alamam. Kade dudaklarını büzüyor, ama biraz kakhaha atıyor.

"Kade." Cricket kılındı. "Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" "Bunu sen istedin."

Alt dudağı iğrenç bir surat ifadesiyle dışarı fırlıyor. "Kade," diye sızlanarak onun pazusunu sıkıyor. "Kaba olmaya çalışmıyorum. Lütfen bize bir yemek yapar mısın?"

İçki? Nasıl sevdiğimizi biliyorsun." Sesinin tonu ve yükselişiyle ne demek istediği açıkça anlaşılıyordu.

Ama Kade onun kurmaya çalıştığı tuzağa düşmez. "Şehirli Kız nasıl sevdiğini öğrenebilir."

Cricket bana istediğini elde edemeyen bir çocuğu hatırlatarak ofluyor. "Hadi ama Kade. Bunu başarmanı istiyorum. Şehirli kız her şeyi berbat edecek, bunu biliyorum."

"Burada işleri berbat eden tek şey sensin." Sözleri Cricket ve arkadaşını olduğu kadar beni de ürkütüyor. İç yanağımı ısıyorum ve orada garip bir şekilde durup bundan sonra ne olacağını görmeyi bekliyorum.

Cricket'ın gözleri yaşarır. "Bu hiç adil değil."

"Peki senin yaptığın adil miydi?"

Cevap vermek için dudakları aralanıyor ama buna fırsat bulamıyor. "Bu kadar yeter, Kade."

Cricket'ın sırtı yeni bir sesin derin tonuyla geriliyor. Gavin şimdi yüzünde sert bir ifadeyle masada duruyor ve Kade yumruklarını iki yanında sıkarak kardeşine bakıyor. Etrafımızdaki konuşmalar sustu ve yarattığımız gösterinin ötesine bakmaya cesaret ettiğimde, çevredeki masalarda oturan insanların durup bizi izlediğini ve dinlediğini görüyorum. Belki de başından beri izliyorlardı.

Kade, Gavin'e hiçbir şey söylemedi. Onun yerine bara doğru yürüdü ve ben de orada öylece durup neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Gavin," diyor Cricket. "Bu gece burada olmayacağını sanıyordum."

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, gerginlik hissediliyor. Şimdi kardeşlerin ikisinin de onunla yatıp yatmadığını merak ediyorum. Bu kesinlikle bir gariplik nedeni olurdu. Ama bunu öğrenmek için kalmıyorum.

Sessizce geri çekilip gidiyorum ve masadaki hiç kimse çıkışımı fark etmemiş görünüyor. Barın arkasına geçtiğimde Kade bir kokteyl hazırlıyordu. Metal çalkalayıcıyı bardağın üstüne koyuyor, içkiyi çalkalarken ön kollarını esnetiyor. Gavin'in başının arkasına bakıyor, daha önceki flörtöz ve kaygısız tavrı artık yok.

"Sen iyi misin?" Neden birdenbire onun nasıl hissettiğini önemsemişimi anlamadan soruyorum.

"Rahat bırak, şehirli kız," diye tersliyor.

Neden umursamamam gerektiğini hatırlamam için gereken tek şey bu. Neden sormamam gerektiğini. "Tamam o zaman."

"Git işini yap ve Cricket'a benzeyen herkesten uzak dur."

Ela gözlerine bakıyorum ve havasında olduğu için bu konuşmayı bırakmam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Senin sorunun ne?" Bir elimi kalçama koyuyorum.

O küçük sırıtışı dudaklarının kenarlarını çekiştiriyor ama bu sefer flörtöz değil. "Benim bir sorunum yok, tatlım."

Midem bulanıyor ve nutkum tutuluyor. Neden bana kızgın olduğunu ve beni kasten sinirlendirdiğini anlayamıyorum - o masada olanlarla hiçbir ilgim yoktu. Ayrıca, bir dakika önce beni savunmaya çalışıyordu. Bu adam hem çok sıcak hem de çok soğuk ve şimdi onu neden çekici bulduğumu daha da fazla sorguluyorum.

Kade kokteyli barın üstüne koyuyor ve kestiğim limonlardan birini kenarına ekliyor.

"Bunu Kriket'e götür," diyor ve bana doğru uzatıyor.

"Nedir bu?" Pembe içki bardağın içinde parlarken soruyorum. "Ona 'Aldatan' dediğimi söyle."

Sonra beni şaşkın bırakarak çekip gitti.

Chapter G

Kade

BAŞKA BİR GÜN, BAŞKA BİR AKŞAMDAN KALMA. Hayatım hakkında bir hikaye yazsaydım, sanırım adını böyle koyardım. Ya da *Nasıl Sıçır Batırılır 101*.

Dün gece, Presley'e sebepsiz yere tam bir pislik gibi davrandıktan sonra, mataram ve ben en iyi arkadaş olduk. Karşı koymaya çalıştım ama Cricket'la olan durum beni çok kızdırdı. Ve şimdi, yeni iş arkadaşım muhtemelen Cricket'la çıktığımı ve onun da beni aldattığını düşünüyor. Aslında ben kardeşimi savunuyordum. Blake'le tanışmadan önce Cricket'la çıkmıştı ve babam öldükten sonra Cricket onu aldatmıştı.

İşin kötüsü, dün gece için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Kazadan önce, kardeşimi kızdırmak için Cricket'a biraz ilgi gösterdim ve o zamandan beri pantolonuma girmeye çalışıyor. Muhtemelen Gavin'i de kızdırmaya ve onu kıskandırmaya çalışıyor ki bu asla olmayacak çünkü Gavin Blake'e sırlıslıkla aşık.

Beni gerçekten çileden çıkaran şey sadece Cricket'ın Presley'e kaba davranması değildi - bunun beni neden kızdırdığını hala anlamıyorum - ama Gavin içeri girdiğinde, Cricket'ın davasına girdiğim için bile çok üzgün davrandı. Bu bana, iyi bir kardeş olmaya çalışsam bile, söz konusu o olduğunda hiçbir şeyi doğru yapamayacağımı kanıtladı.

"Kahvene bakacak mısın yoksa içecek misin?"

Gözlerimi şimdiye kadar muhtemelen ılıklaşmış olan kahveden kaldırıyorum ve annemin bal rengi gözleriyle buluşuyorum. Üzerinde en sevdiği yıpranmış kot pantolonu ve gül rengi uzun kollu güneş gözlüğü var.

Blake'in ona doğum günü için aldığı gömlek, gümüş ve sarı saçları gevşek bir at kuyruğuyla bağlanmıştı.

"Çoktan bahçeye çıkmışsındır diye düşünmüştüm," diyorum, gerçekten de soğumuş olan acı sıvıdan bir yudum alarak.

Mutfak masasında yanıma oturmadan önce gidip kendine bir fincan dolduruyor. "Biraz uyudum."

Annem bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gülümsüyor, sabah güneşi başının etrafında bir hale oluşturuyor. Onun çizdiği resim bana babamı düşündürüyor. Ona her zaman doğal bir güzellik, lisede herkesin istediği ama kendisinin sahip olacak kadar şanslı olduğu bir kız derdi. Şimdi, ölümünden bu yana geçen bir yılda, keder onu yaşlandırdı. Hâlâ güzel, ama gözlerinin köşesinde ve ağzının etrafında daha fazla çizgi belirdi ve omuzlarında daha önce hiç fark etmediğim bir çökme var.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, çünkü bu çizgilerin ve kırışıklıkların çoğuna benim davranışlarımın sebep olduğunu biliyorum. Gözlerindeki hüzne ben de katkıda bulundum.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Bu iyi. Biraz dinlenebildiğine sevindim."

Başını sallıyor, etrafımıza sessizlik çöküyor ve duyabildiğimiz tek şey eski saatin kesik kesik ilerleyen tik takları oluyor. Biz konuşmadıkça saatin tik takları daha da artıyor. Tırnaklarımı bardağıma geçiriyorum, aramızdaki sözcük eksikliği beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Annemle her zaman konuşurdum ve ne söyleyeceğimi düşünmekte hiç zorlanmazdım. Kazadan önce bile onu çok etkileyebiliyordum. İçtiğimi, çoğu gece kızlarla görüştüğümü biliyordu ama beni durdurmaya çalışmadı ya da bu konuda bir şey söylemedi. Gavin beni azarlamasını sağlamaya çalıştı ama onu başından savdı. Bu takdir ettiğim bir şeydi, kendi yolumla yas tutmam için bana izin veriyordu. Bir şeyleri çözmem için.

Ama mezarlıktaki o günden ve kazadan sonra ilişkimiz değişti. Artık aile üyelerimden herhangi biriyle, özellikle de annemle konuşmakta zorlanıyorum. Acı çektiğini biliyorum. Bana her baktığında bunu yüzünde görebiliyorum. Kazadan önce benimle konuşmayı denemediği için pişman olduğunu biliyorum ama hayatının aşkının ondan yıllarca sır sakladığını öğrenmenin de kolay olmadığını tahmin ediyorum.

Sanırım pek çok açıdan bu hayal kırıklığını paylaşabiliriz. Babam benim en iyi arkadaşımdı ve onu severdim. Duygularımız hakkında konuşmamış olabiliriz ama diğer her şey hakkında konuşurduk. En önemli şey olan gerçek dışında.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, annemle her şey hakkında konuşmanın, babamın bize bıraktığı bok yığını hakkında konuşmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Yalanlarıyla bize nasıl ihanet ettiğini, Gavin'in bu yalanı nasıl sürdürdüğünü. Ama büyük şeyler hakkında konuşmak, savunmasız olmak, Montgomery'lerin hiç iyi olduğu bir şey değil. Randall'da kimsenin iyi olduğu bir şey değil. Burada hayat zor. İşler ters gittiğinde parçaları toplayıp yolunuza devam etmeyi öğreniyorsunuz. Onları tekrar bir araya getirmek için zamanınız yok.

"Kade," diyor annemin ürkek sesi.

Gözlerimi kırıştırıyorum, ne kadar zamandır yine kahveme baktığımdan emin değilim. Gözleriyle karşılaşıyorum, kafein ve alkol dolu midem gözlerinde gördüğüm endişeyle altüst oluyor. Mezarlıkta Gavin'e yumruk attığım ve Devil's Rock'ta kendimi yaraladığım için beni affettiğini söylediğini biliyorum ama ona inanmıyorum. Beni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum ve Gavin'in doktor randevumdan bu yana geçen birkaç gündeki davranışlarımdan onu haberdar ettiğinden eminim.

"İyi misin, Kade?"

Elimle fincanı kavriyorum. Şimdi bana nasıl olduğumu sormasından memnun olmalıyım. Beni önemseydiğini biliyorum ama sorusu artan öfkemi daha da arttırıyor çünkü Gavin yüzünden sorduğuna eminim.

"Ben iyiyim."

Gözleri vücudumu tarıyor, kalbimin atıp atmadığını anlamaya çalışır gibi göğsümün ortasında duruyor. Çenemi sıkıyorum ve göğüs kafesimdeki o bıçak gibi ağırlık geri geliyor. Babamın kalp krizinden öldüğü günü düşündüğünü biliyorum, toprağı sürmeye gittiği ve bir daha eve dönmediği günü. Onu bulan annemdi ve bunu görmek zorunda kalması beni hâlâ kahrediyor.

Elimi masanın üzerinden uzatıp onunkinin üzerine koyuyorum. "Kalbim iyi anne, söz veriyorum." O rahatlatıcı kahverengi gözlerini benimkilere dikeyyor ve düşmek üzere olan gözyaşlarını kırıştırıyor.

"Güzel. Bu iyi," diyor, sanki kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi. Sıkı bir gülümsemeyle elini benimkinin altından çekiyor. Arkasına yaslanacağını sanıyorum ama onun yerine elimi tutup sıkıyor.

"Ona çok benziyorsun, biliyor musun? Tıpkı ona benziyorsun."

Kılandım, yüz hatlarım sertleşti. Bunu söylemesini beklemiyordum. Artık babam hakkında neredeyse hiç konuşmuyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Bir zamanlar Emmett'le kıyaslanmayı çok isterdim ama bu değişti. Artık

Muhtemelen bu konuşmayı şimdi bırakacağım ama merakım beni yeniyor.

"Nasıl yani?" Arkama yaslanmak için elimi onunkinden çekiyorum.

Benimle iletişimi kopardığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama duygularımı bastırıyorum. Yalan söyleyen adama nasıl benzediğimi bilmek istiyorum. Bu aileyi kim mahvetti.

"Gözleriniz aynı." Gülümsüyor. "Aynı saçlar."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun anne." Sandalyemde biraz daha uzun oturuyorum. "Bana nasıl hayatımızı mahveden bir yalancı gibi olduğumu anlatmanı istiyorum." Son kısım ateşle çıktı, başlangıçta sözlerimin arkasında olmasını istemediğim ateşle.

Gözleri büyüyor ve burun delikleri açılıyor. "Baban hakkında böyle konuşamazsın, genç adam!"

"Ben sadece gerçeği söylüyorum ve sen de bunu biliyorsun."

"O iyi bir adamdı ve size bundan daha iyi olmayı öğretti."

Gözlerimi kapattım. Sözleri vücudumu asit yağmuru gibi yakıyor, derimi yakıyor ve beni canlı canlı yiyor. Annem onun iyi bir adam olabileceği konusunda haklı olsa da, bana öğrettikleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. Evet, bana iyi bir iş ahlakı gibi diğer önemli yaşam becerilerinin yanı sıra görgü kurallarını da öğretti, ama aynı zamanda bana ilk içkimi on dört yaşımdayken verdi. On altı yaşına geldiğimde bana iyi bir viskinin farklı notalarını ve kızlarla nasıl flört edeceğimi öğretti.

Dişlerimin arasından gergin bir nefes çekiyorum ve dudaklarımı şapırdatıyorum. "Bana tam olarak şu an olduğum kişi olmayı öğretti anne." Öfkeli gerçek içimden dökülüyor.

"Kendin gibi davranmıyorsun," diyor eliyle masayı kavrayarak.

Gülmek istiyorum, çünkü sesi tıpkı Gavin'e benziyor. Kahve fincanımı masadan fırlatma dürtüsü bana bir yük treni gibi çarpıyor - pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu evden ayrılmamın zamanı geldi. Annemi zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum ve şu anda sözlerimi kontrol edemiyorum. Masadan kalkıyorum ve sandalyemi itiyorum.

"Gidecek misin?" diye soruyor.

"Evet. Daha fazlasını söylemek istemiyorum. İnan bana, duymak istemezsin."

Ayağa kalkıp bana bakıyor. Boyum ondan çok uzun, ama güçlü omuzları ve iradesi ile küçük bir kadın için her zaman korkutucu olmuştur. "Ne söylemek istiyorsan söyle, Kade. Bunu kaldırabilirim."

Lavaboya doğru yürüyorum ve fincanımı leğene bırakıyorum, ardından tezgahı kavriyorum, öfkemi bastırmaya çalışırken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Ama ne kadar nefes alırsam alayım, son birkaç günün, son bir yılın olaylarının yüzeye çıkmasını engelleyemiyorum.

Yüzümü ona dönüyorum ama mesafemi koruyarak içimden geçenleri söylüyorum. "Çok içtiğim ve sinirli olduğum için onun gibi olduğumu düşünüyorsun. İyi bir adam olduğu için değil."

Başını sallıyor. "Emmett'in içki sorunu yoktu." "Böyle düşünüyorsan hayal görüyorsun."

"Kade!" diye tekrar bağılıyor, sesi şimdi daha yüksek.

"Gerçeği kabul edebileceğini söylemiştin, ben de sana gerçeği söylüyorum. O adam senin düşündüğün kişi değildi. Hiçbirimizin düşündüğü gibi biri değildi. Bir balık gibi içti ve bu ailenin içine etti. Neredeyse evimizi, toprağımızı kaybediyorduk!"

"Elinden gelenin en iyisini yapıyordun!"

"Ve sen onu hiçbir konuda sorgulamadın. Tıpkı Gavin'i hiç sorgulamadığın gibi. Tıpkı şimdiye kadar beni hiç sorgulamadığın gibi. Her şeyin olmasına izin verdin anne. Babam her şeyi berbat ederken ve sonra Gavin onun yerini alırken öylece bekledin. Eğer muhteşem Emmett Montgomery'yi biriyle kıyaslamak istiyorsan, belki de onu çok sevdiğin muhteşem ağabeyimle kıyaslamalısın!"

"Yeter!" Gavin'in sesi kapıdan bağılıyor.

"Lanet olası şeytan konuşuyor." Ellerimi havaya kaldırırken içimden küçümseyen bir kıkırdama dökülüyor. "Her zaman günü kurtarmak için geliyorsun, Gav. Gittiğim her yeri dinliyor musun?"

Ağabeyim mutfığa giriyor ve beni görmezden gelerek doğruca anneme gidiyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Gözünden kaçan bir damla yaşı siliyor ve başını sallıyor. "İyi. Sadece sohbet ediyoruz."

Kardeşıme uzun ve sert bir bakış attım. "Annemizi bilerek inciteceğimi mi sanıyorsun? Gerçeği bilmek istiyordu, ben de ona veriyorum."

Gavin yeşil gözlerini bana diyor ve ilk kez gözlerinde nefrete benzer bir şey var. Kardeşimden çok bakış görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Belki de sonunda onu uçurumun kenarına getirdim.

"İnsanlarla konuşmanın bir yolu var ve bu o yol değil. Bir adım geri atıp kendine çeki düzen vermelisin Kade."

"Şu anda gerçek misin lan sen?"

"Sözlerine dikkat et," diye azarlıyor, sanki babammış gibi.

Öfkeli bir parmağımla onu işaret ediyorum. "Seni anlamıyorum, Gav. Hiçbirinizi anlamıyorum. Konuşmamı istiyorsunuz. Size nasıl olduğumu anlatmamı istiyorsunuz. Dürüst olduğumda ise beni küçümsüyorsunuz. Kızdığınız kişi ben oluyorum."

"Sana bu yüzden kızgın olmadığınızı biliyorsun."

"En azından endişeni gizlemeye çalışmak yerine bana kızgın olduğunu kabul ettin."

"Kade, biz sadece yardım etmek istiyoruz,"

diyor Gavin. "Neye yardım etmek?"

"Olanlarla başa çıkmak."

"Belki de hepinizin bununla başa çıkması gerekiyordur. Ben gayet iyi başa çıkıyorum." Yemek borum asitle yanıyor ve ağzım yalanımdan dolayı ağırlaşıyor. Ama bu konuşmadan bıktım, sorun benmişim gibi bakılmasından bıktım. Lanet olası sorun ben değilim.

Ailem sadece duygularım hakkında konuşmamı, özür dilememi ve tüm sorunlara neden olanın ben olduğumu söylememi istiyor, böylece tüm günahları hakkında daha iyi hissedebilecekler. O zaman gülümsemem ve mutlu olmam, çenemi kapalı tutmam ve her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyor. Sadece yalanlar ve aldatmalar değil, o zamandan beri olan her şey.

Ailemizin çiftliğini kurtarmak için turistik bir cazibe merkezine dönüştürülmesini kabul etmemi, bunun tek sebebinin Blake'ten bizi bir çukurdan çıkarmak için borç almamız olduğunu kabul etmemi istiyorlar. Ama yapmayacağım. Ve artık iyi davranmayacağım ya da gerçek hislerimi saklamayacağım. Hoşlarına gitmemesi umurumda değil.

"Kade." Gavin iç geçirir. "Bizi uzaklaştırmayı bırak. Biz senin aileniz. Seni önemsiyoruz-"

"Beni önemseseydin, babamın istediği gibi araziyi bana verirdiniz. Beni aylar önce dinlerdin."

"Genç adam," diyor annem, artık sessiz olan Gavin'in yanına giderek. "Bunun Gavin'in suçu olmadığını biliyorsun. O bilmiyordu-"

"O zaman bilmiyordu ama şimdi biliyor." Kardeşime ters ters bakıyorum; gözleri kararmış, çenesi sert bir çizgiye oturmuş. Nasıl hissettiğimi, hâlâ her şeyin saçmalık olduğunu düşündüğümü bilmesi gerekiyor.

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum," diyor Gavin. "Hayatına devam ettiğini sanıyordum." "Yanlışı düşünüyorsun."

"O zaman bu konuyu bizimle konuşmalıydın. Bunun yerine, öfkemi annemden ve benden çıkarıyorsun ve kendini aptal gibi içiyorsun."

Şu anda söyleyebileceğim milyonlarca şey var. Birçoğunu da söyledim ama o hiç anlamıyor. Blake evimizi bir çiftliğe dönüştürerek ve borcumuzu ödeyerek bir çözüm bulduğu için birdenbire araziyi onun almasını umursamadığımı düşünüyor. Montgomery ailesinin adını kurtarmak için bir aile, bir ekip olarak çalıştığımız için arazinin de benim olduğunu düşündüğümü sanıyor.

Ama bu saçmalık, çünkü o benim değil. Hiçbir zaman benim olmadı. Ama Gavin bunu göremeyecek, benim açımdan nasıl bir his olduğunu anlayamayacak kadar kalın kafalı. Hiçbir şeye sahip olmamak ve seni anlayan kimsenin olmaması. Sizi anladığımı düşündüğünüz tek kişiyi kaybetmek ve sonra onu anlamayanın siz olduğunuzu öğrenmek. Onları tanımamak.

Gavin ve annemden uzaklaşıp masadan şapkamı alıyorum. "Yapacak işlerim var."

"Burada konuşuyoruz," diyor annem, sesi çaresiz.

Daha iyi bir adam olsaydım, durur ve konuşmaya çalışırdım. Ama belki de haklıdır. Belki de düşündüğümde daha çok babama benziyordum.

"Benden bu kadar." Dönüyorum ve kapıya doğru adım atıyorum, sözlerimde gerçekten ciddiğim. "O kapıdan çıkma Kade," diyor Gavin uyarı tonuyla.

"Sakin

bunu bize tekrar yap."

Bize. Kahretsin, bu acıtıyor. Peki ya bana yaptıkları, daha önce yaptıkları?

Hüzünlü bir kıkırdamayla ön kapıya doğru ilerliyorum. "Ne istersem yaparım ağabey," diyorum omzumun üzerinden, "tıpkı senin yaptığın gibi."

Ben uzaklaşırken arkamdan sesleniyor ama geri dönmüyorum. Yapacak işlerim ve büyük ihtimalle kızdırmam gereken insanlar var. Hayatımda lanet olası bir gün daha.

En azından artık kendimi tutmayı bırakabilirim.

Bölüm 10

Presley

Montgomery çiftliğine giden uzun yolda ilerlerken arabamın tekerleklerinden çakıl fışkırıyor. Bagajda asgari eşyalarım var, bu yüzden Blake beni işe almazsa, sanırım kasabaya ilk geldiğimde gördüğüm küçük motelde uyuyacağım. Gerçi bana Alfred Hitchcock'un *Psycho*'su gibi geldi, o yüzden kalmamayı tercih ederim.

Alison Kraus & Union Station tarafından cover'lanan "Man of Constant Sorrow" şarkısının sesi bulduğum rastgele bir radyo istasyonundan arabama doluyor. İçinde bulunduğum duruma ne kadar uygun olduğunu düşünüp gülümsememe engel olamıyorum. Ama müzikle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu. Bir şekilde, duyduğum şarkılar her zaman hayatımda olup biten her şeyin müziği gibi görünüyor.

Dikiz aynasından Antonio Strad Heritage kemanımın kılıfına bakıyorum. Acınası varlığımdaki tek değerli varlığım o ve arka koltuktan bana sanki gözleri varmış gibi bakıyor. Çok yargılayıcı gözler. "*Neden kaçtın Presley?*" diyen gözler. *Hayatının fırsatından vazgeçtin Presley*. Ya da belki de bu sadece Derek'in ayrıldığı andan beri durmak bilmeyen mesajlarının yankısıdır.

Yanağımın içini kemiriyorum ve çakıllı yola odaklanıyorum. Kemanım hayat hikâyemin fiziksel bir temsili. Benim. Ailem almadığı için lisede onu almak için kışımı yırttım ve o benim kalbim ve ruhum. Hayallerimi, korkularımı ve başarısızlıklarımı temsil ediyor. İşte bu yüzden geçen hafta plak şirketiyle yaptığımız toplantıdan sonra kaçtığım andan beri onu kutusundan çıkarmadım. Hayatımı mahvettiğimde.

Bu, beş yaşımdan beri oynamadığım en uzun süre. Oynamak için can attığımı inkâr edemem - muhtemelen bu yüzden bu kadar huysuzum. Buna ek olarak, Pazar gecesi Kade ile olan etkileşimim aklıma gelip duruyor.

Açıkça kaba davrandıktan sonra Cricket'a yaptığı içkiyi götürdüm ama adını "Aldatan" koyduğunu söylemedim. Gavin hâlâ masadaydı ve arkadaşı bakarken onunla kısık sesle konuşuyordu. Onu yere bıraktım ve diğer masalara doğru hızla ilerledim. Sonunda grup çalmaya başladı ve ben de adamın iyi keman çalışının beni servis ritmine sokmasına izin verdim, Kade ile olan etkileşimlerim beni rahatsız etmemiş gibi davrandım.

O zamandan beri onu görmezden gelmeye çalıştım, sadece gerektiğinde onunla konuştum. Bu boşluk bana onu gözlemlemek ve nasıl bir insan olduğunu görmek için zaman verdi. Onunla ilgili deneyimlerim sıcak ve soğuk olsa da, yerel halk ve müşteriler tarafından çok sevildiğini gördüm. O ve Jake aynı zamanda çok yakınlar, mekan insanlarla dolup taşmadığında her zaman birlikte gülüyor ve konuşuyorlar.

Ama dikkatimi çeken bir şey var ki o da sık sık içki içmesi. Sadece taşıdığı mataradan değil, bir müşteriden gelen bedava içkiyi de asla geri çevirmiyor. Ayrıca geçirdiği kaza hakkında daha çok konuşulduğunu duydum ve yerel halkın ona nasıl olduğunu ve iyi olup olmadığını sorduğuna kulak misafiri oldum.

Ona ne olduğunu hâlâ bilmesem de merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de küçük bir kasabada geçirdiğim kısa zaman beni etkilemiştir. Yakında insanlara son dedikoduları soruyor olacağım. Bu düşünce beni kıkırdatıyor, çünkü hiç benlik bir şey değil. Ama çiftlik işçisi olarak çalışmayı kabul etmek de öyle.

"Montgomery Aile Çiftliği" yazar soyulmuş ahşap bir tabelanın altından geçerken direksiyonu kavıyorum, mütevazı beyaz bir evin tepesi görünmeye başlıyor. Lyla buranın çok büyük olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Bu arazinin sadece bir değil, birden fazla eve ait olduğunu düşünürdüm, ama kilometreler boyunca etrafta başka bir ev görmüyorum, sadece hafifçe inen ovalar, inekler ve mısır. Gerçek bir Teksas ortamı.

Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. Daha önce elime kürek bile almadım. Ama artık geri dönmek için çok geç.

Küçük bir tepenin üzerinde yer alan evin önüne geldiğimde, siyah bir kamyonun yanında duran kıvrıcık saçlı bir kadın görüyorum. El sallıyor ve geniş çakıllı araba yolundaki aracın yanındaki açık alanı işaret ediyor. Gösterdiği yere park ediyorum ve ön camdan ona gülümsüyorum.

Bu ilk izlenimi mahvetmek istemediğimden, arabadan inmeden önce kendime kısa bir moral konuşması yapıyorum, basit siyah tişörtümün eteklerini çekiştiriyorum ve siyah kot pantolonumu çekiştiriyorum. Çiftliğe uygun çok fazla iş kıyafetim olmadığı için şimdilik yapabildiğim en iyisi bu. Bavulumda en çok birkaç gündelik kıyafet ve grup arkadaşlarımla *Clueless* filmindeki daha muhafazakâr Cher'i hatırlattığını söylediği tarzda en sevdiğim sahne kıyafetlerim var. En sevdiğim filmlerden biri olduğu için bu benim hakkımda söyledikleri en güzel şeylerden biriydi. Benim kişisel tarzım ise daha çok 90'ların grunge tarzı, ya da en azından geçen haftadan önce öyleydi. Şimdi kot pantolon, tişört ve pijamalarımınla yaşıyorum.

"Sen Presley olmalısın! Ben Blake," diyor neşeyle ve elini uzatıyor.

"O benim," diyorum, terlemesini istemediğim için elimi kotuma silerek. Sonra kendimi bir kez daha bu aptal insan geleneğine katılırken buluyorum. Sanırım bundan nefret ediyorum çünkü sadece tanımadığım birine dokunmak zorunda kalmıyorum, aynı zamanda sert bir tokalaşma mı yoksa yumuşak bir tokalaşma mı yaşayacağımı asla bilemiyorum. Güçlü bir şekilde tokalaşmak ve sonra ellerinin ıslak bir erişte gibi olması çok garip. Neyse ki Blake'inki sert ve kısa, benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Çikolata kahvesi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra ellerini benimkilere rakip olan yuvarlak kalçalarının üzerine koyuyor. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Lyla bana bir sürü mesaj atıyor, ne kadar harika olduğunu söylüyor ve seni kovduğu için ne kadar üzgün olduğunu tekrarlıyor. Sana tekrar üzgün olduğunu söylememi istedi."

İçimi çektim. "Çok tatlı biri ama kendini kötü hissetmesi için bir neden yok. Ve sanırım şimdiye kadar bana en az bir milyon kez üzgün olduğunu söylemiştir. Diğer şeylerin yanı sıra," diye ekliyorum, o kızın gidebileceği teğetleri düşünerek.

Blake gülüyor, sesi hafif ve neredeyse rahatlatıcı. "Lyla tam bir geveze."

"Bu yetersiz bir ifade," diyorum kuru bir sesle. Bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Ama ben daha fazla utanamadan Blake tekrar kıkırdıyor. "Senden şimdiden hoşlandım Presley. İnsanların ne düşündüklerini söylemeleri güzel."

Ellerimi ceplerime sokup ona gülümsüyorum. Normalde yapmadığımı söylemek istiyorum ama belki de daha önceki gözlemim doğrudu ve bu şehir beni etkiledi. Ya da belki de bu değişim, hayatımı tamamen değiştirdiğim içindir.

ve şimdi bir barmenim ve gelecek vaat eden yıldız bir kemancı olmak yerine yakında çiftlikte çalışacağım.

Aynı anksiyete atağı hissi, patlamaya hazır bir kutu gibi içimi sarıyor. Blake'in önünde sakinleştirici inhalerimi çıkarmayacağım için, kafamda rastgele şeyleri listeliyorum. *Mutlu günler, kuşlar, oyuncak ayı, yelpaze, çatal* - ne komik bir kelime, *çatal*.

"İyi misin?" Blake soruyor.

Bana açık kavrulmuş kahveyi hatırlatan kahverengi gözlerine bakıyorum ve neyse ki onlarda yargılama bulamıyorum. Tanrım, *yine* sessizce bakma olayını yaptığıma inanamıyorum. Acaba Lyla onu bu kadar beceriksiz olmam konusunda uyardı mı?

"Evet, ben de çiftlik deneyimi olmayan birini neden işe almak istediğinizi merak ediyordum." İfadem kısmen doğru, çünkü Lyla'nın bana söyledikleriyle bile hiçbir anlam ifade etmiyor.

Blake'in yuvarlak yüzü güneşli bir ifadeyle şöyle diyor: "Çok çalışmaktan ve ellerini kirletmekten çekinmediğin sürece bu işi yapabilirsin. Endişelendiğim tek şey" -ayaklarıma bakıyor- "o tenis ayakkabıları. Özellikle hayvanların yanında çalışmak için sana bot almamız gerekecek."

Ayaklarıma ve sonra tekrar onun gözlerine bakıyorum. Boktan eski erkek arkadaşımın söylediklerine rağmen, çok çalışmaktan çekinmiyorum. Ve en sevdiğim şey olmasa bile kirli olmayı kaldırabilirim. Sıcak duşlar bu yüzden var.

"Zor işlerden korkmuyorum," diye sesleniyorum Blake'e. "Ve yeni ayakkabılar alabilirim."

Sırıttıyor. "Sana buralarda bir çift bot bulabileceğimize eminim ve işin seni rahatsız edeceğini düşünmedim. Gavin, Night Hawk'ta gördüklerine göre burada iyi olacağını söyledi. Kasaba dedikodularıyla ya da çok içen insanlarla uğraşmak zorunda kalmayacağın için daha kolay bile olabilir."

Gavin'den bahsedilince midem biraz bulanıyor. Bu kasabanın benim hakkımda konuşacağını biliyordum ama bunu düşünmek başka, gerçekten öyle olduğunu duymak başka. "Gavin'i tanıyor musun?"

Sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi bir an için yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Öyle de diyebilirsin." Sırıttıyor. "Gel, sana etrafı gezdireyim."

Başımı sallıyorum, Gavin onun kardeşi gibi bir şey mi diye merak ediyorum. Ama akraba gibi görünmüyorlar, yani bu onun kız arkadaşı olduğu anlamına mı geliyor? Acaba geçen gece Cricket'la olan durumu biliyor mu? İçimden ona söylemek geliyor ama bildiğim kadarıyla Cricket ve Gavin'in bir geçmiş bile yok ve sadece Kade hakkında konuşuyorlardı.

Tanrım, umarım Blake de Kade ile arkadaş değildir. Onu Night Hawk'ta gördüğümde daha fazla görmek zorunda kalacağım. Jake daha fazla vardiya almaya karar verdiğini söyledi, bu da onun maskaralıklarıyla hafta sonlarından daha fazla uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Bir nefes veriyorum ve Blake üzerinde iyi bir izlenim bırakmak gibi, hiç tanımadığım seksi kovboyla ilgili olmayan şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Kade buraya sık sık geliyorsa, bununla bir yetişkin gibi başa çıkmam gerekecek.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum sonunda.

"Harika!" Beni takip etmem için işaret ediyor ve ben de onun yanına düşüyorum. Tıpkı Delgado'ların çiftliği gibi burası da sessiz. Teksas düzlüklerinde sadece doğanın sesleri duyuluyor ve arada sırada uzaktan bir ineğin böğürmesi duyuluyor. Ama büyük kırmızı bir ahıra yaklaştığımızda, adamların konuşmalarını, çekiç ve diğer aletlerin seslerini duyuyorum.

Blake sesini yükselterek, "Bu ahır yeniden şekillendirme sürecindeyiz," diyor. "Bu ahır son birkaç yıldır kullanılmıyor. Çok büyük bir şey değil ama biraz gürültülü olabiliyor. Yakında yaklaşık on atımız geleceği için sıkışık durumdayız."

Ona bakakaldım. "On mu?"

Başını sallıyor. "Gelecek ay daha fazlasını alacağız, ama onları gruplar halinde hazırlayacağız. Güvenli iz atları olmadan bir ahbap çiftliğine sahip olamayız."

"Ahbap çiftlikleri hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bu bir zorunluluk gibi görünüyor."

"Hiç çiftliğe gittin mi?" diye soruyor.

"Geçen haftaya kadar mı? Hayır."

Blake büyük kırmızı ahırın sürgülü kapısını açıyor ve sesler daha da yükseliyor. "Teksaslı mısın?"

"Doğma büyüme." "Nerede?"

"Lynn. Orayı biliyor musun?"

"Şehrin dışında, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Biraz küçük ama burası kadar değil."

Kıs kıs gülüyor. "Hiçbir şey Randall kadar küçük değildir. En azından bazen öyle hissettiriyor." Bir an duraksıyor ve beni değerlendirmek için dönüyor. "Geçen haftaya kadar gerçekten hiç çiftliğe gitmedin mi?"

"Gerçekten yapmadım."

"Bu bana çok garip geliyor çünkü bildiğim tek şey çoğunlukla bu. Tennessee'deki beş yıl hariç." Son kısmı neredeyse üzülerek söylüyor.

Dudaklarımı yaladım. "Dediğim gibi, belki de işe alınacak en iyi kişi ben değilim. Çiftlik elçilerinin çiftlikleri bilmesi gerekmez mi?"

Blake beni başından savıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Öğreneceksin. Eminim Lyla sana söylemiştir, ama biriyle anlaşmıştım ama anlaşılmadılar. Montana'da bir çiftlikte daha iyi maaşlı bir iş buldular. Fazla bir şey teklif etmediğimizi biliyorum ama yaşam alanları fena değil ve günlük kahvaltı ve öğle yemeğini evde yiyebilirsin."

Blake'e, beni işe alma kararını sorguluyor olsam da, söyleyeceği hiçbir şeyin gitmeme neden olamayacağını söylemek istiyorum. Bana telefonda asgari ücret alacağımı söyledi ama kira ödemiyorsam şikâyet edecek değilim. Night Hawk'taki bahşişler de iyiydi. Barda, çaldığımız pek çok konserden daha fazla kazandım, ki bu küçük bir kasaba için beni şaşırttı.

"Kulağa harika geliyor," diyorum. Çünkü kendim için seçeceğim iş bu olmasa da, Delgado'ların çiftliğindeki sessizliğin tadını çıkarıyorum. İnsanlar çekiç kullanmadığında buranın huzurlu olduğuna eminim. Hatta belki de fazla huzurlu.

Sonraki bir saat boyunca Blake, ayaklarım yürümekten ağrıyana kadar bana etrafı gezdiriyor. Üç ahırları var: şu anki atlarının bulunduğu ahır, tadilatla olan ahır ve bir de malzeme ve saman depoladıkları ahır. Ayrıca ana evin ve misafir evinin yakınında ATV'leri ve diğer eşyaları sakladıkları büyük bir kulübe var ve yeniden düzenleniyor. Sonunda beni ATV'lerden birine bindireceğini ve araziye daha fazla gezdireceğini söyledi.

Elçilerin odasına vardığımızda, buraya gelme seçimim konusunda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Henüz hiçbir iş yapmamış olsam da, Blake benden isteyeceği şeyleri yapabileceğime beni inandırdı. Çiftliği gerçekten sevdim ve tanıştığım herkes buraya geldiğimden beri tanıştığım çoğu insan gibi iyi davrandı.

Blake, Vanna White'ın en iyi taklidini yaparak kollarını uzatıyor. "Burada kalacaksınız." Sırıttıyor. "Kendim boyadım."

Yeşil panjurlu, birden fazla kapısı olan ve gerçekten de yeni boyanmış beyaz dikdörtgen binayı inceliyorum. Bana çocukların yaz kamplarında gördüklerimi hatırlatıyor ama biraz daha büyük. Yeni boyanmış gibi görünen uzun bir sundurma tüm kapıları birbirine bağlıyor - sekiz tane saydım. Birkaç basamak çıkıyoruz ve Blake ortadakine gidiyor.

"Burası ana yaşam alanı," diyor kapıyı açarken. "Şu anda burada sadece siz varsınız, diğer işçilerimiz şehirde yaşıyor, bu yüzden alana ihtiyaçları yok. Sonunda misafirler burada kalacak ve o zaman kaç kişi alacağımıza bağlı olarak sizi taşıyabilir veya burada tutabiliriz. Umarım, tüm satışlar biter." Kıkırdıyor.

Daha şimdiden uzun bir süre kalmam olasılığını düşündüğünü fark ettiğimde midemde bir sıcaklık hissediyorum, öyle ki misafirleri olduğunda kalacak yerimi düşünmek zorunda kalacak. Ve anladığım kadarıyla bu altı ay ya da daha uzun bir süre olmayacak. Gerçi onun bu düşünceliliğine şaşırmmamalıyım; son bir saat içinde Blake'in burayı ve buradaki insanları gerçekten önemsedğini öğrendim.

Sadece saçımı ne kadar beğendiği ve her zaman dövme yaptırmak istediği ama babasının onu öldüreceği gibi küçük şeyler hakkında sohbet ettik. Çok kişisel hissettiren sorulardan kaçınabildim, yine de sanırım hayat hikayemi herkese anlatacak biri olmadığımı anlayabiliyor.

En azından Night Hawk'ta tanıştığım bazı insanlar gibi değil. Geçen gece Jim adında bir adamdan geçen hafta tüm parasını yarış pistinde nasıl harcadığını ve karısının onu o gece için nasıl kovduğunu dinledim. Hatta Jake beni kurtarana kadar ayağındaki nasırlardan bahsetmeye başladı.

"Televizyon henüz çalışmıyor," diyor odanın ortasında dururken, "ama Gavin senin için tamir edebileceğini söyledi."

80'ler ve 90'lardan kalma eski kutu televizyonu gördüğümde dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Pek televizyon izleyen biri değilim, o yüzden bu bir sorun değil.

Buzdolabı olan küçük bir mutfak alanına doğru ilerlerken onu takip ediyorum. "Ocak için henüz gaz bağlatmadık ama yemek pişirmeyi düşünüyorsanız size bir ocak getirebiliriz. Ama mikrodalga fırın ve buzdolabı çalışıyor."

"Çok iyi bir aşçı değilim, o yüzden mikrodalga şimdilik yeterli."

"Daha önce de belirttiğim gibi, kahvaltı ve öğle yemeği veriyoruz. Akşam yemeğine ihtiyacınız olursa, June eve gelip istediğiniz zaman yiyebileceğiniz kadar yemek yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, istemeseniz bile size yine de yemek getirecektir. Montgomery'ler işte böyle bir aile."

İfadesini duyduktan sonra dudaklarımı büzdüm. Bunu birkaç kez yaptı, Montgomery'lerden sanki ailesi değilmiş gibi bahsetti. "June senin büyükannen mi?" Sonunda sorularımı dile getirecek kadar meraklandığım için soruyorum. "Yoksa burada mı çalışıyor?"

Blake kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyor. "Lyla sana burası hakkında hiçbir şey söylemedi mi? Sana her şeyi anlatacağımı düşünmüştüm.

Randall'daki herkesin geçmişini ve soy ağaçlarını."

Başımı salladım. "Bu hiç gündeme gelmedi."

Blake sanki sonunda kafasında bir şey yerine oturmuş gibi bana bakıyor. "Gavin benim erkek arkadaşım ve burası da onun iftliği. Ben Montgomery değilim." Son kısmı şakacı bir şekilde söylüyor, bu da onun eninde sonunda bir Montgomery olacağına inanmamı sağlıyor.

Onun dostane gözlerine bakarken parmağımdaki gümüş yzkle oynuyorum. Az önce bana verdiği bilgiyi tekrar hatırladığımda kanım dondu. *Olamaz...*

"Burası senin çiftliğin değil mi?" Soruyorum, sesim yüksek ve düzensiz. Blake ellerini ceplerine sokuyor. "Değil."

"Böyle söyleme, Blake. Burası *senin* iftliğin."

Başım mağrur erkek sesine doğru dönüyor ve omurgamdan yukarı doğru fırlayan rpertiye durduramıyorum. Kade açık yatak odasının kapısından içeri giriyor, gözlerimin içine bakarken yüzünde bir sırtış beliriyor. Onun dikkati altında, yemin ederim karnım sanki yere düşecekmiş gibi hissediyorum, sanki bir karnavaldaki o korkutucu düşme oyuncaklarından birindeymişim gibi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye yanıtlıyor Blake, sözlerinde hayal kırıklığı açıkça görülüyor, ancak bunu söylerken yüzünde bir gülümseme tutmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Omuz silkiyor, ela gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Burada ne yapıyorsun Lemon?"

"Limon mu?" Kendimi durduramayarak soruyorum.

Dilini dişlerinin arkasına vurarak gıdaktıyor. "Lime aptalca bir takma ad. Limon'un daha iyi bir isim olduğunu düşündüm."

Allığımı yanaklarımdan uzak tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Aklımda birkaç soru kıvılcımlanırken tenim yanıyor, rneğin: Neden sürekli arka oda olayını gündeme getirmek zorunda? Ve neden bana bu lakabı taktı? Benim huysuz olduğumu mu düşünüyor? Ama hiçbir şey sormuyorum, çünkü merak etsem de cevapları bilmek istemiyorum. Ayrıca utancımı daha da arttırmak istemiyorum.

Blake'in sesi düşüncelerimi böldü. "Burada olduğunu bilmiyordum, Kade."

Kade sonunda bana bakmayı bırakıyor, ela gözleri yarım bir gülümsemeyle onunkilerle buluşuyor. "Gavin bana burada yeni birinin kalacağını söyledi ve yatağın gıcırdamağından emin olmamı istedi."

Blake'in dudaklarından kısa ve garip bir kahkaha dökülüyor. "Bugün çok komik bir adam."

"Beni bilirsin, Blakey kız. Eğlenceli zamanlar ve kahkahalarla doluyum."

Blake'in vücut dili onun sözleri karşısında hızla değişiyor, az önceki neşeli tavrı şimdi bulanık ve donuk, yüzü çökmüş ve omuzları gergin. İkili sessizce birbirlerine bakarken ben ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum. Aralarında pek de hoş görünmeyen sessiz bir konuşma geçiyor. Sonunda Blake çenesini aşağı eğiyor ve sanırım gözlerinde parlayan yaşları görüyorum.

Gerginliğe dayanamayıp boğazımı temizliyorum. "Gidebilirim."

Blake bana odaklanıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. Evet, bunlar gözyaşlarıydı. "Hayır, buna gerek yok. Kade sadece gidiyordu."

Kade'in daralan bakışları Blake'in profilinde donup kalır. Ama uzun bir süre sonra yüzü gözle görülür bir şekilde yumuşar, kaşlarının çatıklığı gevşer ve omuzları düşer. Aklından ne geçtiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok: pişmanlık. Hem de çok fazla. Ama bunu dile getirmek yerine, dikkatini tekrar bana yöneltiyor.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken dudaklarında flörtöz bir gülümseme beliriyor. "Yeni çiftlik görevlisi sen misin, Lemon?"

"Benim adım Presley."

Kıkırdıyor. "Doğru ya. Sanırım birlikte daha çok vakit geçireceğiz." Gözleri Night Hawk'ın dışındaki o ilk gecede olduğu gibi vücudumda geziniyor, ta ki spor ayakkabılarıma gelene kadar. "Bu işi yapabileceğinden emin misin Presley?" diye soruyor, adımın P harfini patlatarak.

Vücudumu onun bakışlarından saklama dürtüsüyle savaşıyorum ve omuzlarımı biraz geriye itiyorum. Bu işin üstesinden gelebileceğimden emin değilim ama Kade'in beni kıvrandırmasına da izin vermeyeceğim. Eğer o bir pislik olmak istiyorsa, ben de ona bir pislik olarak karşılık vereceğim.

Blake'e dönüyorum ve dudakları sanki evet demem için beni cesaretlendiriyormuş gibi yukarı kalkıyor. Bir nefes alıyorum ve Kade'in ela gözleriyle tekrar karşılaşıyorum. Dün gece Cricket olayından önce gördüğüm o çocuksu parıltı geri geldi.

"Öyleyim, *Kade*." İsminin K ve D harflerini noktaladığımdan emin oluyorum.

Ayaklarının üzerinde sallanıyor ve mırıldanıyor. "Sanırım bunu göreceğiz. Ev işleri yarın beş buçukta başlıyor."

O anda irkilmemeye çalışıyorum. Hiçbir zaman sabah insanı olmadım ve onun da bunu bildiğini hissediyorum. Akşamları Night Hawk'ta çalışmak berbat olacak. Sanırım çoğu gece uykuya veda etmek zorunda kalacağım. Ama Kade ve Gavin bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim, değil mi?

"O kadar erken kalkmana gerek yok Presley," diye araya giriyor Blake. "Kade sadece seninle uğraşıyor."

Sırıttıyor. "Değildim aslında. Burada kimse özel muamele görmez." Bunu söyleme şekli bana çift anlam taşıdığını düşündürüyor.

"Kade," diye tekrar deniyor Blake, sesindeki hayal kırıklığı giderek artıyor.

"Sorun değil, gerçekten," diyorum, önümde başka bir kavga daha görmek istemiyorum. Kade'in sıcak-soğuk maskaralıklarına yeterince tanık oldum zaten. "O zaman uyanabilirim."

Kade kümesteki tilki gibi görünüyor. "En az üç alarm kurduğunuzdan emin olun." Şapkasını çıkarıyor. "Sonra görüşürüz, Lemon." Sonra Luke Combs'un "Hurricane" şarkısına benzeyen bir ısıklık çalarak kapıdan çıkar.

Gittiğinden emin olduğumda Blake bana doğru bir adım attı. "Çok üzgünüm Presley. Neden öyle davrandığını bilmiyorum. Kade bu sabah yatağın ters tarafında uyanmış olmalı." Şakacı olmaya çalışıyor ama sözlerinin arkasında endişe var.

Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Her şey yolunda."

Gözlerini kapatıyor ve uzun bir iç çekiyor. Bu bana anksiyete krizini durdurmaya çalıştığım zamanları hatırlatıyor. Az önce Kade ile arasında her ne olduysa, onu çok etkilemiş.

Birkaç nefes daha aldıktan sonra gözlerini açıyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Bundan sonra burada çalışmak istediğine emin misin?" Ses tonu yarı alaycı ama hayır dememden korktuğunu biliyorum.

"Eğer beni kabul edersen. Bu işte iyi olup olmayacağımı hala bilmiyorum ama-" Daha yakından bakmak için odayı tarıyorum. Oturma odası o kadar büyük değil ama adaçayı rengine boyanmış duvarlar, bej koltuklar ve sandalyeler odaya ev havası veriyor. Yatak odasını henüz görmedim ama iyi olduğuna eminim. Bana kalırsa yatak yataktır. "Sanırım denemek istiyorum."

Blake heyecanla ellerini çırpıyor. "Bu harika Presley! Burada çok iyi iş çıkaracağını biliyorum. Yani, Kade'le başa çıkabilirsin. Eğer bunu yapabiliyorsan, her şeyi yapabilirsin." Gülüyor.

Ona yapabileceğimden emin olmadığımı söylemek istiyorum ama dilimi tutuyorum çünkü Kade'in etrafında olmak isteyip istemediğimden bağımsız olarak, yaşayacak bir yere ihtiyacım var. "Elbette deneyeceğim."

Kahverengi gözleri parlıyor ve elini uzatıyor. "Montgomery Ailesi Çiftliği'ne hoş geldin Presley. Umarım bir süre kalırsın."

Sözcükler tam olarak aklıma gelmeden, tekrar elini sıkıyorum. Ama bu sefer, o kadar garip olmadığını fark ettim.

Kade

Batan güneşin ılık ışıltısıyla aydınlanan tozlu düzlüklere bakarken ESKİ MUSTY BARN çatı katı sessiz. Zihnim her zamanki gibi milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor, dikkatim dağılmadığı her an ve hatta bazen dağıldığında bile beni rahatsız eden düşünceler. Parçalanmış ahşap korkulukları kavrarken uzun bir iç çekiyorum.

Neden artık buralarda bir gün bile normal geçmiyor? Babam ölmeden önce uyanırdık, annem ya da büyükannem için kümeden yumurta getirirdim, sonra da erkenden "kürekle yemek" için masaya otururduk. Yumurtalarımızı, pastırmalarımızı ve kızarmış ekmeklerimizi yer, sonra da işe gitmek için yola koyulurduk.

Buna sığırların gübrelenmesi, beslenmesi ve taşınması da dahildi. Sonra tabii ki ekinlerle ilgilenir ve tamir edilmesi gereken her şeyi tamir ederdik. Eğer okula gitmiyorsak, genellikle sandviçlerden oluşan bir öğle yemeği yerdik, sonra akşam hep birlikte yemeğe oturur ve ertesi gün ne yapılması gerektiğine karar verirdik. Ondan sonra Gavin genellikle arkadaşlarıyla takılmaya giderdi, ben de babamla verandaya çıkar, annem ve büyükannem yattıktan sonra bana gizlice viski içerdi.

Öldüğünde yirmi bir yaşına yeni girmiş olmam bana hep berbat gelmiştir. Sonunda onunla birlikte yasal olarak içki içebiliyordum ve o gece Gavin, Jake ve babamla birlikte kutlama yapmak için Night Hawk'a gittik. Babam mekanik boğaya bile bindi. Yaşlı adam o kadar uzun kalmadı ama hepimiz buna çok güldük. Bundan kısa bir süre sonra, ölmeden önceki gece, vasiyetini değiştirmeyi planladığını bana açıkladı. Vasiyetini değiştirecekti.

aile çiftliğini bana bırakmasını istedim. İlk başta kendimi suçlu hissettim, sanki ondan çiftliği hem bana hem de Gavin'e bırakmasını istemeliymişim gibi, ama düşündükçe çiftliğin tamamen bana kalmasını daha çok istedim.

Bazıları bunun bencillik olduğunu düşünebilir ama öyle değildi. Gavin'in seçme şansı olsaydı Randall'dan ayrılacağını hepimiz biliyorduk. Burayı, topraklarımızı, evimizi sevdiğini bilsem de o küçük bir kasaba için yaratılmamıştı ve bunu mümkün olan en iyi şekilde ifade ediyorum. Onunla olan farklılıklarına rağmen, Gavin hayattan daha büyüktür. Biri onu konuşturmadığı ya da sahneye çıkmadığı sürece sessiz bir tip olabilir ama her zaman beş bin kişilik bir kasabadan daha iyisini hak etmiştir. Akıllı, karizmatik ve yaptığı her işte başarılı. Eğer babam onu evde kalmaya ve devlet üniversitesine gitmeye ikna etmeseydi, muhtemelen şu anda havalı bir işte çalışıyor ya da her zaman istediği gibi dünyayı geziyor olacaktı.

Ama böyle bir yerde yaşıyorsanız ve zor bir hayattan başka bir şey bilmeyen çiftçi bir ailede büyüyorsanız, hayaller aptalcadır. O gün dizgin yarışmasının son tarihini kaçırdığımda sadece benimkiler yıkılmakla kalmadı, aynı zamanda babamın Gavin'i kırmasına da şahit oldum. Kafasındaki tüm hayalleri nasıl yavaşça silip attığını izledim, ta ki Gavin sadece çalışıp hiç oyun oynamaz hale gelene kadar.

Bu yüzden babam çiftliği bana bırakacağını söylediğinde, bir bakıma Gavin'in buradan kurtulmasının ona en büyük hediyesi olacağını hissettim ve hala da öyle hissediyorum. Ayrıca içimde küçük, minicik bir parça Montgomery Ailesi Çiftliği'ni en azından hayal ettiğim şeyin bir gölgesine dönüştürebilir miyim diye merak ediyordu. Bir dizgin şampiyonu olamayacak olsam da, bazı fikirlerimi hayata geçirebilirdim ama bunların hiçbiri burayı turistik bir cazibe merkezi haline getirmeyi içermiyordu.

Ama dediğim gibi, burada hayaller aptalca. Babamın çiftliği ne kadar borç içinde bıraktığını da bilmiyordum. Yani bir çiftlik istediğim şey olmasa da, dürüst olmak gerekirse bununla iyi olmaya çalıştım. Günün sonunda, burası hala benim evim. Hâlâ sevdiğim, ölüm dışında asla terk etmeyi planlamadığım yer. Gerçi son altı ayda olanlardan sonra artık bundan o kadar da emin değilim. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Gavin'in Blake'i var. Annem ve büyükannem her zaman birlikteler ve işlerini yapıyorlar. Ama benim neyim var? Viski ve kadınlar. Bu noktada, ben sadece ailemin topraklarına izinsiz giren biriyim. Tanrı aşkına, artık kimi işe aldıklarını bile söylemiyorlar.

Bir nefes veriyorum, gözlerim Willy'yi diğer atlarımızla birlikte otlarken buluyor. Batan güneş Teksas semalarını pembeler, maviler ve sarılarla karışık yanık bir turuncuya çevirmiş. Bu güzellik beni matarama uzanıp içindekileri içmek ve dünyayı boğmak istemekten alıkoymuyor. Ama direniyorum, hala kendime geçinmek için buna ihtiyacım olmadığını kanıtlamaya çalışıyorum. Bunu daha önce de yaptım; yine yapabilirim. Ancak, bugün annem ve Gav'la yaptığım tartışmadan ve Blake ve Presley'le yaptığım güzel takipten sonra bunu yapmamanın zor olduğunu itiraf etmeliyim.

Şehirli kızın mavi gözleri, onunla tanıştığımdan beri birkaç kez olduğu gibi - itiraf etmek istediğimden daha fazla - zihnimi işgal ediyor. Geçen haftaki doktor randevumdan beri kimseyle yatmadığım için suçu ona atmaya çalıştım. Ama bu aptalcaydı çünkü birkaç günden fazla seks yapmadan durabilirim.

Birkaç saat önceki etkileşimimizi düşünüyorum ve bunun için kendimi tekmelemek istiyorum. Ona sadece çiftliğimizde istenmediğini hissettirmekle kalmadım, aynı zamanda ona yakışsa bile nefret edeceğini bildiğim bir lakap daha taktım. Onu neden kızdırmaya devam ettiğimi bildiğimi söylemek isterdim ama tam olarak emin değilim.

İnsanları uzaklaştırmak için pislik yapma eğilimim olduğu için olabilir, ama bunun olduğunu sanmıyorum. Daha iyi bir cevap, ona ulaştığımda bastırılmış safir gözlerinin nasıl parladığından hoşlandığımdır. O ateşin, o kıvılcımın bir anlığına da olsa tutuşması.

Sanırım bundan hoşlanan bir yanı var, beni ateşinin kıvılcımı olarak arzuluyor. Ben kör değilim. Night Hawk'ta gözlerinin beni nasıl bulduğunu, her yaklaştığımda yanaklarının nasıl kızardığını ve göz temasımı diğer insanlara yaptığından biraz daha uzun tuttuğunu fark ettim.

Ilık bir esinti uzun saçlarımı karıştırıyor ve parmaklıkları parmak eklemlerim bembeyaz olacak kadar sıkı kavrarken toprak, pas ve saman kokusunu içime çekiyorum. Bu çok komik.

-Cricket olayından beri Presley'nin yolundan uzak durmaya çalıştım, işte kendime sakladım ve sadece gerektiğinde onunla konuştum. Ama bugün içeri girdiğimde onu Blake'in yanında buldum, yeni çiftlik görevlimiz olarak işe alınmıştı. Arazimizde yaşayacak olan yeni bir çiftlik işçisi.

Duruma verdiğim tepki daha iyi olabilirdi ancak bu, ailemle ve zihnimde olup biten her şeyin doruk noktasıydı. Bu yine de yaptıklarımı mazur göstermez, bu yüzden son birkaç saattir Presley'i arayıp özür dileyip dilememeyi tartışıyordum ama sonuçta bunun tartışmalı bir konu olacağını düşünüyorum. Sözler söylendi ve o da meydan okumamı kabul etti. Sabah özür dileyebilirim.

Koşup beni affetmesi için yalvarmam gereken kişi Blake. Ona söylediklerim kızgın güneşin altındaki çöp gibi midemde çürüyor. Ona Blakey kız dedim, rahmetli ağabeyi Reed'in ona taktığı isim.

Hayatımı kurtardıktan sonra hastanede bu lakap ağzımdan kaçtı. O sırada kendimde değildim ve daha sonra bana bunun Reed'in o gece yanımda olduğunu bilmesini sağlayarak beni kurtarmasına yol açtığına inandığını söyledi. Bu lakabı tekrar kullanmaya hakkım yoktu, özellikle de bu şekilde. Onu inciteceğini biliyordum ama bunu yapmayı seçtim.

Mataram için cebimi yokluyorum ama bir şeylere vurma dürtüsüyle onu çıkarmadan önce kendimi tekrar durduruyorum. Alkolün acımı dindirmeyeceğini biliyorum, tıpkı kadınlarla yatıp kalkmanın da işe yaramayacağını bildiğim gibi. Denedim ve eskisi gibi işe yaramıyor.

"Kade." Gavin'in sert sesi arkamdan geliyor.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı geriye attım. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki ahır kapısının açıldığını ya da onun çatı katına çıkan merdivenlerden yukarı çıktığını duymadım. Blake'e nasıl davrandığım konusunda beni azarlamak için beni bulmaya gelmesinin an meselesi olduğunu bilmeliydim. Onu suçlayabileceğimden değil.

"Hey, ağabey," diyorum ama yüzümü ona dönmüyorum. Gözlerimi renkli gökyüzüne, otlayan en sevdiğim atıma dikeyiyor, zihnimin sakın kalmasını istiyorum. Kendime medeni bir konuşma yapma izni vermeye odaklanıyorum, son birkaç konuşmamızdaki gibi tırmanmaması için dua ediyorum.

Çatı katının ahşap tahtaları Gavin'in yanımda durmadan önce yaklaşmasıyla gıcırıyor. Göz ucuyla bronzlaşmış kollarını korkuluklara dayıyor ve bakışlarımı otlaklara doğru takip ediyor. Uzun bir süre sessiz kalıyoruz, ağaçları hışırdatan esintinin sesi ve ayaklarımızın altındaki zeminin ara sıra çıkardığı inilti aramızdaki tek gürültü.

Sonunda Gavin uzun bir nefes verir. "Blake bana ne söylediğini anlattı."

Ses tonunda öfke yok, bu rahatsız edici çünkü olacağından emindim.

"Birkaç saat boyunca onu neyin rahatsız ettiğini, onu son gördüğümde beri ruh halinin neden değiştiğini söylemedi. Ama sonunda bana anlatmasını sağladım."

Hala konuşmuyorum, Blake'in söylediklerim hakkında Gavin'e koşup gevezelik etmemesi gerektiğini düşünüyorum. Bundan daha fazla gururu var.

"Blake beni oturup sakinleşmeye zorlamasaydı, sana doğru koşacaktım. İstedim ki-" Durdu. Bakışlarımı ona çeviriyorum, çenesinin sıkılı olduğunu fark ediyorum.

Sonunda bana baktı.

"Ne yapmak istiyordun?" diye sordum.

Yutkunuyor, adem elması sakallı boynunda sallanıyor. "Seni incitmek istedim, Kade. I..." Sesi çatlıyor. "Seni gerçekten incitmeyi hiç istemedim ama Blake'in kardeşini bu şekilde kullandığın ve Presley'nin önünde onu utandırdığın için seni boğazlamak istedim."

Başını sallar. "Artık seni tanıyamıyorum. Sen-" Sesi tekrar çatlar. "Sen birlikte büyüdüğüm kardeşim değilsin."

Göğüs kafesimdeki keskin ağrı geri geliyor, sanki kalbim bir mengeneye konmuş ve biri kolu çevirmiş gibi. Ellerim korkulukları o kadar sert kavırıyor ki, eski ahşap ikiye ayrılacak mı diye merak ediyorum. Daha önce de benzer konuşmalar yapmıştık ama bu farklı hissettiriyor. İlişkimizle ilgili her şey farklı hissettiriyor.

"Özür dilerim," diyorum, başka hangi kelimeleri bulabileceğimden emin değilim. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Doğruyu söylüyor: Ben eskiden tanıdığı kardeşi değilim. Ama o da aynı değil. Bu kadar şey olmuşken nasıl aynı olabiliriz ki?

Gavin boyuna göre ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. Gözlerinde en azından bir öfke parıltısı görmeyi bekliyordum ama göremedim. Sadece yenilgi ve hayal kırıklığı. Midem çalkalanıyor ve hissettiğim bulantı yüzünden ağzım sulanıyor.

"Ben de üzgünüm, Kade."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Geçen yıl aramızda çok şey konuşuldu, o yüzden neden özür dilediğini bilmiyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "Ne için?"

Gavin öne doğru küçük bir adım atıyor, elini omzuma koymak ister gibi kolunu hareket ettiriyor ama sonra durup elini cebine sokuyor. "Özür dilerim çünkü iyileştiğini sanmıştım. İçkiyi ve kadınları bıraktığını sanıyordum. Kendini idare ediyorsun sanmıştım..." Kelimelerin üzerinde tökezliyor.

"Depresyonum mu?"

Gavin'in gözleri büyüdü, sanki söylediğim kelime ağzımdan çıkan en kötü şeymiş gibi. Küçük bir kasaba çocuğu olabilirim ve üniversiteye gitmemiş olabilirim ama neyle mücadele ettiğimi biliyorum. O gün Dr. Ellis'in ofisinde bunu daha da iyi anladım.

Gavin de, annem ya da büyükannem de bununla mücadele etmedi değil. Kahretsin, babam kesinlikle mücadele etti, bunu artık biliyorum. Böyle bir kasabada yaşarken depresyona girmek doğaldır. Buradaki çoğu insan depresyonda. Bazıları bununla içerek başa çıkıyor, bazıları bunu görmezden gelebiliyor, bazıları ise saklıyor. Ben sadece

artık saklamıyor ve bu onu rahatsız ediyor. Tüm ailemi rahatsız ediyor.

"Kade, yardıma ihtiyacın varsa, senin için getirebilirim. Bazı şeyler var-" "Yapma," diye çıktım. "Lütfen benimle böyle konuşma."

Gözlerini kapatıyor ve burnundan nefes alıyor. "Seninle konuşmak ya da öğüt vermek istemiyorum. Yemin ederim sadece seninle konuşmaya çalışıyorum. Deniyorum."

"Hayır, yapmadın. Tek yaptığın benimle konuşmak. Geçen yıl yaptığın tek şey buydu. Bana ihtiyacım olduğunu düşündüğün şeyleri söylüyorsun - daha yavaş gitmemi, çiftlik planlarına uymamı, içki içmememi, flört etmememi. Sanki anlaması gereken küçük bir çocukmuşum gibi konuşuyorsun. Ben artık senin küçük kardeşin değilim. Ben bir yetişkinim."

"Eğer bir yetişkin gibi davranmaya başlasaydın, bu bir sorun olmazdı." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Tanrım, Kade, ne kadar değiştiğini göremiyor musun? Kavga etmeden birkaç kelimeden fazla konuşamıyoruz bile."

"Ne düşündüğümü biliyor musun, Gav?" "Hayır, bilmiyorum."

Başımı sallıyorum, öfkem çirkin yüzünü gösteriyor. "Bence sen değiştiğin ve ben bu değişime ayak uyduramadığım için üzgünsün. Tüm o lanet yalanlarınla bir yetişkin gibi davranmadığın için. Tüm dikkatini ve ilgini Blake'e ve şimdi de değerli çiftliğine verdiğin için. Bence aşılabilir bir suçluluk hissediyorsun çünkü istemediğin yer artık senin. Onu benden aldın ve arkana bakmadın."

Sözlerim karşısında incinmiş ve yarı şok olmuş gibi bakma cüretini gösterdi. "Bunu konuşmuştuk." Öfkeleni.

"Hayır, benimle konuştun. Özür diledin, tabii. Ama tek yaptığın bana ne yapılacağını söylemekti. Her şeyin nasıl yürüyeceğini söyledin. Ne zaman açmayı planladığınızı, kaç ata ihtiyacımız olduğunu, yapılan tadilatları, işlerimin ne olacağını söylediniz."

"Başından beri senin fikrini soruyordum. Geçtiğimiz aylarda seni mümkün olduğunca sürece dahil etmeye çalıştım ama hiç ilgilenmiyor gibiydin."

"Yaralıydım! Hatırlarsan bazı geceler çok acı çekiyordum."

Yüzünü buruşturuyor. "Hatırlıyorum. Seni rahat bırakmaya çalışıyordum. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum ve sen böyle hissettiğini hiç söylemedin. Hayatımıza devam etmeye çalıştığımızı sanıyordum."

"Bana sormalıydın! Hastanede konuştuk ve sen benim özrümü her şeyin yolunda gittiği anlamına aldın."

"Bu adil değil, Kade. Bir aile olarak konuştuk ve bu fikirle ilerlemeye karar verdik."

Hastaneden eve döndükten sonraki ilk birkaç geceyi, oturma odasında bir aile toplantısı için nasıl oturduğumuzu düşünüyorum. Kolum beni öldürüyordu, hala bir odadan diğerine yürürken bile nefes nefese kalıyordum ve ağrı kesici ilaçlarım yüzünden içmeme izin verilmeyen viskiyi çok istiyordum.

"Kabul ettim çünkü başka seçenek yoktu," diye tükürdüm. "Olsaydı bile sen bu fikre çok takıldın. Sadece sen de değil, annem ve büyükannem de."

"Eğer çiftliği istemiyorsan, bir şeyler söylemeliydin. Artık çok geç, Kade. Çok fazla para harcadık. Sonuna kadar gitmek zorundayız."

"Sen ve Blake'in istediği de tam olarak bu."

Gavin yine ensesini ovuşturuyor, onu strese soktuğumu söylüyor. "Blake'i sevdiğini sanıyordum. Ve senin için yaptığı onca şeyden sonra-"

"Ondan beni kurtarmasını hiç istemedim!" diye bağırdım. Yankı olmamasına rağmen kelimeler çatı katında çınlıyor gibi görünüyor. "Asla istemedim..."

Manzaraya bakmak için kendimi geri döndürüyorum. Gün batımı şu anda içimde hissettiğim çirkinlikten çok daha güzel. Bir an için indirdiğim duvarlar tekrar yükseliyor ve Gavin tekrar konuştuğunda artık dinlemeye istekli değilim.

"Neyi hiç istemedin, Kade?"

"Fark etmez," diyorum sessizce.

Gavin bir adım daha yaklaşıyor ve bu sefer elini omzuma koyuyor. Omuz silkiyorum ve tekrar birbirimize bakacak şekilde dönüyorum. Gözlerindeki acı neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Bana aynaya baktığımı hatırlatıyor ve bir an için sevdiğim insanlara nasıl davrandığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama bu kötü his uzun sürmüyor, çünkü kendi acım daha büyük bir yük. İçimi kararttı ve şimdi tek hissettiğim bu.

"Kade, sana yardım etmemize izin ver,"

diye yalvarır Gavin. "Son kez söylüyorum, yardımınızı istemiyorum."

"Durum böyle olabilir ama buna ihtiyacınız var. Hepimiz buna ihtiyacın olduğunu görebiliyoruz. Doktor randevunuzdan sonra sizi neyin tetiklediğini bilmiyorum ama bu gerilemeye her ne sebep olduysa, bunu çözebiliriz. Eski haline dönmene yardımcı olabiliriz."

Yüzüne gülmek istiyorum. Ailem düşündüğümde daha umursamazmış. Son üç aydır ne kadar mutsuz olduğumu gerçekten fark etmediler mi? Gerçekte iyi olmadığım halde ne kadar iyiymişim gibi davrandığımı? Babamın ölüm yıldönümünün beni ne kadar etkilediğini?

Beni önemsediklerini söylüyorlar ama gerçekten önemsiyorlar mı? Öyle hissettirmedikleri kesin.

Kısıp bir kahkaha attım. "Biliyor musun Gav, bir süredir senin o kadar da bencil bir pislik olmadığını, seni tamamen yanlış anladığımı düşünüyordum." Kafası karışmış gibi görünüyor ama devam ediyorum. "Ama bir kez daha bana öyle olduğunu kanıtladın."

"Kade, Tanrı aşkına, lütfen bunu benim üzerime yıkmaya çalışmaktan vazgeç. Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Çünkü asla senin hakkında konuşmuyoruz! Yalan söyleyip sonra da Blake günü kurtarmanın bir yolunu bulduğunu ve sen de özür dilediğin için her şeyin düzeldiğini düşünebilirsin. Hayat bu şekilde işlemiyor. Blake seni affedebilir ama ben affedemem."

"Yaptığını sanıyordum! Bu da nereden çıktı, Kade?" diye yalvarır.

Ona bağırarak ve neden bu kadar kalın kafalı olduğunu sormak istiyorum. Ailemden ya da Blake'ten ya da herhangi birinden yardım almak istemiyorum. Ailemin beni gerçekten dinlemesini, neden bu kadar üzgün olduğumu kendilerine sormalarını istiyorum. Gavin'in işleri yoluna koymasını istiyorum. Babamın ölümden dönmesini ve bana yaptığı şeyleri neden yaptığını açıklamasını istiyorum.

Ama ben sessiz kalıyorum.

Meraya bakıyorum. Güneş kaybolmuş olsa da atları görebilecek kadar loş bir ışık var. Gözleri lazer gibi sürekli başımın yanından bakan kardeşimle aramda az önce yaşanan dramın tamamen farkında olmamak güzel olmalı.

Bir dakikalık gergin bir sessizlikten sonra uzun ve gergin bir nefes veriyor. "Bu kadar mı yani? Artık konuşmayacak mısınız?"

Cevap vermek için dönmüyorum. Gözümü bile kırpmıyorum.

"Vazgeçmemi mi istiyorsun, Kade? Çünkü vazgeçeceğim. Vazgeçeceğim."

Onun sözleriyle içim parçalandı. Gavin hiçbir şeyden vazgeçecek biri değildir. Hiçbir zaman da olmadı. Ama sesindeki ton da daha önce duyduğum bir ton değil. Yine de sessiz kalıyorum.

"Seni rahat bırakacağım, Kade. Ama Tanrı yardımcım olsun, Blake'in kardeşini kullanarak onu tekrar incitirsen ya da anneme patlarsan, benden bu kadar. Ve eğer herhangi bir

Vücudunda doğru dürüst kemik kalmamışsa, o aptal gururunu bir kenara bırakıp onlardan özür dileyeceksin."

Onun sözlerini duyuyorum. Haklı olduğunu bilsem de, sanırım benim de işim bitti.

Gavin bir dakika daha orada duruyor ve bir şeyler söylemem, ona üzgün olduğumu söylemem ve benden vazgeçmemesi için sessiz yalvarışını duyabiliyorum. Ama bu olmayacak. İlk defa bir parçam kamyonetime binip uzaklaşmak istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Bu topraklar, evim daha önce hiç böyle hissettirmemişti ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum.

Gavin tekrar nefes veriyor ve uzaklaşırken zemin gıcırıyor ama son sözlerini söylemeden önce değil. "Uslu dur, Kade. Ve seni sevdiğimi asla unutma. Hepimiz seviyoruz."

Ayak sesleri gecenin içinde kayboluyor ve ben düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Matarama uzandığımda, Gavin'in sözleri zihnimde tekrarlanırken soğuk metal parmaklarıma değiyor ve içimi ezici bir pişmanlık duygusu kaplıyor.

Uslu dur, Kade.

İyi olmayı siktir et.

Presley

İNSANLAR NEDEN BU KADAR ERKEN UYANIYOR? Ben de bunu bilmek istiyorum. Güneş daha doğmadı ve horozlar bile uyanmadı.

İkiz yatağın yanındaki küçük komodinin üzerindeki dijital saate bakmak için başımı çeviriyorum. Kade'in çok nazıkçe "rica ettiği" gibi saat tam beş buçukta ev işleri için onunla buluşmak üzere ahırda olmam gerekene kadar yaklaşık on dakikam daha var.

Dün gece uykuya dalarken ve hayatımdaki seçimlerimi sorgularken, neredeyse arabama binip gitmeye karar verecektim. Adrenalin ve cesaretin etkisi geçtikten sonra kendime neden Kade'e bu işi yapabileceğimi göstermem gerektiğini sordum. Ona kanıtlamam gereken bir şey yoktu. Ama bu kovboyda benim hakkımda yanıldığını ona göstermek istememe neden olan bir şey var. Eğer o Derek olsaydı, daha denemeden yenilgiyi kabul ederdim.

Kalma isteğimi gidecek başka yerim olmamasına bağlıyorum. Belki Nashville, ama orada param daha da hızlı tükenirdi, Derek'le ya da tanıdığım biriyle karşılaşma olasılığımın çok daha güçlü olmasından bahsetmiyorum bile - ki buna hazır değilim. Buna hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum.

Saçlarımı atkuyruğu yapıyorum ve kıyafetlerime bakıyorum; kot pantolon ve ikinci el mağazasından aldığım, üzerinde 90'lardan kalma MTV Spring Break logosu olan bir erkek tişörtü.

Bir nefes veriyorum ve dudaklarım komik bir şekilde kıpırdıyor. Eninde sonunda beni daha çok ben gibi hissettirecek kıyafetler giymem gerekiyor. Muhtemelen onları giymek için başka bir şehre gece gezmesine gitmem gerekecek ki daha fazla göze batmayayım.

Blake'in bana verdiği eski kovboy çizmelerini giydikten sonra gitmeye hazırım.

Yeşil duvarları ve iki adet ikiz yatağı olan mütevazı odanın ışığını kapattıktan sonra kapıyı kapatıyorum. Burada benden başka kimse kalmıyor ama kapıyı açık bırakmak tuhaf geliyor, özellikle de kemanım içerideyken. Birinin onu alacağını düşündüğümünden değil, ama hala insanların çaldığını bilmesine hazır değilim.

Kapı kapandıktan sonra televizyon ve mutfağın bulunduğu küçük oturma alanına giriyorum. Kilerde yiyecek olup olmadığını merak ediyorum. Ocakta gaz bile yanmadığı için bundan şüpheliyim ama yine de bakabilirim. Blake'in dediği gibi kahvaltı etmek için eve gitmemin imkânı yok. Normalde bu kadar erken yemek istemezdim ama dün akşam fazla düşündüğüm için yemek yemeyi unuttum. O zamana kadar bir şeyler bulmaya çalışmak için çok geçti, bu yüzden şimdi midem gurulduyor.

Mutfağa doğru birkaç adım atmıştım ki yumuşak bir horlama sesi beni durdurdu. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bakışlarımı kanepeye çeviriyorum. Gözlerim karanlığa yeni alışıyor, ama orada kesinlikle bir adam büyüklüğünde büyük bir yumru var. Blake burada uyuyan başka birinden bahsetmemiştir ve bana da söylemeyecek biri gibi gelmiyor.

Olabilirdiğince hareketsiz duruyorum, bir sonraki adımda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. ıglık atabilirim ama ana ev epey uzakta ve kimsenin duyacağını sanmıyorum. Etrafa bakıyorum ama beyzbol sopaları olduğundan şüpheliyim.

Eski şöminenin yanında bir ateş maşası gördüğüm anda uyku dolu bir ses kulaklarımı dolduruyor ve sıçramama neden oluyor. "Bana somnofilisi olan biri gibi gelmedin, Lemon."

Somno-ne? Bu da ne böyle? "Kade?" Normalde alçak olan sesim korkudan tizleşerek soruyorum.

İnliyor ve oturuyor. "Tek ve eşsiz, Şehir Kızı."

Lakap takmaya erken başladığımızı görüyorum. Beyni nasıl oluyor da bu kadar iğneleyici olabiliyor? "Burada ne yapıyorsun?"

Hareket ediyor ve çizmelerini yere koyuyor. Bu hantal şeylerle nasıl uykuya daldı? Sonra uzanıp bir masa lambasını yakıyor ve ikimiz de gözlerimizi kısarak ışığa bakıyoruz. Gözlerim alıştığında, çünkü kıyafetlerinin hâlâ üzerinde olduğunu görüyorum; bir çift kirli Wrangler ve kir bulaşmış beyaz bir tişört.

"Eee?" Ona tekrar sordum. "Uyuyacak bir evin yok mu?"

Uykulu gözleri ve uzun kirpikleriyle bana bakıyor, her kadının uğruna cinayet işleyeceği kirpikler. Onları daha önce nasıl fark etmedim? Evet, çünkü o kadar yakışıklı olmasına rağmen bana karşı hep bir pislik gibi davrandı. Bu ışıkta, *Legends of the Fall*'daki Brad Pitt'i andırıyor. Annem o filme bayılırdı.

Kade gözlerini bana dikeyyor ve ona bakmanın şu anda yapmam gereken şey olmadığını hatırlıyorum. Ya da hiçbir zaman.

"Bundan sonra burada kalacağım," diyor.

Ağzım açık kaldı. "Ne? Neden?"

Ayağa kalkıyor. Tam boyunda, benden birkaç santim uzun, ama sinmemeye çalışıyorum. Onun yanında kendimi güvensiz hissetmiyorum, sadece küçük hissediyorum, ki bu benim için büyük bir bedende büyümek kadar nadir bir durum. Alkol koktuğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Lemon, kendi mülkümde ne yaptığımı sana söylemek zorunda olduğumu sanmıyorum." "Ama Blake buranın bana ait olacağını söyledi."

"O yanılıyordu. Ben burada kalıyorum."

"Kanepede mi?"

Bana sırtıyor. "Ne yani, senin yatağında kalmamı mı istiyorsun? Gıcırdayıp gıcırdamadığını görebiliriz."

Alay ediyorum. "İğrençsin."

Kıkırdıyor. "Bana pek çok şey denildi ama bu onlardan biri değil."

"Ciddiyim Kade," diye hayıflanıyorum. Bu konuşmayı yapmak için çok erken,

ve ben sadece ondan düzgün bir cevap istiyorum. Görünüşe göre bunu elde etmek zor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben gözlerimi kollarındaki damarların şişkinliğinden uzak tutmaya çalışıyorum. Barda içki hazırlarken onları izledim ve güçlerini biliyorum - ve düşmeyi reddediyorum onları avlar.

"Her ne kadar senin yatağında uyumayı dilediğini bilsem de Lemon, diğer odalarda hiç yatak yok. Bugün bir tane alırım."

"Benim adım Presley."

Kade'in gözleri gülümsüyor. "Bana öyle söyledin." "O zaman neden kullanmıyorsun?"

Omuz silkiyor ve uzaklaşmak için dönüyor.

"Hey, sana bir soru sordum." Düşünmeden uzandım ve onu durdurmak için dirseğini tuttum. Bir statik elektrik zap'ı bana çarptı ve geri çekilerek irkildim. Önce elime sonra da kıkırdayan Kade'e bakıyorum.

"Şuna bak Lemon. Sanırım az önce filmlerdeki romantik anlardan birini yaşadık."

Ona hangi romantik komedileri izlediğini sormak istiyorum ama şu anda bunun bir önemi yok. "Buna bilim deniyor, seni aptal."

Dudakları bu iğneleme karşısında sert bir çizgiye dönüşüyor ama sonra kendini toparlıyor. "Sen öyle diyorsan. Ya da belki sadece elektrikliyizdir."

"Daha çok bir çöplük yangını gibi."

Kulaklarımı acıtan bir kahkaha atıyor. Yine, bunun için çok erken.

"Konuşurken komik oluyorsun, Lemon."

Kade'in bana lakap takmaktan asla vazgeçmeyeceği gerçeğini kabullenerek sessiz bir iç çekiyorum. Geçmişte lakaplar konusunda nasıl hissettiğimi göz önüne alırsak, bu konuda gerçekten yaygara koparabilir ve ona haddini bildirebilirdim, ama bir şey beni engelliyor. Bir yanım aramızdaki şakalaşmayı özleyeceğimi düşünüyor.

Bana Lemon dediğinde, arka odadaki utancımın kaynaklansa da, bunun kişisel olması, sadece benim için yaratılmış olması hoşuma gidiyor. Genel bir "tatlım" ya da adımın tembel bir varyasyonu değil. Bana Pres ya da P demeye çalışsaydı, taşaklarına diz çökebilirdim. Ya da en azından kendime böyle söyleyeceğim.

"Geç kaldık," diyorum konuyu değiştirmek için ve şu anda beş kırkı gösteren dijital saati işaret ediyorum.

"Gavin ve ben herkesten daha erken başlıyoruz. Eller sabah altı buçukta ev işleri için buraya geliyor."

"Bana beş buçuk demiştin."

"Kalkıp kalkmadığını görmek istedim." "Senden önce kalktım."

"Tam istediğim anda uyandım, uyandığımda bana bakacağını bilmiyordum. Gördüklerin hoşuna gitti mi?" Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve vücudunu işaret ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. Bu adam hiç seksüel şeyler yapmaz mı? Sanırım bu hafta sonu arka odada gördüklerimle ve onun bir playboy olduğuna dair duyduğum tüm dedikodularla uyuyor. Sanırım tutarlı biri, tutarlılığı kaldırabilirim. Beni oyundan düşüren bukalemunlar, eski sevgilim gibi.

"İşimize bakabilir miyiz lütfen?" Ben soruyorum.

Dün Blake'e yaptığı gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Kovboy çizmelerimi yakaladığında homurdanıyor. "Şu anda doğru ayakkabılara sahip olabilirsin. Ama bakalım gün boyu dayanabilecek misin?" O cilveli ela gözleri benimkilerle birleşiyor ve göz kırıyor.

Ona bir çocuk gibi dil çıkarma dürtüsü çok güçlü, ama o öyle davranmasa bile kendime bir yetişkin olduğumu hatırlatmayı başarıyorum. Ona beni hafife aldığını, şehrili olmamın sıkı çalışamayacağım anlamına gelmediğini söylemek istiyorum. Yaptığım iş onunkinden farklı görünüyor ama her gün keman çalmak, sahnede olmak ve konserlere yetişmek için sürekli seyahat etmek kolay değil.

"İyi olacağım."

"Sen öyle diyorsan,

Lemon." "Öyle diyorum."

Kıkırdıyor. "Tamam o zaman. Bu kelimeleri yemeni görmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce biraz kahveye ihtiyacım var."

Kade kapıya doğru yürüyor, içinde nasıl uyuyakaldığını bir kez daha merak etmeme neden olan çok dar Wrangler'ının içinde kıcını esnetiyor. Bir anakonda kalçalarımı boğuyormuş gibi hissederdim.

Takip etmediğimi fark edince durdu ve döndü. Ben bakışlarımı kaçıramadan beni yakaladı. Yüzüm kızarıyor ve sadece kıcına bakmıyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum ama o bunu fark edemiyor. "Beni uzaklaşırken izlemenin eğlenceli olduğunu biliyorum ama içmemiz gereken bir kahve ve yapmamız gereken bir iş var."

Sonra yine Luke Combs'un "Hurricane" şarkısını ıslıkla çalarak dışarı çıkıyor.

Midem gurulduyor ve mutfığa bakıyorum. Yıllardır kullanılmamış gibi görünüyor, bu yüzden orada yiyecek olduğundan şüpheliyim. Sanırım şimdilik kahve yeterli olacak. Umarım Kade'i yemeksiz ve acı bir sıvıyla sindirebilirim.

Kade'le aç karnına başa çıkamadığım ortaya çıktı. Beni ana ahırdaki çamur odasına götürdükten sonra bir cezve kahvenin zamanlayıcıda demlendiği yerde, beni ev işlerine başlattı. Yanında çalışmamı istiyor, ama sanırım ben pislikleri temizlerken beni kızdırmak istiyor.

"Bir noktayı kaçırdın."

At ahırlarından birindeyiz. Kaç tanesini temizlediğimizi bilmiyorum çünkü saymayı unuttum. Başta umursamadım, meditatif bir şeydi. Ama bir şey keyfimi kaçırmaya devam etti: Kade.

Onu nasıl bulduğuma bakarak akşamdan kalma olduğunu varsaydığım bir adam için, kesinlikle benim gibi işlev görmüyor. Ruh hali de büyük ölçüde değişti.

Dün onu gördüğümünden beri. Daha hafif, daha mutlu görünüyor. Yine garip, özellikle de muhtemelen içtikten sonra kanepede birkaç saat uyuyan biri için.

Belki birileriyle yatmıştır, belki de genç olduğu içindir. Yirmi beş yaşına gelmeden önce, sonrasında masöre ihtiyaç duymadan garip pozisyonlarda uyuyabilirdim, ancak alkole tahammül etmekte hiçbir zaman iyi olmadım. Daha iri bir kız olabilirim, ama birkaç kadeh içki içtim mi, rüzgâra karşı üç yaprak oluyorum.

"Beni duydun mu Lemon?" diye cıvıldıyor.

İşaret ettiği yere, yeni temizlediğim bir noktaya bakıyorum ve elimi kalçama koyuyorum. "Orada bir şey yok, Kade."

Kıkırdıyor. "Sadece seni tetikte tutuyorum."

Alnımdaki teri silerek iç geçiriyorum. Sabah için hava sıcak, bu da gün ilerledikçe daha da bunaltıcı olacağı anlamına geliyor. Lanet olası sıcak hava dalgası.

Bir baş dönmesi dalgası bana çarptığında gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaşıyorum. Kan şekerim düşük, o kadarını biliyorum. Ama Kade'e "şehirli kızın" daha ilk günden mola istemesine neden olma zevkini tattırmayacağım. Gizlice bir fincan kahve daha içersem, en azından açlık sancılarımı dindirebilirim. İnsanların saman yiyememesi çok kötü, çünkü etrafta ondan bolca var.

Karnıma saplanan ağırları görmezden gelip daha fazla at kakası topluyorum. Bu ahır tam bir karmaşa; her yerde pislik var ve hepsi de talaşlara karışmış. Bugüne kadar insanların atlar için talaş kullandığını bilmiyordum. Sadece gerbil ve hamsterlar için olduğunu sanıyordum.

Kade'in bileğimdeki eli beni durdurduğunda daha fazla kaka toplayıp gübre kovaasına atmaya gidiyorum. Bakışlarımı dokunduğumuz yerden onun gözlerine kaydırıyorum.

"İçinde iyi talaşlar var," diyor. "Elemeniz gerekiyor."

Elini geri çekiyor ve dirgeniyle çamurun bir kısmını topluyor. "Bu ata biz *kasırgacı* deriz." Çatalı sallar, böylece talaşlar yere düşmeye başlıyor. Sonunda, kovaya atmadan önce elinde kalan tek şey kakadır. "Eğer elemezsen, bu bize daha fazla paraya mal olur. Bu da bir çiftlikte asla iyi bir şey değildir."

Onu selamlıyorum. "Talaşları sakla, anladım."

Taktığı ters kasketin bandının altından boncuk boncuk ter damlarken yarım bir tebessüm ediyor. Lyla, beyaz atlet ve kasketle çalışan bir kovboydan daha ateşli bir şey olmadığını söylemişti ve şimdi anlıyorum

Ne demek istediğini. Kade atlet giymese de, üzerindeki beyaz tişört işini görüyor. Salyalarım akmasın diye birkaç kez kendimi durdurmak zorunda kaldım. İki kez bakmama neden olduğu için açlığımı suçlayacağım. Ama çalışırken omuzlarının tişörtünün altında nasıl toplandığını görünce, geniş, terli kaslarının kıyafetsiz nasıl görüldüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Yutkunuyorum ve ağzım bir çöl kadar kuru bir şekilde çift sürmeye geri dönüyorum. Evet, bu zayıf anın suçunu kesinlikle yiyeceksizlik ve susuzluğa atıyorum. Aksi takdirde Kade'i bu şekilde düşünmezdim. Onu hiç de iyi bir şekilde düşünmezdim. Adam sinir bozucu. Anlaşamıyoruz. Ve o yürüyen bir kırmızı bayrak. Hormonlarımın ve hezeyanlarımın onun hakkındaki fikrimi değiştirmesine izin veremem. Değil mi?!

Kade boğazını temizler.

"Şimdi ne olacak?" Sorum öfkeyle geliyor ve sadece önceki düşüncelerim yüzünden değil. Bana hala yanlış yaptığımı söylerse çılgık atabilirim.

Yerdeki bir noktayı işaret etmeye başladı, ben de tersledim. "Hiçbir noktayı kaçırmadım! Hâlâ çalışıyorum."

Bir kahkahayı bastırır. "Tuhaf hippi nikotin elektronik sigaran cebinden düştü."

Isı boynumu yalıyor. Bu sabah oraya koyduğumu bile unutmuşum. Son birkaç gündür onu pek kullanmıyorum, kaygımı atlatmak için daha çok rastgele kelime ezberime güveniyorum. "Bu nikotin değil."

"Sen nasıl istersen, Lemon."

İçimi çekiyorum, kalemi almak için eğiliyorum. "Öyle değil. Sana söyledim; nane, kediotu kökü ve papatya."

Kalçasını eğiyor ve dirgenine yaslanıyor. "Deneyebilir miyim?" Ona burnumu kıvırıyorum. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Nefes nefese bir kıkırdama çıkarıyor. "Sadece nesini sevdiğini merak ediyorum."

Kaleme bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. Bir an için ona izin verip vermemeyi tartışıyorum. Bu etkileşim, birbirini tanımaya çalışan iki insan arasındaki normal sohbe doğru yöneliyor. Genelde ağzından çıkan her kelime, bana bir şeyleri nasıl yanlış yaptığımı anlatması oluyor.

"Yemin ederim bende bit yok," diye cıvıldıyor.

Başımı sallıyorum ama denemesine izin vermeye karar veriyorum; bu konuşma onun beni kızdırmasından daha iyi. İnhaleri uzattım ve o da alırken sırttı. İşten arınmış parmakları benimkilere değişiyor. Bu sefer elektrik çarpması olmasa da, ona sinirlenme isteğime rağmen midem bulanıyor.

Kade elinde inhaler ve sanki dokunduğumuzda bir şeyler hissettiğimi biliyormuş gibi daha da geniş bir sırtıyla geri çekiliyor. Tarafsız kalmaya çalışıyorum ama gözlerim dudaklarına götürürken yaptığı hareketi takip ediyor, ağzı emmeden önce küçük silindirin etrafını sarıyor. Yanakları çukurlaşırken nefesim boğazımda düğümleniyor ve dirgenimi sıkıca kavıyorum. Sanırım vücudumda artık hiç nem kalmadı.

Kalemi çıkardığında, hararetli bakışlarım onun eğlenen bakışlarıyla buluşuyor ve kendimi eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi hissediyorum. Kurnazlıkta hiç iyi olamadım. Buharı içinde tutuyor ve öksüreceğini beklerken öksürmüyor. Nefesini verdiğinde nane, saman ve at kokusuna karışıyor ve burnumun sızlamasına neden oluyor.

"Bu," diyor kalemi bana geri uzatırken, "ağızıma aldığım en tuhaf şey."

Gergin bir kahkaha atıyorum, vücudumda dolaşan hislerden kurtulmak istiyorum. "İçimden bir ses daha gariplerini de yaşadığını söylüyor."

Koyu sarı bir kaşını bana çeviriyor. "Ağızımda ne olduğunu düşünüyorsun Lemon?"

"Bilmiyorum. Rocky Mountain istiridyesi mi?"

Kade ayak parmaklarıma kadar titreşen bir kahkaha atıyor. "Gördün mü, komik olduğunu biliyordum. Jake'e sadece kişiliğini bizden sakladığını söyledim."

Onun bu yorumu beni endişelendiriyor ve midemdeki o takla, etrafta yuvarlanan taşlara dönüşüyor. Etrafımdaki insanların kendim hakkında pek de açık sözlü olmadığımı fark etmeleri zor değil sanırım. Bunu kasıtlı olarak yaptım. Ama öyle bile olsa, kendimi rahat hissedene kadar paylaşan ya da rahatlayan biri değilim. Ve Randall'a spontane taşınmamla ilgili hiçbir şey rahat değil. Şu anki hayatımla ilgili hiçbir şey rahat değil.

Kalemi dudaklarıma götürüyorum ve endişemin bir kısmını bastırmak için içime çekiyorum. Kade "hippi kalemimden" bir nefes çekişimi izlerken sessizleşiyor. Ben nefes alırken dudaklarını yalayışını, bakışlarını ağızıma dikişini izlerken kollarımda tüyler diken diken oluyor. Belki de bana bunu yaptıran onun yorumudur ama yanaklarımı gereğinden biraz daha fazla çukurlaştırıyorum. Nane bulutunu içime çektiğimde kalemi cebime geri koyuyorum ve Kade'e dönüyorum.

"İşe yarıyor mu?" diye sorarak gözlerimi kırıştırdı. Açıkça sataşmamdan sonra ağzından cinsel bir şey çıkacağını düşünmüştüm.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sigarayı bırakmana gerçekten yardımcı oldu mu?"

Şaşkınlığım daha da artıyor ve hemen cevap vermiyorum. Bunun yerine onu anlamaya çalışıyorum. Soruyla ilgili her şey -söyleme şekli, ela gözlerindeki merak- bana cevabı gerçekten bilmek istediğini söylüyor. Ben de bunu merak ediyorum.

"Yardıma oldu ama bu bir süreçti," diyorum dürüstçe. "Bantları kullandım ve hatta hipnoterapiyi denedim ama yine de ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım vardı ve inhaler yardımcı oldu. Muhtemelen akciğerlerim için hala kötü, ama artık çok fazla kullanmıyorum - yani, en azından nikotin değil, değil mi?"

"Sen de ne yapmazsan?" diye soruyor.

Bundan kurtulmama asla izin vermeyeceğini bilmeliydim. "Anksiyete ataklarımda bana yardımcı oluyor." Doğruyu söylüyorum çünkü-açıkçası, nedenini bilmiyorum. Ama o gerçekten bilmek istiyor gibi görünüyor. Belki de sabahtan beri bana sorduğu ilk ciddi soru bu olduğu için ona söyledim.

Kade düşünceli düşünceli bana bakıyor, her zamanki sırtışı dalgın bir çizgiye dönüşmüş ve omuzları gevşemiş. Bu flörtöz Kade'den çok farklı ve onun yoğunluğu bende ne düşündüğünü öğrenme isteği uyandırıyor.

"Kade?" Bir süre daha öylece baktıktan sonra soruyorum. Göz kırıyor ve vücudunun rahatlıktan gerginliğe geçişini izliyorum. Çok mu dürüst davrandım?

Ama ben daha fazla düşünmeden o gamzeli gülümsemelerinden birini patlatıyor ve arkamı işaret ediyor. "Bir noktayı kaçırdın Lemon."

Haklısın. Sanırım ciddi Kade artık yok. İç çekerek o noktaya dönüyorum ve orada hiçbir şey olmadığını görüyorum. *Lanet Kade.*

Arkamdan kahkaha sesleri geliyor ve ben arkama bakarak onu tatmin etmiyorum. Bunun yerine, aç karnımı ve sırtımdan süzülen teri görmezden gelmeye çalışıyorum ve eleme işine girişiyorum.

Bölüm 13

Kade

Bu sabah hiç de fena değildi. Şimdiye kadar Presley yanıldığımı kanıtladı, cesaretiyle beni etkiledi. Şimdiye kadar pes edeceğini düşünmüştüm. Çalışabileceğini biliyordum ama bu tür işler farklıdır, herkes üstesinden gelemez. Yetişkin adamların bir hafta sonra şikayet edip pes ettiklerini gördüm, özellikle de domuz ağılının kokusunu aldıklarında. Ama Presley pes etmedi, bir kez bile şikayet etmedi. Elbette, bana gözlerini devirdi, ama bu onu rahatsız ettiğim içindi.

İlk başta, dün gece Gavin'le yaptığımız "konuşmadan" sonra biraz eğlenmek ve onu biraz gevşetmek için bir yol olarak başladı - çok sessiz ve gergindi. Hatta bu konuda Gavin'e rakip olduğunu bile söyleyebilirim. Ama buna rağmen Presley'i sevdiğimi öğreniyorum. Huysuz olabilir ama ilk katmanı atlattıktan sonra, son yıllarda tanıştığım herkesten daha ilginç olduğunu gördüm.

Bu sabah beni akşamdan kalma ve kanepede sızmış halde bulmasından daha da nefret ediyorum. Beni öyle görmesini planlamamıştım, günlük kıyafetlerim ve botlarımla yayılmıştım ama Jake'le biraz fazla içmiştim. Biraz fazla değil. Çok fazla. Dürüst olmak gerekirse dün geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum, Jake'ten ailemden kaçabilmek için beni ana ev yerine askerlerin kaldığı yere bırakmasını istemem dışında. Kadın ölü gibi uyuyor olmalı, çünkü sabahın ikisinden sonra tökezleyerek içeri girdiğimde pek sessiz olduğumu sanmıyorum.

Şeytandan bahsetmişken, yoksa Lemon mu demeliydim, Presley toprağı küremeyi bırakıyor ve tişörtünün yakasıyla alnındaki teri siliyor. Bu hareket, kumaşın kenarını küçük bir deri parçasının ortaya çıkmasına yetecek kadar kaldırıyor.

Blake'in misafirlerin oturup atları otlarken izleyebileceği ve ateş yakabileceği bir yer olarak inşa etmek istediği ahırların arkasındaki kapalı/açık salon alanının inşaatından çıkan molozları temizlemeye başladık. Güneşten korunmak için harika bir yer olacak.

Presley tişörtüyle daha fazla ter siliyor ve karnının derisini tekrar gördüğümde yanağımın içini ısıyorum. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak ediyorum. Gözlerimin nereye odaklandığını fark ettiğinde, tekrar örtünmek için eteğini çekiştiriyor. Yanakları kızarıyor, sıcaktan ve fiziksel gerginlikten olduğundan daha fazla kızarıyor ve bana ekşi bir bakış atıyor.

"Her zaman insanlara uzun süre bakar mısın?" diye soruyor küreğine yaslanarak. Onu pek çok kez dik dik bakarken yakaladığımı düşününce sözleri komik geliyor. Daha bu sabah, ahırları temizlerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Öyle mi?"

Alnından aşağı bir ter damlası daha yuvarlanırken dudaklarını birbirine kenetliyor. Yüzünün yanından aşağıya inişini ve gömleğine düşmeden önce boynunun pürüzsüz sütununun üzerinden geçişini izliyorum. Düşüncelerimin çukura gitmediğini söylemek isterdim ama gidiyor. Kimi kandırıyorum ki? Onunla tanıştığım andan beri düşüncelerim çukurda. Ve şimdi, bütün sabah onunla çalışmak, kendini zorlarken yumuşak homurtularını ve inlemelerini duymak, sadece onunla ilgili hayal ettiğim görüntüleri daha canlı hale getirdi.

İplerimin arasında nasıl görüldüğünü, çıkardığı sesleri, boşalırken göğüslerinin arasından damlayan teri bilme arzum on kat arttı. Onları durdurmaya çalıştığımda, Presley'in yasak olması gerektiğini kendime hatırlattığımda bile daha da kötüleşiyorlar. Kendime onun benim iş arkadaşım olduğunu, artık teknik olarak benim çalışanım olduğunu ve benim mülkümde yaşadığını söylüyorum. Hatta onun normalde yatağa atacağım bir tip olmadığını, onun dışında oynayabileceğim pek çok kadın olduğunu hatırlamaya çalıştım - istesem kelimenin tam anlamıyla çarşafların arasına atlayacak kadınlar. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Presley gömleğini tekrar çekiştiriyor, sonra gözlerini tekrar toprak yığına diyor. Gözlerindeki tuzlu suyu silerken nefesinin altından "Bakmayı kes," diyor.

İsteğini görmezden gelerek bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum. Ama bu sefer onu başka nedenlerle inceliyorum. Çok terli ve şimdi endişeleniyorum.

"Kızarmış görünüyorsun. Limonata molası vermek ister misin?" "Ben iyiyim," diye tersledikten sonra tekrar kürek çekmek için toprak yığına döndü. "Ben ciddiym. Eğer molaya ihtiyacın varsa-"

"İyiym dedim."

Teslim olmak için ellerimi havaya kaldırıyorum, o ise kürek çekmeye devam ediyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Onu şimdilik rahat bırakmaya karar vererek arka cebimden cep telefonumu çıkarıyorum ve on ikiye yaklaştığımızı görüyorum. Jake'ten cevapsız bir mesaj var ama Gavin'den yok. Günün bu noktasında genellikle bana birkaç kez mesaj atardı ama dün gecenin sonra atmamasına şaşırıyorum.

Dün gece o kadar viskiden sonra hayatta mısın?

Bir mesaj yazmadan önce kendi kendime kıkırdıyorum.

Saat 6'dan beri çalışıyorum.

Bu beni şok etti diyeceğim ama e t m e d i . Presley nasıl?
Ne yapıyorsun?

Neden sordun?

Çalışmaya devam eden Presley'e bakıyorum ama onu izledikçe yavaşladığını fark ediyorum. Hareketleri ilk başladığımız zamanki kadar güçlü değil. Bzzz. Bzzz. Bzzz. Telefonuma bakıyorum.

Hatırlamıyor musun?

Neyi hatırlıyorsun?

Gavin hakkında konuştuktan sonra
Onu.

Dün geceyi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Jake ve ben Night Hawk'tan bir şişe viski almış ve babam ölmeden önce daha sık yaptığımız bir şey olan içki içmek için onun kamyonetinin arkasına oturmuştuk. Evet, yasal olarak içki içme yaşında değildim ama buradaki çoğu insan on sekiz yaşında savaşa gidip ölebiliyorsa, içki içmeyi de seçebileceğine inanıyordu. Emmett Montgomery'ye sorsaydınız, tam gün çalışabildiğiniz anda içebileceğinizi söylerdi. Ama bu, onun açmamayı tercih ettiğim bir fikri.

Bzzz. Bzzz. Bzzz.

Senden alıntı yapıyorum: "Acaba o gömleğin altında dövmesi var mı?"

Ben öyle bir şey demedim.

Sen yaptın. Seni isteyen her kadını geri çevirdin. bara geri döndükten sonra. Seni tanıdığım onca yıl boyunca, bunu yaptığını hiç görmemiştim.

Kadınları neden reddettiğimi anlıyorum - Gavin'le kavgadan sonra havamda değildim. Ama Presley beni gerçekten de Jake'e ondan bahsedecek kadar etkiledi mi? Onun hakkında kendi düşüncelerimi düşünmek, ondan etkilenmek bir şey, ama bu düşünceleri arkadaşşıma yüksek sesle söylemek başka bir şey, özellikle de sarhoşken.

Bzzz. Bzzz. Bzzz.

Utançtan mı öldün?

Bir mesaj yazmadan önce kendi kendime söyleniyorum.

Ben mi? Utanmak mı?

Seni utandıracak biri varsa o da senin "Lemon "undur.

Limonun. Ne oluyor lan? Belki de o kızlardan birinin numarasını almalıydım, çünkü onu hiçbir şeyim için arayamam. Onu tanımıyorum bile.

Jake'e güzel bir "siktir git" mesajı yazmaya başlamıştım ki gözlerim bir hareket yakaladı. Presley'nin neredeyse yere düşeceğini görmek için tam zamanında baktım. Telefonumu cebime attım ve birkaç adımda onun arkasındaydım. Ellerimi beline koyuyorum, o da sıçrayıp benden uzaklaşmaya çalışıyor. Ama bunu yaptığında, ayaklarının üzerinde sallanıyor.

"Presley." Sesim endişeyle karışık. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum çünkü bu sefer beni itmiyor. Kalbim göğsümde gürültüyle atıyor ve onu mola vermeye zorlamadığım için -ve ona daha önce bir mola vermeyi düşünmediğim için- kendimi karnımdan bıçaklamak istiyormuşum gibi hissediyorum.

"Şimdi de bana adıyla mı hitap ediyorsun?" diye zayıfça alay ediyor.

Cevabına kıkırdıyorum ama sonra vücudu gevşiyor, kürek bir gümbürtüyle toprağa düşüyor. Ağırılığimdaki ani değişimle neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum ama yere düşmemizi engellemeyi başardım.

"Presley!" diye bağıyorum ama o kıpırdamıyor. Panik midemde kabarıyor ve gözlerim yardım edecek birini bulmak için çevremizi tarıyor ama kimseyi göremiyorum.

Telefonumu cebime koymadan önce saatin neredeyse on iki olduğunu gördüm, bu da işçilerin çoğunun muhtemelen öğle yemeği yemeye gittiği anlamına geliyordu. Bu düşünce bana bizim de yemek yemediğimizi ve kürek çekmeye gelmeden hemen önce onu içerken gördüğüm son şeyin kahve olduğunu hatırlattı.

Tanrım, bayılmasına şaşmamalı. Akşamdan kalmayken ve midemde neredeyse hiçbir şey yokken çalışmaya alışkınım. Benim için iyi olduğundan değil, ama Presley'nin böyle bir toleransı yok.

Bizi olabildiğince dikkatli bir şekilde yere indiriyorum, alnını hissetmeden önce başını bacağıma koyuyorum. Rutubetli hissediyor, teni terden ıslanmış. Şapkamı çıkarıp gözlerini güneşten korumak için başının üzerinde tutuyorum ve diğer elimle yanağına hafifçe vuruyorum.

"Presley," diyorum. "Hadi, aç gözlerini."

Hareket etmiyor. Yanağına tekrar dokunuyorum ama yine bir şey yok. Korku içimi dolduruyor ve ellerim titriyor. Derin bir nefes alıyorum, korkunun kıvrılan siyah dallarının beni terk etmesini diliyorum. Şimdi kaza gecesi hissettiklerimin yeniden ortaya çıkmasına izin vermenin zamanı değil. Presley'e yardım etmem gerekiyor ve bunu aklım başımda olmadan yapamam.

Parmaklarımı boynuna koyuyorum. Nabızı biraz yavaş ama sanırım sadece gölgeye, yemeğe ve suya ihtiyacı var. Şapkamı başıma geri koyuyorum ve öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağına dayıyorum, burnum kabuğunu gıdıklıyor.

"Presley, sevgilim. Lütfen o güzel gözlerini aç." Onu biraz sarsıyorum. "Eğer kalkmazsan sana hortumla su sıkmak zorunda kalacağım," diye takılıyorum. Tam bu sözümü yerine getirmek üzereyken inliyor, burnu daha önce yaptığı gibi bir tavşan gibi kıvrılıyor.

"Hortum yok..." İnliyor.

İçimden fırlayacakmış gibi hissetsem de rahatlamış bir kıkırdama çıkarıyorum. Kazadan önceki Kade bayılan biri için asla çıldırmazdı - sabırla uyanana kadar beklerdi. Bu tamamen yeni bir deneyimdi, bir daha asla hissetmek istemediğim bir deneyim.

Kısa bir an için Blake'in beni kurtardığı gece böyle hissetmiş olabileceğini düşündüm. Çaresiz. Korkmuş. Sanki dünya üzerinize kapanıyor ve bir can simidine tutunmak için her şeyi yapıyorsunuz. Ama bunu aklımdan çıkarıp bir gülümsemeyle yutuyorum.

Presley'nin göz kapakları titreyerek açılıyor, ağır gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözleri genişliyor, sonra bir anda doğrulmaya çalışıyor. O kadar hızlı oluyor ki neredeyse alnımızı birbirine vuracak. "Dur bakalım, sakın ol." Onu sabitlemek için kollarından tuttum.

"Kade, bırak-" Cümlesini tamamlayamadan yere eğildi ve tuttuğum yerden kurtulmaya çalışırken kuru kusmaya başladı. Vücudu hiçbir şey kusmamaya çalışırken onu çok garip bir pozisyonda sıkıca tutarak, yemek yediğinden ve su içtiğinden emin olmadığım için bir pislik olduğumu bir kez daha hatırlatıyorum.

Presley inliyor, iteklemeleri zayıflıyor. Saçlarını yüzünden u z a k tutmaya çalışıyorum ama beklenmedik bir güç patlamasıyla beni itiyor. İpucunu alarak, kendini yerde tutarken gitmesine izin veriyorum, dudaklarından bir hamle daha çıkıyor.

"Sana yardım edeyim," dedim.

Bir nefes daha aldıktan sonra yüzü acıyla buruşuyor. "Ben iyiyim. Lütfen utançtan ölmem için beni burada yalnız bırakın," diye zayıf bir sesle konuşmayı başarıyor.

Başımı eğiyorum. "Neden utanıyorsun?" Gerçekten merak ediyorum, çünkü başkalarının önünde ondan daha kötü durumdaydım, dün gece ona "Limonum" demek gibi bir sürü çılgınca şey söyledim ve yaptım. Cidden, o da neydi öyle?

Uzun ve acı dolu bir inilti çıkarır. "Lütfen, beni burada ölüme terk et."

Söyledikleri ve yaptıklarıyla beni her zaman şaşırtan mor saçlı tuhaf kıza bakıyorum. Bu da bende onu daha fazla tanıma, çözme ve anlama isteği uyandırıyor.

Lanet olsun. Belki de onu istiyordumdur. Bu nasıl oldu? Bunun olmasına nasıl *izin verdim*?

Tekrar inlediğinde, nefesimin altında küfrediyorum. "Ölmeyeceksin. Seni ayağa kaldırıp gölgeye götürmeliyiz, sonra sana biraz yiyecek ve su getireceğim. Sana yardım edebilir miyim?"

Presley toprağa bakıyor, toprakta azıcık da olsa safrası var. Onu görünce yüzünün nasıl yandığını özlemiyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken kolları titriyor, vücudu bunu kendi başına yapamayacak kadar zayıf. Uzun bir süre daha debelendikten sonra nihayet bana bakıyor ve başını sallıyor.

Rahat bir nefes alarak ayağa kalkıyorum, arkasında duruyorum, böylece onu koltuk altlarından yukarı çekebiliyorum. Tekrar bayılmaması için hareketi yavaş tutmaya çalışıyorum. Ayağa kalktığında biraz sallanıyor, ben de hızlı davranıp onu yanıma yatırıyorum. "Kolunu belime dola." Bu istek karşısında homurdanıyor, ben de sırtıyorum.

"Sana hiç katır kadar inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hiç kimse sana sinir bozucu olduğunu söyledi mi?"

İyi olduğu için ne kadar minnettar olduğumu gizlemek için keskin bir kahkaha attım. "Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim Lemon."

Gözlerini bana dikeyor ama dediğimi yapıyor. Bana yaslandığında kolumu omzuna doluyor ve güvende olduğundan emin oluyorum. Kısa bir an için temastan zevk alıyorum, yumuşak vücudunun benimkine karşı nasıl hissettirdiğinin, yanıma nasıl mükemmel bir şekilde oturduğunun tadını çıkarıyorum. Bu... güzel. Hoştan da öte. Ama bunun üzerinde fazla düşünecek vaktim yok çünkü topraktan gelen çıtırtı sesiyle dikkatim Blake ve Gavin'in değerlendiren bakışlarına kayıyor.

Harika. Sadece harika.

Kardeşimle göz göze geldik. Benden Presley'e bakıyor ve içimdeki güzel his kayboluyor. Yüzündeki ifadeyi biliyorum - ona asıldığımı, bilmemeyi tercih edeceği nedenlerden dolayı kolumu ona doladığımı düşünüyor.

Umurumda değil. Dün gecedan sonra ne isterse düşünebilir. Umarım dedikodu fabrikası ona Jake'le sarhoş olduğumu söylemiştir. Umarım barın yarısını siktiğini düşünüyordur. Bu noktada, Gavin'in benim hakkımda söylenen her şeye inanacağını düşünüyorum.

"Neler oluyor?" Önce Blake bize doğru koşarak soruyor. Gavin'in gergin yüz hatları gevşemeye başlıyor, sanki beyni Blake'in ses tonundan bunun düşündüğü gibi olmadığını anlıyor.

"Presley'nin biraz dinlenmeye ihtiyacı var," diye cevap veriyorum.

Blake anne-ay moduna geçer ve Presley'nin ayakları daha hareket etmeyi bırakmadan elini alnına koyar.

"Bu sabah yemek yedin mi?"

Bakışlarım Presley'nin profiline kayıyor ve elinin belimi biraz daha sıkı kavrayışını kaçırmıyorum.

"Küçük bir şeyim vardı."

Yutkunuyorum, yalan söylediğini biliyorum. Asıl soru neden, utandığı için mi?

"Kade, ona mola verdirdin mi?" Blake sert bakışlarını üzerime dikerek soruyor. Normal sıcaklığı gitmiş. Elimde olmadan gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu fark ediyorum, sanki uyku ondan kaçıyormuş gibi. Benim yüzümden mi?

Presley başını kısa bir süreliğine bana doğru çeviriyor, kuru dudakları birbirine yapışıyor. Ona daha iyi bakamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum ve bunu bakışlarımla ifade etmeye çalışıyorum. Yutkunuyorum ve Blake'e cevap vermek, doğruyu söylemek için ağzımı açıyorum ama Presley benden önce davranıyor, gözleri Blake ve Gavin'le doğrudan temas kuruyor.

"Öyle," diyor kararlı bir şekilde.

Blake sönüyor, bana atmaya hazırlandığı azar vücudunu terk ediyor. "Presley," derken buluyorum kendimi. Beynim onun neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyor.

Hem bir şeyler yemek hem de bu konuda yalan söyledim.

"Sadece biraz daha yiyeceğe ve suya ihtiyacım var. Güneşin altında bu kadar çok ç a l ı ş m a y a alışık değilim," diyor soluk soluğa gülerek.

Blake onu inceliyor, Gavin'in koruyucu bakışları ana tavuk gibi bizi izliyor.

"Sizi ana eve götüreceğim," diyor Blake. "Biz de tam ikinize öğle yemeğine gelmenizi söylemeye geliyorduk zaten."

Presley, "Sanırım geri dönüp dinlenmek istiyorum," diye cevap verir. "Eğer sorun olmazsa." Blake ona gülümser. "Elbette. Seni geri götürebilirim."

"Onu yakaladım," diyorum, neredeyse çok hızlı. Parmaklarım omzunun yumuşak tenine bastırıyor. "Gidip bize biraz yemek getirebilirsin."

Zaten bunaltıcı olan hava boğucu bir hal alıyor ve Presley ile ben, Gavin ve Blake'e karşı bir mücadele içindeymişiz gibi hissediyorum. Presley bana daha fazla yaslandığında, onu daha sıkı kavrayarak alarma geçiyorum. Tekrar bayılmasını istemiyorum.

Öne doğru bir adım attığımda Gavin elini kaldırdı. "Seninle konuşmak istiyorum. Blake'le gitmesine izin ver."

Her şey bir anda olup bitiyor ama Presley'nin sıcaklığı beni terk ediyor ve sonra Blake'e yaslanıyor. Her nedense, Presley'nin safir gözleri benimkilerle buluştuğunda özür diler gibi bakıyor. Nedenini merak ediyorum, çünkü neler olduğunu bilemezdi. Tanıştığımız ilk gün Gavin'le tartıştığımızı gördüğünü biliyorum ama bardaki biri ona söylemediği sürece aile dramımın gerçek doğası hakkında hiçbir fikri yok. Bu da mümkün sanırım.

Blake, Gavin'e "Evde görüşürüz," diyor. Yürüyebildiğinden emin olmak için Presley'i kontrol ettiğini görüyorum ve sonra beni kardeşimle bırakarak askerlerin odasına doğru yola çıkıyorlar. Dün geceyle ilgili düşüncelerimden kurtulamıyorum. Belki de burayı tamamen terk etmeliyim. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama bundan daha iyi olurdu. Yargılamadan ve gerginlikten daha iyi.

"O zavallı kıza ne yaptınız?" Gavin, Presley ve Blake'i duymazdan gelir gelmez soruyor. Presley'nin küreğini yerden almak için eğilirken çenemi esnetiyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

"Kade," diye sesleniyor arkamdan. "Lütfen bana ne olduğunu anlat. O bizim sorumluluğumuzda."

Duruyorum ve dönüp ona bakıyorum, Presley'nin başına gelenlerin benim suçum olduğunu varsayması hoşuma gitmiyor. Ona karşı daha yumuşak davranmalıydım; ben

Bunu biliyorum. Zaten kendimi pislik gibi hissediyorum, bir de Gavin'in hakkımdaki boktan düşüncelerini eklememe gerek yok.

"Artık sana cevap vermek zorunda değilim, Gavin. Benden vazgeçtin, unuttun mu?" Küreği yere bırakıyorum ve öfkemin dışarı çıkmasına izin veriyorum. "Tabii on iki saatten kısa bir süre içinde fikrini değiştirmediyse?"

"Kade." İç çekiyor. "Bunu söylediğimde üzgündüm."

Bir zamanlar örnek aldığım kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum; dilimin ucunda söylemek istediğim milyonlarca şey var. Ama buna değmez. Sonu her zamanki gibi olacak. Ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Öfkeli sesi beni takip ediyor.

Omzumun üzerinden bağırmadan önce George Strait'in "Here for a Good Time" şarkısının melodisini ıslıkla çalıyorum, "Bilmiyor muydun, Gav? Yozlaştırmam gereken kadınlar ve içmem gereken içkiler var." İlk kısım yalan. İkinci kısmı değil. Sanırım bundan sonra bir içkiyi hak ettim. Blake Presley'e bakacak ve onun yiyip içtiğinden emin olacak.

Şu anda sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Presley

Presley. Kes şu saçmalığı. Her şeyi mahvediyorsun.

DEREK: Gerçekten seni değiştireceğiz.

DEREK: Yarın sabaha kadar senden haber alamazsam Anneni arayıp kayıp olduğunu söylemek için.

Annemden bir cevapsız arama.

Küçük mutfak masasının üzerindeki biber ve mısır ekmeği kasemin yanında duran telefonuma bakarken öfke ve üzüntü boğazıma düğümleniyor. Annemin beni sadece öldürüldüğümü ya da kaybolduğumu düşündüğünde aramasına izin veriyorum.

Fasulyesiz et karışımını kaşıkladıktan sonra kaseye geri koyuyorum. Dün bayıldığımdan beri pek iştahım yok ama yemezsem ya Ruby, ya June ya da Blake beni zorla besleyecek. Belki zorla yedirmezler ama muhtemelen onların önünde yememi sağlarlar.

İnledim ve kâsemi ittim. Bayıldığıma inanamıyorum, hem de Kade'in önünde. Hayatımda bir gün bile bayılmamıştım. Kovboyun çiftlikte çalışmayı beceremeyeceğime dair varsayımında haklı olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Ancak Blake özürlerini dinlemedi ve bu yılın başlarında sıcak çarpması geçirdiğinde benzer bir şeyi nasıl yaptığını anlattı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışması çok hoştu ama yine de ilk işimi tamamlamadığım için kendimi suçlu hissediyorum.

iş günü. Üstelik bu sabah uyandığımda Kade'i hiçbir yerde bulamadım. Yine kanepede uyuyor olmasını bekliyordum, ama orada değildi ve oturma odasına bağlı olmayan odalardan birinde uyumadıysa, dün gece hiç geri gelmedi.

Onu görmediğimde neden hayal kırıklığına uğradığımı ya da dün olanlardan sonra neden beni kontrol etmeye gelmediğini anlamaya çalışıyorum. Bayıldığımda gerçekten endişelenmiş görünüyordu, Blake bana mola verip vermediğini sorduğunda yalan söylememin bir nedeni de buydu. Vermemişti ama ben de sorumsuzca davranmıştım. Kade'e neye ihtiyacım olduğunu söylemeliydim ama kendimi kanıtlama arzum güvenliğimin önüne geçti.

Kade beni eve geri götürmeyi teklif ettiğinde daha da şok oldum, sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi kolunu etrafımda sıktı - midemin olmaması gereken şekillerde takla atmasına neden olan bir his. Benimle ilgilenme arzusu, bana yaşattığı onca şeyden sonra garip olsa da çok tatlıydı.

Beynimin mantıklı tarafı ondan hoşlanmamam gerektiğini söylüyor ama onunla vakit geçirdikten sonra... Bilemiyorum. Kafa karıştırıcı biri. Bu da onu anlamak, onu ve bu şefkatli yanını daha iyi tanımak istememe neden oluyor-

Hayır. Oraya gitmeme izin veremem. Onun sorunları var. Benim de var. Vücudumun onu çekici bulduğu yalanını söyleyemem ama o ilişkiye girmem gereken biri değil. Özellikle de çoğu zaman beni deli eden bir playboy olduğu için.

Ama sonra aklım gözlerimi açtığımda yüzünde beliren ifadeye gitti -Orada korku vardı, gerçek korku. Barda duyduğum dedikodular, neden üç ay boyunca işten uzak kaldığı, sürekli duyduğum kaza hakkındaki merakımı geri getirdi. Ona ya da sevdiği birine bir şey mi oldu?

Ping!

Telefonum çaldığında ve masanın üzerinde titreştiğinde sırıyorum. Arayan Derek'ti. Arayanın annem olduğunu, hâlâ geri dönmediğim için endişeleneceğini düşünebilirsiniz. Ama hayır, sanırım boktan eski sevgilim beni ondan daha çok önemsiyor.

Titreşim duruyor ama telefonu kapatamadan tekrar başlıyor. Derek'in adı ekranda yanıp sönüyor.

Kaşığı acı biber kaseme geri koyuyorum ve seçeneklerimi tartışıyorum. Eğer cevap vermezsem, polisler yaşam kanıtı almak için beni aramaya gelirler mi? Bunun Montgomery'lerden ya da Night Hawk'taki insanlardan herhangi birinin önünde gerçekleşmesi fikri midemi bulandırıyor, ancak evdeki hayatımda herhangi birinin bunu bu kadar önemsedğine inanmakta zorlanıyorum.

Gençken, annemi test ettiğim zamanlar oldu. Endişelenip arayacağını düşünerek sormadan bir arkadaşımın evinde gecelerdim,

Nerede olduğumu ya da neden eve gelmediğimi merak ediyordum. Ama bu hiç olmadı.

Sonra on beş yaşıma geldiğimde ve üvey kız kardeşim Desi'yi doğurduğunda, tamamen ikinci plana atıldım. Önceden de değildim ama daha da kötüleşti. Yeni bebek beni varolmayan biri yaptı. Başlarda bunu anlıyordum ama zamanla annemin benim yerime daha çok sevdiği yeni ve parlak bir bebeği koyduğunu fark ettim. Kalbinde her iki çocuğu için de yer olduğunu düşünebilirdim ama durum böyle değildi. Tüm odağını Desi'ye vermişti. Son duyduğumda onu güzellik yarışmalarına sokuyordu.

Bunun nedeni her zaman amigo kız ve balo kraliçesi olacak küçük bir kız istemesiydi. Ben asla öyle biri olmadım. Ben sadece onun garip, orkestra ineği ve asla kilo veremeyen kızıydım. Desi ile istediğini elde ettiğinde, bu benim sonum oldu.

Bana sadece bayramlarda ve doğum günümde mesaj atan babamdan bahsetmiyorum bile. Yakın zamanda beni arayacak değil ya.

Ping!

Siktir et. Hayatta olduğumdan emin olmak için polislerin gelmesine izin veremem-ya da Derek'in. Titreyen ellerimle aramayı cevaplamak için ekrana dokunuyorum. Selam vermiyorum, vermeme de gerek yok.

"Presley! Ne oluyor lan?"

Eskiden sevdiğim derin sesindeki tonu duyunca irkiliyorum. Şimdi sadece tüylerimi diken diken ediyor ve iyi türden değil. "Sana da merhaba."

"Şirinlik yapmayı kes, P. Nerelerdeydin?"

"Sana bir not bıraktım," dedim. Bu notun onun için asla yeterli olmayacağını biliyordum ama ayrılırken yapabileceğim tek şey buydu. Onunla konuşma ve beni kalmaya ikna etme riskini göze alamazdım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir plak anlaşmamız var ve sen kontratları imzalamaya gelmiyor musun? Bunun bizi ne kadar kötü gösterdiğini biliyor musun?"

Bu viral ses gibi hissediyorum: *Bu kendi eylemlerimin sonuçları değil mi? Almamalıydım.*

"Niyetim seni kötü göstermek değildi," diyorum dürüstçe ve gerçekten de değildi. Sadece şehirden bir an önce çıkmak istiyordum.

Nefesinin altında birkaç küfür mırıldanıyor ve sonra yüksek sesle ofluyor. "Zaten keman çalanları seçiyorduk. Senden daha iyiler."

Gözlerim yaşardı. Derek'in en güvensiz olduğumu bildiği yerde bana sataşmasından daha azını beklememeliydim. Bu onun en sevdiği şey. Gözlerimi kırıştırıyorum ve elimden geldiğince boğazımı temizleyerek kendimi toparlamaya çalışıyorum. "O zaman beni neden arıyorsun?"

"Çünkü bilmeni istedim."

"Mesajlaşıyordun. Ya annem, gerçekten mi? Onu aramana gerek yoktu."

Küstahça kıkırdıyor. "Sana ulaşamadım. Ölmüş olabileceğini düşündüm. Onları okuduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Midemdeki biber isyan ediyor ve asit boğazımı yakıyor. "Lütfen beni aramayı ve mesaj atmayı bırak. Eğer benim yerime daha iyi birini bulacaksan, bunun bir önemi yok."

"Sana ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı, senin gibi bir eziğe asla bulaşmamam gerektiğini söylemek istedim. Hepimizin hayatını mahvettin, peki ne için?"

Kıpırdamadan duruyorum, sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Derek eskiden çok tatlıydı - en azından onunla ilk tanıştığımda öyleydi. Beni Boston'da bir barda çalarken görmüş ve bana aşık olmuş gibiydi. Bir barda bana asılmak için yaklaşan ilk erkekti, birlikte çaldığım gruplardaki seksi kadınlar yerine benimle ilgilenen ilk erkekti. Sanki sonunda biri için özelmışim gibi güzel hissettirdi. Ve ona ve güzel sözlerine kanca, çizgi ve platin için düştüm.

Bir yıldır çıkıyorduk, ancak o zaman bana laf atmaya başladı. Konserler için farklı giyinmem gerektiği, yediğim yemeklerin benim için iyi olmadığı gibi küçük yorumlarla başladı. Sonra keman çalışımın kalitesinden bahsetmeye başladı. Onunla neden bu kadar uzun süre -hayatımın beş yılı aşkın bir süre- kaldığımı bilmiyorum ama kaldım. Ve pişmanım.

Ve sonunda çekip gitme cesaretini gösterdikten sonra telefonu elime aldığım için pişmanım. Sadece ondan değil, zehirli grubumdan da.

"Beni duydun mu, P?"

"Bana böyle hitap etmenden nefret ettiğimi biliyorsun."

Duvara çarpan bir şey fırlattığını duyuyorum. "Her şeyi mahvettin! Bunun için seni asla affetmeyeceğiz. Beni bir aptal gibi gösterdin. Lanet bir aptal, Pres."

"Lütfen beni aramayı bırak. İşimiz bitti."

"Hayır, işimizin ne zaman biteceğini ben söylerim. *Beni* becerdin."

"Hayır, *sen başka bir kadınla yattın*," diye tükürdüm, öfkemi daha fazla kontrol edememiştim.

"Bu öfke nöbetinin sebebi bu mu Presley? Senden daha seksi biriyle yattığım için mi?"

"Canın cehenneme, Derek!"

"Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme. İhtiyacın var-"

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu masanın üzerine atıyorum. Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve tişörtümün yakasını çekiştirerek nefes almaya çalışıyorum ama hava bir türlü gelmiyor. Boğazımı daha fazla asit yakıyor ve kendimi burnumdan nefes almaya zorluyorum. "Seni ele geçirmesine izin verme Presley," diyorum nefesimin altında. Arka cebime uzanıp sakinleştirici inhaleleri alıyorum. Neredeyse bitmiş ama bu anksiyete krizini atlatmama yetecek kadar olmalı.

Dudaklarımı ağızıma doluyorum ve nefes alıyorum. Nane ve papatyanın tanıdık tadı damak tadımı kaplıyor ve kalp atışlarım hafifçe yavaşlıyor. Dudaklarımdan çekip nefesimi verirken küçük çubuğa bakıyorum. Göz kapaklarımdan ardında, dün dudaklarını aynı açıklığın etrafına sardığı zamanki Kade'in görüntüsü belirliyor. Bir nefes daha çekiyorum ve tekrar nefes vermeden önce buharı içime çekiyorum.

"Buraya nasıl düştün?" Kendime soruyorum, keşke cevap verebilseydim, keşke Derek gibi birinin hayatımı bu kadar kötü mahvetmesine neden izin verdiğimi bilseydim. Telefona neden cevap verdiğimi merak ediyorum. Annem öldüğümü düşünse bile, bu o kadar kötü mü olurdu? Hayatımı istediğim gibi yaşayabilir, geçmişim yokmuş gibi davranabilirdim.

Buraya taşınmakla birçok açıdan avantajlı bir başlangıç yaptım. Randall'da kimse beni tanımıyor ve hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Ben sadece yarı iyi bir barmen ve şimdi de kötü bir çiftlik işçisi olan garip bir şehir kızıyım.

Telefonum tekrar çalışıyor ve sinirli bir ses çıkararak masanın üzerinden alıyorum. Derek'in mesajı ekranı aydınlatıyor:

Zaten hiçbir zaman yeterince iyi değildin.

Zaten hiçbir zaman yeterince iyi değildin. Zaten hiçbir zaman yeterince iyi değildin. Zaten hiçbir zaman yeterince iyi değildin.

Gözyaşlarım yeniden doluyor ve boğazımı tıkayan duygularla neredeyse boğuluyorum. Asla yeterince iyi değil miyim? Derek'in yeteneğim konusunda kafamı karıştırmasına izin verdiğimi kabul ediyorum ama ben iyi bir kemancıyım. İyiden de öte, Teksas'ın en iyilerinden biriyim ama eski sevgilimin kendi güvensizliklerinin ve incitici yorumlarının aksini düşünmeme neden olmasına izin verdim. Hayatımı ve yaptığım seçimleri etkilemesine izin verdim. Aklımın her köşesine girmesine, kim olduğumu ve kurduğum tüm hayalleri sorgulamama neden olmasına izin verdim.

Telefonum başka bir mesajla çalışıyor ve vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

"Canın cehenneme, Derek!"

Çılgık atıyorum. "Derek kim?"

Tekrar çılgık atıyorum, bu sefer Kade diğer bağlantılı yatak odasının kapısından içeri g i r d i ğ i n d e şaşkınlıktan.

"Kade!" Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Ödümü kopardın!"

Masanın önüne geliyor ve tüm vücudum titreyerek ayağa kalkıyorum. Saçları duştan dolayı ıslak, üzerinde Night Hawk tişörtü ve botlu bir kot pantolon var. Bir an için öfkemi ve gözlerimin yaşardığı gerçeğini unutuyorum, çünkü yemin ederim onu her gördüğümde daha da çekici oluyor.

Kade'in bakışları beni aşağı yukarı süzerken daralıyor. Bakışlarının yoğunluğu mide kaslarımın sıkışmasına ve vücudumun karıncalanmasına neden oluyor. Bayıldığımda olduğu gibi yine endişeli görüldüğüne yemin edebilirim.

"Ne oldu?" diye sorar.

Telefonumu kotumun arka cebine sokuyorum ve nefes alıyorum. Kulağa titrek geldiğinin farkındayım ama hiçbir zaman iyi bir oyuncu olamadım. "Bir şey yok."

Kade onunla tanıştığım ilk gün yaptığı gibi benim alanıma giriyor ve başparmağını kaldırıp yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. Kan kulaklarıma hücum ederken, kısa dokunuşun ardında bıraktığı karıncalanma hissiyle tüm bedenim donuyor. Başparmağındaki ıslaklığı inceliyor, sanki daha önce hiç gözyaşı görmemiş gibi gözlemliyor.

"Hiçbir şeye benzemiyor Lemon." Ela bakışları bana kayıyor, vücutlarımız o kadar yakın ki, çoğunlukla yeşil olduklarını ve içlerinde küçük kahverengi ve altın lekeleri olduğunu görebiliyorum. Sanırım biraz mavi bile görüyorum. Çok güzeller.

"Bu Derek ne yaptı?" diye soruyor.

Kade'in dudaklarından Derek'in adı dökülünce tuttuğum nefesim serbest kalıyor. Gözyaşlarımı kırptıştırıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak geri çekiliyorum.

"Kişisel alan çok mu?"

Kade'in dudaklarının köşesi ancak haydutça bir sırıtma olarak tanımlayabileceğim bir şekilde yukarı kalkıyor. "Senin için onu yumruklamamı mı istiyorsun? Bir pisliği yere sermekten çekinmem."

Ona bakıyorum, beni tanımayan, buraya geldiğim günden beri kafamı karıştırmaktan ve beni tahrik etmekten başka bir şey yapmayan bu adama.

"İşe gitmem gerekiyor," diyorum sorusunu duymazdan gelerek. Birinin Derek'in suratına yumruk atmasını görmek isterdim, özellikle de bu yakışıklı kovboyun, ama beni savunacak bir erkeğe ihtiyacım yok. Kade benden hoşlanmıyor bile -belki de

Son yirmi dört saatteki etkileşimlerimiz göz önüne alındığında bu varsayım yanlıştır.

Elini indiriyor, az önceki gülümsemesi hâlâ yüzünde. "Odak noktasını kendinden uzak tutmakta iyisin, değil mi?"

şimdi ya da hiçbir zaman bu işe bulaşmak istemediğim için ondan uzaklaşıyorum. Mutfak tezgahından anahtarlarımı ve küçük çantamı alarak uzaklaşıyorum. Arkamı döndüğümde, Kade yine orada duruyor, uzun vücudu yolumun üzerinde.

"Derek kim?" diye soruyor.

"Sonra görüşürüz." Etrafindan dolaşmak için hamle yapıyorum ama yolumu kapatıyor. "Arabayı birlikte sürebiliriz. Bu gece çalışıyorum."

"Yalnız sürmeyi tercih ederim."

"Gördüğünüz gibi bu imkansız."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sıkıntıyla kıkırdıyorum. "Bu neden imkansız?"

"nk lastiğin patlamış."

Gözlerim büyüdü. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyordum. Seni bırakmayı teklif edecektim."

Bu sefer, arabamı park ettiğim yere doğru yürürken etrafindan dolaşmama izin verdi. Yeterince eminim, lastiğim patlamış.

"Gerçekten mi?" Gökyüzüne bakıyorum ve inliyorum. Sanki evren ya da kozmik bir varlık benimle dalga geçmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Yeni lastiklere ihtiyacın var."

Kade'e dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Teşekkürler, Kaptan Apaçık."

Omuz silkiyor ve tanımadığım bir country şarkısını ıslıkla çalıyor. "Hadi Lemon. Kamyonum rahat ve lastikleri patlak değil."

İçimi çekiyor, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yukarıda her kim bana zalimce bir şaka yapıyorsa en azından bana güç vermesini istiyorum. Çünkü sanırım Kade Montgomery ile çalışmaya gidiyorum.

Kade

PRESLEY'nin kamyonetimde olması garip bir şekilde güzel, hatta doğal hissettiriyor. Bu kadar doğal hissettirdiği için birkaç kez neredeyse elimi onun kalçasına koyacaktım. Ama cazip olsa da -çok cazip- Presley muhtemelen beni yere serer, hatta belki de bana küfredirdi.

Gerçi şimdi düşündüm de, belki de küfretmezdi. Henüz ağzından kötü bir söz duymadım. O düzgün şehir kızlarından biri mi yoksa farklı görünerek isyan eden bir papaz çocuğu mu diye merak ediyorum. Şu anda yolcu koltuğumu dolduran o güzel kalçaları ayırırken dudaklarından çıkan *sikiş* kelimesini düşündüğümde dudaklarımın köşeleri yukarı doğru çekiliyor

-

Ping!

Telefonun sesini duyunca gözlerimi kırıştıyorum ve tüm dikkatimi yola veriyorum. Çevresel görüşümde Presley'in arka cebinden telefonunu almak için kaydığını ve ekrana baktığını görüyorum. Mesaja verdiği tepkiyi saklamaya çalışıyor ama pek de iyi bir iş çıkaramıyor. Elleri cihazın etrafında kenetlenirken vücudu geriliyor.

Acaba Derek mi? Derek'in kim olduğu ya da üzgün olup olmadığı umurumda olmamalı. Onu hiç umursamamalıyım. Yine de son yirmi dört saattir düşünebildiğim tek şey Presley, zihnimin her köşesini kaplıyor.

Gavin'le son tartışmamızdan sonra zihinsel olarak pek iyi durumda olmadığım için, bayıldıktan sonra onu rahat bıraktım. Geceyi Jake'lerde geçirdikten sonra bu sabah Presley'i ev işleri sırasında göremedim. Blake ona dününden sonra sabah izin almasını söylemiş ya da benden uzakta bir şeyler yapmasını sağlamış olmalı.

Presley fiziksel olarak karşımda olmasa da, sanki karşımdaymış gibi hissediyordum. Mavi gözleri göz kapaklarımın arkasından beni takip ediyordu.

Telefonunu cebine geri koyarken onu daha iyi görebilmek için başımı biraz çeviriyorum. Dudakları kıpırdıyor ve yemin ederim nefesinin altından market alışverişi ya da başka bir şey saydığını duyuyorum. Ona bunu sormaya gittiğimde, sertleşmiş bakışlarını bana çeviriyor.

"Yola dikkat et."

Otoriter ses tonuna sırtıyorum ama dediğini yapıyorum, Night Hawk'a gözlerim kapalı gidebilecek olsam bile. "Yolcu koltuğunda oturan bir sürücü olduğunu bilmeliydim."

"Ölmeyeceğim. Ama ölmek istemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Seni öldürmeyeceğim Lemon. Seni rahatsız edemem."

Bunu söylediğim için beni azarlayacağını düşünüyorum ama onun yerine dudaklarında bir gülümseme hayaleti görüyorum. Tam bir gülümseme değil ama hoş. Bu da onu henüz görmediğim başka bir şey: gerçekten gülümsemek ya da gülmek. Bunu bir müşteriyle bile yapmadı.

Şimdiye kadar bu konu hakkında pek düşünmemiştim.

"Sinir bozucu olmasaydın hayatında ne yapardın?" diye soruyor.

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor ve bu sesle biraz sığıyor.

"Beni her zaman şaşırtıyorsun."

Yüzünü buruşturuyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Neden söylemeyeyim ki?"

"Birbirimizi tanımıyoruz. Teorik olarak, seni her zaman şaşırtmaz mıyım?"

"Bu adil. Sadece senin tipini bildiğimi sanıyordum."

Bakışları tamamen profilimde, sanki lazer ışınları gözleriyle yüzümde bir delik açmaya çalışıyor. "*Tipim* mi? Ne demek istiyorsun?"

Tekrar omuz silkiyorum ve kasabanın küçük ana caddesinden sola dönüyorum. Burada pek bir şey yok; banka, Allen's General Store, The Diner, birkaç bar ve bir Meksika yemeği mekânı. Night Hawk kasabanın hemen dışında.

Bazen Randall'ın bir kasaba bile olmadığına, daha çok haritada bir nokta olduğuna dair şakalar yapıyorum. Gerçekten durup tuvaleti kullanmaları gerekmedikçe herkesin geçerken bakıp geçeceği bir kasaba.

"Söyle bana," diye dürtüyor. "Benim tipim ne?"

Yola dönmeden önce ona bakıyorum. Sesinde bir gerginlik var ve dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. "Alınma ama..."

Alaycı bir kıkırdamayla karşılık veriyor. "Bununla başlamanız gerekiyorsa, bu saldırgan olacaktır."

Evet, bu iyi bir fikir değil. Koca ağzımı kapalı tutmalıydım. "Söylediklerimi unut."

"Hayır. Böyle bir ifadeden kurtulamazsın. Bana baktığında ne gördüğünü bilmek istiyorum."

Direksiyonu kavriyorum ve koltuğumda kayıyorum. Onun bu talepkâr yanını seviyorum; daha fazlasını görmek istiyorum. Yatağımdayken ortaya çıkıp çıkmayacağını ya da biraz kandırmak gerekip gerekmeyeceğini tahmin ediyorum. *Bahse* girerim, Tanrım. Dilimi dişlerimin arkasında gezdiriyorum ve direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

Presley'i bir arkadaştan -uzak bir arkadaştan- daha fazlası olarak hayal etmeyi bırakmalıyım, yoksa uzak kalamayacağım. Ama omzumdaki şeytan bunun gerçekten kötü bir şey olup olmayacağını merak ediyor. Birlikte çalışıyoruz, şimdi neredeyse birlikte yaşıyoruz ve o beni gerçekten tanımıyor. Yine de biriyle yarı-yeni bir başlangıç yapmak güzel olabilir.

Onun da bazı yönlerden bana benzediğini düşünmeye başladım. Bir şeylerle uğraşıyor - daha önce ağlarken içeri girdiğimde bu çok açıktı. Ve sigara bağımlılığının üstesinden geldi ya da en azından ona güvenmemenin bir yolunu buldu.

"Kade."

Direksiyonu tutuşumu gevşeterek birkaç kez göz kırpıyorum.

"Gerçekten bana cevap vermeyecek misin?"

"Özür dilerim," diyorum dürüstçe. "Kızmanı istemiyorum."

"Daha önce bunun seni durdurmasına izin vermedin."

Tam orada. Düşüncelerimi toparlıyorum ve bir nefes veriyorum. "Seni ilk gördüğümde, buraya gelen şehirli insanlardan biri olduğunu düşünmüştüm, hayatlarından kaçan ya da bir süreliğine kaçmak isteyen insanlar. Mor saçların ve dövmelemlerle dikkat çekmeye çalıştığını, belki de kafanı dağıtacak birini ya da bir şeyi aradığını düşünmüştüm. Ama sen beni şaşırttın ve şaşırtmaya da devam ediyorsun. Şu ana kadar senin hakkında düşündüğüm hiçbir şey gerçek değildi - biraz huysuz *olman* dışında." Az önce söylediklerimi hafif tutmaya çalışarak ona göz kırpıyorum.

Presley sessiz kalıyor, çenesi göğsüne düşmüş ve elleri siyah saçaklı çantasını kavriyor. Havadaki tüm hafiflik emilmiş ve ondan yayılan gerginlik kollarımın arkasındaki tüyleri diken diken ediyor.

"Gördün mü, sana çenemi kapalı tutmam gerektiğini söylemiştim."

Night Hawk'a girdiğimde sessiz kalıyor. Park ettikten sonra dışarı fırlayıp benden olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde kaçacağını düşünüyorum ama kaçmıyor. Emniyet kemerimi çıkarıyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Presley, özür dilerim."

Adını duyunca başını kaldırıp bana baktı. "Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Kaşlarım kalkıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Seni tanımam için bana bir şans vermedin."

"Peki ya sana haklı olduğunu söyleseydim?"

Merakım alevlendi. Bir şeyden mi kaçıyor? Belki şu Derek denen adamdan? Bu fikir beni hasta ediyor. "O zaman beni yine şaşırtacaksın," diyorum.

Arayan gözleri benimkilere bakıyor ve aramızdaki gerilim artıyor. Ama bu farklı bir gerilim, iyi ya da heyecan verici bir şey olmadan hemen önceki türden bir gerilim. Aramızda olan ya da *olmayan* her şey beni daha da bağlıyor.

Tam bedenlerimiz birbirine doğru hareket ederken -sanki görünmez bir ip bizi birbirimize çekiyormuş gibi- bir ses Presley'nin sıçramasına neden oluyor, başı rahatsız edici gürültüye doğru savruluyor.

"Bir araba kapısıydı," diyorum, sesim kısık.

Dudaklarını yalıyor ve emniyet kemerini çözüyor. "Bıraktığın için teşekkürler." Vücudunu çevirip kapıyı açıyor ve kamyonundan o kadar hızlı atlıyor ki arkasında mor bir çizgi gördüğüme yemin edebilirim.

Üflemeden önce uzun bir nefes alıyorum. Söylediklerim için bana kızgın mı bilmiyorum ama daha çok korkmuş gibiydi, onun bir parçasını çözdüğümünden korkuyordu.

Ve şimdi milyonlarca sorum var. Kaçtığı kişinin Derek olup olmadığını bilmek istiyorum. Nereden geldiğini ve neden Randall'ı seçtiğini bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.

Ping!

Bakışlarım Presley'in az önce boşalttığı koltuğa düşüyor ve telefonunu görüyorum. Telefonu elime aldığımda ekranın kilitli olmadığını ve Derek denen adamdan bir mesaj geldiğini görüyorum. Bakmamalıydım. Onun mahremiyetine saygı göstermeliydim. Ama yapmam gerekeni yapmakta hiç iyi olmadım.

Bu senin yerine gelen kişi. İşi ona verdim.

Yer değiştirme mi? Ne işi? Telefona dokunuyorum ve ekli bir resim görüyorum, Derek olduğunu tahmin ettiğim bir adamla selfie çeken çekici sarışın bir kadın. Adamda

Koyu kırmızı saçları, boynunda dövmeleeri ve yüzünde piercingleri var. Yapmacık sırıtışı ve sahte gülen gözleriyle tam bir dangalak gibi görünüyor.

Yeni bir mesaj geliyor ve artık bakmayı bırakamayacak kadar meraklıyım.

Onu çalarken dinlemelisin.

Hayatının fırsatını mahvettin, tatlım.

Tatlım lakabı midemi bulandırdı. Tanıştığımız ilk gün ona böyle seslendiğimde nasıl tepki verdiğini hatırlıyorum ve şimdi nedenini anlıyorum. Tanrım, ona karşı tam bir hıyarmışım. Kabul ediyorum, son zamanlarda herkese pislik gibi davrandım.

Ekran kilitlensin diye telefonunun yan düğmesine basıyorum. Muhtemelen baktığımı anlayacaktır ama artık çok geç. Utanç beni vuruyor ve az önce okuduklarımı ona itiraf etme isteği duyuyorum.

Odağımı Night Hawk'a çeviriyorum ve bir grup insanın içeri süzıldüğünü görüyorum, çizgi dansı gecesi için gelen tipik kalabalık: çevre kasabalardan ve şehirden gelen kadınlar en kısa şortlarını ve en dar üstlerini giymiş, kovboy şapkaları ve botlarıyla. Normalde, dans edip flört edebileceğim ve belki de akşam için yatay bir partner bulabileceğim bu geceleri dört gözle beklerim. Ama şu anda istediğim şey bu değil.

Presley'i arabama geri istiyorum ki konuşabilelim. Sadece yüzeysel bir sohbet de değil, önemli şeyler hakkında gerçek bir konuşma. Bunu daha önce bir kadınla istediğimi sanmıyorum. En azından uzun zamandır.

Nasıl derler? Merak kediye öldürür mü? Umarım bu şehirli kızı anlamaya çalışırken dokuz hayatımdan birini daha kaybetmem.

Arka koltuktan şapkamı alıp başıma yerleştirmeden önce ellerimi ciddi bir düzeltmeye ihtiyaç duyan saçlarımın arasından geçiriyorum. Dikiz aynasına baktığımda ela gözlerim bana bakıyor ve yüzüme bu geceyi atlatmamı sağlayacak bir gülümseme yerleştiriyorum.

Kamyonetimden inmek için elimi kapı koluna koyuyorum ama o sırada yolcu kapısı açılıyor ve Presley tekrar içeri giriyor. İri gözleri elimdeki telefonu görüyor ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine kapıyı kapatıyor ve gözlerini dikip önüne bakıyor. Birkaç nefeslik sessizlikten sonra endişelenmeye başlıyorum.

"Presley?" Ben soruyorum. "Her şey yolunda mı?"

Burada olduğumu bile unutmuş gibi başını bana çevirdi. "Oraya geri dönemem."

Az önce gördüğüm mesajları düşünüyorum. "Şu Derek denen adamla bir ilgisi var mı?" Gözlerini kırışştırıyor, elimdeki telefona bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Mesajlarımı okudun mu?"

Telefonunu ona uzattım, o da kaptı. "Sadece en yenileri," diye itiraf ediyorum. "Telefonunun kilidi açıldı ve - *kahretsin*, bu bir bahane değil ama baktım."

Mesajları görmek için şifresini girerken kaşları çatılıyor. Vücudu hareketsiz kalıyor, büyük bir fırtına öncesi ağaçlar gibi sessizleşiyor.

"Presley?"

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Başka bir market listesi gibi geliyor - sanırım *tavuk*, *dinozor*, sonra *beyzbol sopası* duydum. Vücudu daha da sertleşiyor, telefonunun etrafındaki eli bembeyaz kesiliyor ve çantasına uzanıp hippie elektronik sigarasını çıkarıyor. Nefes alıyor ve tekrar dışarı vermeden önce buharı içinde tutuyor. Nane kokusu burnuma çarpıyor ve biraz karıncalanmasına neden oluyor. Sonunda sakinleşmiş gibi görünmeden önce bir nefes daha çekiyor, sonra bir nefes daha.

"Seni çiftliğe geri götürmemi ister misin?" Night Hawk'ın içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dün bana bahsettiği endişeyi tetiklemiş olmalı. Mesajlar onu sadece uçurumun kenarına getirmiş gibi görünüyordu.

"Jake'i bırakamayız. Beni kovar."

Başımı salladım. "Seni kovmayacak. Eğer insanları kovsaydı, ben uzun zaman önce kovulmuş olurum."

"Tembel olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Tembel değilsin. Dün bayılacak kadar çalıştığını gördüm. Buna tembellik demek zor."

Muhtemelen olaydan ne kadar utandığını hatırlayarak rahatsız bir şekilde kayar. *Aferin, Kade*. İçimi çekiyorum ve arama yapmak için telefonumu çıkarıyorum.

"Bekle, ne yapıyorsun?" diye panikliyor. Eli uçarak ön koluma konuyor. Diğer uçtan Jake'in sesi gelirken bana dokunmasının ne kadar güzel bir his olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Beni aradığın için endişelenmeli miyim?" Jake soruyor.

"Bu gece Presley ve benim yerime bakabilir misin? Kendini iyi hissetmiyor ve onu çiftliğe geri götüreceğim."

Presley'nin burun delikleri genişliyor ve hem rahatlamış hem de kızmış görünüyor. Jake kıkırdarak, "Sende durum kötü," dedi.

"Boş ver," diye çıkışıyorum. Sarhoşken "Limonum" dediğinden beri benimle dalga geçmeyi bırakmadı.

Presley'nin bunu telefondan duymamış olmasını umuyordum ama yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa duymuştu. Harika.

"Bana borçlusun dostum," diyor Jake, ama sesi şakacı.

"Evet, evet. Önümüzdeki hafta boyunca çalışacağım, böylece sen de gidip ne halt etmek istiyorsan onu yapabilirsin."

"Anlaştık."

"Yerine bakması için birini aramamı ister misin? Tim'i arayabilirim; daha fazla yardım etmek istediğini söylemişti."

"Ben hallettim."

"Teşekkürler, Jake."

"Presley'e daha iyi hissetmesini umduğumu söyle."

"Yapacağım." Telefonu kapatıyorum ve dikkatimi hâlâ eli kolumda olan Presley'ye veriyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyor.

"Sorun değil."

"Ama geri dönüp çalışabilirsin." "Presley, rahatla. Seni eve bırakayım."

Sanki yanmış gibi elini geri çekiyor, rahatlamamanın tam tersi. Tanrım, bu kadın beni deli ediyor.

Aklımdan neler geçtiğini bilmiyorum ve Night Hawk'ın içinde neler olduğunu bilmek istiyorum. Kamyonetimi çalıştırmak için anahtarı çevirdiğimde aklımda bir fikir oluşuyor.

"Biraz eğlenmek ister misin Presley?"

Kafasını bana doğru çevirdi. "Hastayım, unuttun mu?" diye tersliyor. Dudaklarımı sinsi bir gülümseme kaplıyor; ateşin bir kısmının tekrar ortaya çıktığını görmekten memnunum.

"Güven bana."

Kollarını göğsünde kavuşturup bana ters ters bakıyor. Vücut dili bana ne kadar güvenmediği hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyor, ki bu adil.

Uzun bir nefes verdim. "Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ve muhtemelen benim iyi bir adam olduğumu düşünmüyorsun ama yemin ederim seni asla incitmem." Durakladım. "Sen istemediğin sürece."

Kelimeler aramızda yankılanmayı bitirdiğinde, bu eklentiyle çok ileri gidip gitmediğimi, kendim hakkında çok fazla şey açıklayıp açıklamadığımı merak ediyorum. Ama...

Eğer kamyonetim sessiz olmasaydı, onun keskin nefes alışını kaçırabilirdim. Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve o da sanki -bu onu *tahrik* mi ediyor?

Tanrım, bunu durdurmalıyım. Presley falan yok. Bir şeyler yaşıyor. *Sen de bir şeyler yaşıyorsun*, içimden bir ses

Beyin diyor ama ben duymazdan geliyorum.

"Hadi ama Presley. Buralarda bir geceyi boş geçirmek nadirdir ve biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Herkes hak ediyor. Sadece bir gece için bile olsa bana güven."

Bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, normal kaçıışından farklı olarak. Beyni karar vermek için fazla mesai yaparken göz bebeklerinin küçülmesini, dudaklarının seğirmesini izliyorum.

Uzun bir aradan sonra omuzları gevşiyor ve çenesini öne eğiyor. "Tamam," diye mırıldanıyor. "Sadece beni bir bara götürme."

Gülümsüyorum, bu sefer gerçek bir gülümseme. "Bunu planlamıyordum."

Bölüm 16

Presley

KADE, Montgomery Ailesi'nin çiftliğine geldiğinde şaşırdım. Beni başka bir yere götüreceğini sanmıştım. Nereye bilmiyorum ama eğlenmemi istediğini söylediğinde aklıma gelen ilk yer çiftlik değildi.

Çantamın püskülüyle oynuyorum ve pencereden altın ovalara bakıyorum. Endişe nöbetim sona ermiş olsa da, Night Hawk'a girip eski grubumun solisti Marié'yi gördüğüm için kalbim hâlâ küt küt atıyor. Onun kıvrak vücudunu ve uzun kahverengi saçlarını barda gördüğümde hemen dönüp dışarı koştum. Eğer beni görseydi, Derek'e nerede olduğumu söylerdi.

Çiftliğe dönerken, şehirden daha uzak bir kasaba seçmediğim için sessizce kendime kızdım ama onun böyle bir yere geleceğini hiç düşünmemiştim. O lüks restoranları ve VIP kulüpleri sever, küçük kasabalardaki boğa güreşi barlarını değil.

Lanet olsun. En azından beni görmedi, yani gördüğünü sanmıyorum. Onu görünce dönüp kaçmadan önce sadece bir saniyeliğine bardaydım. İşte bu kadar.

"Kapüşonlu falan bir şeyin var mı?" Kade soruyor.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. Ameliyathanenin önüne park etmiş ve kamyonun motorunu yeni kapatmış. Şimdi cevabımı bekliyor.

"Neden?"

Sırıttıyor. "Üşürsen diye."

"Lütfen bana kamp yapmadığınızı söyle. Ben kamp yapmam."

"Sen gerçekten bir şehir kızıydın, değil mi?" "Sadece yatakları seviyorum."

Bu onun gülümsemesini daha da büyütüyor. "Ortak bir noktamız var."

Ona kaşımı kaldırıyorum. Gerçekten şu anda oraya gitmek istiyor mu?

"Presley." İç geçiriyor. "Sadece rahat bir şeyler giyin. Biz rahat değiliz. Kampa gidiyorum."

Presley. Kamyona bindiğimden beri bana Lemon ya da başka bir lakap takmadı. Bu bana garip ve biraz itici geliyor.

Bekle, bana adıyla hitap ettiği için üzgün müyüm? Kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Suyun içinde bana taktığı lakapları sevmeme neden olan bir şey mi var? Belki de bayıldığım için hâlâ hastayım. Sevmediğim biriyle takılmak yerine yatağa gitmeliyim. Ya da sevmediğimi düşündüğüm biriyle.

"Kade-"

"Hayır." Sözümlü kesti. "Bundan kurtulamayacaksın. Eğlence o l a c a k ."

Emniyet kemerini çözerken iç çektim.

"Git üstünü değiştir. Ben birkaç şey alacağım. On dakika sonra gelip seni alırım."

Kade kamyonetinden çıkıp ana eve doğru koşarak uzaklaşıyor ve beni kendi halime bırakıyor. Bıkkın bir iç çekişle kamyonetinden inip odama yöneliyorum, arabamın yanından geçerken yeni lastikleri nasıl alacağımı aklıma not ediyorum. Ödeyebilmek için birikimlerimi karıştırmam gereken bir şey daha.

Odamın güvenliğine girdiğimde telefonumu çıkarıyorum. Derek'ten gelen başka mesajlar da var ama onlara bakmıyorum. Telefonumu kapatıp yatağımın başucundaki çekmeceye koyuyorum. Bana zaten yeterince acı çektirdi; onu ya da yerine geçtiğim kişiyle bana gönderdiği o selfie'yi düşünmememe gerek yok... ya da Kade'in mesajları görmesi ve onun önünde anksiyete krizi geçirmem gerçeğini!

Hayatım şu an çok berbat durumda. Kade'in benim hakkımdaki değerlendirmesi de doğrudu, hayatımdan kaçıyorum. Yine de varsayımının ikinci kısmı, buraya ne aramaya geldiğimi yeniden değerlendirmeme neden oldu.

Randall'a biri ya da bir şey için mi geldim? İlgi mi istiyorum?

Banyoya giriyorum ve lavaboyu kavrayıp derin bir nefes alıyorum. Belki de tekrar bir terapistle gitmeyi denemeliyim. Lynn'deki bir klinikte ücretsiz seanslar veriyorlar. Anksiyete ataklarımın üstesinden geldiğimi sanıyordum ama hayatımdaki tüm değişikliklerle birlikte tüm gücüyle geri geliyorlar.

Yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve aynaya bakıyorum. Yorgun, üzgün ve kaybolmuş görünüyorum; Derek'le tanışmadan önceki halimden çok farklıyım. O zamanlar böyle anksiyete ataklarım yoktu. Bu çağda yaşayan her insan gibi normal anksiyetem vardı ama bu şekilde değil.

Yüzümü temizlemek için birkaç dakika ayırıyorum, sonra kirpiklerime biraz rimel ve dudaklarıma biraz pembe tonlu nemlendirici sürüyorum. Mantıklı gelmiyor ama tuhaf bir cin kız gibi görünmek yerine ona iyi görünmek istiyorum. Önemli olduğundan değil.

Odanın iki ikiz yatağı arasındaki küçük ahşap şifonyeri arıyorum ve bir çift yüksek belli siyah tayt, çan kollu bol beyaz bir gömlek ve büyük boy ten rengi-beyaz bir flanel düğme buluyorum. Onları giyiyorum, flanel gömleği belime bağlıyorum ve geçen ay aldığım bir çift beyaz markasız spor ayakkabıyı giyiyorum. Muhtemelen kirlenecekler ama kovboy çizimleri giymek istemiyorum. Geniş baldırlarım için o kadar da rahat değiller ve o bana rahat olmamı söyledi.

Görünüşümden memnunum ve kendimi biraz daha kendim gibi hissediyorum, tam Kade ön kapıdan içeri girerken oturma alanına doğru yürüyorum. Beni görünce durup gülümsüyor ve bir ısıklık yapıyor.

"Beyaz sana yakışıyor. Gerçi ayakkabıların kahverengiye dönecek." Onun sözleri benim daha önceki düşüncelerimi yansıtıyor.

"Sorun değil," diyorum, bana iltifat ettiği gerçeğini görmezden gelerek. Eminim herkesle olduğu gibi sadece flört ediyordu.

"Tamam o zaman. Erzağım var." Bir elinde şişkin bir kanvas çanta, diğer kolunda da bir battaniye var. "Beni takip edin."

Kapıdan çıkmadan önce bana düşünecek zaman bırakmadı. Düşündüğümden daha az isteksizce onu takip ediyorum. Kade'le ilişkimiz ilk başlarda nasıl başlamış olursa olsun, ondaki bir şey beni kendine çekiyor, itiraz etmek yerine onu takip etmek istememe neden oluyor. Bu da beni onunla "eğlenmek" için bir ayağımı diğerinin önüne atmaya itiyor.

Yürürken çakıl ve toprak ayakkabılarımızın altında çıtırdıyor ve Kade biraz yavaşlıyor, böylece artık yan yanayız. Aynı hızda ilerleyebilmek için adımlarını bilerek kısaltmak zorunda kalıyor, ben o kadar kısa değilim ama onun bacakları uzun. Yanımda kalmaya çalışmasını izlemek çok komik.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

Kade'in yan profilini inceliyorum, saat beş yönündeki gölgesi iyice belirginleşmiş. Güneş batıyor ve gökyüzünün turuncu tonları bronz tenini neredeyse parlatıyor. O çok güzel.

Sessizliğim hakkında yorum yapmadan önce boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim."

Beni inceliyor ama başka bir şey söylemiyor, önümüzdeki büyük kırmızı ahır işaret ediyor. Henüz içine girmedim ama Blake bana tüm saman depolarını ve bazı ekipmanları burada tuttuklarını söyledi. Bir gün burayı düğün gibi etkinlikler için yenilemek istediklerini, böyle bir ortamda çok para kazanacaklarını söyledi. Gelinlerin arka planda genişçe uzanan ağaçlı ovalarla çektirecekleri fotoğrafları görebiliyorum. Büyüleyici olurdu.

"Buraya giriyoruz."

İlgimi çekti. Eğleneceğimizi söylediğinde, bir ahıra gireceğimizi hayal etmemiştim. Ama daha fazlası olmalı diye düşünerek kararımı değiştirmedim.

Kade kapıyı kaydırarak açıyor ve benim dikkatim kollarındaki damarların kabarmasına ve kalçalarının Wrangler'ının içinde esnemesine kayıyor. Bunun seksiliği karşısında yanaklarım kızarıyor ve bu kez onun vücuduna verdiğim tepkiyi fark etmesini istemediğim için yüz hatlarımı düzeltmeye çalışarak başka tarafa bakıyorum. Neyse ki içeri girip ışığı yakarken bana bakmıyor. Sessizce onu takip ediyorum.

İkimiz de içeri girdikten sonra kapıyı yerine kaydırıyor ve ben de etrafıma bakıyorum. Tepedeki aydınlatma çok parlak değil ama içerideki samanları ve havada uçuşan toz ve yem parçacıklarını aydınlatmaya yetiyor. Ahır çok büyük ve tonozlu tavanlar yüksek olduğu için daha da büyük görünüyor.

"Merdivenlerden yukarı çıkın," diye takılıyor Kade. Ahırın arkasına doğru uzanan bir merdiveni işaret ederken genişçe gülümsüyor, gamzeleri görünüyor.

O peşimden gelirken ben de o yöne doğru ilerliyorum. Muhtemelen bizi ahırın çatı katına çıkaracak olan basamaklara ulaştığımızda, Kade elini sırtımın küçük kısmına koyduğu sırada ben de elimi parmaklıklara koyuyorum. Beklenmedik dokunuş karşısında geriliyorum ve o da geri çekiliyor.

"Özür dilerim, sormam gerekirdi," dedi mahcup bir ifadeyle. "Bu merdivenler eski ve takılıp düşmeni istemedim."

Göğsüme sıcaklık doluyor. En son ne zaman bir erkeğin, bırakın herhangi birini, benden bir şey istemediği sürece benim için endişelendiğini hatırlamıyorum. Derek'in telefonu açmam için yaralanmam ya da öldürülmem konusunda sahte bir endişe duyması gibi.

"Sorun değil." Başımı sallıyorum ve Kade bunu elini tekrar belime koymak için izin olarak alıyor. Rahatlamaya çalışıyorum, sonra merdivenleri çıkarken acele etmiyorum ve tepeye ulaştığımda biraz soluk soluğa kalıyorum.

Kade elini bıraktığında sığ bir nefes çekiyorum. Yalan söylemeyeceğim; onun sıcaklığını özlüyorum. Güvenliğini.

Kısa bir nefes daha alarak kendimi bunu düşünmemeye zorluyorum ve etrafımı gözlemliyorum. Alt katta olduğu gibi burada da ışık loş ama açık çatı kapısından sızan gün batımı etrafımıza turuncu-sarı bir parıltı yayıyor. Açıklığa doğru yürüyorum ve ellerimi ahşap korkuluklara dolayarak ovalara ve otlaklara bakıyorum. Güzelliği nefesimi kesiyor.

Tek söyleyebildiğim "Vay canına". Gün batımı gökyüzünü neredeyse fotoşoplanmış gibi boyuyor; kırmızılar, turuncular ve sarılar, güneş yavaşça ufkun arkasına doğru batarken manzara boyunca neredeyse geniş fırça darbeleriyle yayılıyor. Uzakta atlar otluyor ve ağustos böceklerinin sesi etrafımızı sarıyor. Evet, daha önce de gün batımı görmüştüm ama böylesini değil. Gerçek güzelliğini gizleyecek ışık kirliliğinin olmadığı açık bir ovada değil. Kade'in neden heyecanlandığını şimdi anlıyorum.

"Doğa Ana bu gece bir gösteri düzenliyor," diye mırıldanarak yanıma geldi. "Gökyüzünün dönüşünü gördüğümde, bunun iyi bir gösteri olacağını hissettim."

Profiline tekrar bakıyorum ve gördüğü şeylere karşı duyduğu gerçek sevgiyi anlıyorum. Daha önce bir erkeğin doğayı bu kadar takdir ettiğini gördüğümü sanmıyorum. Bu çok sevimli, Kade'in görmeyi hiç beklemediğim bir yönü.

Ancak son zamanlarda farklı bir yönünü göstermeye başladı - sigarayı neden bıraktığını sorması, bayıldıktan sonra benim için endişelenmesi ve beni ağlarken bulduğunda tekrar endişelenmesi. Ayrıca lastiğim yüzünden beni işe bırakmasını ve anksiyete atağımdan sonra beni Night Hawk'tan uzaklaştırmasını da görmezden gelemem. Ve şimdi de bu, beni eğlendirmek için bir girişim. Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değildir?

Dikkatimi gökyüzüne veriyorum ve o geri çekilip beni takip etmemi işaret etmeden önce sessizce gün batımının renklerini ve ovada esen rüzgârı izliyoruz. Sonra getirdiği kanvas çantayı ve battaniyeyi bıraktığı yeri işaret ediyor.

"Bütün bunlar da ne?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor. "Ne? Eğlencenin sadece gün batımını izlemek olduğunu mu sanıyordun?"

Battaniyeyi almak için eğiliyor ve sonra bana uzatıyor. Battaniyeyi aldığım da parmaklarımız birbirine değiyor ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi aramızdan elektrik geçiyor.

Koyu sarı kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor. "Gerçekten bana bunun sadece bilim olduğunu mu söyleyeceksin?"

Öfkelendim. "Kuru bir cildim var."

Elini geri çekerek gülüyor. "Bunu benim için yay, Presley. Lütfen."

"Vay canına! Benim adım *ve* bir lütfen. Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

Kade başparmağını sakallı yanağında gezdiriyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sanırım iyi bir kız oldun."

Bariton sesindeki naz beni ürpertiyor ve midem kelebeklerle doluyor. Sebepsiz yere yutkunuyorum. Yakıcı bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak battaniyeyi seriyorum, sonra boyuma göre ayağa kalkıyorum ama gözlerinin bedenimden ayrılmadığını görüyorum. Ela bakışları normalde olduğundan daha yumuşak ve sanırım beni anlamaya çalışıyor.

Bir saniye sonra yere diz çöküyor ve kanvas çantayı kapıyor, içinden bir şeyler çıkarıp battaniyenin üzerine koyuyor. Bir paket cips, iki şişe su, bir deste kâğıt, iki kadeh, bir battaniye daha ve bir şişe viski.

Kısa bir an için, acaba içki içmeli mi diye düşündüm. Ama genç olsa da, kendi seçimlerini yapabilecek bir yetişkin. Ve Kade'i o kadar iyi tanımasam da, zor hayatlar yaşayan insanların diğerlerinden daha hızlı olgunlaştığını biliyorum. Bazen ailem çok uzakta olduğu için çocukluğumu yaşamamış gibi hissediyorum. Kendi başımın çaresine bakmayı, kendi kendimin patronu olmayı öğrenmek zorunda kaldım; bu insanı değiştiriyor. Onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu bilmek için Kade'i tanımama gerek yok.

Kovboy şapkasını çıkarmadan önce "Oturacak mısın?" diye soruyor. Şapkasını yanına koyuyor ve çizmeli ayaklarını önüne uzatıyor, avuç içleri onu destekliyor.

Bunun nasıl eğlenceli olacağından hâlâ emin olmasam da düşüncelerimi bir kenara itip oturuyorum ve kararan gökyüzüne bakarken bacaklarımı altımda çaprazlıyorum.

"Jake'in iyi olduğuna emin misin? Kendimi kötü hissediyorum."

Kade başını sallar. "Çok fazla endişeleniyorsun. O iyi. Eminim Stu ona yardım etmiştir. Jake de dans edebiliyor, sadece mecbur kalmadıkça öğretmeyi sevmiyor. Ayrıca ben orada olursam hepimiz için daha fazla bahşiş alacağımı ve insanların içkiye daha fazla para harcayacağını söylüyor."

Söyledikleri beni daha da kötü hissettiriyor. "Geri dönebilirsin, biliyorsun. Benimle kalmak zorunda değilsin. Ben iyiyim."

Kade gürleyen bir ses çıkarır. "Presley. Sorun yok. Burada olmak istiyorum."

Sözleri beni sessizliğe boğuyor ama buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü oturduğu yerden kalktı ve

Elinde viski.

"İçki içer misin?" diye soruyor.

"Birazcık. Sosyal olarak, ben-" Konser veriyorum demekten kendimi alıkoyuyorum, ama sanırım o mesajları gördüyse bir şeyler çaldığımı biliyordur.

"Sen ne zaman...?" diye soruyor, peşini bırakmadan. İç çekiyorum. "Sadece bana bir shot doldur, Kade."

Bu onu tekrar gülümsetti. "Otoriter olman hoşuma gidiyor."

Flörtünü görmezden geliyorum ve teklif edilen shot'ı alıyorum. Herhangi bir içki içmeyeli uzun zaman olmuştu, özellikle de viski. Normalde sulandırılmış şekerli içecekler ya da buzlu bir margarita tercih ederim ama sanırım bu işimi görecek. Geçen haftadan sonra, Kade ile bir ahırın çatı katında olsa bile biraz rahatlamak güzel olacak.

"Şeref," diyor ve kadehini benimkine doğru kaldırıyor. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve sonra soğuk bardağı dudaklarıma götürüyorum. Likör dilime değer değmez yakıyor, bu yüzden olabildiğince hızlı bir şekilde yudumluyorum ve su şişesine uzanıyorum. Kade ağzımdaki korkunç tadı temizlememi izlerken kendi kendine kıkırdıyor.

"Bunu nasıl içiyorsun?" Öksürüyorum.

"Daha önce hiç viski içmedin mi?"

"Yaptım ama kendin mi yaptın?" Tekrar öksürüyorum.

Başını sallıyor, dudaklarını eğlenen bir çizgiye bastırıyor. "Sadece ucuz bir bok."

Şişenin kapağını yerine takıyor, sonra da cips paketini açıyor. Bana biraz teklif ediyor, ben de başımı sallıyorum.

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Biraz ye. Üzerimde bayılmanı istemiyorum."

"Yemek yedim."

"Birazını yedin. Kase hâlâ çoğunlukla doluydu."

Bunu fark ettiğini anladığımda içimin derinliklerinde bir karıncalanma hissediyorum ama poşeti kapıp ağzıma bir cips atarak bunu görmezden geliyorum. "Mutlu musun?"

Memnuniyetle gülümsüyor. "Çok."

Bir süre cips yiyoruz ve ben eski sevgilimle olsaydım bu durumun ne kadar farklı olacağını düşünüyorum. Derek bana cips ikram etmektense bayılmama izin verirdi. Her zaman dış görünüşümle ilgilenirdi, özellikle de büyük konserlere çıkmaya başladığımızda. Etrafımızdaki diğer tüm kadınlar gibi görünmemi istiyordu: zayıf, çekici ve modaya uygun.

Ellerimi cips k ı r ı n t ı l a r ı n d a n temizliyorum ve viski şişesine uzanıyorum. Kendime bir bardak doldururken Kade beni izliyor, sonra onun bardağını da dolduruyor.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor, ses tonunda bir şakacılık var.

"Kendimi sarhoş etmeye çalışıyorum." Sonra ikinci kadehi deviriyorum.

Bölüm 17

Kade

Kartlarımı çapraz bacaklarımın önüne atıyorum. "Full house."

Presley hınzırca bir sırıtışla bana bakıyor. Kartlarını yere koymadan önce kaybettiğimi anladım.

Tekrar.

"Royal flush."

İnliyorum, kendime bir kadeh daha viski koymadan önce ağzıma bir cips atıyorum. İçkimi iyi tuttuğum için şanslı, yoksa çoktan kıcıma tekmeyi yemiş olurdum.

"Tamam, yeni oyun" diyorum.

Neredeyse kıkırdayacaktı. "Bu kadar ezik olduğumu bilmiyordum, Kade."

"Evet, evet. İyi bir poker suratına sahip olduğumu bilmeliydim."

O gülümseme yine dudaklarını çekiştiriyor. Son birkaç oyunda arada bir ortaya çıkıyordu ve bir noktada tam bir tane almaya kararlıyım.

"Ne oynamak istiyorsun, koca oğlan? Balık tutmak mı?"

"Adamım, Presley. Bir erkeğin taşaklarını nasıl patlatacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?" Omuzlarını şirin bir şekilde silkiyor. "ZIRVA MI?"

Belki alkolün etkisiyledir ama artık kart oyunu oynamak istemiyorum. "Never Have I Ever'a ne dersin?"

Gözleri biraz açılıyor. "Bunu benimle oynamak ister misin?"

"Neden olmasın? Eğlenceli bir içki oyunu ve senin de arayı kapatman gerekiyor," diyorum, benden daha fazla içmiş olmasına imkân olmadığını düşünerek. Cevap vermeyince kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya o ya da Doğruluk mu Cesaret mi?"

Kartları yere bırakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Neden sadece bu iki seçeneğim var?"

"En eğlencelileri onlar."

İç çekiyor ve doğrudan şişeden bir yudum viski alıyor. Normalde böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ama içtikçe daha eğlenceli ve rahat oluyor. Ve yalan söylemeyeceğim, bir yudum alırken dudaklarının şişeyi sarışını izlemek son derece seksi.

Presley şişeyi yere bırakıyor ve başını çatı katının tavanına doğru kaldırıyor. Bir süre durakladıktan sonra bana baktı. "Güzel. Asla Yapmadım. Ama önce ben gideceğim."

Presley'e bir göz atıyorum, bakışlarım boynunun kızarmış teninde ve atkuyruğunun mor uçlarının köprücük kemiğine sürtünmesinde kalıyor. Boğazını temizliyor ve gözlerimle buluştuğunda sırtıyorum. Yalan söylemeyeceğim; oyuna evet demesine çok şaşırdım. Gidip yatacağını düşünmüştüm ama kalmaya karar vermesine sevindim.

"Anlaştık." Önce onun gitmesine izin verdiğim için mutluyum.

Presley her iki viski bardağını da dolduruyor ve bana bakışlarımı alkolden kızarmış teninde gezdirmek için bir fırsat daha veriyor. Doldurduklarından memnun kaldığında şişeyi yere bırakıyor ve bacaklarını önüne uzatıyor.

"Ben hiç-"

Ben de. "Sana henüz kuralları söylemedim."

Ağzı açık kaldı. "Kuralları biliyorum. Eğer yaptıysan, içersin. Yapmadıysan, içmezsin. Şimdi sana sorayım, Montgomery."

Homurdanıyorum. Bu kadın. Onun kişiliğini görmeyi seviyorum ve şu ana kadar bunu gören tek kişinin ben olduğuma eminim. Ne kadar şakacı ve iğneleyici olduğunu seviyorum. Soyadımı söylemesi de hoşuma gitti. Tekrar söylemesini istiyorum.

"Pekala, sor bakalım."

"Daha önce hiç bir deponun arkasında öpüşmemiştim." "Vay be, kızım. Bu ucuz bir atıştı."

Omuzları geride, pembe dudaklarının arasından görünen düz beyaz dişleriyle gururla gülümsüyor. Bu ondan daha önce görmediğim bir bakış ve kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına neden oluyor. Gerçek bir gülümsemeye daha da yakın, bunun gerçekleşmesi için daha çok çabalamak istiyorum, mutluluk bulutların arasından güneş ışınlarının patlaması gibi her parçasından parlayana kadar tüm varlığıyla gülümsediğini görmek istiyorum. Bunun çok güzel olacağını biliyorum.

Bu amaçla bir kadeh viski içtikten sonra oynamaya devam ediyorum.

"Daha önce hiç yeni bir yere taşınmamıştım."

Ağzı açık kaldı. "Ve sen *benimkine* ucuz bir atış mı dedin?"

"Ne ekersen onu biçersin Presley." Alt dudağını ısırtıyor ama bir kadeh daha içip boğazından aşağı süzülürken öksürüyor ve kekeliyor.

"Sakin ol, boğulma." Sırtını sıvazlamak için öne doğru eğildim.

Alkolün etkisiyle mi daha rahat bilmiyorum ama dokunuşumdan çekinmiyor. Çekilmeden önce sırtına birkaç kez daha vuruyorum. Yanakları öksürük, alkol ve tahminimce utançtan kızarmış.

Ona bir su uzattım ve uzun bir nefes vererek arkasına yaslanmadan önce bir yudum aldı.

"Ara vermek ister misin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır." Sonra çenesine vuruyor, bana bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Daha önce hiç ata binmedim."

Neredeyse başka bir kolay olanı seçtiği için onunla dalga geçecektim ama sonra içimi merak kapladı. "Bekle, hiç ata binmedin mi?"

Başını sallıyor. "Ata binmek beni biraz korkutuyor."

"Çiftlik işçisi olarak işe girdiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet, Kade. Bunu yapmak için illa ata binmem gerekmiyor."

Göğsüm gülmekten titriyor. "Bunu değiştirmemiz gerekecek."

"Yerde kalacağım, teşekkürler."

"Göreceğiz."

"Atışını yap."

Dediğini yapıyorum, belki de bunun aptalca bir oyun olduğunu fark ediyorum. Yavaşlamalıyız ki zil zurna sarhoş olmayalım. Ama ben bir tur daha oynamak istiyorum.

Hiç duraksamadan, "Daha önce hiç bir grupta çalmadım" dedim.

Nefesi kesiliyor ve gözlerini yere çeviriyor. Kahretsin, belki de o kadar ileri gitmemeliydim - merakımın beni yenmesine izin verdim. Ama sonra Presley nefesini veriyor, yutmadan önce eli bir kadeh daha doldurmak için hareket ediyor.

Yani bir gruptaymış. Ne çaldığını merak ediyorum, belki şarkı söylüyor ya da gitar çalıyor, belki de ikisi birden? Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde, gözlerinde beklediğim gibi öfke, korku ya da üzüntü yerine kararlılık vardı.

"Hadi farklı bir oyun oynayalım," diyor.

Başımı salladım, bunu önerdiği için mutluydum. Havayı bozduktan sonra küçük bir değişikliğe ihtiyacımız vardı. "Doğru mu Cesaret mi?"

"Bilmiyorum eğer-"

"Cevap vermek istemiyorsan içersin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak ya da kendine saklamak istediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, kurallarımı düşünüyor. Bir süre sonra başını sallıyor ve ben de içime dolan rahatlamaya engel olamıyorum. Bu gecenin henüz bitmesini istemiyorum ve oynamayı kabul ettiğine göre, onun da istediğini sanmıyorum.

"Önce sen gitmeye ne dersin?" dedim.

Bardağını tekrar yerine koyuyor ve mavi bakışlarını üzerime dikmeden önce flanel gömleğini belinden çıkarabilmek için yana kayıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruyu söylüyorum," diyorum, hareketleri beni bir süre daha kalmak için kendini daha rahat hissettiğine inandırıyor.

Presley'nin gözleri gerçeği seçtiğim için şaşırmış gibi kısılıyor ama hiç istifini bozmuyor. "Neden kardeşinle iyi geçinemiyorsunuz?"

Göğsüm sıkışıyor. "Hiçbir şeye kolaylıkla girmiyorsun, değil mi?"

Bana onu tamamen yanlış anlamışım gibi bakıyor. Ama şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, her şeyi enine boyuna düşünecek birine benzemiyor. Randall gibi küçük bir kasabaya taşındıktan sonra hiç deneyimi yokmuş gibi görünen bir barmenlik ve çiftlik işine girmesi bana oldukça düşüncesizce geliyor.

Çok daha iyi olduğumdan değil. Pek çok şeyi enine boyuna düşünmem. "İçiyor musun o zaman?" diye alay ediyor.

Ağzımın kenarını kaldırıyorum. "Ben geri adım atmam." Cevap vermek için düşüncelerimi toplarken dudakları benimkileri yansıtıyor. Bir yudum su aldıktan sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Gavin ve ben, bu biraz karışık. Anlaşamadığımızdan değil, beni dinlemediğinden. Beni dinlemeye *çalışmıyor*. Bunun yerine bana ders vermeyi ve konuşmayı seviyor."

"Bu benim soruma cevap değil," diyor. İç çekiyorum. "Gerçekten bu işe girmek istiyor musun?"

Avuçlarının üzerinde geriye yaslanıyor, avuç içi büyüklüğündeki göğüsleri daha da belirginleşiyor, böylece beyaz tişörtünün altında belirginleştiklerini görebiliyorum. "Oynamak istedin," diyor usulca. "Sen gerçeği seçtin."

İki konuda da haklı. Başlamadan önce dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. "Babam geçen yıl kalp krizinden öldü. Çiftliği Gavin'e bıraktı.

bana bırakacağını söyledikten sonra."

Presley sessiz kalıyor, bana odaklanmış ve gözleri yumuşak. Kuru dudaklarımı yalıyorum ve bir yudum daha su içiyorum.

Sesimi tekrar bulduğumda, hikâyenin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum. Ona Gavin'in söylediği yalanı ve çiftliğin nasıl ortaya çıktığını anlatıyorum ama mezarlıkta onunla yaptığım kavga ve kazayla ilgili kısımları atlıyorum çünkü bunların şu anda onunla olan ilişkimle hiçbir ilgisi yok, gerçekten yok.

İşim bittiğinde Presley gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Özür dilerim, Kade. Bunu hak etmedin." Sesi o kadar içten, o kadar gerçek ki göğsüm kabardı. Daha önce hiç kimsenin yanımda olduğunu, *özür* dilediğini -gerçekten özür dilediğini- sanmıyorum. Ve onun özür dileyecek bir şeyi bile yok.

Boğazımı tıkayan duygularımı temizliyorum. "Teşekkür ederim." Sormadan önce su şişemi yere bırakıyorum. "Peki ya sen - doğruluk mu cesaret mi?"

Konuyu değiştirmem gerektiğini anlayan Presley biraz daha uzun oturuyor. O neredeyse tam gülümseme dudaklarına geri geliyor. "Cesaret," diyor.

Bunu seçeceğini bilmeliydim. Beynim, yıllar boyunca arkadaşlarıma yaptırdığım farklı cesaretleri sıralıyor. Aklıma kolay bir tane geldiğinde, açık çatı kapısına bakıyorum. "Sana ineklere bakma cesareti veriyorum."

Homurdanıyor. "Ciddi misin?" Omuz silkiyorum. "Bir cesaret istedin."

Keskin bir nefes verdi ama yerden kalktı, bana dönmeden önce açık çatı kapısına doğru yürüdü. "İzleyecek misin?" Cildi kızarıyor.

"Bunu yapacağından emin olmalıyım. Unutma, her zaman içebilirsin." Yarısı boş viski şişesini kaldırıyorum.

Şişeye bir göz attıktan sonra ellerini arkasına koydu. Taytını o kadar hızlı indirip kaldırıyor ki neredeyse gözümü kırıp kaçırıyordum.

Homurdanıyorum. "Bu daha çok hilal gibiydi." Presley oflayıp pufluyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak tekrar yerine oturuyor.

"Aptalca bir cesaretti."

"Tamam, çok bilmiş. Ben cesareti seçiyorum. Bana en iyisini söyle."

Güzel mavi gözlerini düşünceli bir şekilde kısıyor ve bıyıklı şeytani bir bilim adamı gibi üst dudağını okşuyor. Sanki bir ampul patlamış gibi gözleri komik bir şekilde kocaman açılıyor, sonra da kıpkırmızı kesiliyor.

"Bu ne cüret?" Şimdi daha meraklı bir şekilde ısrar ediyorum.

Bakışları dudaklarıma ve sonra tekrar gözlerime yöneliyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Öpücük istemeyecek, değil mi?

O bir şey söylemeyince yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Cesaretin nedir, Presley?" Sesim sinayıcı. Alaycı.

Dudaklarını yalıyor ve bacaklarını altından geçirerek yer değiştiriyor. Bu tahrik olduğunun bir işareti. Bir kadının vücuduna bir şey yapmamı istediğinde verdiği işaretleri bilecek kadar çok partnerle birlikte oldum. Presley normalde temkinli olsa da, alkol onu bir kitap gibi açıyor ve sayfaları okumayı kolaylaştırıyor. Eğer onu öpmemi istiyorsa, bunu sorgulamayacağım.

"Neden bana Lemon demeyi bıraktın?" diye soruyor.

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Tamam, belki de öpüşme konusunda yanılmışım.

"Bu bir cesaret değil,"
diyorum. "Sadece bana
söyleyebilir misin?"

Sesi o kadar yalvaran bir tonda ki vazgeçiyorum. "Daha önce mesajlarına baktığımda Derek, her kimse, sana 'Tatlım' demişti. Bilmiyorum, ben sadece
-"Seni zaten incittiğimden daha fazla incitmek istemedim."

Sözlerimle onu şok etmişim gibi vücudu sarsılıyor. Bir şey söylemeyince ona yaklaşıp yer değiştiriyorum, zihnim en başta neden bu soruyu sorduğunu analiz ediyor. Bir teoriyi test etmek isteyerek sesimi alçaltıyorum ve kısık bir tonda "Limon" diyorum.

Presley'nin kollarının tüyleri diken diken oluyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Önsezim doğrulanınca, çapraz bacaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar ona daha da yaklaşıp cesaret ediyorum. "Sana Lemon dememden hoşlanıyor musun?"

Konuşmuyor ama hafifçe başını sallıyor. "Bana
neden hoşlandığını söyle."

Gergin bir nefes veriyor. "Sıra sende."

Başımı salladım. "Sen bana bir şey sordun; şimdi ben sana soruyorum."

"Bu değil-"

"Söyle bana Lemon." Vücudumun üst yarısını yaklaşıtıyorum. "Neden hoşuna gidiyor?"

Gözleri dudaklarımda geziniyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Özel hissettiriyor," diyor, sesi neredeyse fısıltı gibi. "Bunun bir şaka olduğunu biliyorum ama daha önce hiç kimse bana sadece benim için anlamı olan bir lakap takmamıştı."

Sözleri kalbimi sızlatıyor ama söyledikleri mantıklı. Herkes kendini özel hissetmek ister, bir anlamı varmış gibi hissetmek ister. *Biri* için bir şey ifade ettiğini hissetmek - bu bir lakapla çağrılmak kadar basit olsa *bile*.

"Sen özel olmayı hak ediyorsun, Lemon," diyorum, bunu söylediğimde gözlerinin nasıl camlaştığını kaçırmadan. "Ve bu lakap bir şaka değil -en azından benim için değil, artık değil. Anladın mı?"

Başımı sallıyor, gözlerindeki ıslaklığı kırıştırarak uzaklaştırıyor. "Şimdi bana cesaretini söyle."

Göğsü gömleğinin altında daha hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor ve kendimi parmağımı çenesinin altına yerleştirirken buluyorum, böylece o güzel mavi havuzlar doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Bana cesaretini söyle. Bana şaplak attırmayın."

Göz bebekleri büyüyor, burun delikleri genişliyor ve bakışlarındaki ani sıcaklık kanımın güneye akmasına ve kotumun önünün rahatsız edici bir şekilde daralmasına neden oluyor. Bu yorum onu da en az benim kadar tahrik etmişti.

"Yap," diyor, kelimeleri bir şelale gibi akıyor.

Yemin ederim kalbim göğsümde durdu. "Sana şaplak atmamı ister misin, Lemon sevgilim?" Özel lakabına iliştirilmiş bir sevgi sözcüğü ağızından kaçıyor ama ben özür dilemeye fırsat bulamadan dudaklarından en küçük bir inilti kaçıyor. Belli ki bu sefer aldırmamıştı. Belki bu anın yakınlığından, belki de bunu sadece onun için söylediğimi bildiğinden.

Kendimi tekrar kaydırıyorum, böylece çapraz dizlerimiz birbirine değiyor, vücudunun sıcaklığı benimkine geçiyor ve beni ateşe veriyor, sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Presley." Parmağımı yanağının yumuşak teninde gezdiriyorum. "Eğer istediğin buysa, bunu sana vereceğim. Ama şunu bil ki, benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Bu tür şeyleri severim. Hem de çok. Bu konuda da iyiyimdir. Eğer sana bu şekilde dokunmama izin verirsen, eğer gerçekten istediğin buysa, bunu sana veririm. Ama bunu istemelisin."

Gözleri ağızıma kilitleniyor, elleri kucağında kıpırdanıyor. Ben onun cevabını beklerken akşamın sesleri sağırlaşıyor sanki. Tam pes etmek üzereyken çenesini kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Korku ya da tedirginlik görmeyi bekliyorum ama bunun yerine, onda daha önce görmediğim bir güç fark ediyorum.

"Bana şaplak atman için sana meydan okuyorum, Kade."

Dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor ve yanaklarımda gamzeler oluşuyor. Kıvrıkcık sarı-mor saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"O zaman dizlerimin üzerine çok Lemon. Sana nasıl iyi bir kız olunacağını öğreteyim."

Presley

İşte bu yüzden içmemeliyim. Kendimi çılgın durumlara sokuyorum. En son çok fazla margarita içtiğimde, erkek arkadaşım ile yattım. Gördün mü, çılgınlık.

Kade daha fazla yer açmak için benden biraz uzaklaşıyor, sonra sırtını dik tutarak oturuyor ve bacaklarını uzatarak kucığına uzanmam için yer açıyor. "Bunu sen istedin Lemon. Bekliyorum."

Sesinde alaycı bir yükseliş var, ama çoğunlukla bir emir. Sesi omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor ve ayak parmaklarımdan ayakkabılarımdan içinde kıvrılmasına neden oluyor. Bu tür şeylerden hoşlanacağımı düşünmezdim, ama Kade-bilmiyorum. Kendimi rahat hissetmemi sağladı, uzun zamandır hiç olmadığım kadar rahat.

"Kıyafetlerimin üzerimde kalmasını istiyorum," diye acele ediyorum, durumun gerçekliği ortaya çıkıyor. Bunun için soyunmam gerekiyor muydu bilmiyorum ama garip aklıma gelen ilk düşünce bu oldu. Bir süredir kimsenin önünde çıplak kalmadım ve hayatım boyunca sadece bir erkeğin önünde kıyafetlerimi çıkardım, bu yüzden o kadar ileri gitmek istemiyorum.

Kade gözlerini benden ayırmıyor, dudaklarında nazik bir gülümseme var. Bu, bir insanı yatıştırmaya çalışan birinin, onu ürküteceğinden endişeleniyormuş gibi gülümsediği türden bir gülümseme.

"Senden soyunmanı istemedim, dizlerimin üzerine uzanmanı istedim."

Yanaklarım yanıyor ve külotum olduğundan daha ıslak hale geliyor. Poker oynamaya başladığımız andan itibaren kendimi ateşlenirken ve rahatsız olurken buldum. Tüm bu süre boyunca benimle şakalaşması kendimi rahat hissetmemi sağladı. Kaybettiği için sızlanıyordu ama gizliden gizliye

Çok iyi bir oyuncu olduğumdan etkilendim. Eğlenceliydi, üniversiteden beri en çok eğlendiğim geceydi. Tıpkı bu gecenin böyle olacağını söylediği gibi.

Önce onun uzun kot pantolonlu bacaklarını, sonra da kendi vücudumu inceliyorum. Ben ondan daha iriyim. Kıvrımlarım giydiğim bol tişört tarafından gizlenmiş olabilir ama yok değiller. Derek beni her zaman altta tutardı ve genellikle ışıklar kapalıyken seks yapardık. Bu seks olmasa da, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, onun daha ince bacaklarının üzerine uzanmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Kade'in parmağı görüş alanıma giriyor ve çenemi tekrar yukarı kaldırarak gözlerimizin kilitlenmesini sağlıyor. Ela bakışları sert ama yine de nazik olmayı başarıyor.

"Presley," diyor, ses tonu o kadar özenli ki bir an için afallıyorum. "Şu anda her ne düşünüyorsan, dur. Seni dizlerimin üzerinde istiyorum. Ve eğer önümüzdeki beş saniye içinde olmazsan, bunu hayır olarak kabul edeceğim ve ikimiz de buradan çıkıp yatağa gideceğiz. Ama eğer bunu istiyorsan, o zaman buraya gel ve bana o güzel kıcını sun."

Viskiden mi yoksa bir parçama güzel demesinden mi bilmiyorum ama vücudum hareket etmeye başlıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra biraz sürünüyorum, zarıfçe, bacaklarının üzerine gelene kadar, ön kollarım hala beni destekliyor, böylece ağırlığımı onun üzerinde değil.

"Aferin kızıma," diye övüyor, sesi tüylerimi diken diken eden alçak bir mırıltıya dönüşüyor.

Kade daha önce bu sözleri mırıldanana kadar bana hiç iyi kız dememişlerdi. Ve şimdi onları bir kez daha duymak sadece hoşuma gittiğini doğruluyor. Bana tekrar böyle seslendiğini duymak istiyorum.

"Şimdi uzan ve içime girerek rahatla," diyor.

Bu fikir vücudumu geriyor. Bu şekilde kalıp kalamayacağımı sormak istiyorum. Hâlâ işi halledebilir, değil mi?

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor kulağıma karşı. Sakin tonu zihnimi biraz rahatlatıyor ve ellerinin üzerimde olduğunu düşünüyorum. Bana şaplak atmasını kabul etmiştim, yani aslında şimdiden bana dokunmasını istemiştim. Ama vücudumun geri kalanı? Bir nefes alıyorum ve sonra daha önce avucunun sıcaklığını sırtımın alt kısmında hissettiğimi hatırlıyorum.

"Evet." Kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Sadece midem değil."

Kade donup kalıyor ama hemen toparlanıyor, hareket ederken nefesini bırakıyor. Sol kolunu ön kollarımın arasındaki boşluğun altına koyuyor, böylece göğüslerimin ve köprücük kemiğimin üst kısmı onun üzerine gelecek, sonra diğer elini k ü r e k kemiklerimin arasına bastırıyor. Sıcak avucunu omurgamda gezdiriyor,

Yavaşça hareket ediyor. Belime geldiğinde hafif bir baskı uygulayarak rahatlamama yardımcı oluyor.

"Nefes ver, Lemon. Tüm ağırlığını bana ver. Bırak seni tutayım."

Nazik sözleri karşısında gözlerim yaşıyor, bu sözler benim için muhtemelen onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Duygularımı kaybetmemek için gözlerimi kırıştıyorum ve tuttuğum gergin nefesi bırakıyorum. Göğsüm altımdaki koluna bastırırken karnım ve leğen kemiğim ona doğru gevşiyor. Dizlerim beni sabit tutmak için hâlâ hafifçe bükülü ama bu pozisyonda olabileceğim kadar rahatım.

Kade elini belimden dış kalçama doğru kaydırarak bedenimi nazikçe kendine doğru çekiyor. Bu hareketle, kendi uyarılmışlığı da dahil olmak üzere onun her şeyini hissedebiliyorum. Bu beni şok ediyor - ama sadece sertliği değil, daha çok tahrik olması. Bunu hiç beklemiyordum.

"İşte bu," diye yatıştırır. "Bunu çok iyi yaptın."

Nasıl hissettiğinin ve nazik övgüsünün birleşimi, o lanet olası gözyaşlarını geri gelmekle tehdit ediyor. Onları tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Neden bu kadar duygusal? Viskiye suçlayacağım çünkü bu beni ağlatmamalı. Bu sadece sıcak olmalı. Yani, öyle, ama neden söylediği her kelimede ağlamak istediğimi hissediyorum? Her dokunuşunda?

"Lemon," diyor nazikçe. "Bana bak."

Başımı ona çevirmeden önce hissettiklerimin belli olmamasını umarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kolunu göğsümün altına doğru kaydırıyor, böylece daha fazla destek alıyorum, bu küçük hareket duygularımı uzak tutmama yardımcı olmuyor.

"Ne hissetmek istiyorsan onu hisset. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Şimdi beni şaşırtan Kade oldu. Böyle bir şeyin birkaç vuruştan sonra bitmesi gerekiyor mu? Daha başlamamışken neden bundan çok daha fazlasıymış gibi geliyor?

Aklımda dönen düşüncelere rağmen başımı sallıyorum.

"Eğer sana çok sert vurursam, daha hafif vurmamı söyle. Eğer durmamı istersen, dururum. Anladın mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, ama görünüşe göre bu onun için yeterince iyi değil.

"O akıllı ağzını kullan Lemon. Anlıyor musun-evet mi hayır mı?" Sırıttırıyor, gözleri de onunla birlikte gülümsüyor.

Benimle konuşma şekli karşısında içgüdüsel olarak kalçalarımı sıkıyorum. Hâlâ buyurgan ama Kade'e özgü olduğunu bildiğim hafif flörtleşme de var. Havayı biraz hafifletiyor, yaptığımız her şeyi daha rahat hale getiriyor.

"Evet."

"Aferin kızıma." Kalçamı sıkıyor, sonra avucunu kığıma götürüp orada tutuyor. "Hafifçe başlayacağım. Nefes al ve sadece deneyimlemene izin ver. Çok fazla düşünme. Anladın mı?"

"Yapmamaya  alışacağım." Avuç içi hafifçe kığıma iniyor ve şaşkınlıkla sı ırıyorum. Göğsümün altındaki eli beni daha sıkı tutuyor.

Bana tekrar vurdu. "Sadece dene, Lemon?"

"Tamam! O kadar d ş nmeyeceğim." Kıvranıyorum, vücudumdaki her sinir ucu uğulduyor.

Elini legging giymiş kığıma sürtüyor ve mırıldanıyor. "Aferin kızıma. Talimatlara uyman hoşuma gidiyor." Avucunu kığımdan kaldırıyor ve bana şaplak atacağını sanıyorum, ama sonra parmaklarının kapalı tenimin üzerinde alaycı bir hareketle hafifçe okşadığını hissediyorum. "Kahretsin, vücudun çok güzel. Bu kık ." Demek istediğini biraz sıkarak vurguluyor. "Bu bir sanat eseri."

Kan yanaklarıma hücum ediyor. Garip bir şekilde, onun iltifatlarını yaptığımız şeyden daha utanç verici buluyorum. Sözlerine itiraz etmek, bana yalan söylemek zorunda olmadığını söylemek istiyorum, ama eli tekrar popoma indiğinde, yukarı doğru bir hareketle sallıyor, böylece avucunun sadece bir kısmı bana şaplak atıyor.

Bağırıyorum ama kendime gelemeden tekrar tekrar yapıyor, vurdukça yanaklarımı değiştiriyor. Duygu sağanağı tüm düşüncelerimi zihnimden siliyor, tek düşünebildiğim elinin vücuduma verdiği his ve şaplaklarının şiddetinden ona doğru kaydıkça ereksiyonunun nasıl sertleştiği.

Kaç tane yaptığından emin değilim -ve çok sert değiller- aniden durduğunda. Bir duraksamadan sonra elini ısınmış arka tarafıma koyuyor, zıplamama neden oluyor, ama şaplak atmak yerine avuçlarını acıyan cildime sürtmeye devam ediyor.

"Nasıldı?" Sesi daha farklı, daha boğuk geliyor. Kal alarımla kendiliğinden birbirine sürtünüyor ve ne kadar ıslak olduğumu fark etmekten kendimi alamıyorum. Umarım pantolonunda ıslak bir nokta bırakmam - bu utanç verici olurdu.

Kığıma bir darbe, öncekinden biraz daha sert bir darbe, onun yoğun bakışlarıyla karşılaşmak için dönmemi sağladı. Cevabımı beklerken ela gözleri karanlık çatı katında neredeyse kahverengiye dönmüştü.

"Hoşuma gitti."

Dudaklarının kenarında sinsi bir sırıtış beliriyor. "Daha fazlasını ister misin?"

"Evet," diyorum, düşünmeme gerek kalmadan. Belki de endorfin yüzünden, ama bana vereceği her şeyi istiyorum.

Kade mırıldanıyor, göğsümün altındaki eli hareket ediyor. Ön kolu şimdi göğüslerimin arasında duruyor ve sert eli boğazımın sütununu nazikçe kavramaya geliyor. Bu hareket bana arka odada tanık olduğum şeyi, o kadını öperken boynunu nasıl tuttuğunu düşündürüyor.

O zaman beni tahrik etmişti ve şimdi ben olduğum için, daha fazla uyarılma seksimi sular altında bırakıyor. Vücudumun her santimetresinin farkına varıyorum. Meme uçlarım sertleşmiş, sütyenimin ince kaplarına baskı yapıyor. Göğüslerim dokunulmak için can atıyormuş gibi ağır hissediyor ve aynı şey sanki tüm sinirlerim yanıyormuş ve sadece Kade onları söndürebilirmiş gibi cildimin her santimi için de geçerli. Klitorisim bile ihtiyaçla titreşiyor, daha önce hiç yaşamadığım bir his.

"Bu iyi mi?" Parmakları usulca boynuma bastırıyor.

"İyiden de öte," diye nefes veriyorum.

Tekrar mırıldanıyor ve yemin ederim benimle gurur duyuyor gibi görünüyor. Göğsü kabarık ve geniş, dudaklarında kendinden emin, ağzı kapalı bir sırıtış var. Gözleri yumuşak ve ıslıl ıslıl.

"Bu sefer daha sert yapacağım. Bunu istiyor musun, Lemon?"

Başımı sallıyorum ve bu bana gerçekten daha sert bir şaplak kazandırıyor. "Evet! Lütfen, Kade.

Daha sert git."

Ağzı kulağımın kabuğuna düşüyor ve burnunun ucunu hassas derinin üzerinde gezdiriyor. "Çabuk öğreniyorsun." dediğinde ürperiyorum. Bunu sevdim."

Dudaklarını geri çekip oturuyor, avuç içi kıcıma inerken boğazımı sıkıyor. Bu sefer dalga geçmiyor; söz verdiği gibi daha kuvvetli şaplaqlar atıyor. Artık tüm avucunu kullanıyor ve çok tahrik olduğum için her darbeyi daha güçlü hissediyorum. Şaplaqları tenimde kıvılcım saçan ve akıllanan fişekler gibi, ona karşı kıvrınmama ve acıyla karışık yumuşak zevk sesleriyle haykırmama neden oluyor.

Kade şaplaqlarını kesiyor ve boğazımdaki tutuşu daha da ağırlaştırıyor. Bizi ayarlıyor, vücudu altımda hareket ediyor, böylece çok sert uzunluğunun daha da fazlasını karnımın alt kısmının derisine kazdığını hissedebiliyorum.

Ağzı kulağıma geri dönüyor. "Eğer kıvrınmaya devam edersen, iplerimi çıkarmak zorunda kalacağım."

İpler mi? Daha önce internette iple bağlanma görmüştüm ama sanırım benim gibi birinin bundan hoşlanacağını hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre bu doğru değilmiş, çünkü onun kucağına bağlanmış halimin görüntüsü, söylemeyi planlamadığım bir inlemenin içimden fırlayıp çatı katının duvarlarından sekmesine neden oldu.

Eğlenen bir kıkırdama duyulur. "Bir dahaki sefere bilmek güzel." Söylediklerini düşünecek zamanım yok çünkü elini tekrar kıcıma indiriyor. "Şimdi nefes al, sevgilim. Söylediklerimi unutma. Ne hissetmen gerekiyorsa onu hisset."

Sevgilim deyince vücudum hemen gevşiyor. Bu adam ve lakapları. Ama tıpkı Lemon'da olduğu gibi, tatlı Güneyli ağzıyla bunu söyleyiş şekli bana kendimi özel hissettiriyor, sanki bunu sadece benim için söylüyormuş gibi.

Gördüğü mesajlardan sonra takma adları kullanmayı bıraktığı gerçeği de var. Mahremiyetimi ihlal ettiği için onu tokatlama isteğime rağmen, neden baktığını anlıyorum. Belki de bu konuda fikir değiştirmiş olmam aptalca ama bu lakaplar farklı. Küçümsemek ya da genellemek için söylenmiyorlar; benim için söyleniyorlar. Onun kim olduğunun bir parçası.

-Ve bu adamdan gerçekten hoşlanmaya başladım.

Sol kık yanağıma güçlü bir şaplak atınca inlemeye başladım.

"Düşünmeyi bırak. Aklını özgür bırak, Presley."

Giden gözyaşlarım geri gelmekle tehdit ediyor ve gözlerimi kapatıyorum. Beni tekrar tekrar tokatlıyor ve ben acıyla nefes veriyorum.

"İşte böyle, benim güzel kızım. Sadece sana yaptıklarımı hisset. Bırak bu güzel vücudun seni ele geçirsin."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve bedenimin üst kısmının boynumdaki elinin ve göğüslerimin arasındaki ön kolunun baskısına bırakıyorum.

"Harikasın," diye mırıldanıyor vuruşlar arasında, parmakları arada bir hassas deriyi okşamak için duruyor. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bedenin ve aklınla bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Göğsüm sıkışıyor ve sanırım Kade'i daha iyi anlamaya başlıyorum, neden bundan hoşlandığını -kontrolden, güvenden- özellikle de bana daha önce ailesinin durumu hakkında anlattıklarını göz önünde bulundurduğumda.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

"Aman Tanrım, Kade!" Dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor ve geri alamıyorum, bu yüzden kıkırmızı oluyorum. Asla ses çıkarmıyorum.

Kade tepkimi fark etti. "İstediğin kadar yüksek sesle konuş. Bırak çıksın." Kıcımın ısınmış derisini sıkıca tutuyor ve bu kez yanaklarıma daha sert vuruyor.

"Oh, kahretsin," diye inliyorum. Şimdi gerçekten acımaya başladı, ama şok oldum, daha da çok hoşuma gitti. Acı bana belli bir özgürlük, serbest bırakma hissi veriyor, tıpkı onun benden istediği gibi.

Kade kıkırdıyor, ben de gözlerimi açıyorum. Bana gülümserken dişleri görünüyordu. "Sana küfür ettirebilir miyim diye merak ediyordum." Bana tekrar vuruyor ve ben tekrar küfrediyorum. "Bu yönünü seviyorum."

Haklı; küfür etmek hiçbir zaman bana göre olmadı. Her zaman bunun için bir neden olmadığını düşündüm, ama şu anda vücudumu nasıl hissettirdiğini düşününce uygun geliyor. Denesem bile kendimi tutamazdım.

Kade şaplak atmayı bırakıyor ve parmakları saçlarıma ulaşana kadar elini omurgamda gezdiriyor. At kuyruğumu biraz çekiştiriyor ve dudaklarımdan bir duman kıvrımı gibi bir inleme sesi çıkıyor. Yemin ederim Kade'in sikinin altımda zıpladığını hissediyorum ve hiç düşünmeden tahrik olmuş seksimi onun kalçasına sürüyorum. Kısa bir rahatlama sonra nefesim kesiliyor ve ne yaptığımı anladığımda donup kalıyorum.

Atkuyruğumu tekrar çekiştiriyor ve aynı anda boynumdaki eli bir tutam baskı uyguluyor, başparmağı titreyen nabız noktama giriyor. Kade başımı çeviriyor. "Benden bir şey mi istiyorsun Presley?"

Dudaklarındaki tam adım beni yine kıvrandırıyor. Ona meydan okuduğum şeyi yaptı; daha fazlasını yapmasına gerek yok. Ama kanımda dolaşan alkol ve endorfinle kendimi daha cesur hissediyorum-artı, vücudumu övme şekli beni uçurdu, bunu kastettiğinden emin olmasam bile.

"Sıra sende," diyorum.

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra gözleri parlıyor. Ağzını kulağımın üzerinde gezdirirken eli at kuyruğumu daha sıkı kavlıyor ve kulak memesini dişlerinin arasına alıyor. Nefesimi kesecek kadar sert ısıyor, cinsel organım kalçasına doğru sallanıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Kade'in tenime değen nefesi sıcak ve şehvetli ve yemin ederim yanacağım. Uzun zamandır... orgazm olmamıştım ve hiç böyle hissetmemiştim, sanki biraz rahatlamazsam varlığım sona erecekmiş gibi. Bu normal mi?

"Gerçek," diyebildim.

"Seni boşaltmamı ister misin Presley?" Kade kulağımın lobunu tekrar dişlerinin arasına alıyor.

"Evet, Kade." Ereksiyonu giyinik tenimde zonkluyor ve bahse girerim giyinik olmasaydık beni yakardı.

"Lütfen söyle," diye emrediyor, burnu kulağımın kabuğuyla alay ediyor.

Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyor ve beni bu kadar konuşturduğu, yalvartığı için bu adama lanet etmek istiyorum. Ama yine de yapıyorum.

"Lütfen, Kade. Lütfen dokun bana."

Geri çekilirken dudaklarından bir hırıltı geliyor. Eli at kuyruğumdan ayrılıyor ve en çok istediğim yerime dokunacağını düşünüyorum ama onun yerine bana şaplak atıyor. Nefesim kesiliyor ve boynumu nazikçe sıkarak beni sabit tutuyor. Ağlayana kadar birkaç kez daha tokatlıyor, tenimdeki acı neredeyse dayanılmaz. Tam ona durmasını söyleyecekken, avucunu yanan her yanağıma sürterek kendi kendine durdu.

"Ne kadar iyi bir kızsın. Elimi çok iyi tutuyorsun."

Kade tenimi ovarken beni övmeye devam ediyor, parmakları seksimin sıcak tenine ulaşana kadar eli aşağı iniyor.

"Kıçını benim için biraz kaldır Lemon sevgilim. O damlayan amcığa daha iyi erişmem gerek."

Küfürlü sözleri üzerimde dolaşüyor, bu sözlerin sıcaklığı klitorisimin nabzını hızlandırıyor ve kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Sanki vücudum sadece onun için bir kuklaymış gibi, karnımı olabildiğince ona doğru daldırıyorum, böylece sert uzunluğu içime daha fazla baskı yapıyor ve kıçım daha da yükseliyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyor. "Sadece mükemmel."

Parmakları yanaklarıma dönerken gözlerimi kapatıyorum. Taytımın altındaki alevli deriyle oynarken biraz tıslıyorum.

"Yarın oturamayacaksın Lemon. Ama bütün gün beni düşünecek olman hoşuma gidiyor." Onun bu yorumu bana dokunmasına duyduğum ihtiyacı daha da artırıyor. Elimden geldiğince ona sürtünüyorum ve o da kıkırdıyor. "Ne kadar muhtaç bir kızsın. Parmaklarımı üzerinde istiyorsun, değil mi?"

"Evet, lütfen. Lütfen, Kade. Yapamam-"

Sonunda bana istediğimi verdi. Eliyle manevra yaparak seksimi kavırıyor ve alt bedenimi hafifçe kaldırıyor. Bu baskı beni tekrar küfrettiriyor, bu da onun çok hoşuna gidiyor.

Eliyle boğazımı kavrarken aynı anda amımı da sıkıyor. Vücudumun ne kadar gergin olduğu ve beni terk eden uyarılmış inilti ile, boşalmam için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyor olmalı.

Kade baskıyı bırakıyor ve vücudumu tekrar aşağı indiriyor, böylece iki parmağını tam klitorisimin olduğu yere bastırabiliyor. Tahrikten sıırılsıklam olmuş giysilerim arzuladığım sürtünmeyi daha da artırıyor ama şimdi onun çıplak parmaklarının nasıl hissettireceğini merak ediyorum. İşten arınmış teni beni okşarken nasıl hissederdi?

Elini kaldırıyor ve kıvrımlarıma geri koymadan önce beni bir kez daha tokatlıyor, klitorisime tekrar bastırıyor.

"Oh, evet, bu..."

"Ne hissettiriyor,
sevgilim?" "Çok iyi."

Küfürü bilerek söyledim ve sikinin altımda zıpladığını hissettiğimde, istediğim etkiyi yarattığını anladım. Parmaklarını şişmiş klitorisimin üzerinde daha sert vuruşlarla gezdiriyor ve ben öne doğru kayarak boğazımın etrafındaki elinden daha fazla baskı istiyorum. Ne istediğimi anladığında, bunu bana vermekte tereddüt etmiyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, böylece nefesim birazcık daralıyor ve kalçalarımın arasına daha da fazla ıslaklık gönderiyor.

Kade baskıyı geri çekiyor ve aynı anda beni tekrar tokatlıyor. Orgazmımın patlamasının eşiğinde olduğunu hissederek haykırıyorum. Vücudum pek çok duygunun hakimiyetiyle titriyor; uyarılma, korku, öfke, mutluluk, zevk, üzüntü... hepsi.

"İşte böyle, Presley, bırak. Seni yakaladım." Parmakları klitorisimin etrafında dönüyor ve boğazımdaki baskı geri geliyor.

"Evet," diye haykırıyorum usulca. Şişmiş yumruma sert bir vuruş yaptığında omurgam karıncalanıyor ve sonunda beni uçurumun kenarına gönderiyor. Görüşüm kararıyor, sonra göz kapaklarımın arkasında milyonlarca farklı renkte havai fişekler patlıyor, tamamen çözülüyorum, Kade tarafından sıkıca tutulurken vücudum titrerken ve titrerken bir zevk çukuruna sarmal olarak iniyorum.

Daha önce de orgazm olmuşum, ama bu? Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Çıglıklarımın artık sadece zevk çıglıkları değil, rahatlama çıglıkları olduğunu belli belirsiz farkındayım. Taşıdığım acı içimden atılıyor ve bedenim neredeyse Kade'inkine çarpıyor ama onun gücü sarsılmıyor. Hâlâ orada beni tutuyor, yükseklerle uçarken ve sonra tekrar yere çakılmaya başlarken duygusal dalgaları aşmama yardım ediyor.

Ağır nefesler alırken, Kade'in bana nefes almamı söylediğini belli belirsiz duyuyorum. Söylediğini yapıyorum, elinin yanağımdan kaçtığını bilmediğim bir gözyaşını ve ardından bir diğerini okşadığını hissettiğimde titreyen bedenim küçük kıvılcımlara dönüşüyor. Gerçekten ağlıyor muyum?

Kade alnıma hafif bir öpücük konduruyor. "Sen gerçek değilsin," diye fısıldadığını duyduğumu sanıyorum, ama şu anda ne kadar yüksek hissettiğime bakarak bunu kolayca hayal edebilirdim.

"Presley," diyor, sesi bu kez onun konuştuğunu anlamama yetecek kadar yüksek.

Islak gözlerimi aralayıp ela gözlerine bakıyorum ve onları artık daha yumuşak buluyorum, eskisi gibi sert ve talepkâr değiller. "Nasıl hissediyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama kuru. Kade bunu fark etmiş ya da beklemiş olmalı çünkü yer değiştiriyor, su şişesini alırken beni hâlâ kucağında tutuyor. Şişeyi dudaklarıma doğru tutuyor ve bu an çok savunmasız hissettirse de teklif edilen suyu alıyorum.

İçkimi bitirdikten sonra bir tutam saçımı yanağımdan geriye doğru fırçalıyor. "Çok mu fazla geldi?"

Sonunda sesimi bulmayı başardım. "Hayır. O..." Gözlerinin içine bakıyorum ve ona bunun hayatımın en derin anlarından biri olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Kendimi hiç böyle bir şey yaparken görmediğim için bu aptalca geliyor ama omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hafiflemiş hissediyorum.

Kade başını sallayarak bana bir yudum su daha veriyor. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim Presley. Çok cesur ve açıktın." Elini geri çekmeden önce başparmağı gözyaşı lekeli yanağımla okşuyor. "Teşekkür ederim."

Şaşkınlığı gözlerimden okunuyor olmalı çünkü nazıkçe gülümsüyor. "Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz ama biraz dinlenmeliyiz. Sabah ev işlerimiz var."

Etrafımızdaki hava değişiyor gibi görünüyor ve az önce yaptıklarımızdan sonra bunun garip olmasını beklerken, öyle değil.

Kade'in kucağından kalkmak istediğimde beni durduruyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun Lemon?"

Kaşlarım çatılıyor ve dudaklarından hafif bir kıkırdama çıkıyor. "İşimiz bitti sanıyordum."

Gözlerimiz tekrar birleşmeden önce bakışlarının ağzıma düşmesini kaçırmıyorum. "Biraz uzanalım. Bedenine ve zihnine çok yüklendin. Biraz dinlen, sonra tekrar aşağı inebiliriz."

Onun şefkatli bakışlarına bakarken yanaklarım kızarıyor. İsteği konusunda ciddi ve yardım edemem ama bunun arkadaşlar arasındaki bir cesareten çok daha fazlası gibi hissettirdiğini düşünüyorum... iş arkadaşları?

Kade yavaşça kucağından inmeme yardım ediyor, böylece onun yanına uzanabiliyorum. Bir parçam tartışmak ve az önce yaptıklarımızı düşünmek için ellerin odasına çekilmek istiyor. Ama kendime karşı dürüst olursam, henüz gitmeye hazır değilim. Onu terk etmeye.

Battaniyenin üzerine uzanıyorum ve onun yanında sürekli gibi görünen kızarıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Kade bir yudum su içtikten sonra yanıma uzanıyor. Aramızdaki mesafeyi koruyacağını sanıyorum ama sonra beni kendine çekiyor, böylece başım göğsüne yaslanıyor.

"Rahatla Presley," diyor getirdiği ekstra battaniyeyi üzerimize çektiştirirken.
"Çok fazla düşünmemeyi unutma."

Dediğini yapmaya çalışıyorum ve onun sıcaklığına yerleşiyorum. Birkaç nefes alıyorum, onun sabit dokunuşunun ve çarpan kalbinin sesinin hem zihnimi hem de hala gümbürdeyen bedenimi rahatlatmasına izin veriyorum. Memnun bir iç çekiyorum ve gözlerim sarmaya başlıyor.

Uykuya dalarken, Kade'in alınına yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

Ama belki de ben hayal ettim.

Kade

RÜYAMDA, sıcağım. Memnunum. Taze meyveler ve yaz esintisi gibi kokuyor. Tekrar içime çekiyorum ve bir şey burnumu gıdıklıyor.

Bu hisle gözlerim açılıyor ve rüya görmediğimi fark ediyorum. Manzarayı incelerken dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirliyor.

Presley'nin vücudunun üst yarısı üzerime uzanmış, benim sıcak battaniyem gibi davranıyor. Başını boynumun kıvrımına yaslamış, sarışın başının üst kısmını burnuma yaklaştırıyor.

Bu taze çilek ve yaz kokusunu açıklıyor. Bu onun şampuanı olmalı.

Uyuyan halini rahatsız etmemeye dikkat ederek saatime bakıyorum. Saat beşe geliyor, bu da onu birazdan uyandırmam gerektiği anlamına geliyor, ama bunu yapmadan önce kendimi onun varlığına bırakıyorum.

Ahırda açık bıraktığımız yumuşak sarı ışık, güneş henüz doğmamış olmasına rağmen onu görmemi sağlıyor. Gömleğimin kumaşını bir kurtarma ipi gibi avucunun içinde tutuyor. Bakışlarım kollarındaki siyah ve gri çiçek dövmelelerine takılıyor ve eğer uyumuyor olsaydı, her bir yaprağın ince çizgilerini izlemek için kaşıntıya teslim olurdum. Çok güzeller, tıpkı onun gibi.

Hafifçe aralanmış dudaklarından yumuşak bir ses çıkıyor ve yüzünü inceliyorum. Uyanık olduğu zamanların aksine, yüz hatları şimdi rahatlamış, daha genç ve yumuşak görünüyor. Dün geceki gözyaşlarından dolayı gözlerinin altına bulaşmış rimel parçasını gördüğümde, göğsüm onun için ağlıyor.

"Oyunumuz" her neyi serbest bırakmasına yardımcı olduysa, bu önemli hissettirdi. Ve söylediklerimde ciddiydim - bunu benimle paylaştığı için minnettardım. Ama öğrendiğim kadarıyla

Dün gece onun hakkında daha önce bildiğimden daha fazla şey öğrendim ama bu onun hakkında her şeyi öğrenme arzumu dindirmedi, aksine daha da körükledi. Geçmişini, bugününü, onu neyin gülümsettiğini, kızarttığını ve lanetlediğini bilmek istiyorum... dün gece onu ağlatan neyi serbest bıraktığını. Hepsini bilmek istiyorum.

Yanağındaki bir tutam saçı nazıkçe tarıyorum ve yumuşak bir telini parmağımın etrafında döndürüyorum. Doktor randevumdan bu yana bir duygu kasırgası yaşadım. İncindim ve karşılığında sevdiğim pek çok insanı incittim. Ama tutarlı olan bir şey vardı: Bu kadının yanında olduğum her an, öfke ve acıdan başka bir şey hissediyordum.

Ve dün gece paylaştıklarımızdan sonra.

Gözlerimi sıkıca kapatıp o uyurken centilmen olmaya çalışıyorum, zaten yaşadığım sabah odunu durumunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bunun yerine, yaşadığım şeyin cinsel doğasının ötesinde ne olduğunu düşünüyorum.

Daha önce de onunki gibi şaplak seansları yapmıştım. Kink'i keşfetmeye başladığımda, şaplak atmak ip esareti dışında keşfettiğim ilk şeylerden biriydi. Hemen hoşuma gitti. Hissettiğim kontrol, birlikte olduğum kişinin acıyı keşfetmesine ve kendini ona teslim etmesine yardımcı olmak ve güven. Bu, kink'in en sevdiğim kısmı ve bu yönünü gerçekten keşfetmeyeli çok uzun zaman oldu. Son zamanlarda, her şey sadece kendi rahatlamamı sağlamanın, kalbimdeki acıdan kurtulmanın bir yolu oldu. Acıyı uyuşturmak için.

Kendime karşı dürüst olursam, dün gece ilk kez partnerlerimden birine bu kadar bağlı hissettim, sanki onun yaşadıkları bana geçmiş gibi. Çünkü içtiğimiz viskiden dolayı akşamdan kalma olmama rağmen kendimi daha hafif hissediyorum. Sanki bugün dünden biraz daha kolay olabilirmiş gibi. Bu fikir, tamamen farklı bir nedenden ötürü kalbimin göğsümde sızlamasına neden oluyor.

Presley kayıyor, sanki kendi oyuncak ayısıymışım gibi bana daha da sokuluyor. Saçlarına sırtıyorum ve usulca bir öpücük konduruyorum. İç çektiğinde göğsümdeki memnuniyet büyüyor. Daha öpmediğin biri için böyle hissetmek mümkün mü? Bu mantıksız görünüyor.

Gavin'e sorsam, mantıklı olmakta hiçbir zaman iyi olmadığımı söyleyeceğinden eminim, ama ben buna katılmıyorum. Öfkemi olgunlaşmamışlık olarak görüyor ama anlamıyor, gerçekten anlamıyor. İkimiz de kaybettik. İkimiz de aşılmaz bir keder yaşadık ve zor zamanlar geçirdik. Ama yaşımın beni daha çabuk sinirlenmeye ve kötü kararlar almaya ittiğini düşünüyor. Ben kötü kararlar vermiş olsam da o da verdi. Anladığını söylese bile bunu gerçekten anladığını sanmıyorum.

Presley iç çekiyor ve tekrar kıpırdanıyor, vücudu uyanıyor. Neredeyse boş olan su şişesine uzanıyorum, keşke yanımda daha fazla getirseydim diyorum. Normalde, dün gece yaptıklarımızdan sonra onu yatağına götürür, karnının tok olduğundan ve bol su içtiğinden emin olur, hatta biraz ibuprofen bile verirdim. Ama ikimiz de çok yorulmuştuk ve uyuyakalmışız. Eminim bugün pek çok şey hissedecek ve bunların çoğu hoş olmayacak. Bu düşünce bile içimdeki sadizmi harekete geçiriyor. Dün gece ona söylediğim gibi, bütün gün beni hissetmesi ve aramızda olanları hatırlaması hoşuma gidiyor.

Saatime tekrar bakıyorum ve kalkmamız gerektiğine karar veriyorum. Aklımda bir fikir var -muhtemelen nefret edeceği bir fikir- ama sanırım sonunda buna bayılacak. Bu gece ikimizin de Night Hawk'ta vardiyası olduğunu biliyorum, bu da önümüzde çok uzun bir gün olduğu anlamına geliyor.

"Gözlerini aç, Lemon sevgilim." Bu lakap karşısında kendi kendime gülümsüyorum, artık hoşuna gittiğini bildiğim için bundan daha fazla zevk alıyorum.

Gözlerini açıyor ve akşamdan kalma birine göre çok hızlı bir şekilde doğruluyor. İnliyor, gözleri kapanırken elini alnına bastırıyor. Ayağa kalkıyorum ve onu sabitlemek için elimi omzuna koyuyorum.

"İç şunu." Gözlerini açtığı anda su şişesini dudaklarına götürüyorum. Hızla göz kırpmıyor, kaşları çatık, muhtemelen aniden uyandığı için kafası karışmış. Bir an için reddedeceğini ya da şişeyi elimden almaya çalışacağını düşünüyorum ama dudaklarını plastiğe dayayıp sıvıyı ağzına götürmeme izin veriyor. Burnu karışıyor ve elini şişeyi tuttuğum yerin üzerine koyuyor, böylece ona daha fazlasını veremiyorum.

"Sıcak."

Kıkırdıyorum. "Bütün gece bu bunaltıcı çatı katında durdu. Hareket edersek, ev işlerinden önce güzel bir kahvaltı yapabilir ve soğuk su içebiliriz."

Presley'nin gözleri benimkinin üzerindeki eline kayıyor, sonra sanki yanmış gibi elini çekiyor. Yepyeni bir deneyimden yeni uyandığı ve akşamdan kalma olduğu için bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum. Gözlerini tekrar kapatıyor ve sanki bir film izliyormuş gibi dün geceyi zihninde yeniden canlandırıldığını görüyorum. Cildi kızarıyor ve sonra poposunun yerdeki hareketiyle yüzünü buruşturuyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Duygulu mavi gözleri benimkilere baktığında, düşük ışıktaki normalden daha koyu görünüyorlar. Dudaklarını büzüyor ve sonra bir nefes alıyor. "Hissediyorum..." Duraklıyor, vücuduna bakıyor ve sonra tekrar gözlerime dönüyor. "... farklı."

Yüz ifademi tarafsız görünecek şekilde ayarlıyorum, ahırdan utanarak kaçmadığı için mutluyum. Night Hawk'ın arka sokağında ilk kez karşılaştığım kadından da bunu beklerdim. Ama o haklı, o farklı.

-Belki de daha rahattır.

Boynunun arkasını ovuşturuyor ve bir yandan diğer yana geriyor, sonra gözlerini kapatıyor. Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce bir süre daha düşündü. "Ben... Ben, um..."

Hemen onu kurtarmaya geldim. "Şu anda bir şey söylemek zorunda değilsin, Presley- sadece kendini biraz rahat bırak. Büyük bir duygusal boşalmadan sonra farklı hissetmen normal. Akşamdan kalma olduğundan ve neredeyse hiç uyumadığından bahsetmiyorum bile. Duş almalısın, biraz yiyecek ve su almalısın. Sonra, eğer ihtiyacın olursa, nasıl hissettiğin hakkında daha fazla konuşabiliriz."

Gevşek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve başıyla onaylıyor, şu anda her şeyi çözmesi gerekmediğine dair onayıyla vücudu rahatlıyor. O sadece olabilir.

Önce ben ayağa kalkıyorum, sonra da ona yardım etmek için elimi uzatıyorum. Presley başını sallayarak yardımımı reddediyor. Gördüğüm kadarıyla hâlâ inatçı. Ama belki bir iki seans daha teknik olarak ihtiyacı olmasa bile yardım kabul edebileceğini anlamasına yardımcı olur. Bana öyle geliyor ki, daha önce hayatında olan her kimse, onu ya da duygularını hiç umursamamış. Onu parçalamışlar. Giyinik kalmakla ilgili yorumu ve özellikle de karnına dokunmamamla ilgili yorumu, bunları söylediğinden beri içimde kaynayan bir öfke bıraktı. Bağırsaklarımda bir delik açmadığına şaşırdım.

Presley ayağa kalktığında yine yüzünü buruşturuyor ve bir elini poposuna götürüyor. Avuç içi kumaşla buluştuğunda tıslıyor ve ben de onu daha iyi öpmek istiyorum.

"Acıya iyi gelecek bir merhemim var."

Presley sanki orada olduğumu unutmuş gibi başını çevirip bana bakıyor. Bir dileğim olsaydı, şu anda kafasının içinde neler olup bittiğini duymak isterdim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, ellerini vücudunun önünde kavuşturuyor.

Onun yardımıyla yerdeki eşyaları toplamadan önce başımla onaylıyorum. Her şey kanvas çantaya yerleştirildikten sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Art ya da diğer çiftlik çalışanlarından biri bizi burada bulmadan gidelim, olur mu?"

Nefes nefese kalıyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım. Dün gece bunu düşünmemiştim bile. Sence bizi duyan ya da gören oldu mu?" Onun

Sesi endişeyle tizleşiyor ve vücudu geriliyor.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyorum ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Elimin hareketini izliyor, kuru dudaklarını yalıyor, sanki onları başka bir yerde hayal ediyormuş gibi - belki yine amının üzerinde. Bu fikir bile kanımın sıkıma geri dönmesine neden oluyor. Bu görüntüyü uzaklaştırmak için boğazımı temizliyorum; yapacak işlerimiz var. İzin verirse daha sonra oynayabiliriz.

"Merak etme." Elimi geri çekiyorum. "Geceleri buraya benden başka kimse gelmez. Zaten genelde dokuzda herkes yatmış olur."

Rahatlamış bir şekilde nefes verir ve alt dudağını ısırır. "Hadi. Hadi gidelim."

Elimi tutması için ona uzattım, bu hareket sadece Presley'i değil kendimi de şaşırttı. Lise birinci sınıftaki kız arkadaşımı saymazsak, hiçbir zaman gerçekten el tutan biri olmadım. Presley sanki o da hiç el tutmamış gibi merakla bakıyor ama kısa bir süre sonra kendi elini benimkine koyuyor.

Tenimiz birbirine değdiği anda, göğsümde çoğu gün devam eden ağrı hafifliyor. Gergin olduğunu bilmediğim omuzlarım sarkıyor ve onun elini sanki gerçekliğe bağlayan bir bağmış gibi sıkıyorum. Onunlayken bu kadar kolay hissetmemeliyim ama bunu sorgulamak istemiyorum.

Elinden tutup onu ahırdan dışarı çıkarıyorum.

Presley elleri kot pantolonunun kalçalarında, "Ata binmiyorum," diye itiraz ediyor.

Temizlenecek fazladan on ahırımız ve beslenecek atlarımız olduğu için daha uzun süren sabah işlerini bitirdik. Sonra Presley ve benim bir sonraki görevimizden önce bir şeyler atıştırıp biraz su içtiğimizden emin oldum. Bu daha eğlenceli - en azından benim için.

"Atları test etmeye başlamalı ve misafirler için değerlendirmeliyiz."

"Beni test mankeni olarak mı kullanacaksınız?"

Kıkırdıyorum. "Tabii ki hayır."

Yaklaşan toynak ve ayak sesleri kulaklarıma ulaşıyor ve ahıra doğru baktığımda Art'ın elinde dizginlenmiş doru bir iğdiş olduğunu görüyorum.

Presley'e dönüyorum. "Ona önce ben bineceğim, sen de izleyebilirsin. Ama aldığımız tüm atlar tecrübeli yol atları, yani güvenliler. Bazıları

diğerlerinden biraz daha fazla cesarete sahip olabilir ve onları daha deneyimli biniciler için saklamaya çalışacağız, ancak bu baharat seviyesi bile çok baharatlı değil."

"Merhaba," diyor Art, şapkasını ikimize de doğru eğerek. "Bu Koca John."

Presley ata bir aşağı bir yukarı bakar. "*Koca John* adında bir ata binmemi mi istiyorsun?" Sesindeki ciyıklama Art'ı ve beni kahkahalara boğdu. "Bu hiç komik değil! Ya Koca John kızarsa ve ben ölürsem?"

"Lemon." Art'ın burada olduğunu umursamadan ona doğru bir adım atıyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bir nefes al."

Ne istersem yapıyor ve bu beni harika hissettiriyor. Dünden önce muhtemelen beni görmezden gelir ve iyi olduğunu söylerdi.

"Ölmeyeceksin," diye onu temin ediyorum. "Bize bu atın çocuklar için harika olduğu söylendi. Önce ben bineceğim, sonra sen binebilirsin. Sence denemek ister misin?"

Mavi gözleri bir anlığına kapanıyor ve bir nefes daha çekiyor. Gözlerini açtığı anda daha sakın görünüyor. Gözlerinde küçük bir parıltı bile var.

"Ben olsam nefesimi tutmazdım," diye mırıldanıyor.

Art gülüyor ve ben de dilimi dişlerimin arkasına vurarak ona başımı sallıyorum.

"Ne kadar akıllı bir ağız." Sonra kulağına doğru eğilip fısıldıyorum, "Ama bunun üzerinde çalışacağız."

Göz kırpıyorum ve meraklı Art'la yüzleşmek için geri çekiliyorum. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor ve "*Bu da neydi* böyle?" diyor.

Görmezden geliyorum, elinden dizginleri alıp teşekkür ediyorum. "Kırk dakika içinde benim için başka bir at getirebilir misin? Belki şu deneyimli biniciler için olduğunu söyledikleri palomino?"

Art, hâlâ bana bakıyor, başını sallıyor. "Elbette, patron."

Ona gözlerimi deviriyorum. Bana böyle seslenmesinden nefret ettiğimi biliyor -özellikle de buralarda neredeyse hiç sözüm geçmediği için. Yeni at hakkında bir şeyler bilmemin tek nedeni, sadece işle ilgili olan ve beş dakika süren kısa bir sohbet sırasında Gavin tarafından bana verilen görevlerden biri olması. Bana her atın profilini ve önceki sahiplerinden bize verilen bilgileri içeren bir paket kağıt verdi, sonra da atlara binmemi ve her biri hakkında bir fikir edinmemi söyledi.

Art gittikten sonra Presley'e döndüm. Koca John'a onu yiyecekmiş gibi bakıyor. At orada öylece duruyor, kuyruğu sineklere doğru sallanıyor ve kulakları seğiriyor.

"Buraya gel, sevgilim."

Presley lakabını duyunca gözlerini benimkilere dikeyor ve kalçasındaki ellerinden biri refleks olarak siyah kotunun üzerinden poposuna sürtünüyor. Yüzümde beliren sinsi sırıtışa engel olamıyorum çünkü ona ilk kez sevgilin dediğim zamanı düşündüğünü biliyorum.

"İyi hissediyor musun?" diye sordum.

Presley kışındaki eline bakıyor, tekrar bana odaklandığında bakışları mahcup. Eli tekrar kalçasına gidiyor ve kızarıyor. "Ben iyiyim."

"Mm-hmm. Daha fazla merhem ister misin?"

Başını sallıyor, yanakları daha da pembeleşiyor. "Ben iyiyim. Acımıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Demek ki bir dahaki sefere daha sıkı çalışmam gerekecek." diye mırıldanmadan önce.

Presley'nin ağzı açık kalıyor ama başka bir şey söylemiyorum. Geri çekilip dizginleri Koca John'un başına geçiriyorum ve ata binmeden önce eyerin boynuzuna doluyorum. Büyük bir çocuk, muhtemelen on altı elin üzerinde, ama nazik. Bunu görmek için bana söylenmesine gerek yok.

Art onu dışarı çıkardığından beri iğdiş bir santimetre bile kıpırdamadı ve gözlerinde her zaman aradığım bir çılgınlık görmedim. Bazen bunu anlamak kolaydır, ruhani bakışlarında *"Benimle uğraşırsan kışına tekmeyi basarım"* diyen bir pırıltı gibi. Koca John'da bunların hiçbirini yok.

Kovboy şapkamın siperliğinin altından Presley'e bakarken Teksas güneşi sırtıma vuruyor. Her zamanki tişörtünü ve kot pantolonunu giymiş, ödünç aldığı botları giymiş, fark ettim ki sürekli baldırlarından çekistiriyor ve çok dar olduğunu işaret ediyor. Ona başka bir çift bulmaya çalışmayı aklıma not ediyorum. Ayrıca gözlerini güneşten korumak için benim Texas Longhorn şapkalarından birini takmış. Onu bana ait bir şey giyerken görmek gerçekten hoşuma gidiyor ve şimdiden onun şapkalı, çıplak ve kucağında bana binerken başını geriye atmış halini hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Boğazımı temizliyorum ve eyerde kayıyorum. Eğer onu daha fazla çıplak düşünürsem, bu rahatsız edici ve utanç verici bir yolculuk olacak.

"Biraz ısınacağım ve onu test edeceğim. Sonra seni bindireceğim."

"Kade," diye sızlanıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sadece beni izle, tamam mı? Sonra karar verebilirsin." Ciddiyim de, çünkü günün sonunda, onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayacağım.

"Tamam, ama hiçbir söz vermiyorum."

"Senden bunu beklemesdim, Lemon. Şimdi beni izle."

Bölüm 20

Presley

KADE MONTGOMERY'i at üstünde izlemek...

Vay canına.

Sanırım bir kovboy sapıklığı geliştirdim. Ya da Kade sapkınlığı. Şimdi de kink mi oldum?

Dün geceye dair anılar *yeniden* zihnimin ön saflarına yerleşirken kendimi güneşten daha sıcak hissediyorum. Unutabildiğimden değil, düşünebildiğim tek şey bu.

Ağrımadığını söylerken biraz yalan söylemiş olabilirim. Kötü olmasa da, bazen kot pantolonum ve iç çamaşırım cildime tam olarak sürtünüyor ve biraz yakıyor. Ama hoşuma gidiyor. Çünkü o haklı, bana onu ve yaptıklarımızı hatırlatıyor. Ve onun kucağında tamamen giyinikken şaplanmayı, parmaklanmayı ve gözyaşlarına boğulmayı hatırlamak istemeyeceğimi düşünsem de, o kadar da utanmadığımı fark ettim. En azından benim düşündüğüm şekilde değil - daha çok hoşuma gittiği için.

"Presley," diye sesleniyor Kade bana Koca John'un tepesinden. Onun "yuvarlak ağıl" dediği yerin kapısının dışında duruyorum. Kelimenin tam anlamıyla bu: metal borularla yapılmış dairesel bir kalem. "Söylediklerimi duyuyor musun?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Tekrar edebilir misin?"

Başını sallıyor ama eğlendiğini görebiliyorum. "En önemli şeylerden biri rahat olmaktır. Topuklarınızı aşağıda, kalçalarınızı açık ve koltuğunuzu" - k.çını işaret ediyor- "doğru pozisyonda tutun. Dizlerinizi sıkmanızı istemiyoruz." Dizlerini sıkmakla neyi kastettiğini bana gösteriyor.

dizleriyle atın topuklarını yukarı kaldırır. Sonra topuklarını indiriyor ve tekrar gevşiyor. "Gördün mü?"

"Anlıyorum."

Atı dairesel ağılın etrafında gezdirmeye devam ediyor. "Koca John size sorun çıkarmaz ama atın üzerindeyken gergin olmamak önemlidir. Oturuşunuza, duygularınıza tepki verirler. Eğer bir şey olursa, ürkerlerse, yapılacak en iyi şey mümkün olduğunca sakın kalmaya çalışmaktır."

"Ona binmek istememe neden olmuyorsun."

O gırtlaktan gelen kıkırdaması kulaklarıma ulaşıyor. Bir zamanlar bu beni rahatsız ederdi ama şimdi kahkahası tüylerimi diken diken ediyor.

"Beni biraz daha izle, Lemon. O zararsız biri. Seni asla tehlikeye atmam."

Sözleri kalbimi sarıyor ve duvarlarımdan birinin daha yıkılmaya başladığını hissediyorum. Bu adam nasıl bu kadar çabuk sistemime giriyor? Endişelenmeli miyim?

Normalde yaptığım gibi çok fazla düşünmemeye çalışarak Kade'e odaklanıyorum.

Koca John'u ağılın etrafında dolaştırırken bana biniciliğin temelleri hakkında daha çok şey anlatıyor. Atı nasıl yönlendireceğimi, bacaklarımı nasıl kullanacağımı, farklı ses işaretlerini. Bir şey netleşiyor: Koca John iyi bir çocuğa benziyor. Sevimli olduğunu da itiraf etmeliyim. Doğru ışıktaki neredeyse maun gibi görünen koyu kırmızısı kahverengi bir rengi var ve uzun siyah yelesi ve kuyruğunu seviyorum. En sevdiğim yanı ise alnında kalbe benzeyen beyaz bir işaret olması.

Kade ata gıdaklıyor ve tırıs gitmesini söylüyor. İlk başta Koca John dinlemez, bu yüzden Kade daha önce çizmelerine taktığı mahmuzlarla ona hafifçe vurur. At sonunda hızlanır ama yavaştır.

Kade gülüyor, sesi kaygısız ve hafif. Onu böyle görmek hoşuma gidiyor, ilk tanıştığım adama hiç benzemiyor.

"Eh," diyor, "bu adamla kimse fıçı yarışı kazanamayacak, ama ihtiyacımız olan şey için gayet iyi iş görür."

Ne demek istediğini anlamıyorum ama Kade'i bir on dakika daha izliyorum ve altındaki büyük hayvanla çalışma şeklinin tadını çıkarıyorum. Ata binerken Koca John'la sık sık konuşuyor, onun boynunu okşuyor ve sanki uykusunda yapabiliyormuş gibi atı hareket ettiriyor. Her şeyi ve her şeyi unutup onu izlemenin neredeyse dini bir deneyim olmasına izin veriyorum. Bu işte çok iyi. *Gerçekten çok iyi.*

Evet, kesinlikle bir Kade saplantısı geliştirdim.

Bir süre sonra Koca John'u benim durduğum yere yakın bir yerde, ağılın dışında güvenli bir şekilde durdurup aşağı atladı. "Sıra sende."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Kade kapının mandalını açıyor ve dizginleri tutmayan eliyle kapıyı açıyor. "Buraya gel, yavaş gidelim."

Önce ata, sonra Kade'in yumuşak ela gözlerine bakıyorum. "Lütfen ölmeme izin verme."

Ben ağıla girerken dudaklarını büzüyor, kapıyı arkamdan kapatıyor, böylece o, at ve metal borular arasında sıkışıp kalıyorum. "Söz veriyorum," diyor, sesi alçak ve içten. "Sana hiçbir şey olmayacak. Güven bana Lemon."

"Sana güveniyorum," diyorum tereddüt etmeden. Sadece bu sözleri söylemek istediğim için değil, aynı zamanda doğru olduğu için. Dün geceden ve bu sabah benimle ilgilenmek için elinden geleni yapmasından sonra - yediğimden, içtiğimden, ibuprofen aldığımdan ve bana mentollü merhem verdiğinden emin olduktan sonra- ona güvenebileceğimi hissediyorum, ne kadar aptalca olursa olsun, özellikle de geçmişimi düşünürsek. Ama bu konuda sezgilerime güvenmek zorundayım ve sezgilerim bana, yaşadığımız sarsıntılı başlangıca rağmen ona güvenebileceğimi söylüyor.

Kade'in gözleri parladığında ve tüm yüzü yumuşadığında, sanki bu üç basit kelime onun üzerinde derin bir etki yaratmış gibi, doğru seğimi yaptığımı anlıyorum. Geri çekilmeden önce pazımı nazıkçe sıkıyor ve Koca John'un boynunda durmamı işaret ediyor.

"Boynunu ve omzunu okşayın; onunla biraz sohbet edin."

Kade'i onunla konuşurken izlemiş olsam da, bir atla konuşmak aptalca geliyor. Geçici olarak elimi hayvanın sıcak boynuna bastırıyorum, yumuşak tüyleri avucumun derisini gıdıklıyor.

"Nefes al, Lemon. Unutma, atlar senin duygularını hisseder. Onlar hassas hayvanlardır ama Koca John'dan korkman için hiçbir neden yok."

Dediğini yapıyorum ve atın boynunu okşayarak nefes veriyorum. "Merhaba, Koca John. Sen büyük bir çocuksun, değil mi?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz boynumda bir sıcaklık hissediyorum. Bu neden utanç verici?

"İşte bu kadar. Harika gidiyorsun."

Dün gece beni övdüğünü hatırladıķça yüzüm daha da kızarıyor. Tanrı aşkına, onunla geçirdiğim samimi bir andan sonra azgın bir köpeğe dönüştüm. Bir andan daha fazla.

Ama Kade tepkimi fark ederse, bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

"Üzerine oturmayı denemek ister misin?"

Koca John'un boynunu okşuyorum ve onun duygulu kahverengi gözlerine bakıyorum. "Bana zarar verme," diyorum ona. At kışnıyor ve ben geri sıçrayarak Kade'in göğsünün duvarına çarpıyorum.

"Bu onun sana zarar vermeyeceğini söyleme şekliydi," diyor, ağzı artık kulağıma yakın. Kendimi onun sıcak kucağına bırakıyorum, nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışını hissetmek hoşuma gidiyor. Tam geri adım atacakken, Kade uykuya dalarken yaptığı gibi başımın tepesine kalıcı bir öpücük bırakıyor. Çenemi ona doğru eğiyorum ve o da bunu yaptığı için neredeyse benim kadar şaşırmış görünüyor.

Bir saniye sonra kendini toparlıyor ve gamzeleri görünecek şekilde gülümsüyor. "Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Hemen yanında olacağım."

Başımı salladım. "Fikrimi değiştirmeden önce bunu yapalım."

Dün gece bana attığı gururlu bakış geri dönüyor ve ben de bu bakıştan güç almadan edemiyorum. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Ne ailem, ne Derek, hiç kimse.

"Tamam. Sana bir ayak vereceğim. Buralarda biniş bloklarımız yok ama ileride bir tane alacağımdan emin olabilirsin." Kade onu ağılın ortasına kadar takip etmemi istiyor, sonra da üzengileri benim için daha kısa olacak şekilde ayarlıyor. İşini bitirdikten sonra eyerin yanında durmamı işaret ediyor.

"Sol bacağını üzengiye koyacaksın ve sol elinle dizginleri ve eyer boynuzunu tutacaksın. Sonra sağ bacağını destekleyerek ve seni yukarı iterek sallanmana yardımcı olacağım."

Beni herhangi bir şekilde kaldırması düşüncesiyle başımı sallıyorum. "Kade, hayır. Bir taş ya da başka bir şey yok mu?"

"Limon." Hüzünlü bir iç geçirdi. "O güzel kafandan neler geçiyor bilmiyorum ama her ne düşünüyorsan, dur. Bırak bu düşünceleri, yoksa onları senden yine tokatla söker alırım." Demek istediğini vurgulamak için popoma vuruyor, ben de sıçıyorum. Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Şimdi ayağını üzengiye koy ve seni şu ata bindirelim."

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Dün gece bana şaplak atmadan önce olduğu gibi otoriter ve seksi görünüyor. Kendimi başımı sallarken ve dediğini yaparken buluyorum. Dizginleri tutan sol elimi boynuza doladığımda Kade arkamda kalıyor, bunun gerçekten olduğunu fark ettiğimde vücudum geriliyor. Bir ata binmek üzereyim.

"Sadece korkunla nefes al, sevgilim. Unutma, ben yanıdayım."

Çizmeli baldırımı tutmak için eğildiğinde tuttuğum sert nefesi dışarı veriyorum.

"Dizini bük ve ben saydığımda üç deyince zıpla. Anladın mı?" diye sorar.

"Anladım," diye cevap veriyorum, dizimi bükerek.

"Aferin kızıma." Saymaya başladığında sözleri tüylerimi diken diken ediyor. "Bir...iki...üç." Üç deyince zıplıyorum ve Kade beni beklemediğim bir güçle kaldırıyor. Garip bir şekilde Koca John'un üstüne düşerken bir ciyaklama sesi çıkarıyorum, o da hakkını yemeyelim, bir milim bile kıpırdamıyor.

"Şu haline bak, Kovboy Kız."

Ellerim eyer boynuzunun etrafında bembeyaz olurken kalçalarım büyük hayvanı kavırıyor. Burası yüksek ama en azından yükseklikten korkmuyorum, sadece mekanik arızalardan korkuyorum. Ya da bu durumda, Koca John'un başarısızlığı.

Kendimi toparladıktan sonra ellerimi biraz gevşetiyorum ve atın ileri geri sallanan kulaklarına bakıyorum. O zaman ne yaptığımı anlıyorum ve düşük midemde bir gurur duygusu kabarmaya başlıyor. Korkularımdan biriyle yüzleşiyorum.

"Kahretsin, bir atın üstündeyim!" Haykırıyorum.

Kade derin bir kahkaha atar. "Bir atın üzerindesin. Ve yine küfrettin."

Ona gülümsüyorum, yanaklarımı acıtmaya başlayan geniş bir gülümseme. Mutluluğa çok benzeyen bir his vücudumda orman yangını gibi yayılıyor.

Kade yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, sanki daha önce ilk kez gülümsüyormuş gibi. Ela gözleri nazik ve bir an sonra dudaklarında benimkine rakip bir sırıtiş belirliyor. Onun gülümsemesi midemdeki gurur hissini bambaşka bir hisse dönüştürüyor; binlerce kelebeğe benzeyen bir hisse.

Hâlâ baldırında olan eli sıkılaşıyor ve dudaklarını yalıyor. "İyi hissediyor musun?"

Bir nefes daha alıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, iyiden de öte."

Baldırımı bir kez daha sıkıyor, sonra elini çekiyor. "Güzel. Şimdi topuklarını indir ve bacaklarını gevşet. Şu anda ona gitmesini söylüyorsun. Tembel olduğu için şanslısın."

Hemen dediğini yapıyorum, bacaklarımla ve kalçalarımla daha fazla gevşemesini istiyorum. Popom eyerin koltuğuna daha da gömülür gömülmez, Kade'in tokatlarından kalan yanık daha da belirginleşiyor. Bu his beni küçük bir iniltiyi bastırmak için yanağımın içini ısırmaaya itiyor ve kaşlarım çatılıyor.

Bakışlarım Kade'inkilerle buluştuğunda, kanarya yakalamış kedi gibi bakıyor. "Demek hissediyorsun, ha?"

"Fena değil."

Kalçama dokunarak çıtladı. "Bunu ödeyeceksin, Lemon sevgilim. Ama hadi seni hareket ettirelim. Bunu sonra konuşuruz."

"Kımılta?!" Ciyaklayarak Koca John'un kulaklarının bana kaymasını sağlıyorum.

"Tek bir noktada oturamazsın. Şimdi ata binme alıştırması yapma zamanı. Tabii bana binmeyi tercih etmezsen." Göz kırpıyor.

Dudaklarımdan dökülen kahkahayı durduramıyorum - işte ilk tanıştığım Kade. Ama bu sefer ciddi olduğunu düşünüyorum. Meme uçlarım sütyenimin altında sertleşiyor ve zihnimi oraya koyduğu görüntülerden arındırmaya çalışıyorum. Benimle flört ediyor olabilir ama bunu daha ileri götürecek ya da çıkmak gibi bir şey yapacak değiliz. Şu anda biriyle çıkamam ve o da ciddi ilişkiler kurmuyor - en azından duyduğum kadarıyla. Aksini düşünmem aptallık olur, değil mi?

Uzun bir nefes veriyorum. "Tamam, deneyelim. Ama beni bırakma, lütfen."

Kelimeler beklediğimden daha yalvarırcasına çıkıyor ve Kade'in gözleri yumuşuyor. "Dediğim gibi, hemen burada olacağım."

"Tamam." Başımı salladım.

"Tamam." Atın omzunu sıvazlayarak sırtıyor. "Hadi bu şehirli kızı bir kovboy kızına dönüştürelim, Koca John."

Bölüm 21

Kade

Dondurucuya uzanıyorum ve cırt cırtlı esnek bir buz torbası alıp ön koluma, tam da kazada kırılan yere bağlıyorum. Doktorumdan temiz raporu aldığımdan beri kendimi çok iyi hissediyorum ama tüm o çiftlik işleri ve dün gece çatı katında uyumak kaslarımı ağrıtıyor.

Buna değdi.

Presley duş almaya ve bu akşamki bar vardiyası için hazırlanmaya gitti ve ben de hem buz torbasını almak hem de henüz markete gitme fırsatım olmadığı için atıştırmalık bir şeyler almak için ana eve geldim. Denemeden önce Gavin ve Blake'in kamyonlarının dışarıda olmadığından emin oldum ve annemle büyükannemin bugün kasabada, inşa etmek istedikleri yeni misafir odası için boya renkleri hakkında konuşacakları bir toplantıları olduğunu biliyordum.

Tüm bu inşaatı nasıl karşıladıklarına dair hiçbir fikrim yok; sanırım Blake bize sandığımdan daha fazla para verdi. Kolumdaki kanvas çantayı cips, kraker ve birkaç granola bar ile doldururken içimi çekiyorum. Biraz meyve aldıktan sonra buzdolabına uğrayıp annemin fazladan yakıta ihtiyaç duyan işçilerimiz için hazırladığını bildiğim önceden paketlenmiş sandviçlerden alıyorum. Presley ve kendim için birer tane aldıktan sonra kapıya doğru ilerliyorum.

Mutfak masasının yanından geçerken bir yığın kâğıt dikkatimi çekiyor. Elimdeki çantayı omzuma atıp onları alıyorum. Onları okudukça ensemdeki öfke ısınmaya başlıyor. Geçirdiğim kazadan ve babamın bizi içinde bıraktığı durumu öğrenmemden önce - sadece bir aile olduğumuzu düşündüğüm

Kuraklık nedeniyle para sıkıntısı çeken büyük bir çiftlik... Gavin'e çiftliğimizi yeniden ayağa kaldırmaya yardım edip edemeyeceğimi sordum.

Meksika'daki sığır çiftçilerine ve yılın belirli zamanlarında sürüleri için araziye ihtiyaç duyan diğer yakın çiftliklere arazi kiralamak gibi fikirleri araştırdım ve Gavin'e anlattım. O zaman fikirlerimi reddetti ama görünüşe göre fikrini değiştirmiş.

Daha fazla sayfayı çeviriyorum ve çeşitli sözleşmeler görüyorum. Fikirlerimin neden o zaman yeterince iyi olmadığını ama şimdi iyi olduğunu anlamıyorum. Beni daha da sinirlendiren şey ise sadece Gavin'in değil, ailemden hiç kimsenin, Blake'in bile bana bu planlardan bahsetmemiş olması.

Sayfalardaki tarihlere bakılırsa, bu çalışma aylardır devam ediyordu, kazadan sonra iyileşme sürecime kadar uzanıyordu. Bazıları benim fikirlerimi kullandıkları için mutlu olmam gerektiğini söyleyebilir, ki beni de dahil etselerdi mutlu olurum. Bunun yerine, bu sadece kendimi daha da dışlanmış hissetmeme neden oluyor.

Ateşli bir nefes veriyorum, Presley'le geçirdiğim zamandan sonra kaynamaya bıraktığım öfkem yeniden alevleniyor. Keşke onun emmeyi sevdiği çubuklardan bende de olsaydı ama olmadığı için düşüncelerimi ona yöneltiyorum. Bugün Koca John'un tepesinde otururken gülümseyen yüzünü düşünüyorum. Onun gerçekten gülümsediğini, dişlerini gösteren ve safir gözlerini kaynak suyunda parlayan güneş gibi aydınlatan bir gülümsemeyi nasıl görebildiğimi.

Kendisiyle çok gurur duyuyordu ve ben de onunla gurur duymaktan kendimi alamadım. Böyle gülümsemesinin bir parçası olmak, korkusunu yendiğini ve bunu gözlerinde bana duyduğu güvenle yaptığını görmek güzeldi.

Kağıtları masaya geri koyuyorum ve uzun zamandır ilk kez içki içme ya da kaşıntımı giderecek birini bulmak için şehre gitme isteği duymuyorum. Sadece Presley'e geri dönmek istiyorum. Aklıma geldi de, babamın matarasını dün duş aldıktan sonra odadaki şifonyerin üzerinde unutmuşum.

"Kedinin sürüklediği şeye bak."

Kısa boylu büyükannem kararlılıkla mutfağa giriyor, annem de hemen arkasında. Büyükannemin ifadesi nötr görünürken, annemin pembe dudakları büzülmüş ve gözleri beni görünce ağlamak ya da bağırmak istiyormuş gibi somurtkan. İkisi de harika hissettirmiyor.

"Ben de tam gidiyordum," diyorum, yanlarından geçmek için hamle yapıyorum ama Gran pazumu tutuyor. Seksenli yaşlarındaki bir kadına göre çok güçlü ve hiçbir zaman geri adım atacak bir kadın olmadı. Bu yüzden ona her zaman hayranlık duymuşumdur.

Kaza gecesine kadar ilişkiler iyiydi, o da Gavin'in tarafını tuttu. Ya da en azından bana öyle hissettirdi.

Ben iyileşirken konuştuk ve kart oynadık, ancak ailemin çoğuyla olduğu gibi, konuşmalarımız o kadar derinleşmedi. Ve geçen haftaki doktor randevumdan beri benimle konuşmaya çalışmadı. Dürüst olmak gerekirse, ben de onu aramadım ama konuşmamızın bir yere varmayacağını ve sonunda bana kızgın bir aile üyesiyle daha karşılaşacağımı biliyordum.

Büyükannemin ela gözleri bir süre usulca benimkilere bakıyor, sonra dikkatini ön kolumdaki buz torbasına veriyor.

"Yaralandın mı?" Yaşlılıktan benek benek olmuş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve annem onun sorusu karşısında endişeli bir ses çıkararak gümüş sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Ben iyiyim," diyorum dürüstçe.

"Abartıyorsun," diye azarlıyor büyükanne.

"Sadece kas ağrısı. Gerçekten, ben iyiyim."

Hayatımdaki en önemli iki insan olan kadınlar gözlerinde şüpheyle bana bakıyorlar ve bana inanmadıklarını biliyorum. Küçük de olsa bu etkileşim bana neden bu evde kalamadığımı, neden içmeyi ve uyuşmayı sevdiğimi hatırlatıyor. Ailemin beni asla sözüme inanmayan, her zaman anlamayan genç bir çocuk olduğumu düşündüklerini bilmek iyi bir duygu değil. Yalan söylediğimi ve başkaları için sonuçlarını düşünmeden istediğimi yaptığımı düşünüyorlar.

Ağabeyim ve ondan önce babam tarafından, onların "dürüst köylü çocuğu rolleri" tarafından o kadar kör edilmişler ki, her zaman doğruyu söyleyen kişi olduğumu göremiyorlar. Hiçbir zaman kim ya da ne olduğumu saklamaya çalışmadım. Onlar sadece her zaman gördüklerinden hoşlanmıyorlar.

"Lütfen bana o şehirli kızı da fazla çalıştırmadığını söyle," diyor annem. "Gavin bana ilk başladığında bayıldığını söyledi."

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum, yorumu kalbime bir ok gibi saplanıyor. Başka bir gün olsa belki karşılık verirdim. Ama artık ailemle kavga etmek istemiyorum ve sınırlarımın beni alt etmesini istemiyorum.

"Presley de iyi." Onaylamayan bakışları beni tekrar şişeye uzanmak istememe neden oluyor. Bu benim gitmem için bir işaret. "Belki çoktan anlamışsınızdır ama ben askerlerin odasında kalıyorum. Benden bir şey istersen orada olacağım." Masanın üzerindeki kâğıtlara dokunmak için bir adım geri çekiliyorum. "Ama görünüşe göre sen her şeyi çoktan halletmişsin."

"Kade." Büyükanne iç geçiriyor, bıkkın bir şekilde elini kısa gri saçlarında gezdiriyor. "Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışma. Oturup konuşalım, böylece doğru olmayan şeyler düşünmek zorunda kalmazsın."

"Belki tüm parçalara sahip olsaydım, yapbozu bir araya getirebilirdim. Benden saklanırken bunu yapamam." "Kade, lütfen, oturalım."

Başımı sallıyorum, oturursam ya pişman olacağım şeyler söyleyeceğimi ya da kendimi bir viski şişesinin dibinde bulacağımı biliyorum. Bu sefer, beni durduramasınlar diye etraflarından dolaşmak için kendime geniş bir alan bırakıyorum.

Yeni odama doğru yürürken kimse beni takip etmiyor. Kimse arkamdan seslenmiyor. İstedüğimin bu olup olmadığına karar veremiyorum.

Bölüm 22

Presley

NIGHT HAWK tam da beklediğim gibi dolup taşıyor. Kade erken saatlerde line-dans dersi verirken, geçen hafta çalan grup canlı müzik yapmak için burada. Daha sonra, gece geç saatlerde boğa gezintisi yapacaklar. Bu vardiyada çok hevesli kalabalığı idare etmek için daha donanımlı hissediyorum ve Stu barın diğer ucunda çalışırken Dan adında yeni bir adam masalarla ilgileniyor. Sadece sonbahar için burada. Komşu bardan birisinin arkadaşı.

ve Jake onu yardım etmesi için kandırdı.

Jake ara sıra beni kontrol ediyor ama onun dışında kendi başımayım ve harika gidiyorum. Kemancının rahatlatıcı sesi ve solistin yumuşak bariton sesi ritmimi korumama yardımcı oluyor. Tempo, dünden sonra işe dönerken hissettiğim endişeyi hafifletmeye yardımcı oluyor. Neyse ki Marié'yi görmedim, gerçi iki gece üst üste göreceğimi sanmıyordum.

Kemancının Alabama'dan "If You're Gonna Play in Texas (You Gotta Have a Fiddle in the Band)" versiyonuna ayağımı vuruyorum - böyle bir yer için bir klasik, insanların dans etmeyi sevdiği eğlenceli bir şarkı. Bir müşteriye cin tonik servisi yapıyorum, ardından Kade hakkında konuşan bir grup kadına tekila shot'larından dolduruyorum. Mikrofonla dans figürleri söylerken Güneyli havası -kalabalık için yoğun bir şekilde kullandığı- bara kadar ulaşıyor.

Gruptaki sarışın bir kadın ciyaklıyor. "Numaramı kotunun arka cebine tikiştirdim."

Arkadaşı omzuna vurur. "Aman Tanrım; ben de yaptım!" İkisi de uğultulu kıkırdamalara karışır.

"O dar Wranglers'ın içindeki kışını gördün mü?"

"Kızım, şu anda kamyonetine gitmemi istese giderim."

İçkileri onlara doğru iterken çınlayan kahkahaları sinirlerimi bozuyor.
"Buyurun. Hesabınız var mı?"

"Evet, Annie'nin altında."

Başımı sallıyorum ve o bardakları arkadaşlarına dağıtmadan önce bahşış için biraz para bırakıyorlar. Dans pistine geri dönmeden önce kadehlerini tokuşturuyorlar ve shot'larını yudumluyorlar.

Kade'in etrafı kadınlarla çevrili ama onlar da içeri girmeyi başarıyor. Kade'in kolunu onlardan birine dolamasını ya da onlara flörtöz bir bakış atmasını bekliyorum ama bunun yerine başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Bana göz kırptı ve sanırım kalbim göğsümde durdu. Beni mi arıyordu? Hayır. Neden arasın ki? Biz sadece-biz neyiz bilmiyorum. Ama birbirimizi gördüğümüzü sanmıyorum.

Dün gece hakkında çok fazla konuşma fırsatımız olmadı. Binicilik dersimizi bitirdikten sonra, Kade ben izlerken birkaç atı daha çalıştırdı, sonra da akşamüstü atların temizlenmesine ve yemlenmesine yardım ettik.

Daha sonra ben duş alıp işe gitmek için hazırlanırken ortadan kayboldu, ancak geri döndüğünde birlikte Night Hawk'a doğru yola çıktık ve yol boyunca sessizdi. Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama bu konuda konuşmak istemediği hissine kapıldım. Bunun bana kardeşiyle olan ilişkisi hakkında anlattıklarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Belki bir tartışmaya girmişlerdi ya da o birkaç saat boyunca ayrı kaldığımızda başka bir şey olmuştu.

Sarışın kadın, Annie, kollarını Kade'in boynuna doluyor ve vücudu onun ağırlığı altında sallanıyor. Yanağımın içini ısıırıyorum, midem bulanırken elim tekila şişesini kavırıyor.

Kıskanıyor muyum? Hissettiğim şey bu olamaz. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Başımı sallıyorum ve tekila şişesini bırakıyorum, bu düşüncayı ele almak istemiyorum. Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra POS sistemine doğru yürüyorum, böylece unutmadan önce shotları Annie'nin hesabına ekleyebiliyorum.

"Hey Stu, Presley'i on dakikalığına ödünç alabilir miyim?" Başımı kaldırdığımda Kade'i karşımda görüyorum. Koyu kahverengi kovboy şapkasının altından sırtıyor, her zamanki siyah Night Hawk üniforması yerine giydiği beyaz tişört kaslarına yapışıyor. Son bir saattir çizgi dansı öğretmekten biriktirdiği ter sadece kaslarını vurguluyor.

onun zayıf formu. Ağzım kuruyor ve ona asılan diğer kadınların düşünceleri pencereden dışarı çıkıyor.

"Evet, Dan'e haber vereyim," diye bağıyor Stu gürültünün üzerine, sırtarak benimle Kade'in arasına bakarken.

"Hadi Lemon," diyor Kade. Şimdi yanımda duruyor ve elini uzatıyor.

"Neden?"

Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüyor ve Kade kıkırdıyor. "Bir dans partnerine ihtiyacım var."

Gözlerim koyu kahverengi gözleriyle bana şeytani hançerler fırlatan Annie'ye takılmadan önce dans pistindeki tüm kadınları tarıyorum. "Seçebileceğin bir sürü kadın var."

Kade kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben ön kollarının ve pazularının nasıl şiştiğini izliyorum. Beni tokatlarken, boğazımdan tutup nazıkçe sıkarken nasıl göründüklerini düşünüyorum. Sanki şu anda ellerini tekrar üzerimde hissedebilecekmişim gibi keskin bir nefes alıyorum ve gözlerim kapanıyor.

"Presley," diyor Kade, ağzı artık kulağıma daha yakın. "Ahırın çatı katında geçirdiğimiz zamanı mı düşünüyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, utancımın yerin dibine giriyorum ama geri adım atmıyorum. "Hayır."

Tek kaşını kaldırıyor. "Hmm, ödeyecek başka bir yalan daha. Hadi ama. Hadi dans edelim."

Küçük beyaz yalanlarımın bedelini ödemekle ilgili ikinci kez bir şeyler söylüyor ama elimi tutup çekiştiriyor, ben de üzerinde fazla düşünemiyorum. Ben de geri çekiyorum. "Kade, ben iyi bir dansçı değilim. Başka seçeneklerin var."

Durdu ve yüzünü bana döndü. "Başka seçenek istemiyorum."

Sözleri yine kalbimi donduruyor ve midem bulanıyor. Kulaklarım -Ağzından çıkan kelimelere inanamıyorum. Sonra iki kişilik grup yavaş bir şarkı çalmaya başlıyor, Zach Bryan'dan "Something in the Orange" ve birkaç inilti duyuyorum.

"Güven bana." Gülümsüyor, böylece gamzelerini görebiliyorum. "Bu Koca John'a binmekten daha kolay olacak." Rahatlıyorum ve onun neşesini yansıtıyorum. O sessiz araba yolculuğundan sonra onu tanıdığım Kade gibi davranırken görmek güzel.

"Peki, tamam."

Aptalca bir çılgılık atıyor ve beni piste çekiyor. Dans eden birkaç çift var ama Annie ve arkadaşları bir kenara çekilmişler. Onlar

Hala bana bakıyor.

"Bunun çizgi dansı gecesi olduğunu sanıyordum," diyorum sessizce, etrafımızda dans eden çiftleri izlerken.

"Gece için işim bitti. Şimdi saat 10'da boğa binmeden önce serbest dans var."

Gözlerim büyüdü. "O zaman neden beni dans pistine davet ettin?"

Beni kendinden emin bir şekilde kendine çekiyor, sol eli sağ elimi kavrarken diğer eli benimkini tutup omzuna yerleştiriyor. Sonra kolunu kalçama götürüyor ve sağ elini alt omzuma yerleştiriyor, böylece temel bir dans pozisyonundayız.

"Sana söylemiştim. Bir dans partnerine ihtiyacım var."

Bir nefes çektim. Beni piste davet ettiğinde, bunun benimle sadece eğlenmek için dans etmek değil, bazı dans hareketlerine yardımcı olmak için olduğunu düşündüm.

"Kade, çalışıyor olmamız gerekiyordu."

Umursamazca omuz silkiyor. "Bir molaya ihtiyacın vardı." "Mola verdiğimde dans etmek isteyeceğimi mi düşündün?"

Kıkırdıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Gerçekten benimle yavaş dans etmek istemiyor musun?"

Onun şakacı bakışları altında tenim yanıyor. "Kade," diye tekrar deniyorum ama sesim artık azarlayıcı değil. "Kovulmak istemiyorum."

"Son kez söylüyorum, Jake seni kovmayacak. Özellikle de on dakikalık bir mola verdiğin için."

Öfkelendim. "Sinir bozucusun, bunu biliyor musun?"

"Güzel. Seni kızdırmak hoşuma gidiyor. Şimdi dans edelim, Lemon."

İçimde kıvrılan endişenin çirkin başını kaldırmasını engellemeye çalışıyorum - sadece Kade'in beni dansa kaldırmasından değil, bu gece onunla eve gitmek isteyen ve şu anda beni zihinsel olarak öldüren tüm kadınlardan.

Daha yeni dans etmeye başlamış olmamıza rağmen, içlerinden birinin araya girmesini bekliyorum ama umarım girmezler. Çünkü ne kadar iğrenç olursa olsun, onun kollarında olmak güzel bir duygu. Bütün gece pantolonuna numara sokan onca güzel kadın arasından beni seçmiş olması daha da güzel bir his. Seçildiğimi hissettiğim tek an Derek'le tanıştığım geceydi ama sanırım o da bir yalandı. Sadece beni kullanıyordu. O zaman bile-

Kade omzuma baskı uyguluyor ve tuttuğu eli sıkıyor, ben de tekrar ona odaklanıyorum. "Düşünmeyi bırak," diye hatırlatıyor bana. "Sadece müziği hisset. Ağırlığını ayaktan ayağa aktar, ben sana yol göstereceğim."

"Tamam." Nefes veriyorum ve kafamdaki şeyleri sıralamaya başlıyorum, müzikle sallanmaya başlarken zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. *Mutluluk, Yeni Zelanda, yumurta, beyzbol... şaplak.* Yanaklarım kızardı.

Başını yana doğru eğiyor. "Az önce nereye gittin sen?" Diğer çiftlere ayak uydururken beni dans pistinde dolaştırıyor.

"Şey...şey." Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yükseliyor. "Bazen endişeli ya da gergin olduğumda bana yardımcı olması için bazı şeyleri listelerim."

Sanki onun için bir şeyi yerine oturtmuşum gibi yüzü aydınlanıyor. "Bu yüzden mi dün kendi kendine market alışverişi hakkında konuştuğunu sandım?"

Dudağımı ısırıyorum. "Sayılır. Birbiriyle ilişkisi olmayan şeyleri listeliyorsun. Sarmal halindeyken yardımcı oluyor. Bazen uykuya dalmakta zorlanıyorsam o zaman da kullanıyorum."

"Gerçekten işe yarıyor mu?" "Çoğu zaman."

Kade cümlemin sonundaki duraksamayı kullanarak beni nazikçe dışarı itiyor, böylece aramızda boşluk kalıyor ve sonra beni kolunun altına alıyor. Biraz dengesizleşiyorum ama sonra beni tekrar kendine çekiyor. Göğsüne düşünüyorum, sakarlığıma gülüyorum.

Bana gülümsüyor. "Şimdi bir şey düşünüyor musun?"

Ela gözlerine bakıyorum ve kendimi gözlerimin kenarları kırışacak şekilde gülümserken buluyorum. "Sen," diye nefes alıyorum. "Seni düşünüyorum."

Yalan söyleyip hiçbir şey düşünmediğimi söyleyebilirdim, ama yalanlardan ve sahte olmaktan bıktım. Sadece gerçek bir şey istiyorum.

Kade'in yüz hatları gevşiyor ve hiçbir şey söylemiyor. Bedenlerimiz arasında boşluk kalmaması için beni daha yakına çekiyor ve dudaklarının başımın tepesine dokunduğunu hissediyorum. Herkesin içinde ve iş yerinde olduğumuz için geriliyor ve geri çekilmeye çalışıyorum ama Kade beni durdurmakta gecikmiyor.

"Yapma Presley," diyor. Yalvarıyor. "Lütfen. Sadece bu dans için kal."

Sesindeki yalvarış beni teslim olmaya zorluyor, sanki okyanusta yüzen bir tahta parçasıymışım, tutunabileceği bir cankurtaran salı gibiymişim gibi beni tutuşuna kendimi bırakıyorum. Daha önce kimse bana böyle sarılmamıştı. Düşünüyorum da, kimse benimle böyle *dans* etmemişti. Ya da dans etmemi bile istemedi. Nefes vermeden önce burnumdan uzun bir nefes alıyorum, kaslarımın ona karşı gevşemesine, gücünü içime çekmeme ve istendiğimi hissetmeme izin veriyorum.

"Çok şirin değil mi?"

Derin, alaycı erkek sesiyle Kade'den geri çekiliyorum ve o da sarsak hareketiyle sarsılıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, hindi

Daha önce yediğim sandviç yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum, nefret etmeye başladığım arduvaz grisi gözlere bakarken endişe sıcak alevler gibi boynumun dibini yalıyor. Sanırım Mari  d n beni gördü.

Hayatımı mahvetti.

Diğ r yöne koşmayı tercih etsem de, eski erkek arkadaşımla yüzleşmek için dönüyorum. "Burada ne halt ediyorsun, Derek?"

Sırıttıyor,  yle bir sırtttıyor ki sanki binlerce  r mcekle kaplanmış gibi tüylerim diken diken oluyor. "Seninle konuşmaya geldim, P. Konuşmamız gereken bir iş var."

Bölüm 23

Kade

Derek ismini duyduğumda aklıma babasının arabasıyla gezintiye çıkan zengin bir çocuk ya da annesinin bodrumunda bütün gün video oyunları oynayan bir adam geliyor. Presley'in Derek'i tamamen farklı bir resim çiziyor, telefonundaki selfie'de tam olarak göremediğim bir resim.

Koyu kıvılc saçları ve dövmelelele kaplı uzun, sırık gibi bir vücudu var ve burnunda, çekip çıkarmak istediğim bir hızma var. Hiçbir şekilde çirkin değil ama yumruklanabilecek birine benziyor.

Presley yanımda gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve ben ne yapacağımı tartışıyorum. İlk tepkim onun önüne geçip bu adama siktirip gitmesini söylemek oluyor. Ama onu tanıdığım kısa süre içinde öğrendiğim kadarıyla öne çıkmak istemiyor, en azından sosyal ortamlarda.

Az önce onu dansa kaldırmak yeterince zor olmuştu, özellikle de Jake'in ne düşüneceği konusunda çok endişelendiği için. Normal bir işte olsa muhtemelen endişesinde haklı olurdu ama Night Hawk'ta normal bir işletme gibi çalışmıyoruz. Jake'in "molalara" ihtiyaç duyduğu pek çok durumda onun yerine geçtim ve o da benim için aynısını yapıyor. Şimdi Presley de küçük bar ailemize dahil oldu - küçük bir kasabada işler böyle yürür.

Kendilerini bana doğru atan kadınlara nasıl baktığını da gördüm. Onu dansa kaldırmamın nedenlerinden biri de buydu. Odanın diğer ucundan onunla göz göze geldiğimde, gözlerindeki kıskançlığı görünce başımın döndüğünü hissettim. Odanın diğer ucuna koşup onu öpmek ve başka hiçbir kadınla ilgilenmediğimi söylemek için içimde karşı konulmaz bir istek vardı.

Bu düşünce beni şok etmiş, karnıma öyle sert bir yumruk indirmişti ki neredeyse yere düşecektim. Onunla tanışmadan önce kendimi bu durumda hayal bile edemezdim ama işte buradayım. Presley Kasırgası beni vurdu ve hayatım asla eskisi gibi olmayacak.

Presley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Konuşacak bir şey yok, Derek," diyor sonunda onun sözlerine karşılık olarak. "Lütfen git."

Dangalak Derek, eleştirel yargıyı haykıran bir değerlendirme türüyle ona yukarıdan aşağıya bakıyor. Bu bakışların yoğunluğu Presley'nin bana doğru kaymasına neden oluyor. Onu bedenime çekmek istiyorum ama bunun şu anda ona yardımcı olmayacağını biliyorum.

Pislik herif çelik gibi bakışlarını bana çeviriyor ama beni açıkça onaylamaması beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Sadece kendi ailemden değil, hayatım boyunca birlikte büyüdüğüm insanlardan da böyle bakışlar görmeye alışkınım. Yine de beni rahatsız eden şey, gözlerinin daralması ve sivri omuzlarının dikleşmesi. Sanki benden daha iyiymiş gibi burnunu yukarı kaldırması.

"Konuşacak çok şeyimiz var, tatlım."

Boğazım yanıyor ve yumruklarım sıkılıyor. Tatlı bir lakap bu adamın ağzından nasıl bu kadar iğrenç çıkabilir? Presley'nin ilk başta neden lakaplardan hoşlanmadığını şimdi daha iyi anlıyorum. Ama takma adlarımı sevdiğini ve onu bu adlarla çağırmamı istediğini bilmenin *kalbimi* kabarttığını itiraf etmeliyim.

"Hayır, Derek, yok." Endişeli gözleri odanın içinde geziniyor. Birkaç kişi bu etkileşimi izlemek için yaptıkları işi bıraktı. Grup hâlâ çalışıyor ve birkaç kişi dans etmeye başlamış olsa da, üçümüz arasındaki gerginlik çok açık.

Bu adam kovboy şapkaları ve Wranglers denizi arasında göze çarpıyor. Piercingleri, beyaz tişörtü, deri ceket ve aşırı bol pantolonu insanların ona bakması için çığlık atıyor. Uzun boyu ve yapmacık yüzü de ona yardımcı olmuyor.

Dangalak Derek, Presley'nin kolunu tutmak için uzanıyor ve bu sefer kendimi engellemiyorum. O daha Presley'e dokunmadan parmaklarım bileğini sarıyor ve uyarı niteliğinde bir bükme hareketi yapıyorum - çok sert değil ama acıtmaya yetecek kadar.

"Nerede büyüdüğünüzü bilmiyorum ama burada sormadan bir kadına dokunmayız."

Derek kolunu geri çekiyor, ben de karşı koymadan bırakıyorum. Bileğini sanki ben kırmışım gibi bükmesini izliyorum. "Dokunma bana, seni lanet köylü. Benim

eller çok para eder."

Müdavimlerimizden biri olan Tim Corbin - dans pistinin çevresinde bize yakın bir masada oturuyor - Derek'in sözlerini duyuyor ve bir kahkaha atıyor. Bu beni sırttırmaya yetti.

"Bu şehir çocuğunu bayıltmak için yardıma ihtiyacın var mı, Kade?" diye sorar.

Derek itiraz eder gibi bir ses çıkarırken şapkamı ona doğru eğiyorum. "Biz iyiyiz, Tim. Derek de tam arabasına binip geldiği yere dönmek üzereydi."

"Eğer biriniz bana dokunursa, avukatlarımdan haber alırsınız."

Presley elini sırtıma koyuyor ve hafif bir baskı uyguluyor. Yan tarafa geçiyorum, böylece yüzü ona dönük oluyor, bu adam onun için her kimse.

"Ne istiyorsun, Derek? Çabuk söyle, sonra lütfen git." Gözleri tekrar odanın içinde geziniyor, bu sefer daha çılgınca. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve az önce çiçek açmaya başlayan kadının yeniden kapanmaya başlamasını izliyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Marié dün gece burada mor saçlı ve çiçek dövmei şişman bir kız gördüğünü söyledi. Bu tanıma uyan çok fazla insan tanımıyoruz. Doğru olup olmadığını, taşrada gecekonduda yaşayıp yaşamadığınızı gelip kendim görmeliydim."

Tekrar öne çıkıyorum, içimde her an kaynamayı bekleyen öfke vücudumun her yerine ısı yayıyor. Presley'nin giyinik kalmak istemesinin, karnına dokunmamamı istemesinin, bacaklarımdaki ağırlığından ve bugün ata binmesine yardım etmemden endişe duymasının nedenleri - şimdi hepsi çok mantıklı geliyor. Bu adamın suratını darmadağın etmek istiyorum.

Presley pazumu çekiştiriyor, ama bu beni onun suratına vurmaktan alıkoymuyor. "Ağzından çıkan kulağın duysun," diye feryat ediyorum.

"Geri çekil lan!" diye bağılıyor Derek, dikkatleri üzerimize çekiyor. Benden daha uzun ama ben ondan çok daha iriyim. Ve şimdi bu kadar yakın olduğum için sarhoş olduğunu biliyorum. Nefesinde alkol ve ot olduğunu tahmin ettiğim bir koku alıyorum.

"Yap beni" dedim.

"Kız arkadaşım ile konuşuyorum. Bu bizim işimiz."

Ağzından çıkan kelimeler karşısında irkilmemeye çalışıyorum ama o tepkimi fark ediyor.

"Bu kaltak sana söylemedi mi?" Kötü bir cadı gibi kıkırdıyor.

Onu gömleğinin yakasından tutuyorum ve vücudu güçten sarsılıyor. Öfke gözümü kör etmişti, daha önce sadece bir kez hissettiğim bir öfke: o gece

Gavin'in bize yalan söylediğini öğrendik. Ama öfkem ona "kız arkadaşım" dediği için değil, genel olarak Presley hakkında konuşmasından kaynaklanıyor. İlişkileri olsun ya da olmasın, onu savunacağım. Bok gibi davranılmayı ve iğrenç isimlerle anılmayı hak etmiyor.

"Kade!" Presley yine kolumu çekerek sessizce ağlıyor. "O buna değmez."

Sesinin yalvaran ve çaresiz tonu damarlarımda dolaşan uğursuz duyguların arasından sıyrılarak nerede ve kiminle olduğumu hatırlamama yardımcı oluyor. Presley bu dangalağı dövmemi istemiyorsa, dövmeyeceğim.

Yumruğumu gevşetiyorum ve onu tutmaktan vazgeçiyorum. Serbest kalır kalmaz Derek geri çekiliyor ve gömleğini düzeltiyor, kiri siler gibi fırçalıyor. Yaşanan drama rağmen grup çalmaya devam ediyor. The Charlie Daniels Band'in "The Devil Went Down to Georgia" şarkısı bu an için çok uygun.

Derek sahneye bakıyor, sonra Presley'e dik dik bakıyor. Tanıdığım kadından daha küçük ve daha uysal görünüyor. İlk baştaki beceriksizliğine rağmen, bana karşı hiçbir zaman uysal olmadı. Beni ona çeken şey de buydu zaten.

Derek piyango kazanmış gibi heyecanla ellerini ovuşturuyor. "Bunu görmeye geldiğim için çok mutluyum. Hayal kırıklığına uğramayacağımı biliyordum."

Presley yutkunuyor, Derek'in bakışlarını takip ediyor - kemancıya bakıyor -Ona dönüp bakmadan önce. "Neyi görmek için?" diye sorar.

Sesinin bu kadar korkmuş çıkmasından nefret ediyorum. Onu kollarıma alıp dünyadan saklamak istiyorum. Özellikle de bu pislikten.

"Ne kadar düştüğünü görmek için." Sırıttıyor ve bir adım geri atıyor. Yürüyüp gideceğini sanıyorum ama sonra Presley'i işaret ederek büyük bir gösteri yapıyor ve sesini yükseltiyor. "Bayanlar ve baylar, buradaki kadın ülkenin en iyi keman çalanlarından biri ve bir kovboyun siki için her şeyi bir kenara attı!"

Birkaç kişinin nefesi kesiliyor ve grup bu kargaşa karşısında çalmayı bırakıyor. Sandalyelerin ahşap zemine sürtünme sesini ve Tim'in göz ucuyla hareket ettiğini belli belirsiz fark ediyorum ama bir saniye bile düşünmeden yumruğumu Derek'in suratına indiriyorum. Hakkını yemeyeyim, düşündüğüm gibi yere düşmüyor ama yumruğun şiddetiyle sendeleyerek geri çekiliyor.

"Aman Tanrım, Kade!" Presley ağlıyor.

Derek'in elleri kanayan burnuna doğru havalandı. Ayakları bana saldırmak için hareket etti, ama Tim ve Jake aniden oradaydı, sırık gibi adamı

Silahlar.

Onlara karşı mücadele ediyor. "Bırakın beni! Bana saldırdı, Tanrı aşkına!" Derek çığlık atıyor.

Arkadaşlarımın tutuşuna karşı savaşımaya devam ederken kalabalıktan "Atın onu dışarı!" sloganları yükseliyor. Çaba sarf etmekten boynundaki damarlar şişiyor.

"İkiniz de iyi misiniz?" Jake sorar. Derek'i daha sıkı tutuyor, yüzü sanki mücadele eden bir adamı tutmuyormuş gibi nötr.

Presley'i kontrol ederken elimi sıkıyorum. Utanmış görünmesini bekliyordum ama onun yerine öfkeli görünüyor, gözleri ateş dolu ve çenesi mermer gibi. Ama bakışları bana değil, Derek'e dik dik bakıyor.

"Presley?" Jake soruyor.

Ona cevap vermiyor. Solucan gibi kıvranmaya devam eden Derek'in öfkeli bakışları şimdi onunkilere kilitlenmiş durumda.

"Presley," diyor Derek, sesi şimdi daha yumuşak. "Bu piçlere ellerini üzerimden çekmelerini söyle. Seni eve geri götüreceğim. Bunu düzeltebilirsin."

Sahnenin gelişimini dikkatle izliyorum, eğer ihtiyacı olursa müdahale etmeye hazırım. Ama omuzlarını dikleştirişine ve gözlerindeki kararlı ışıltıya bakılırsa, planladığı her şeyi hallettiğini düşünüyorum.

İki kısa adımla Derek'in önüne geçti.

Cesur bir hamleyle, pislik ona tatlı tatlı gülümsüyor, bakışları yumuşuyor, sanki bunun onu istediği her şeyi yapmaya yönlendireceğini düşünüyor. Presley öne doğru eğiliyor ve dudaklarında, Derek'in yerinde olsaydım beynimde alarm zillerinin çalmasına neden olacak bir gülümseme beliriyor. Ama göt herif sanki kazanmış gibi bakma cüretini gösteriyor, sanki Presley'nin yakınlığı onu öpeceği anlamına geliyormuş gibi.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, Derek?" diye tükürüyor, sesi ondan hiç duymadığım kadar farklı. Kadife tonu gitmiş, yerine hırıltılı bir öfke gelmişti. "Ben senin kız arkadaşın değilim! Sen yalancının tekisin" -işaret parmağını Derek'in göğsüne saplıyor- "aldatan" -Derek'i tekrar dürtüyor, öyle sert ki inliyor- "bok herif!"

Sonra parmağını geri çeker, ama geri çekilmek yerine rüzgârı arkasına alır ve adamın tam karnına vurur.

Derek inleyip Tim ve Jake'in avuçlarına yığılırken Night Hawk kalabalığı tezahüratlar içinde patlıyor. Presley geri adım atıyor, daha önce Koca John'un tepesinde otururken tanık olduğum özgüvenin aynısını yayıyor. Aynı güvenle Jake'e bakıyor.

"Bence Derek'in içtiği alkolü atması için nezarethanede iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var."

Derek homurdanıyor.

"Peki ya Jake?" Presley çenesine vuruyor. "Teksas'ta otun eğlence amaçlı kullanımı yasadışı değil mi?"

Homurdanmamaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Lemon'ım vahşi ve bu çok seksi.

"Haklısınız, Bayan Presley." Jake sırtıyor.

"Seni kaltak!" Derek tükürüyor, tekrar mücadele ediyor.

Tim, Derek'i biraz sarsarak, "Pekâlâ, biri Şerif'i arasın da şu pisliği dinlemeyi bırakalım," diyor.

"O zaten burada," diye sesleniyor biri kapının yanından.

Jake kıkırdar. "Küçük kasabaları sevmek lazım, değil mi, pislik?"

Şeriften söz edilince Derek'in enerjisi değişiyor, korkudan delik deşik olmuş yüzü parlıyor. "Presley, hadi ama! Hayatımı mahvedeceksin," diye yalvarıyor ama Presley tepki vermiyor, sadece dudaklarını sert bir çizgiye bastırarak öylece duruyor.

Jake, Presley ve benim aramda bakışırken, o ve Tim Derek'i daha sıkı tutmaya devam ediyor.

Jake, "Neden siz ikiniz bu gece için buradan gitmiyorsunuz?" dedi. "Stu, Dan ve ben idare ederiz. Daha fazla yardıma ihtiyacımız olursa Tim devreye girebilir. Değil mi Tim?"

"Hizmetinizdeyim," diye başını sallıyor.

Presley gözlerini kırıştırarak düşündüğü şeyden sıyrılır. "Hayır, Jake. Buna gerek yok."

"Her şey yolunda Presley."

"Presley!" Derek'in mızımız sesi araya giriyor.

Tim aynı tonda, "Kapa çeneni," diye taklit eder. "Onu Şerif'in yanına götürelim," diye Jake'i yönlendirir.

Jake başını sallayarak dikkatini sahneye çevirir. "Müziği başlatın çocuklar!" diye bağırır gruba. Sonra kalabalığa bakar. "Ve hadi şu içkileri akıtalım. Artık resmi olarak güç saati!"

Bardaki insanlar ucuz bira lafını duyunca tezahürat yapıyor ve kemancı çalmaya başlayınca ortalık yeniden hareketleniyor. Presley'e dönüyorum, suratı asık Derek'i bardan çıkaran Jake ve Tim'e odaklanmış.

"İyi misin?" Elini tutarak sordum.

Mavi gözleri benimkilerle buluşmak için çırpınıyor. Onların derinliklerine bakıyorum ve kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. Tanrım, o çok güzel, çok güzel ve bunu bilmemesinden nefret ediyorum. Bu pisliğin ona kendisini olduğu gibi mükemmel hissettirmemesinden.

Presley'nin bakışları önce dudaklarıma, sonra bir kez daha gözlerime kayıyor. "Kade," diye nefes alıyor, ismim dudaklarında bir dua gibi tınlıyor.

"Neye ihtiyacın var, Lemon?" Başımı kendiliğinden eğerek soruyorum. Barın sesleri ve çevremizdekilerin süregelen bakışları azalıyor ve bu dans pistinde sadece biz varmışız gibi hissediyorum.

Söylemek istediği kelimeler dilinin ucunda duruyor, bunu görebiliyorum. Başparmağımı alt dudağının etine bastırmadan önce parmaklarımdan birini kaldırıp pembe yanağının yumuşak tenini okşuyorum. Nefesi kesiliyor ve attığım yumruk yüzünden parmak eklemlerimin kanadığının farkındayım ama şu anda elim umurumda bile değil.

Presley gözlerini kırptırıyor, sanki cesaretini topluyormuş gibi nefesini içine çekiyor. Gözlerimiz birleştiğinde, şimdi onlarda bir sıcaklık görüyorum, daha önce flört ettiğimizde, ikimiz de dün gece aramızda geçenleri düşündüğümüzde gördüğüm ham bir arzu.

"Limon?" Tekrar soruyorum. Bu kez ses tonum hafif ve alaycı, elimi boğazının sütununda gezdirip başparmağımı çırpınan nabız noktasına bastırıyorum. "Neye ihtiyacın var, sevgilim?"

Sözlerim sonunda onu düşüncelerinden sıyırmaya yetiyor. Presley dudaklarını yalıyor, sonra nefes veriyor, ılık nefesi yüzümde geziniyor. "Sana ihtiyacım var, Kade. Sadece sana."

Öne doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum, ruhum onun sözlerini bir sünger gibi emiyor. Söylediklerini, anlamını şu anda kavrayabildiğimi bile bilmiyorum. Sadece duymak istediğimi, duymaya *ihtiyacım* olduğunu biliyorum.

"O zaman gidelim buradan."

Presley

Çiftliğe geri dönerken KADE'in eli iç baldırımıda duruyor. Vücudumda hem güvenli ve nazik hem de sahiplenici bir dokunuşa sahip olmak yabancı hissettiriyor. Sanki Derek'i yumrukladığını hatırlıyormuş ya da onu tekrar yumruklamak istiyormuş gibi parmakları ara sıra tenime giriyor.

Sana ihtiyacım var. Dans pistindeki sözlerim kulaklarımda çınlıyor. *Sana ihtiyacım var.* Bu kelimeleri yüksek sesle söylediğime inanamıyorum ama doğrudur. Ona ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım *var*. Ve şu anda onunla kamyonda oturmak, karanlık yollarda ilerlemek iyi hissettiriyor. Doğru. Çok mantıklı gelmese bile.

Çiğ eklemine bakıyorum ve yüzüm buruşuyor. "Buz koymalısın."

Bana arsızca sırtıyor. "Benim için endişeleniyor musun, Lemon sevgilim?"

Sorusu karşısında kızarıyorum, yanaklarımda rengi ona cevap veriyor. Bakışlarımı onun eline sabitliyorum ve lekeli derisini inceliyorum. Ona dokunmayı düşünüyorum ve sonra *boşvermeye* karar veriyorum. Son yirmi dört saat içinde zaten kendime yakışmayan o kadar çok şey yaptım ki, listeye bir yenisini daha ekleyebilirim.

Parmağımı kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum, açık yaralardan uzak durmaya dikkat ediyorum. Yoldaki bir tümseği aştığımızda, ağrıyan bir noktaya çarpmış olmalıyım, çünkü tıslıyor.

"Özür dilerim."

Geri çekiliyorum, ama daha fazla uzaklaşmadan elimi tutuyor ve güven verici bir şekilde kavıyor. "Üzülme. Sadece biraz acıyor ama çabuk iyileşir. İlk kez birine yumruk atmıyorum." Ses tonu şakacı, ama bunun o anılarla birlikte gelen duyguları örtbas etmek için olup olmadığını merak ediyorum.

Kade iç içe geçmiş ellerimizi kalçama koyuyor, başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. Kamyon, tekerleklerin altındaki yolun ve camlara vuran rüzgârın sesi dışında sessiz. Gözlerimi kapatıyorum, Kade'in elinin elimde olduğunu ve dokunuşunun sıcaklığını hissediyorum.

Sessizlikte, zihnim Derek'le olan tartışmaya geri dönüyor. Hayatımda hiç kimseye el kaldırmamıştım. Bunu tekrar yapmak istediğimi ya da normalde şiddete göz yumacağımı söyleyemem ama Derek bunu hak etmişti. Dürüst olmak gerekirse, söylediği şeyler göz önüne alındığında bundan daha fazlasını hak ediyordu - hem de küçük bir kasabada, birlikte çalıştığım insanların önünde.

Eminim yaşananlar çoktan dedikoduya dönüşmüş ve hızla yayılmaya başlamıştır. Radarın altında kalmak buraya kadarmış. Bir bakıma kendimi özgür hissediyorum, daha önce hiç olmadığım kadar özgür. Ama bu, bu gece olanlardan pişmanlık duymadığım anlamına gelmiyor.

Kade'in elini nazıkçe sıktım. "Özür dilerim."

Çiftliğe yakın bir yola girdiğimizde bana kısa bir süre bakıyor. Lastiklerin altındaki çakılların sesi artık tanıdık ve rahatlatıcı. Eskiden bunu neredeyse rahatsız edici bulurdum.

"Ne için?" diye soruyor.

"Olanlar için ve elin için. Derek her zaman sinirli biriydi ama sarhoş olup buraya geleceğini ve olay çıkaracağını düşünmemiştim. Seni de bu işe bulaştırdığı için üzgünüm."

"Öncelikle, üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Başkasının davranışlarını kontrol edemezsiniz; yaşananlardan yalnızca Derek sorumludur."

Duraksıyor, sanki söylediği şey bu durumdan daha fazlası için geçerliymiş gibi.

Yutkunmasını izliyorum, devam etmeden önce adem elması sallanıyor. "Dediğim gibi, elim iyi. Sadece orada olduğum için mutluyum." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyor ve benimkinin arkasını öyle şefkatle öpüyor ki neredeyse ağlayacağım. *Kim bu tatlı kovboy ve hangi cehennemden geldi?*

"Kade," diye fısıldadım. "Derek benim erkek arkadaşım değil. Yani, öyleydi ama-"

Çiftliğin garaj yoluna girdiğimizde Kade ellerimizi tekrar kalçamın üzerine koyuyor. "Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Hayır, bilmeni istiyorum." Yutkunuyorum, artık gergin olan midemin yatışmasını istiyorum. "Beni aldattıktan sonra ayrıldık, hem de Sevgililer Günü'nde. Ama birlikte bir müzik grubundaydık, bu da beni ayrıldıktan sonra bile neredeyse her gün onun yanında olmaya zorladı. Belli ki gittiğim için çok kızgın ve istersen bunu da açıklayabilirim. Ama bilmeni isterim ki

onunla. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve bu gece buraya geldiği için bile çok üzgünüm. Söylediği o korkunç şeyler-"

"Presley." Kade beni durdurdu. "Bir nefes al." Kantağı kapatmak için elini benimkinden çekiyor ve askerlerin odasının önüne park ettiğimizi görüyorum. Emniyet kemerini çözdükten sonra bankta oturuyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Sonra benimle birlikte nefes alıyor. "Çiçekler, viski, futbol," diyor.

Gülümsemekten
kendimi alamıyorum.
"Şimdi sen de biraz
yap."

"Kuşlar, T-Rex, battaniye, yıldızlar, atlar, işaretleyici... limonlar," diye bitiriyorum. Dudaklarım yumuşak bir sırıtışla kıvrılıyor.

Başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, başımı nasırlı ellerinden birine yaslıyorum, onun gücünü ve rahatlığını içime çekiyorum ve vücuduma sızmasına izin veriyorum. Bir nefes daha alırken gözlerim kapanıyor. Sonra bir tane daha.

Kade diğer yanağımdaki elini boynuma götürüyor ve parmaklarını boynumun dibindeki saçlara geçirene kadar geriye kaydırıyor. Kafa derimdeki hissiyattan ürperiyorum ve gözlerimi açtığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum. Saçları hafifçe çektiğinde, ayrık dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

"Çok duyarlısın Lemon." Daha da yaklaşıyor, böylece nefesi yüzümde geziniyor. "Kahretsin, seni öpmek istiyorum. Başka her şeyden daha çok istiyorum."

Dudaklarımı yalıyorum ve tanıştığımız ilk gün hissettiğim o duygu bedenime yerleşiyor. Kabul etmek istemesem de onu Night Hawk'ın arkasından öpmek istemiştim ve şimdi bu arzu geri geldi ve tamamen baskın. Artık dudaklarının nasıl hissedeceğini ya da tadının nasıl olacağını hayal etmek istemiyorum, gerçekten bilmek istiyorum.

Ama beni durduran bir şey var.

"Presley," diye soruyor Kade. "Bunu yanlış mı okudum?"

Ellerimden birini onun yanağını kavrayan elinin üzerine koyuyorum. "Hayır, yapmadın. Ben sadece..." Sözlerimi toparlıyorum. "Antrenman dışı."

Kade rahatladığını tahmin ettiğim bir nefes alıyor, dudaklarının kenarları çekiyor. "O zaman benim üzerimde çalış."

Ben de ona gülümsüyorum, bu son günlerde daha sık yaptığım bir şey. Gülümsemem bile bir mucize, özellikle de Derek'le olanlardan ve bu gece söylediği şeylerden sonra. Ama Kade beni mutlu ediyor. O

beni rahatlatıyor. Sadece bana baktığı gibi bakarak tüm olumsuz kendi kendine konuşmaları silmeye yardımcı oluyor - o kadar büyük bir arzuyla başımı döndürüyor.

Kafatasımın tabanına masaj yapıyor, belli ki cevabımı bekliyor. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kayıyor ve beni ne kadar çok öpmek istediğinden hiç şüphem yok.

"Evet." Nefes veriyorum. "Öp beni, Kade."

Işık hızında bir hareketle, taktığı şapkayı taksinin arkasına fırlatıyor ve boşluğu kapatıyor. Vücudunu benimkine yapıştırıyor, böylece sırtım kapıya çarpıyor, saçlarım cama sürtünüyor. Sol başparmağının yanağıma yaptığı baskıyı hissettiğimde ağzım bir karış açık kalıyor. Bu fırsatı bizi birbirimize daha da bağlamak için kullanıyor, ben küçük bir nefes verirken dudakları dudaklarımı keşfediyor. Kafatasımdaki kavrama, ağızlarımız birbirine yapışırken sıklaşıyor ve içime doğru inliyor, titreşimler vücuduma yayılıyor ve beni yakıyor.

Ellerim belini kavrarken göğsüm kabarıyor, göğüslerim göğsüne bastırıyor. Dudakları talepkâr bir hal alıyor ve yiyip bitiren bir hızla dudaklarıma yapışıyor. Bugün bana karşı ne kadar nazık davrandığını, saçlarımı öptüğünü ve dans ederken bana sarıldığını düşününce, bunun tatlı bir öpücük olacağını sanmıştım. Yanılmışım. Bu öpücük, onu beni izlerken yakaladığım zamanki bakışlarıyla aynı yoğunluğa sahip. Dün gece bana şaplak atarken hissettiğim yoğunluğun aynısı. Her şeyini ortaya koyuyor ama yine de dilini dudaklarımın kenarında gezdirirken başımın desteklendiğinden emin oluyor.

Ona daha fazla açılıyorum ve ellerim belini keşfederken o da ağzımı yalıyor. Kaslarının dokunuşumla kasılması ve titremesi hoşuma gidiyor; kendimi güçlü hissettiriyor. Dili yavaşça benimkine vuruyor, sert ve sıcak, ben de ona ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum.

Naneli tadı tat alma tomurcuklarımda patlarken inliyorum ve gırtlaktan gelen bir ses onu terk ediyor. Vücudunu benimkine daha da bastırıyor, böylece sırtım kapının kol dayanağına gömülüyor ve onu daha sert öpüyorum. Boynumdaki eli güneye doğru hareket etmeye başladığında, dudaklarının hissinin, tuz ve deri gibi erkeksi kokusunun varlığının her lifini istila etmesine izin vererek öpücüğüne nefes veriyorum.

Kade alt dudağımyı emiyor, beni tekrar öpmeden önce ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Vuruşları daha sert ve daha da talepkâr hale geliyor. Eli göğüslerimin üstünde ve kaburgalarımda geziniyor ama karnıma dokunacak kadar aşağı inmiyor. Dün gece ona söylediklerimi hatırlayacak kadar önemsedğini fark ettiğimde gözlerim yaşıyor. Hafifçe geri çekiliyorum ve o da dudaklarımı ısırıp alnını benimkine yaslıyor.

Kade'in eli köprücük kemiğimi izlemeye başlamadan önce üst kaburgalarımı usulca gıdıklıyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor, parmaklarını biraz daha aşağıya doğru takip ederek.

"Evet," dedim. "Dokun bana, Kade." *Tanrım, bunu istiyorum.*

"Tanrıya şükür." Nefes veriyor. "Ya Presley?"

Kapüşonlu bakışlarımla ona bakıp bekliyorum.

"Pratik yapmıyorsun." Ben daha cevap veremeden tekrar içeri dalıyor, göğüslerimden birini avuçlarken dudakları hararetle benimkine saldırıyor, sıkıyor ve sütyenimin içinden meme ucumu okşuyor. Ellerimden birini omzundaki kasın üzerine koyup tırnaklarımı hafifçe batırırken, sıkı tomurcuğun alay edilme hissiyle inliyorum. Kade bundan gerçekten hoşlanmış olmalı, çünkü dik göğsümü daha sıkı sıkıyor.

Kıyafetlerimin üzerinden göğsümü okşamaya ve keşfetmeye devam ediyor ve kamyonet nefes alıp vermemizden ve vücut ısıımızın yükselmesinden dolayı ısındıkça vücudum terlemeye başlıyor. Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum ama tüm varlığım sıcak ve ağır bir öpüşme seansından daha fazlası için çılgılık atıyor.

Kade'i olabildiğince yakınıma çekiyorum, gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyorum ve tırnaklarımı karın kaslarının alt kısımlarında gezdiriyorum, parmak uçlarım mutlu izinin kaba tüylerini okşuyor.

"Tanrım, Presley," diye inliyor. Boynumu öpüyor ve elleri göğüslerimin hemen altındaki boşluğa kayıyor.

"Durma," diye nefes veriyorum. Sesimin boğukluğu beni şaşırtıyor. Sesimi hiç bu kadar çaresiz ve tahrik olmuş duymamıştım, o bana şaplak atarken bile. Sanki başka bir kadın bedenimi ele geçirmiş gibi hissediyorum, her zaman olmak istediğim ama özgür bırakmaya korktuğum türden bir kadın.

Kade gözlerimiz buluşana kadar boğazımın sütununu öpüyor. Karanlık olabilir ama ne kadar heyecanlandığını görebiliyorum. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüş ve kot pantolonunun altında ereksiyonunun hatları belirginleşmiş. Onu görünce klitorisim titriyor ve parmaklarını tekrar bacaklarımın arasında görmek için sabırsızlanıyorum.

"Sana başka nerede dokunabileceğimi söyle." Sesi de normalden daha derin ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Her yerde."

Bir an için afallamış görünüyor ve nedenini anlıyorum. Elimi yanağına götürüyorum.

"Sana güveniyorum, Kade. Beni güvende hissettiriyorsun."

Yüzünde sıcak bir gülümseme belirliyor ve önce burnumu sonra dudaklarımı öpüyor, sanki iyi bir viskiymiş gibi yudumluyor. Benimle buluştuğunda

Gözleri yine o yoğun bakışlarıyla parlıyor, tıpkı bana şaplak atmasını istediğim zamanki gibi. Vücudum uğulduyor, kalbim hızla çarpıyor ve beklentiyle kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor.

"Bir şey deneyebilir miyim?" Yanağımı okşuyor.

"Acıyacak mı?" Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz utanıyorum çünkü kötü anlamda söylememiştim. Dün gece bana yaşattığı acı hoşuma gitmişti ve bunu tekrar yaşamak istiyorum.

Kade elini göğsümden çekip kalçamı kavırıyor. "Bunu istiyor musun?"

Burası aydınlık olsaydı, gözlerinin önünde domatese dönüştüğümü görürdü. Dudaklarımı büzüyorum, ne söyleyeceğimi bilemediğim için zihnim acele ediyor.

Kade kalçamın iç kısmına hafif bir şaplak atıyor ve ben şaşkınlıkla nefes alıyorum. "Cevap hakkında çok fazla düşünme Lemon. Söyle bana: Bunu istiyor musun?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve onun yanında korkmama gerek olmadığını hatırlıyorum. İstedikimi söyleyebilirim. "Evet. Ama aynı zamanda iyi hissetmek istiyorum."

Sırıttıyor. "Tabii ki biliyorsun." Ses tonu alaycı, ben de göğsüne vuruyorum. Elimi tutuyor ve parmaklarımı öpüyor. "Acıtabilirim Presley. Ama daha iyi hissettirebilirim de."

Sözleri beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiliyor. Midem sıkışıyor ve böyle olmamam gerektiğini söyleyen yanıma görmezden gelmeye çalışıyorum. Annemin her zaman olmamı istediği gibi normal, sıkıcı bir kız olmalıydım. Ama yine de hiçbir zaman normal bir hayatım olmadı ve hiçbir zaman gerçekten normal bir kız olmak istemedim.

Hiçbir zaman benden bekleneni yapmadım ya da kalabalığa uyum sağlamaya çalışmadım. Kariyerim benim için iyi gitmemiş olsa da, kartlar bana karşı yığılmış olmasına rağmen hayallerimin peşinden gittim. Ve evet, Derek'in hayatımı mahvetmesine izin verdim, bu da beni şu anda bulunduğum yere getirdi. Ama Kade'in alaycı ela bakışlarına baktığımda, olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını fark ediyorum.

"O zaman yap, Kade," diye mırıldanıyorum. "Bana her şeyi hissettir."

Sözlerim yüz hatlarını tatlı bir bakışa dönüştürüyor. Yüz ifadesi yumuşak ve kırılgan, ama gözleri sanki ona Noel sabahı mükemmel bir hediye vermişim gibi parlıyor.

"Eğer bir şey çok fazlaysa, Presley-eğer sana hoşlanmadığın bir şekilde dokunursam, bana durmamı söyle. Tıpkı şaplakta olduğu gibi, burada da yetki sende. Anladın mı?"

"Anlıyorum."

Gölümsüyor, başparmağını iyice öpölmüş dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Aferin kızırma.

Şimdi bana bileklerini ver."

Kade

PRESLEY'İN KREDİ İÇİN, benim isteğim onun tereddüt etmesine neden olmaz. İyi bir kız gibi bileklerini bana uzatıyor ve hareket doğrudan sikime gidiyor. Bu kadının hayatıma girmesini hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, çünkü son zamanlarda iyi listesinde olmadığım kesin. Ya da hiç.

Koltuğumda geriye doğru kayıyorum, giysilerimin kaba kumaşı sanki alev almış gibi hissettiren tenimi tahriş ediyor. Daha az deneyimli bir Dominant olsaydım, dudaklarını şimdiye kadar sikimin etrafına sarmış olurdum. Ama Presley'nin keşfetmek ve güzel vücuduna alışmak için zamana ihtiyacı var. Ve son birkaç yıldır, aletimi ıslatmayı içermeyen birçok başka yolla zevk almayı öğrendim.

Presley'de olduğu gibi. Onun benim dokunuşumla bahardaki bir gül gibi açıldığını, ne istediğini sormaya başladığını ve benim yönlendirmelerimi takip ettiğini görmek istiyorum. Onun benim daha sert yönlerimi arzulamasını ve aynı zamanda bu parçamın kendisini onun üzerinde serbest bırakmasına izin verecek kadar bana güvenmesini arzuluyorum. Onun bana boyun eğişini deneyimlemek benim için sadece zevk veren bir şey değil, hayatımın geri kalanı boyunca değer vereceğim bir hediye.

Güven dolu gözleri beklentiyle bana bakıyor ve kendimi o ana geri getiriyorum. Kemerimi çözerken sinsice sırtıtıyorum, metal tokenin şingirtısı taksinin içinde yankılanıyor. Tepkisini ölçmek için gözümü ondan ayırmıyorum, ama benimkiyle eşleşen baş döndürücü nefeslerine rağmen sakın görünüyor. Yıpranmış kahverengi deriyi ilmeklerden çekiyorum ve sonra bileklerini ellerime alıp bakışlarıyla buluşmadan önce her bir nabız noktasını öpüyorum.

"Bileklerini kemerimle sabitleyeceğim. Bu senin için sorun olur mu?"

Başını sallıyor. "Evet."

Nefes nefese verdiği cevapla sikim tekrar seğiriyor ve işe koyulmak için zaman kaybetmiyorum. Ellerini avuç içleri bir arada olacak şekilde çeviriyorum, ardından kemeri her bir bileğin etrafında kelepçe oluşturacak şekilde dolayarak onu bağlamak için hızlıca çalışıyorum.

Bunun anahtarının bileklerinin nefes alması için yeterli alan bıraktığımdan emin olmak olduğunu uzun zaman önce öğrendim, aksi takdirde zarar verme riskim var ki bu istediğim son şey. Test ettikten ve her şeyin istediğim gibi olduğundan emin olduktan sonra, bize daha fazla yer açarken ellerini bir süreliğine kucağına koyuyorum. Koltuğumun yan tarafındaki kolu kullanarak bank koltuğunu arkaya yatırıyorum, böylece hareket etmek için daha fazla alanım oluyor ve Presley daha kolay dinlenebiliyor. Sonra dizlerimin üzerine çöküp fazladan giysilerimin olduğu arka tarafa uzanıyorum. Bir fanila alıp katladıktan sonra beni izleyen kadının yanına dönüyorum.

Gözleri yarı kapalı ve nefes alıp vermesi hızlandı. Şimdiden orgazmın eşiğinde görünüyor ve biz daha asıl eğlenceye başlamadık bile. Ben fanilayı arkasından kapıya yerleştirirken, içimdeki şeytan onun bağlarla çizdiği resme bakıp sırtıyor.

"Arkana yaslan."

Yönü takip ediyor, sonra kemerin kuyruğundan tutup kollarını yukarı kaldırıyorum. Kemeri "Oh, kahretsin!" koluna sabitlerken pür dikkat beni izliyor, ki bu gece ona çılgılık attırmayı planladığım şey de tam olarak bu. İşim bittiğinde arka cebimde sakladığım mavi mendili alıp açıyorum.

"Rahat mısın?"

Bağlarına karşı hareket ediyor ve kalp şeklindeki nefis kıcını koltuğa doğru kaydırıyor. Bir kısmı kenarda sallanıyor ama ayakları hâlâ yerde ve güvende. Bunu bir dakika içinde değiştireceğiz.

"Evet." Tekrar başını

sallıyor. "Bileklerin

nasıl?"

Biraz çekiştiriyor ve ağzından küçük bir inilti çıkıyor. "İyiler." "Çok sıkı değil mi?"

"Hayır. Ama Kade?"

"Evet, sevgilim?"

Alt dudağını kemiriyor. "Ya biri buraya gelirse?" Yanakları kızarıyor ama meme uçlarının bu fikir karşısında nasıl titrediğini görüyorum. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere zihnime kaydediyorum ve dizini hafifçe ovuyorum.

"Kimsenin yapacağını sanmıyorum. Bunun için bir sebepleri yok."

Bu onu yatıştırıyor ve başını bir kez daha eğiyor, ben de mendili kaldırıyorum. "Bununla gözlerini bağlayacağım."

Gözleri açılıyor ve gözlerinin içinden ufak bir panik geçtiğini görüyorum. Elimin dizinden kalçasına doğru kaymasına izin veriyorum ve hafifçe okşuyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun Presley. Bu"-kumaşı ona daha yakın tutuyorum - "Seni bedeninde tutacak. Sana yaptığım her şeyi hissetmene izin verecek."

Yutkunuyor, düşünürken dudaklarını yalıyor. Bir an için hayır diyecek mi diye merak ediyorum ama sonra başını sallıyor. "Tamam."

Ona içtenlikle gülümsüyorum. "İşte benim cesur kızım." Gözlerinin etrafına bağlamak için uzandığımda kızarıyor. Mavi gözlerini kapattığım ana kadar bana kilitli tutuyor. Yaptığım işe hayranlıkla bakmak için arkama yaslanmadan önce mavi kumaşı düğümlerken vücudunun sıcaklığının içime sızmasına izin veriyorum.

Yüce Tanrım, çok ateşli. Kemer ve göz bağı arasında, tamamen benim merhametime kalmış durumda. Bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım, gördüğüm en iyi şeylerden biriydi ve çok şey gördüm. Ama kamyonetimde ilk kez böyle bir şey yaptığımı söylemeliyim.

"Unutma, çok ileri gidersem dur diyeceksin." "Duracağım."

"O zaman rahatla. Sana kendini iyi hissettireceğim." Kot pantolonlu bacağını nazikçe okşuyorum, sonra elimi kaldırıyorum ve uyluğunun iç kısmına vurmak için geri getiriyorum. Derisi titriyor ve bu his yüzünden bir çılgılık atıyor. Bunu tekrar yapıyorum ve sonra bağlara karşı mücadelesini izlerken diğer uyluğuna iki kez vuruyorum.

"Kade!" İki parmağımı seksine bastırmadan önce her iki kalçasına iki kez daha yapıyorum. "Aman Tanrım!" diye inliyor.

"Bu sadece bana her zaman doğruyu söylemen için küçük bir hatırlatmaydı, sevgilim. Daha önce sana kıcının acıyıp acımadığını sorduğumda bana hayır demiştin. Bana yalan söylediğin için ne diyorsun?" Ona tekrar vurdum, bu sefer biraz daha sertti.

"Özür dilerim!"

Diğer kalçasına vuruyorum, bu sefer amına daha yakın. "Tekrar yapacak mısın?"

"Hayır!" Cevabını yarı inliyor, yarı ağlıyor.

Vurmayı kesiyorum ve koltuğa geri kayıyorum. "Kendini sabitlemek için bağları kullan; ben bacaklarını hareket ettireceğim. Sapın kırılması konusunda endişelenme. Kırılsa da umurumda değil."

Başını sallıyor ve bileklerindeki kemere sarılıp gevşiyor. Baldırlarına sorun çıkaran botları giymediğine sevinerek spor ayakkabılarıyla kaplı ayaklarını kaldırıyorum. Bunları çıkarmak çok daha kolay.

Onu istediğim gibi düzenlerken, keşke daha geniş bir yere gitseydik de onu çırılçıplak soyabilseydim demekten kendimi alamıyorum. Ama alt yarısını soymak, planladığım şeyi yapmak için bana fazlasıyla erişim sağlayacak.

Spor ayakkabılarını çözüp yere bırakırken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Çoraplarını çıkarırken biraz kıpırdanıyor ve sırtıyorum çünkü bana hayati bir bilgi vermiş oluyor. Tabanlarını gıdıklıyorum ve o da ciyaklayarak bana tekme atıyor.

"Vay canına, Lemon. Gıdıklanıyorsun." Saldırıma devam ederken kıvranıyor. Gülüyor ve kaçmaya çalışırken adımı bağıyor ama gidecek hiçbir yeri yok. Oturduğu banktan kaymak üzereyken duruyorum, kıkırdarken onu tekrar yerine oturtuyorum. "Night Hawk'ta beni düşünmediğini söylediğin için bunu bir ceza olarak kabul et. Çünkü düşünüyordun, değil mi?"

Presley nefes nefese "Evet" diye cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor.

İşlerin gidişatından memnun bir şekilde, ellerimi beline ulaşana kadar yuvarlak baldırlarında ve kalçalarında gezdiriyorum. Oraya vardığımda duruyorum, ellerimi karnının alt kısmına koyuyorum ve elimden gelen en hafif baskıyı uyguluyorum. Ellerimin altında karnını içine çekiyor ve içimde öfke yükseliyor - ona değil ama Derek'e ve onu yeterince iyi olmadığına inandıran dünyaya.

"Derin bir nefes al ve ver, Presley." Nefes verdiğiğinde ellerimi tekrar hareket ettirerek kot pantolonunun çitçitına getiriyorum. "Nefes almaya devam et." Bir nefes daha verdiğiğinde, bu seferki daha sakın geliyor, çitçitını çözüyorum, sonra fermuarını aşağı indirerek yumuşak orta kısmını ortaya çıkarıyorum. Parmaklarımı pantolonunun bandına sokup aşağı çekmeye başladığımda da durmuyorum.

"O seksi kıcını kaldır şimdi," diye ikna ediyorum. Boşluğu bulduğumda, iç çamaşırını da yanıma alarak pantolonunu indiriyorum. Bunun bir kerede yapılmasının daha iyi olduğunu düşünüyorum; bu şekilde, kafasına girecek zamanı olmuyor.

Pantolonunu tamamen çıkardıktan sonra koltuğun üzerine seriyorum ve ona bakıyorum. Elbette gömleği hâlâ üst kısmını örtüyor ama artık en mahrem yeri bana açık.

"Ne dediğimi unutma: Çok fazla gelirse bana söylemelisin."

Dudağını ısırtıyor ve cevap vermeden önce bir nefes daha veriyor. "Evet, hatırlıyorum."

Onun sözlü onayıyla, onu daha iyi görebilmek için baş üstü ışığını açıyorum. Sesi tanımış olmalı çünkü kıpırdamadan duruyor. "Kade," diye inliyor, bacaklarını sıkarak kendini örtmeye çalışıyor.

Harekete geçiyorum, avuçlarımı dizlerine bastırarak açık kalmasını sağlıyorum. "Çok güzelsin Presley. Bunu söylediğimde bana güven." Uyluklarının derisini yumuşakça okşuyorum. "Ama durmamı istiyor musun?"

Başını salladı, dudaklarından sessiz bir "hayır" çıktı. Bunu yapmanın riskli olduğunu biliyordum ama onu, her şeyini istediğimi ve arzuladığımı bilmesine ihtiyacım vardı. Onu karanlıkta tutmak istemiyorum - bu kadın spot ışıkları için yaratılmış ve Derek'i karnından vurması bana sadece bunu kanıtladı. Bu kadının sadece güzel değil aynı zamanda özel olduğunu görmek için hayat hikâyesini bilmeme gerek yok.

Koltuğun üzerinde kayıyorum, bacaklarını daha geniş açıyorum, böylece aralarına girebiliyorum. Sıkışık bir durum ama idare ediyorum. Avuçlarımı bacaklarının derisinde gezdiriyorum, uzayan yeni kıllar içimi ürpertiyor.

"Tıraş olmaya vaktim olmadı," diye ağzından geçiriyor.

O göremese de sırtıyorum. Ellerimi tekrar bacaklarının üzerinde gezdiriyorum, kalçalarına ve baldırlarına masaj yaparken inliyorum.

"Bunların hiçbirisi umurumda değil," diye onu temin ediyorum. "Bu halinle bile çok seksisin." Sonra uyluğunun çukurlu derisini ısırma isteğime boyun eğiyorum.

"Kade!" diye bağıyor.

"Sadece rahatla." Kalçalarını kavriyorum, sağ ayağını yere koyarken kendimi elimden geldiğince kaydırıyorum ve sol dizini sağ omzumun üzerinden geçirerek onunla ziyafet çekebilmem için bana daha fazla alan açıyorum. Muhtemelen yarın beni biraz ağrıtabilecek garip bir pozisyondayım (umurumda olduğundan değil). Ağzımı amının üzerine yerleştiriyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Ağzım resmen sulanıyor ve tek düşünebildiğim onun baş döndürücü tadında boğulmak.

"Kade." Durdu. "Sana bir şey söylemem gerek."

Omuzlarımdaki kaslar kaskatı kesiliyor ve sağ ön kolumu koltuğa doğru iterek onun gözlerine bakıyorum. "Ne oldu, sevgilim?"

Alt dudağını endişelendiriyor. "Hiç kimsem olmadı..." Nefes alıyor. "Daha önce hiç *böyle* bir şey yapmamıştım."

Pekâlâ, bu kelimelerin onun ağzından çıkmasını beklemiyordum. Ayağa kalkmak için bedenimi kaydırıyorum ama beni kalçalarının arasına hapsediyor. Bu hareket onu

tatlı amcığı bana yaklaşıyor ve ben inliyorum, kalçalarım otomatik olarak itiyor. Sikim onun içine girmek istiyor ama bu beklemek zorunda.

"Hayır." Başını sallıyor. "Lütfen durma."

Yalvarması sikimi daha da sertleştiriyor ve bacaklarını başımın etrafından nazıkçe kaldırıp kalçalarının derisini öpüyorum, inleyene ve kasları gevşeyene kadar hafifçe emiyorum.

"Yapmayacağım. Bir şeyi beğenmezsen bana söyle."

"Kade," diye sızlanıyor. "Lütfen, sadece devam et!" Elleri kemerime karşı mücadele ediyor ve kalçaları kalkıyor. Kıkırdıyorum ve küçük bir iz bırakacak kadar derisini tekrar ısııyorum. Nefes nefese kalıyor ve adıma küfrediyor.

"Bazen çok şımarık oluyorsun," diye takılıyorum seksine üflerken. "Ama hoşuma gidiyor. Şimdi benim için bacaklarını gevşet; tatlı amının tadına bakmak istiyorum."

Çatı katında ilk başta olduğu gibi kirli ağzım karşısında afallamak yerine, istediğimi yapıyor, vücudunu gevşeterek bana tekrar açık hale geliyor. Uyarılmışlığı artık iç bacaklarını kaplıyor ve gözleri bağlı olduğu için memnunum çünkü kamyonetimin kumaşında ıslak bir nokta bıraktı. Elime geçen ödül için gülümsüyorum ve koyu renkli buklelerine ulaşana kadar çatlaklarını öpüyorum.

"Lütfen, Kade," diye yalvarıyor.

Onunla bir süre daha alay etmeyi tartışıyorum ama bencilim ve tadına bakmak istiyorum. Kalçalarının arasını öpen ve yalayan ilk erkek olmak istiyorum.

İki parmağımı ıslak amında gezdirip dudaklarını ayırıyorum, böylece şişmiş klitorisini görebiliyorum. Kıvranıyor ve ellerini hareket ettirmeye çalıştıkça kemer ses çıkarıyor, şüphesiz onları saçlarıma koyup beni içine bastırmak için. Onu boşaltırken saçlarımı tuttuğunu hissetmek istiyorum, ama bunu başka zaman yapabiliriz - şu anda her şey onunla ilgili.

"Çok güzel," diyorum, duyabildiğinden emin olmak için. Sonra dudaklarımı klitorisine yerleştiriyorum ve tepkisini test etmek için hafifçe öpüyorum. Hareketli bir ses çıkarıyor ve seksine karşı gülümsüyorum, ağzımı açıyorum, böylece hassas sinir demetini emebiliyorum. Keskin tadı tat tomurcuklarımı kaplıyor ve onunla aynı anda inliyorum. Koltuğa sürtünürken kalçalarım sikim için rahatlatma arıyor.

"Kade," diye mırıldanıyor. "Bu harika hissettiriyor."

Hareketlerimi hızlandırıyorum, vücudu sayısız duyumdan titremeye başlayana kadar onu yalıyor, emiyor ve uyarılmasında alıştırıyorum. Hâlâ onun tadına bakan ilk kişi olmanın şokunu, ayrıcalığını atlatmaya çalışıyorum. Ama memnunum, çünkü eski sevgilisini gördüğüm kadarıyla

Özellikle de en mahrem ve savunmasız kısımlarını. Onu bu şekilde gören, bu şekilde tadan tek kişi olmam hoşuma gidiyor.

Geri çekiyorum ve inliyor, muhtaç sesi doğrudan sikime gidiyor. Parmaklarımı ıslatılmış girişine getiriyorum ve onu orada kızdırıyorum, onları geri çekmeden önce yavaşça içeri daldırıyorum. Hareketi sabit bir hızda tekrarlıyorum, onu yavaşça ve nazıkçe onlarla beceriyorum.

Fuuuck. Parmaklarımın yerini alan sikimin görüntüleri zihnimi dolduruyor. Uzunluğumun amının içinde kaybolmasını izlemek istiyorum. İplerim tarafından tutulurken tekrar tekrar gelirken sıkı sıcaklığının beni kavradığını hissetmek istiyorum. Bu düşünceyle sikim zonkluyor ve parmaklarımla onu biraz daha sert beceriyorum. *Yakında,* kendimi temin ederim. En azından umuyorum.

"Kade, lütfen."

"Lütfen ne?"

Hemen cevap vermiyor, ben de geri çekilip klitorisine bir tokat atıyorum. Sert değildi ama şaşkınlıktan sıçradı. Tekrar yapıyorum ve piyango kazanmışım gibi sırtıtmama neden olan bir dizi küfür ediyor.

"Unutma, Lemon sevgilim. O akıllı ağzını kullan ve bana ne istediğini söyle."

"Lütfen, Kade." Cesaretini toplamak için duraklar. "Lütfen, ağzını üzerimde istiyorum."

"İşte benim kızım." Dudaklarımı tekrar klitorisinin üzerine kapatarak onu ödüllendiriyorum, ama şimdi aynı anda parmaklarımı kullanıyorum, yalayıp emerken parmaklarımı içine sokuyorum.

"Evet!"

Sinirlerin etrafında mırıldanıyorum ve parmaklarımı onun sıkı sıcaklığına daha derine daldırıyorum. Duvarlarının titremeye başladığını hissedebiliyorum ve boşalmadan önce fazla zamanım olmadığını biliyorum. Klitorisini nazıkçe ısıyorum ve aradığım pürüzlü deri parçasını hissedene kadar parmaklarımı kıvırıyorum.

"Aman Tanrım!" diye ağlıyor.

Parmaklarımı şimdi daha hızlı itiyorum, uylukları yaklaşan orgazmından titrerken uyarılması dudaklarımda ve elimde kayganlaşıyor. Ağzımı kaldırıyorum ve parmaklarımı G noktasına doğru hareket ettirmeye devam ediyorum ve kör tırnaklarımı uyluğunun dışına kazdığımda çığlıkları daha yüksek hale geliyor.

"Boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Seni iyi hissettirmemi ister misin?" "Evet!" Göğsü kabarıyor ve bilekleri bağlara karşı geriliyor.

Onu daha fazla çalıştırıyorum, böylece ıslak uyarılmasını kamyon kabininden duyabiliyorum, sonra elimi kaldırıyorum ve klitorisini tekrar tokatlıyorum. Vücudu sarsılıyor ve ben

kalçalarını yukarı kaldırarak yüzüme sürmeye çalışırken dudaklarımla şişmiş tomurcuğunu emiyorum.

Ona bastırıyorum ve arzuladığı şeyi ona veriyorum. Presley'nin uçurumun kenarından düşmesi için tek gereken buydu ve parmaklarımı tekrar içine kaydırıyorum, böylece orgazmının onları benim horozum gibi sıkıldığını hissedebiliyorum. Bir an için, kalçaları sallanırken döllerimin ondan damlamasının nasıl görüneceğini hayal etmeme izin veriyorum. Bu görüntü beni neredeyse onunla birlikte boşalmaya zorluyor ama bir mucize eseri boşalmıyorum.

Orgazm sonrası yorgunluktan vücudunun sarktığını hissedene kadar bir dakika daha orgazm olmasına izin verdim. Ayağa kalktım ve yorgun vücudunun ağırlığından ellerinin hafifçe beyazlaştığını gördüm, bu yüzden harekete geçtim.

Kemeri koldan çıkarmadan önce ellerimi kotuma siliyorum, sonra bileklerini serbest bırakıyorum. Bu iş bittikten sonra tekrar yanına oturuyorum ve göz bağıny çıkarıyorum, gözleri taksiddeki loş ışığa alışırken onu izliyorum.

Bacaklarının arasındaki karmaşayı ve az önce aramızda geçenleri düşünmeye başlamadan önce çenesini elime alıp onu öpüyorum. Dudaklarım hala onun uyarılmışlığıyla ıslak ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ellerimi omuzlarında ve kollarında gezdirip oynarken kaybolan kan dolaşımını yeniden sağlarken ağızımın içine doğru iç çekiyor.

"İyi misin?" Onu incelemek için uzaklaşıyorum.

Ondan bir kıkırdama yükseliyor ve bu ses yeni ve şaşırtıcı olsa da kalbimi ısıtıyor ve göğüs boşluğumu kelebeklerle dolduruyor.

"Öyle de denebilir," diyor.

Alnından öpüyorum, tacına karşı gülümsüyorum. Eli uyluğumdan yukarı, gergin uzunluğuma doğru kaymaya başladığında, yükselişini durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Sorun yok, Lemon."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve elini tekrar hareket ettirmeye çalışıyor. "Ama ben istiyorum."

Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. Gözlerindeki arzu, hayır deme kararımı sorgulamama neden oluyor. "Bu senin içindi." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Uzun birkaç gün geçirdik ve biraz dinlenmeye ihtiyacımız var. Ondan sonra, eğer hâlâ istiyorsan, sana ne istersen veririm."

Sanki bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi bana göz kırptıyor. Sonra biraz incinmiş gibi görüldüğünü düşünüyorum.

"Hey, Şimdi," diye yatıŐtırıyorum. "Burada kısasa kısas beklemiyorum. Biri sana bunu öğrettiyse, taşları tekmeleyebilir. Eğer fark etmediysen, yaptığımız Şey hoşuma gitti." Sinsice sırtıyorum. "Kendini bana vermen yeterliydi. Lütfen bunu bil."

Pantolonunu koltuğun arkasından çekmeden önce söylediklerimi vurgulamak için onu öpüyorum. Buğulanmış camları işaret ederek, "Şimdi, biri buraya gelip kamyonetimin yanmak üzere olduğunu düşünmeden önce içeri girelim," diye takılıyorum.

Yüzü kızarıyor ve pantolonunu alıyor, yüzüne yerleŐtirmek için çok çalıştığım gerçek ve samimi gülümseme içimde bir Şeyleri yatıştırıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi daha sakin hissediyorum, her zamanki gibi huzursuz değilim. Bu duyguya tutunuyorum, gitmemesini umuyorum.

Presley

Kade ile geçirdiğim dün geceden sonra yanaklarımda kalıcı bir kızarıklıkla ikiz yatağımın kenarına oturuyorum, güneş küçük odaya sıcak bir parıltı yayıyor. Çok fazla dekorasyon yok ama duvarlar sıcak bir yeşile boyanmış, beyaz yorgan ve çarşaflar yumuşak ve rahat bir his veriyor. Ellerin odası ev gibi hissettirmese de rahat.

Düşündüğümde, hiç evim gibi hissettiğim bir yerde bulunmadım. Kendi evim bile bana evim gibi gelmedi. Ailemin evi de öyle hissettirmiyordu. Kendimi hep mevsimlik bir dekorasyon gibi hissettim, birilerinin kısa bir süreliğine sevdiği ve sonra bir kutuya koyup yılın çoğunda, sonsuza kadar olmasa da unuttuğu bir dekorasyon.

Ping!

Dikkatimi dağıttığı için telefonumu elime alıyorum. Jake'ten bir mesaj var, Derek'in hâlâ Şerif Departmanı'nda tutulduğunu bildiriyor. Suç duyurusunda bulunacağından endişe ediyordum ama neredeyse yirmi dört saat oldu ve şu ana kadar bulunmadı, ki bu da onun karakterine aykırı. O, kahvesi dilini yaktığı için bir kahve dükkanını dava edecek türden bir adam. Ne olursa olsun, umarım uzak durması gerektiği mesajını almıştır.

Telefonuma Jake'ten bir mesaj daha geliyor ve açıyorum.

Gavin bu gece senin yerine bakacak. Lütfen bu gece izin al.

Midem bulanıyor. Ben gelmiş geçmiş en kötü çalışanım. Kade'in Jake'in beni asla kovmayacağını söylediğini biliyorum ama ben olsam kovardım. Berbatım. Çabucak bir mesaj yazıyorum.

İçeri gelebilirim. Sorun değil.

Hayır. Duymayacağım. Ancak.

Bir sonraki mesajının gelmesini beklerken zihnim, bitmek bilmeyen endişemin bir ürünü olarak, söyleyeceği her şeyle dolup taşıyor. Ama dün geceye rağmen, son zamanlarda kendimi çok daha sakin hissediyorum. Ve bunu kime bağlayabileceğimi biliyorum.

Ping!

Yardım edemedim ama keman çaldığınızı duydum?

Alt dudağımı ısıırıp çiğniyorum. Jake'in bana sorabileceği onca şey varken, bunun onlardan biri olacağını düşünmediğime şaşıyorum. Yokluğumu kapatmak için daha fazla vardiyada çalışmamı isteyeceğini ya da Kade'i haksız çıkarıp beni kovacağını düşünmüştüm, keman çalmamı soracağını değil.

Seçeneklerimi düşündüm. Yalan söyleyemem çünkü Derek bunu tüm bara haykırdı. Kade bu sabah ev işlerini yaparken bana dün gece olanların Randall dedikodu değirmeninde çoktan yayıldığını söyledi. Hatta Blake bu sabah ben kahvaltımı yaparken iyi olduğumdan emin olmak için yanıma geldi.

Orada bulunduğu süre boyunca Kade'in sanki ona bir şey söylemek istemiş gibi sürekli ona baktığını fark ettim. Ama ne zaman ona doğru baksa, yemeğine geri dönüyordu. Ona ilişkilerinin neden gergin olduğu hakkında daha fazla soru sormak istedim ama bugün yapacak çok işimiz vardı ve etrafta yıllık sığır aşılara ve tartımlarına yardım eden çok fazla insan vardı.

Telefonum tekrar çalıyor ve yere bakıyorum.

Seni korkutup kaçırdım mı? Hiçbir şey söylememeliydim.

Harika. *Şimdi de sen tuhaflaştırdın Presley.* İç çekerek, bundan kaçmayı bırakmanın zamanı geldiğine karar verdim. İnsanların keman çaldığını bilmesini istemediğimden değil, çalmak istemediğimden de değil. Özellikle dün gecedен beri ellerim kaşınıyor. Kade'in bacaklarımdaki arasındaki ağzını, kalçalarımdaki ellerini, benimle ilgilenişini ve bana hissettirdiklerini hatırlıyorum.

kendim ve bedenim hakkında iyi şeyler düşünmek aklıma geliyor. Kendimi iyi hissetmeme nasıl yardım ettiği...

Bedava.

Tıpkı müzik çalarken hissettiğim gibi.

Hayır, beni korkutup kaçırmadın! Keman çalıyorum.

JAKE: Bir ara Night Hawk'ta çalmaya açık mısın?

Küçük sahnelerinde durduğumu ve yoğun bir gecede Kade'in de seyirciler arasında **o l d u ğ u** bir kalabalığa çaldığımı düşünüyorum. En önde ve merkezde olacağını, dans edeceğini ve beni alkışlayacağını biliyorum - o böyle bir adam. Hayatımda daha önce hiç böyle biri olmamıştı ve onu çok iyi tanımasam da orada olacağını biliyorum.

Küçük odanın diğer ucundaki iki kişilik yatağa bakıyorum. Keman kılıfım çiçekli yorganın üzerinde duruyor, mecazi gözleri bana bakıyor, çalmamı istiyor, çalmam için *yalvarıyor*. Ellerim telefonumun etrafında kenetleniyor ve sonunda bir karar vererek uzun bir nefes veriyorum.

Sanırım bunu yapabilirim.

Tabii ki! Seni bir dahaki görüşümde konuşalım ve bu işi çözelim. Dışarı.

Kulağa harika geliyor.

Şimdi git gecenin tadını çıkar ;)

Göz kırpan surat beni biraz şaşırttı. Sarkık surat bir şey ifade eder, değil mi? Neredeyse bir şey ima edip etmediğini soracaktım ama onun yerine teşekkür edip telefonumu komodinin üzerine geri koydum. Bana izin verdiği için kızgın olsam da -sadece plansız gecelerimden sonra paraya ihtiyacım olduğu için değil, aynı zamanda son iki gündeki tüm sorunlara ve vardiya değişimlerine neden olan ben olduğum için- geri kalanı için minnettarım.

Çiftlik işi çok yorucu. Kade ve Gavin'in bu kadar uzun süre iki işi nasıl yaptıklarını bilmiyorum. O kadar az uykuyla çalışıyorlar ki

Sağlıklı. Özellikle son birkaç gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, günlük olarak işlevimi yerine getirebilmek için aşırı miktarda kafein içmek zorunda kaldım.

Tepeden tırnağa kızardım. Kade'in üzerimdeki etkisi.

Olmadığını düşündüğüm her şey ve daha fazlası. İlk tanıştığımızda, onun sadece olgunlaşmamış bir kasaba playboyu, sinirlerimi bozmaya kararlı bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, onun duyarlı, şefkatli ve koruyucu olduğunu fark ettim. Birlikte olduğumuz iki seferde de ihtiyaçlarımı karşıladı. Derek'le hiç böyle olmamıştı.

Onunla seks her zaman hızlı bir serbest bırakmayla ilgiliydi. *Onun* çabuk boşalması. Geriye dönüp baktığımda, bunca zamandır beni aldattığına yüzde yüz inanıyorum. Beni hiç çekici bulup bulmadığını sorguluyorum, özellikle de yeteneğim için beni kullanmasına izin vermeyi bıraktığımdan beri bana nasıl davrandığını düşününce.

Ne kadar yorgun olduğumu unutuyorum ve yataktaki yerimden kalkıp keman çantama doğru yürüyorum. Mandallara dokunmadan önce elimi siyah fiberglas üzerinde gezdiriyorum. Bu çantayı kaç kez açtım? Binlerce mi?

Çalmaya verdiğim en uzun aradan sonra, mandalları tıklayarak açıyorum ve güzel enstrümanımı ortaya çıkarmak için yumuşak bezi çıkarıyorum. Elimden gelen en iyi bakımı yaparak onu tertemiz tutuyorum. Derek ona gerçek bir çocuk gibi baktığını söyledi ve bir bakıma öyle de. Onu seviyorum ve her zaman yanımda oldu - sadece bu özel keman değil, ondan önce çaldığım her bir enstrüman.

İlk kez bir kemanı elime aldığımı hatırladığımda vücuduma karıncalanmalar yayılıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu küçük ahşap enstrüman hayatımdaki pek çok anı temsil ediyor. Müziğe ilk kez aşık olduğum anı, sadece kendim için beni mutlu eden bir şeyi ilk kez bulduğum anı, iyi olduğumu hissettiğim ilk anı. Bana görüldüğümü, duyulduğumu ve takdir edildiğimi hissettiren ilk şey.

Boğazımda biriken duyguyu yutkunarak bastırıyorum, kemanımı tutan cırt cırtlı kayışı çözüyorum ve elime alıyorum. Uzun bir nefes alıyorum ve rahatlamak için omuzlarımı silkeliyorum. Daha önce bir evim *olmadığını* düşünüyordum ama bir bakıma bu keman benim evim. Bunu söylemek tuhaf olabilir ama bana bir ev gibi rahatlık verdiğini hayal ediyorum. Güvenilir ve sağlam, bir yeri kırılırsa tamir ediyorum. Kemanımı tutarken, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Varlığımın her zerresi şimdi çalmam için bana bağıyor. Kemanım konuşabilseydi, sanırım o da bana bağırdı. Jake bana bu gece için izin verdi ve Kade de çiftlikte bir yerlerde, bu yüzden yalnız geçirdiğim zamanı kendi yararına kullanabilirim.

Kararımı verdim, kemanımı çenemin altına sıkıştırdım. Ahşap enstrüman yerini bulduğunda vücudum rahat bir nefes alıyor, sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi mükemmel bir şekilde oturuyor. Telleri koparıyorum, enstrümanı akort ederken çelik parmak uçlarıma batıyor. Tanıdık A, D, G ve E notaları tüm acıları dindiren bir merhem gibi üzerime dökülüyor.

Bu iş bittikten sonra kemanı bırakıp yayımı hazırlıyorum ve vücudumu esnetiyorum. Çiftlik işlerinden ve Kade ile geçirdiğim gecelerden dolayı ağrıyor. Vücudumdaki ellerini, dans ederken bana sarılışını ve beni tokatladıktan sonra ağladığımda beni nasıl teselli ettiğini hatırlayarak boş odama ışınlanıyorum.

Bir kuyudan su çeker gibi, Randall'a taşıdığımdan beri bedenimde -ruhumda- derinden hissettiğim tüm farklı duyguları çekip çıkarıyorum. Acı, kafa karışıklığı, gurur, mutluluk, şehvet ve zevkle ilgili her bir anıyı ve duyguyu topluyor ve onları yakınımda tutuyorum. Yapmak üzere olduğum şey için onlara ihtiyacım var.

Kemanımı ve yayımı alıp pozisyonumu alıyorum. Aklıma mükemmel bir şarkı geliyor, grubumla hiç çalamadığım bir cover. Onlar orijinal şarkılara bağlı kalmayı tercih ediyorlardı ya da en azından Derek öyle yapıyordu. Bu şarkıyı onun ya da grubumun yanında çalmak hiç doğru gelmemişti zaten. Ama şimdi, Kade'in ela gözleri göz kapaklarımdan arkasında beliriyor ve bugün milyonuncu kez kalbim daha hızlı atıyor. Çalmaya başlamadan önce gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Uzun zaman sonra kemanımın kulaklarımı dolduran zengin ve etkileyici tonu içimi ürpertiyor ve Calum Scott'ın "Biblical" şarkısının notalarında kendimi kaybediyorum. Bu şarkıyı ilk duyduğumda, Derek ve grubum tarafından yalnız bırakıldığım hissine kapılmışım. Umutsuzca herhangi biriyle, herhangi bir şeyle bağlantı kurmak ve sevilmek istiyordum - sadece romantik aşk değil, her türlü aşk. Sadece iyi olup olmadığımı, günümün nasıl geçtiğini soracak kadar beni önemseyen birinin olmasını istiyordum.

Yayı tellerin üzerinde çekiyorum, içimden çıkardığım her duyguyu şarkıya dökerken bedenim duygulu notalarla sallanıyor. Enstrümanın yankılanan her titreşimini özüksüyorum, her şarkı sözünü zihnimde duyuyorum, çeliğin parmak uçlarıma her batışını hissediyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve kısa sürede nerede olduğumu unutuyorum, hayatımdaki her şeyi unutuyorum ve müziğin ve duyguların bir aracı haline geliyorum. Şarkı kreşendos yapıyor ve sanırım hıçkırarak ağlıyorum, ama durmuyorum. Hissediyorum, hissediyorum, hissediyorum ve içimden geldiği gibi çalıyorum.

Şarkı bittiğinde, son E küçük odada yankılanıyor, ta ki benim nefes verişimle birlikte bir buhar gibi havaya karışana kadar. Orada uzun bir süre sessizce duruyorum, az önce yaşadıklarımı düşünürken yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum: kalbim eve dönüyor.

Bir gırtlak sesi duyana kadar arkamı dönüyorum ve bakışlarım zihnimde görmeden duramadığım gözlerle birleşiyor.

"Kade," diye fısıldıyorum. Bakışları yumuşak ve yanaklarını lekeleyen gözyaşlarını kaçıramıyorum. Elimdeki aleti yatağın üzerine bırakıp ona doğru birkaç adım atıyorum. Hareket etmedi ve duygusal olduğu gerçeğini saklamaya çalışmadı.

"Neyin var?" Bir şey söylemeyince soruyorum. Ellerim ona dokunmak, onu tutmak için kaşınıyor ama bu durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Biz çıkmıyoruz - en azından ben öyle düşünmüyorum. Ama bize arkadaş demek kulağa daha da aptalca geliyor.

Ağzını açıyor ama sonra sanki nutku tutulmuş gibi kapatıyor. Güvensizlik bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor ve yanaklarım yanıyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Beni vücudunun içine alarak cevap veriyor, yüzünü saçlarıma gömerken güçlü kollarını etrafıma sarıyor. Bana sarılmasına izin veriyorum, sıcaklığı kemiklerime sızıyor ve etrafımı sarıyor. İçimde bir boşluk doluyor ve en son ne zaman sarıldığımı hatırlamaya çalışıyorum. Uzun zaman oldu ve hiç böyle sarılmamıştım, her şeyi tüketen bir şekilde. Onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyorum.

Onu daha sert sıkıyorum ve titreyen bir nefes veriyor. "Lemon, bu..." Beni daha sıkı sıkıyor. "...şimdiye kadar gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şeye benzemiyor." Ellerini sırtımda gezdiriyor ve içime doğru gevşemeden önce uzun, titrek bir nefes alıyor. "Oynayış şeklin, kelimelerin ötesinde."

Vücudundan uzaklaşıp parlayan gözlerine bakıyorum ve kirli yanağındaki bir damla yaşı siliyorum. Şu anda o kadar genç ve savunmasız görünüyor ki, kalbim onun için, her zamanki çocuksu flörtünün gizlediği gözlerinde gördüğüm hüznün için acıyor.

Kade elimi yanağından çekip avucumu öpüyor. "Benim için bir tane daha çalabilir misin?"

Sorduğunda sesinde duyduğum sevinçle karnımda bir heyecan pırıltısı belirliyor. "Bu gece çalışman gerekmiyor mu?"

"Hayır, planlanmamıştım."

Jake'in mesajındaki o göz kırpan surat aklıma geliyor ve taşlar yerine oturuyor. "Jake'ten bana bu gece izin vermesini istedin, değil mi?"

Jake'in Kade'in benimle vakit geçirdiğini bilmesinden utanmam gerekirdi ama bunun beni rahatsız etmediğini görünce şaşırdım. Kade ve benim aramda her ne oluyorsa, kafamdaki bir sürü kafa karıştırıcı düşünceden ziyade biraz daha gerçekmiş gibi hissettiriyor.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Neden?"

Beni kendine daha sıkı çekiyor. "Bilmiyormuş gibi davranma, sevgilim." Sesinin alaycı tonu odadaki havayı hafifletiyor ve kendi gülümsememi gizlemeye çalışarak dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Seninle vakit geçirmek istedim," diye devam ediyor. "Ahırları temizlemek değil. Ev işleri yapmak ya da bara bakmak değil. Sadece birlikte zaman geçirmek."

Sesindeki açık arzu, ona karşı **h i s s e t m e y e** başladığım duyguları daha da yoğunlaştırıyor. "Aklında ne var?"

O sinsi sırıtışı yüzünü ele geçiriyor ve kalçalarını öne doğru bastırıyor, böylece onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Kaçmaya çalışan sızlanmamı engellemek için alt dudağımı ısırıyorum ama fark edilmiyor. "Önce bana başka bir şarkı çal, sonra sana göstereceğim."

Gülüyorum. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Alt dudağını bir köpek yavrusu gibi büzüyor. "Lütfen, Presley?"

Şakayla göğsünü itiyorum ama başımı sallıyorum. "Bana gerçek adımla hitap ettiğine göre," diye takılıyorum, "tabii. Bir isteğin var mı?"

Kade daha geniş sırıtıyor, sonra burnunu kulağımın kabuğunda gezdiriyor, ürperiyorum ve kollarımı beline daha sıkı sarıyorum.

"Şaşırt beni," diye fısıldıyor.

Geri çekiliyorum, mutluluk tepeden tırnağa içimi dolduruyor. "Başardın, Kovboy."

Kade

"Kamp yapmayacağımı söylemedim mi?" Şeytan Kayası'na yaklaştığımızda Presley bana endişeyle bakıyor. Onu kanyona, kaza geçirdiğim yere ve daha pek çok iyi ve kötü anımın olduğu yere getirme konusunda uzun uzun düşündüm. Ama birlikte geçirdiğimiz gecelerden sonra burayı onunla paylaşmak doğru geldi.

Kıkırdıyorum. "Milyonuncu kez söylüyorum, kamp yapmıyoruz. Takılıyoruz."

Bana bakıyor, sanki takılma kavramı ona yabancıymış gibi. Belki de öyledir, onun hakkında öğrendiklerime bakılırsa.

"Tamam ama burada bir sürü taş var." Kaşlarını çatarak kamyonetin ön camından dışarı bakıyor. "Ve kilometreler boyunca hiçbir şey yok." Sesindeki ton, Montgomery arazisinin birkaç mil ötesinde değil de yeni bir gezegende olduğumuza inandırabilirdi insanı.

"Sakin ol, şehirli kız," diye takılıyorum. "Biraz kirlenmekten korkmadığını sanıyordum."

İfademin imalı tonu onu kıvrandırıyor. Onu kızdırmak çok kolay ve buna bayılıyorum. Eminim şimdiden benim için ıslanıyordur. Gözlerim dün geceki pisliğini örtmek için koltuğa serdiğim havluya takılıyor. Kısıtlıyken dilimin üzerine boşaldığı görüntüler zihnimi dolduruyor ve beni yarı sertleştiriyor.

Yanağımın içini ısııyorum ve bu gecenin seksle ilgili olmasını istemediğimden sakinleşmek için direksiyonu kavriyorum. Ona takılacağımızı söyledim ve ben de öyle yapmayı planlıyorum. Kazadan beri buraya ilk kez geldiğimden bahsetmiyorum bile.

Presley'nin endişelenmesini istemediğim için nasıl hissettiğimi saklamayı başardım ama midem bir sinir yumağı haline geldi. Onu buraya getirmekten ya da Şeytan Kayası'ndan korktuğum için değil, neredeyse hayatımı kaybettiğim yerde durduğumda gerçekten nasıl hissedeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sığ bir nefes alıyorum ve kendimi sabit ve sakin kalmaya zorluyorum.

"Geldik," diyorum, akşam için yerleşeceğimiz yere kısa bir mesafe kala duruyorum. Normalde kanyona atlarla giderdim ama Presley rahat edemezdi. Salyangoz hızından daha hızlı sürebilmesi için önünde uzun bir yol var, bu da buraya gelmemizin bir saatten fazla süreceği anlamına geliyor. Ve karanlıkta geri dönmek daha da zor olurdu.

Kamyoneti park ettikten sonra ona döndüm. "Ciddiyim, söz veriyorum, kamp yapmak yok. Ama bir gün seni kampa götüreceğim, hatta uyuman için bir yatak bile getireceğim."

Bu onu güldürüyor ve kocaman gülümsetiyor. "Bu kamp kurallarına aykırı değil mi?"

Onun ruh haline uyuyorum, gelecek planlarımdan bahsetmeme karşı çıkmadığı için içten içe mutlu oluyorum. Elimi kalçasına koyup sıkıyorum. "Seni böyle gülümsetecekse, senin için tüm kurallara karşı gelebilirim."

Presley utanarak elime bakıyor. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek. Her zaman gözlerimin içine bakarken rahat olmasını istiyorum, özellikle de onunla ilgili iyi şeyler söylerken.

"H a d i ," diyorum, getirdiğim eşyaları almak için arka koltuğa uzanıyorum. "Gün batımını yakalamak istiyorum. Yılın bu zamanı kanyon ışıl ışıl olur."

Malzemeler elimizde, ikimiz de kamyondan atlıyoruz ve bana katılmak yerine kendini kabinin içine kilitlemeye çalışmadığı için rahat bir nefes alıyorum.

Presley aracın etrafından dolaşarak önümde duruyor, elleri her zamanki siyah kot pantolonunun ceplerinde. Bu gece hava rüzgarlı ve sıcak hava dalgası sona erdiği için biraz daha soğuk. Sarı-mor saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve büyük boy siyah-mor fanılası rüzgârda vücudunun kıvrımlarında dalgalanıyor. Kanyonun arka planında biraz yersiz görünüyor. Grunge havası Güney Teksas'ın enginliğine pek uymuyor ama yine de bir şekilde uyuyor.

Presley saçlarının gözlerine kaçmasını engellemeye çalışırken dudaklarını bana doğru kaldırıyor. "Eğer bir fırtına çıkar ve bir kasırga bizi alırsa, Oz'a vardığımızda beni Kötü Cadı'dan korumalısın."

Homurdanıyorum. "Seni bir *Oz Büyücüsü* kızı olarak hayal etmemiştim." "Müzikalleri severim. Ve Judy Garland bir canavardı."

Yanına yaklaşıyorum, bir koluma sırt çantamı geçiriyorum, diğer elime de içinde yiyecek olan kanvas çantamı alıyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. "Bu konuda seninle aynı fikirde değilim," diyorum.

"Müzikleri sever misin?" diye soruyor.

"Öyle ya da böyle diyemem. Büyürken çok fazla televizyon ya da film izlemedim. En azından arkadaşlarınıza anlatmak isteyeceğiniz türden değil." Ona göz kırpiyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Ciddi misin, Kade?"

Kıkırdıyorum, elini tutmak için kolumu omuzlarından çekiyorum. "Sadece takılıyorum."

"Tabii ki öylesin."

Engabeli arazide yürürken kalçamı onunkine çarpıyorum, yakın arazimizi çevreleyen mesquite benekli düzlüklerden bir değişiklik. Aramızdaki ilişkinin kolaylaşması hoşuma gidiyor. Onunla ilk tanıştığımda böyle olacağını tahmin edemezdim, ama şimdi hayatımda yanında olması en kolay insan olduğunu görüyorum. Onu buraya getirmeye karar vermemin bir başka nedeni de bu.

Beş dakika yürüdükten sonra kayalık bir yokuşu tırmanıyoruz ve granit kaya oluşumunun tepesinde duruyoruz. İkimiz de efor sarf etmekten biraz daha zor nefes alıyoruz.

Eşyalarımı yere bırakıyorum ve başımı arkaya eğip sonbahar havasını içime çekiyorum. Teksas adaçayı ve toprak gibi kokuyor, buraya geldiğim onca yıldan sonra bana tanıdık gelen bir koku. Bu koku kimi iyi kimi kötü pek çok anıyı tetikliyor, ancak kokunun sınırlarımı germek yerine yatıştırdığını fark ediyorum. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Presley etrafına bakınıyor, saçlarının bir kısmını daha kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Burası neresi?"

Bir elimi kalçama koyuyorum, diğer elimle de uçup gitmesin diye şapkamı başıma bastırıyorum. Küçük kanyonlar ve çeşitli büyüklükteki kırmızı ve pas renkli kaya oluşumları tarafından korunduğumuz için rüzgâr artık o kadar kötü değil ama hâlâ düzlüklerin ortasında olduğumuz için biraz güçlü.

Bu"- boynuzlu bir figüre benzeyen oluşumlardan birini gösteriyorum -"Şeytan Kayası." Duygularımı ve sınırlarımı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. Endişelendiğim kadarıyla, geçirdiğim kaza hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bilse bile nerede olduğunu bilmeyecekti. Ama bu sabah uyandığımda onu buraya getirmek, ona çok da uzak olmayan bu yeri göstermek istiyordum.

uzun zaman önce, benim için bir teselli yeri idi. Her zaman doğayla iç içe oturup düşüncelerimi boşalttığım, babam ve Gavin'le dertleştiğim, birbirimizle konuştuğumuz, farklılıklarımız üzerinde çalıştığımız bir yerdi.

Sadece bu da değil, Presley'i keman çalarken dinledikten sonra, yetiştirilme tarzımın, evimin, ruhumun böylesine ayrılmaz bir parçasını paylaşma arzusu bana doğru geldi. Hatta gerekliydi. Çünkü onun varlığının her parçasıyla nasıl çaldığına tanık olduktan sonra, sanırım o gece bu kanyonda kalan bir parçam iyileşmeye başladı. Burada ölen parçam.

İçimden çıkmaya çalışan duyguları yutuyorum ve keşke burada olanları ona çoktan anlatmış olsaydım diyorum. O zaman şu an hissettiklerimi saklama ihtiyacı hissetmezdim. Onu tutup kendime doğru çekmek, yaptığının farkında bile olmadığı bir şey için ona teşekkür etmek istemezdim. Ama bu gece bunu değiştirmeyi umuyorum, çünkü benim hakkımda daha fazla şey bilmeyi hak ediyor. Benim ondan bir parça aldığım gibi o da benden bir parça almayı hak ediyor.

"Taşın şeytan boynuzu gibi mi görünmesi gerekiyor?" Presley'nin kadifemsi sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

Boğazımı temizliyorum ve profiline bakıyorum. Gözlerini kısıyor ve başını sevimli bir şekilde eğiyor, elini kalçasına koymuş. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, adını böyle almış."

Şüpheyi bakıyor ve sonra omuzlarını silkiyor. "Anladığımdan pek emin değilim ama nasıl istersen." Bir kahkaha attım ve o da dönüp bana sırtıttı. "Yine de çok güzel. Neden beğendiğini anlayabiliyorum."

Elini tutup arkasından öpüyorum. "Biraz yiyecek getirdim. Havanın biraz rüzgarlı olduğunu biliyorum, eğer gitmek istersen gidebiliriz."

Başını iki yana sallıyor. "Ben iyiyim." Batı gökyüzüne, batmakta olan güneşe bakıyor. "Söz verdiğin o gün batımını görmek istiyorum."

Kalmak istemesine sevinerek başımı sallıyorum ve hemen harekete geçiyorum. Çatı katındaki ilk gecemizde olduğu gibi, getirdiğim battaniyeyi sermemeye yardım ediyor, sonra dört köşesine birkaç taş yerleştirerek kenarlarını ağırlaştırıyoruz. Bu iş bittikten sonra, yiyecekleri yerleştirmeden önce oturması için ona bir kamp yastığı veriyorum. Sadece birkaç sandviç ve kapanmadan hemen önce bakkaldan aldığım rastgele yan yiyecekler.

Panik içinde Jake'i arayıp pikniğe ne götüreceğimi sormuştum ve o da bana gülmüştü. Ama gerçekçi olursak, hoşlandığım bir kadını hiç pikniğe götürmemiştim. Daha önce hiç piknik hazırlamamıştım ve büyükannemden ya da annemden yardım isteyecek de değildim. İçimdeki sızıyı görmezden geliyorum.

Onları düşünüp Presley'nin yanına oturduktan sonra ona bir kutu soda uzatıyorum.

Önce ona sonra bana bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum ve bunun için onu suçlayamam. "Özür dilerim." Boynumun arkasını ovuyorum. "Mataramı odamda unutmuşum. Bu gece ayık kalırız diye düşünmüştüm, eğer sorun olmazsa."

Saçlarını tekrar kulaklarının arkasına sıkıştırırken yüzü yumuşuyor ama saçları yüzünün önünde uçuşuyor. "Hiç sorun değil." Kutuyu alıyor ve yanına koyuyor. Saçları bir kez daha gözlerinin önüne savrulup görüşünü engellediğinde, hayal kırıklığıyla bir of çekiyor.

"Üzgünüm Lemon. Gidip kamyonda yiyebiliriz."

Elini koluma koyarak beni durdurdu. "Hiç şansın yok. Ben iyi olacağım."

Ampulün yandığı bir an geliyor ve gözlerim parlıyor. "Bir fikrim var!"

Çakımı kot pantolonumun arkasından çıkarırken Presley merakla beni izliyor.

"Um, Kade? Saçımı kesmek çözüm değil."

Başımı salladım. "Saçını kesmeyeceğim." Aldığım peynirlerden birini sabitlemek için kullanılan sicimden bir parça çıkarıp küçük bir parça kesiyorum. "Biraz kay ki arkana oturabileyim," diyorum.

Presley bana tuhaf tuhaf bakıyor ama yine de dediğimi yapıyor ve bana gösterdiği sürekli güven karşısında kalbim çarpıyor. Kendi kamp yastığımı arkasına yerleştiriyorum, sonra da bacaklarımın arasına oturacak şekilde pozisyon alıyorum.

"Bunu benim için tut," diyorum ve ipi ona veriyorum. Ellerimi serbest bıraktıktan sonra kafa derisine götürüyorum ve parmaklarımı rüzgârda savrulan buklelerinde gezdirerek nazıkçe düğümleri çözmeye çalışıyorum. Dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkıyor ve sonra sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum. "Saçını senin için örüyorum."

Şu anda yüzünü görebilseydim, kafasının karışmış olacağını hayal ediyorum, ama görevime devam ediyorum.

"Saçımı mı örüyorsun?" diye soruyor. Evet, kafası karıştı. Sanırım benim de olurdu. Eminim o pislik eski sevgilisi saç örmeyi bilmiyordur. Bilseydi bile, kırılğan erkekliği bunu asla kabul etmemesi için yeterli bir sebep olurdu.

"Öyleyim." Fransız örgüsü oluşturmak için her birinde daha fazla toplayarak başının aşağısındaki bölümleri işlemeye başlıyorum. Dünyanın en iyisi olmayacak ama

biz buradayken saçlarını yüzünden uzak tutacak. Tırnaklarım kafa derisinin hassas derisinde gezinirken iç çekiyor, sonra parçaları sıkıca çektiğimde bir kez daha.

"Saç örmeyi nasıl öğrendin?" diye soruyor bir süre sonra, etrafımızda esen rüzgârla birlikte vücudu benimkine yaslanarak gevşiyor.

"Gençken rodeolar için atımın kıllarını örüyordum. Sonra sıkıldığımda hobi olarak kendi ipimi örmeye başladım."

"Anlıyorum." Bunu söylerken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Rodeo'da ne yaptın?"

Dudaklarım kulağına degecek kadar yaklaşıyorum. Nefesimi orada hissettiğinde ürpermesi hoşuma gidiyor. Dudaklarımın şimdi açıkta kalan boynunu öpmesine izin vererek, "Binicilik," diyorum. "Ama daha çok dizginleme." Ondan ipi istiyorum ve elime alırken parmaklarımın onun elinin üzerinde gezindiğinden emin oluyorum. Örgünün görünüşünden memnun kalınca ucunu bağlıyorum ve biraz çekiştiriyorum. "Hepsi tamam."

Şaşırtıcı bir şekilde, Presley hareket etmiyor. Bunun yerine bana yaslandı. Avuç içlerimi omuzlarından kollarına doğru indiriyorum ve parmaklarımız birbirine dolanacak şekilde benimkileri onunkilerin üzerine koyuyorum. Başını çeviriyor ve çenesini bana bakacak şekilde yukarı kaldırıyor, sonra ellerini kaldırıyor ve benimkileri karnının üzerinde kayacak şekilde yönlendiriyor.

Vücudu gerilmiş olsa da, bunu yaparken benimle göz temasını sürdürüyor. Kalbim gururla kabarıyor ve içimi ürpten bir sıcaklık vücudumdaki her çatlak ve yarığa yayılıyor. Daha önce benimle keman çalışını paylaşmakla kalmadı, şimdi de en büyük zaaflarından birini yeniyor.

Bu onun için büyük bir an. Bizim için de öyle. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha büyük.

Dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeye kollarını benimkilerin üzerine koyuyor ve ellerimizi bir kez daha karnının ortasında birleştiriyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, aramızda hafifçe esen rüzgar. Aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereyken bunu benim yerime o yapıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Öpüşme kısa ve iffetli ve şimdiye kadar yaşadığım en samimi öpüşme. Presley uzaklaştığında mutlu bir şekilde iç çekiyor ve göğsüme yaslanıyor. Gözlerimiz gün batımına doğru dönüyor ama gökyüzündeki yakıcı turuncu ve sarı renklere pek dikkat etmiyorum. Kollarımdaki kadına odaklanmış durumdayım - ağırlığının bana nasıl hissettirdiğine, saçlarının dut kokusunun burnumu nasıl gıdıkladığına ve birlikte geçirdiğimiz her dakika, içimdeki temel bir şeyin tektonik bir plaka gibi kaydığını hissediyorum.

"Burası çok güzel," diyor. "Buraya çok sık gelir misin?"

Yanağımı başının yan tarafına bastırmadan önce parmaklarıyla oynamaya başlıyorum. İhtiyacım olduğunu kabul etmek istemesem de bu benim teselli arama yöntemim. Özellikle de beni onu neden buraya getirmek istediğimi açıklamaya yaklaştıracak sorular sorduğu için.

"Neredeyse dört aydır buraya gelmedim. Ama bundan önce sık sık gelirdim - babam ölmeden önceki kadar olmasa da. Gavin ve beni sık sık buraya getirirdi, özellikle de halletmemiz gereken ya da bizimle konuşmak istediği bir şey olduğunda. Sonra babamla birlikte buraya geldiğimiz zamanlar da oldu."

Presley, "Bana ondan bahset" derken avuçlarından birinin üzerindeki yaşam çizgilerini izlememe izin veriyor.

"Babam mı?"

Başını sallıyor. "Bana Gavin'le neden sorunlar yaşadığınızı, birkaç ay önce içinde bulunduğun durum hakkında yalan söylediğini ve babanın araziyi ona bıraktığını anlattın. Ama senin hakkında pek bir şey bilmiyorum Kade. Bu noktada benim hakkımda çok fazla şey biliyormuşsun gibi hissediyorum."

Başımı salladım. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Gözlerini deviriyor. "Bazen gerçekten sevimsiz olabiliyorsun."

"Henüz hiçbir şey görmedin, Lemon sevgilim. Yeterince uzun kalırsan o kadar çok peynir olacak ki nachos bile yapabilirsin."

"Tamam, şimdi tuhaflaşmaya başladın."

Onu tekrar sıkıyorum, sonra yanına oturabilmek için geri çekiyorum. Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama ben yemeği işaret ediyorum. "Işığı kaybetmeden yiyelim."

Bacak bacak üstüne atıp önce yemeğe sonra bana bakıyor. "İsteğimden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki." Kıkırdıyorum. Ona babamdan bahsetmek istesem de, kelimeler ağzımın damağındaki fıstık ezmesi gibi geliyor.

Presley kendi omzuyla omzuma vuruyor. "Bana bir şey söylemek zorunda değilsin, Kade. Ama dinlemek için buradayım."

Küçük bir nefes verdim ve folyoya sarılı bir sandviç uzattım. Çok romantik değil ama denedim. O benden alıyor, yavaşça açıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Babam karmaşık biriydi," diyorum sonunda, bir lokma jambon ve peynir yuttuktan sonra. "İyi bir adamdı ama bazı sorunları vardı. Çok fazla içerdi ve muhtemelen çoğu zaman bir babadan çok bir arkadaş gibi davranırdı ama ben onu severdim, o da beni severdi. Ailemizi severdi. Yaşlı adam

Kucaklaşarak ya da sözleriyle belli etmese de bunu bilmemizi sağladı. Arazide çalışmayı severdi ve Randall'ı severdi. Teksas'tan hiç ayrılmadı, bir kez bile. Ve mecbur kalmadıkça Randall'dan neredeyse hiç ayrılmadı."

Presley'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Ciddi misin?"

"Bu kadar küçük bir kasabadan insanların hiç ayrılmaması alışılmadık bir durum değil. Bazen maddi nedenlerle, bazen de sadece istemedikleri için. Babam için ikinci durum geçerliydi. Dediğim gibi, burayı, bu toprakları ve Teksas'ı çok severdi. Bu sevgisini bana da aktardı."

"Randall'ı hiç terk etmediğini mi söylüyorsun?"

Sodamdan bir yudum aldım ve başımı salladım. "Buranın birkaç saat kuzeyinde annemin ya da büyükannemin beni götürdüğü birkaç genç rodeoya katıldım ve tabii ki şehre de gittim. Ama Teksas eyaletini hiç terk etmedim, eğer kastettiğiniz buysa."

"Asla mı?!"

Gülüyorum. "Ağzını yerden kaldır, tatlım. Dediğim gibi, buralarda sık rastlanan bir şey değil. Bir keresinde Arizona'daki bir yarışmaya katılmak için ayrılmak üzereydim ama olmadı. Ondan sonra da hiç gitmek için bir nedenim olmadı." Cevabımı düşündüğümde göğsüme çöken hüznün dalgasına engel olamıyorum. Bu, bir zamanlar kurduğum hayallerin yıkıldığını hatırlatan bir başka şey.

Presley başını eğiyor. "Şimdi gitmek için bir nedenin olsaydı, gider miydin?"

Nefes alıp veriyorum. "Bu soruyu bana üç ay önce sorsaydın, hayır derdim. Ama şimdi o kadar emin değilim." Kucağımdaki kırıntıları fırçalıyorum ve onun sorgulayan safir gözlerine bakıyorum.

Presley beni taklit ederek sandviçini bıraktı. "Üç ay önce ne oldu?"

Gökyüzüne bakmadan önce bakışlarımı kucağıma indiriyorum. Onu buraya sadece Şeytan Kayası'nı paylaşmak için değil, aynı zamanda geçirdiğim kazayı anlatmak için de getirdim. Bu anın gerçekleşmesini istedim. Bunu bilmeyi hak ediyor, özellikle de bu aramızda daha ileri giderse - "bu" her neyse- ve umarım gider. Bu daha önce hiç aklıma gelmeyen bir başka şaşırtıcı düşünce ama buna kızmıyorum çünkü beni her şeyden daha fazla heyecanlandırıyor.

"Benim hakkımda bir şey duydun mu?" Zaten bildiği bir şeyi ağzımdan kaçırmadan önce soruyorum. "Fark etmediysen, burada dedikodu çok güçlüdür."

Bir kahkaha atıyor. "Fark ettim. Ama pek bir şey duymadım, sadece insanlar bir kazadan bahsediyor. Bir de o kadının olduğu gece vardı, hani şu adını bir böcekten alan."

"Cricket." Sırıttıyorum.

"Evet, o." Presley yüzünü buruşturdu. "Babanın ölüm yıldönümünden ve kazadan beri eskisi gibi olmadığına dair bir şeyler söyledi."

"Bu arada Cricket'la hiç birlikte olmadım. Gavin Blake'le tanışmadan önce onu aldattı."

Elini önemsiz bir şeymiş gibi sallıyor ama ben havada yakalayıp sıkıyorum. "O yokken Night Hawk'a gelip benimle flört etmeyi seviyor. Onu incitmek için onunla yatacağımı sanıyor ama yatmayacağım. Kabul ediyorum, Gavin'i kızdırmak için onu biraz yönlendirdim, bu da doğru değil, ama Cricket ile asla bir şey yapmadım ve yapmayacağım."

Elimi geri sıktı. "Bana söylemek zorunda değildin ama teşekkür ederim. Adını bir böcekten alan bir kadınla seks yapmadığına sevindim."

Tüm göğsümle gülüyorum. "Ben de memnunum. Kardeşim o kadar şanslı değildi."

Elini bırakıp içkimden bir yudum daha aldığımda bu kez gülüyor.

"Demek kaza geçirdin?" diye soruyor, yeniden yerleştiğimizde, yiyeceklerimiz artık yanlarımızda unutulmuşken.

Kanyonun etrafına bakıyorum. Gün batımının güzel olacağı konusunda haklıydım. Kayalar ılık ışıktaki parlıyor gibi görünüyor ama bu sıcaklık, o gecenin anıları geri gelmeye başladıkça içimde kıvrılan endişeli enerjiyi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Presley sanki ona daha yakın olmak istediğimi hissetmiş gibi, kalçalarımız birbirine değene ve başını omzuma yaslayana kadar yana kayıyor. Bu hareket beni topraklıyor ve devam etmem için ihtiyacım olan şeyi veriyor.

"Kaza geçirdiğim gece ailemle kavga ettikten sonra buraya geldim. Kızgın ve sarhoştum. Aptalcaydı ama ben-" Yutkunuyorum. "Öfkem gözümü kör etmişti; yalanları yüzünden kardeşime, yalanları yüzünden babama, beni yargıladıkları ve her zaman Gavin'in tarafını tuttukları ya da beni tamamen görmezden geldikleri için aileme öfke duyuyordum. Beni hiç ciddiye almadıklarını fark ettim, öyle davranışlar bile."

Presley elimi tutuyor, başparmağı hâlâ morarmış eklemlerimin üzerinde hafifçe geziniyor.

"O günü daha da kötü yapan şey, yıllar önce bir at binme kazasında ölen Blake'in erkek kardeşinin ölüm yıldönümüydü. Her yıl mezarlıkta bir anma töreni düzenliyorlardı.

Blake'in çiftlik için hazırladığı iş planını görünce çılgına döndüm ve ailesinin işini büyütmek için çiftliği elimizden almaya çalıştığını düşündüm. Mezarlığa gittim, Gavin'le yüzleştirdim, ona yumruk attım, sonra bir bara gittim ve o sırada görüştüğüm bir kadın yüzünden fiziksel bir tartışmaya girdim."

Çok fazla bilgi paylaşmadığımı umarak Presley'e bir bakış atmaya cesaret ediyorum. İlişkimizin nasıl başladığını ve dedikodulardan benim hakkımda neler duyduğunu göz önünde bulundurursak, başka bir kadınla birlikte olduğumu duymasının onun için sürpriz olmadığını biliyorum.

Presley'nin gözleri yumuşak ve anlayışlı. Elimi sıkıyor. "Dinliyorum."

Bu iki kelime içime işliyor, çok uzun zamandır ailemden duymak istediğim kelimeler. Gözlerimi kırıştırıyorum ve nefes veriyorum. "Eve geri döndüm, ailem Blake'in yanındaydı, gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve lanet olası barbeküyü yiyorlardı ve benim tek gördüğüm kırmızıydı. Ahırın çatı katına bir şişe viski götürdüm ve önümü göremeyene kadar içtim. Sonra bildiğim tek şey, buraya gelme planlarıyla bir ATV'ye bindiğimdi. Blake beni durdurmaya çalıştı ama onu azarladım. Buraya kaza yapmadan nasıl geldiğimi bile bilmiyorum."

Presley başparmağıyla elimin üstünü okşuyor ama sessiz kalıyor.

"Bu noktaya kadar yürüdüm." Gözlerim gün batımına takılı kalıyor ama bedenim sanki yine o anın içindeymişim gibi hissediyor. "Çıkıntıya gittim ve bir süre orada durdum. Sonra yağmur yağmaya başladı ve kayganlaştı, sanki bir yağ lekesinin üzerinde duruyormuşum gibi. Avazım çıktığı kadar bağırmağa başladım, sanki babam beni duyuyormuş gibi. Ne kadar acı çektiğimi, bize gerçeği söylemeyerek hepimizi ne kadar zor duruma soktuğunu bilmesini istedim. I-" Sesim kesiliyor.

"Kade," diye yatıştırır Presley. "İstemiyorsan bunu bana söylemek zorunda değilsin."

Başımı salladım. "Hayır, birine söylemem gerek. Ben asla-Presley." Adı benden çılgınca bir yardım çağrısı gibi dökülüyor. Bu sesle elimi daha sıkı kavriyor. "Uçurumun kenarından döndüğümü sanmıyorum. Doktor bana adrenalin kaynaklı bir kalp krizi geçirdiğimi ve muhtemelen bu yüzden düştüğümü söyledi. Ama..." Nefes veriyorum. "Bilmiyorum. Ondan önce inmiş ya da kaymış olabilirim. Hatırlayamıyorum. Çok öfkeliydim ve tüm bunların ağırlığı yüzünden kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyordum."

İçimi çektim. "Bunun altındaki çıkıntıda Blake başımda ağlarken uyandım ve acı vücudumu delik deşik ediyordu. İkimizi de hastaneye götürdüler ve kolumdan ameliyat olduktan sonra kalbimde herhangi bir blokaj olmadığından emin olmak için kalbimi kontrol ettiler. O da bulanıktı. Çoğunlukla hastane odamda uyandığımı ve Gavin'e her şeyin bir kaza olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Ama Presley-" Sesim yine kesiliyor, göğsüm sıkışıyor ve göğüs kafesimdeki ağrı artıyor. "Presley, bilmiyorum, hatırlamıyorum, belki de -" Sözcüklerimi unutuyorum, ciğerlerim sanki soluduğum hava zehirlenmiş gibi yanıyor.

Presley yüzünü bana dönecek şekilde kayıyor, eli bugün ikinci kez gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü kavıyor. "Kade, benim için biraz nefes almalısın, tamam mı?" diye soruyor. "Panikliyorsun."

Sakin yüz hatlarına odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Nefes alıyor ve ben de onu takip ederek nefesimi içime çekiyorum. Ciğerlerim havayı içine çekiyor ama tek hissettiğim acı. Ciğerlerimdeki acı, göğsümdeki acı, kalbimdeki ve ruhumdaki acı. Uyuşturmaya ve yüzeye çıkmasını engellemeye çalıştığım acı. Bu bana çok iyi geldi, çünkü şimdi sanki onu durduramıyormuşum gibi geliyor.

"Dün gece bana nasıl yardım ettiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor, ses tonunda hâlâ bir yargılama yok. Keskin bir nefes daha çekerken kendimi başımı sallarken buluyorum. "Rastgele şeyleri sırala. Penguenler, kovboy çizimleri, güller gibi."

Rastgele kelimeler düşünmeye çalışarak onun dediğini yapıyorum. "Çamaşır, futbol, rakunlar, dizginler, yer fıstığı," diyorum kelimeler arasında nefes alarak. Nasıl oluyor bilmiyorum ama göğsümdeki baskı azalmaya başlıyor.

"İşte bu kadar." Gülümsüyor. "Tekrar."

"Dans, köpekler, banjo, traktör, keman." Nefes veriyorum, ellerim artık daha sabit ve nefesim daha düzenli. Gözleri yumuşuyor ve kalbim artık kulaklarımda atmayana kadar bana bir liste daha yaptırıyor, sonra bir tane daha.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Bedenim hâlâ gergin ama kendimi daha iyi hissettiğimi inkâr edemem. "Bu gerçekten işe yaradı."

Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Bazen yardımcı olabiliyorum."

Yanağını okşuyorum, onun için anlayabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla minnettarım. "Sadece bazen değil." Şu an hava daha karanlık olmasaydı, sözlerim karşısında kızardığını göreceğimden eminim.

"Uzanmak ister misin? Bu bana da iyi gelir."

Başımı sallıyorum ve ikimiz de yiyecekleri ve diğer her şeyi yoldan çekmeye başlıyoruz. Battaniyenin üzerine yerleştikten sonra gökyüzüne bakıyoruz. Presley'i çekiyorum

ve başını boynumun kıvrımına yaslıyor. Onun kokusunu içime çekiyorum ve vücudumda dolaşan enerjinin geri kalanını sakinleştirmesine izin veriyorum.

Presley bir süre sonra "Biliyorsun," der. Güneş gökyüzünden tamamen kaybolmuştur. "Lisede üçüncü sınıftayken zihinsel olarak kötü bir yerdeydim."

Flanel kaplı kolunu okşarken ona bakıyorum. "Öyle miydin?"

"Her zaman garip olmakla ve anksiyete atakları geçirmekle mücadele ettim ama o yıl benim için çok kötüydü. Geçmişe dönersek, annemle babam ben beş yaşındayken boşandılar, ben de sırayla her ikisinin evine gittim. Ama ilk yılımda babam tamamen ayrıldı ve Kaliforniya'ya taşınmaya karar verdi. Bana onunla birlikte taşınmamı teklif bile etmedi. Üstüne üstlük annemin üvey babamdan yeni bir kızı olmuştu ve tüm dikkatleri onun üzerindeydi. Kendimi dışlanmış hissediyordum, önemsizmişim gibi. Okulda da siyah giyen ve insanlarla takılmak yerine keman çalmayı tercih eden tuhaf, inek, tombul bir kızdım. Birkaç arkadaşım vardı ama hiçbiri çok yakın değildi."

Sözleri üzerine kafa yoruyorum. Presley hakkında bildiğim her şey daha anlamlı gelmeye başlıyor, sanki onun Rubik küpünün taşları nihayet aynı hizaya gelmiş gibi.

"Dünyanın bensiz daha iyi olacağını düşünmeye başladım. Kimsenin fark edeceği gibi değildi."

Sesinin dalgalanmasını özlemiyorum. O zaman onu kendime daha sıkı sarıyorum ve saç örgüsüyle oynuyorum. Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum ama onsuz bir dünya hayal etmek çok zor.

"Seni ne iyileştirdi?"

Hüzünlü bir iç geçiriyor. "Doğru kelime bu mu bilmiyorum ama müzik beni kurtardı. Müzik beni her zaman kurtardı... ya da orkestra öğretmenim kurtardı demeliyim. Bende bir terslik olduğunu fark etti ve ben de haftada bir okulun sosyal hizmet uzmanıyla konuşmaya başladım. Tüm acımı ve incinmişliğimi müziğe döktüm. Bana yakında üniversiteye gideceğimi, hayatımın değişeceğini hatırlattı. *Haklıydı*, değişti de. Ve üniversite bitene kadar bir süreliğine daha iyiydi."

"Sonra ne oldu?"

Gömleğimin kumaşıyla oynuyor. "Derek oldu."

Kadının dudaklarından dökülen ismi, adamı tekrar yere serme isteği uyandırıyor bende. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Sözlerim üzerine bana bakıyor, eli kalbimin üzerine geliyor. Dokunuşu şefkatli ve elimi kalbimin üzerine koymaktan kendimi alamıyorum.

onun.

"Bana her şeyi sorabilirsin."

"Ne kadar zamandır onunla birlikteydin?"

"Onunla altı yıl önce üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra tanıştım. Bu yılın başlarında ayrıldık, yani bunun hemen altında."

Karanlık olduğu için çenemdeki gerginliği göremediğine seviniyorum. "Onunla kalmana ne sebep oldu?"

Kıkırdıyor. Ses tonu hem üzgün hem de kızgın. "Bu iyi bir soru. Bilmiyorum demek isterdim ama beni gören ilk erkek oydu. Ya da en azından ben öyle *saniyordum*. Meğer yeteneğimi görmüş ve beni kullanmak istemiş. Kaldım çünkü okul dışında hayatımda sahip olduğum ilk tutarlı şey oydu. Bir süre için beni önemsiyor gibi göründü ve ben bunu ailemden hiç görmemiştim. Grupla birlikte bana bir aile de verdi. Dünyadaki en iyi aile miydi? Hayır. Ama benim sahip olduğumdan daha iyidiler. En azından onlar için aranan ve yararlı biriydim."

Avucumu kolunda gezdiriyorum, cevap olarak söylemek istediğim pek çok şey beynimde dolaşıyor. Onu kendi kişisel çıkarları için kullanan vasat bir grup insandan daha iyisini hak ettiğini söylemek listenin başında geliyor. Ama benim gibi onun da birilerinin onu dinlemesini, yargılamadan yanında olmasını istediğini biliyorum.

"Peki neden gittin?"

Presley gerilir ama ayağa kalkmak için bir hamle yapmaz. "Bir plak anlaşması teklifi aldık. Buraya geldiğim gün imzayı atmam gerekiyordu. Derek bu yüzden çok kızgındı. Ama Kade, yapamadım." Derin bir nefes alıyor. "Bunu kendime yapamazdım. Hayatımın geri kalanını o grupla geçirdiğimi, Derek'in sürekli beni küçümsediğini ve duyduğu en iyi oyuncuların biri olsam da yerimin doldurulabilir olduğunu söylediğini hayal edip durdum. En büyük korkumun bu olduğunu biliyordu, dünün çöpü gibi bir kenara atılmak. Bu yüzden o gece yerime geçecek kişinin fotoğraflarını gönderdi. Bunun geri dönmemi sağlayacağını umuyordu, beni gruba geri almak için berbat bir güç oyunu."

Ona yumruk attığımda hissettiğim öfke vücudumda zonkluyor, acıyan parmak eklemim onun yalaka suratıyla temas ettiğim anın hatırasıyla zonkluyordu. Bu güzel kadın başına gelen hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Onu alnından öperim. "Gitmekle doğru şeyi yaptın."

Yüzüme tekrar bakabilmek için kayıyor, bakışları karanlıkta bile yüzüme nüfuz ediyor. "Gerçekten mi?"

"Kendin için, hayatın için ayağa kalktın. İnanılmaz yeteneklisin Presley. Bugün seni çalarken gördüğümde...kahretsin, sevgilim, çok güzeldi. *Sen* çok güzelsin. Duyulmayı ve takdir edilmeyi hak ediyorsun. Sadece müziğin değil, kendin de."

"Kade." İç geçiriyor, iltifat karşısında başı omzuma düşüyor. "Bana bak, Presley." Sonunda baktığında, bir tutam saçını kulağının arkasındaki örgüsünden kurtulmuş. "Senin yerin doldurulamaz. Sen olağanüstü birisin." Sözlerim karşısında dudağını ısırtıyor ama bana bakmaya devam ediyor. "Bunu söylediğimde bana inan. Öne çıkmanın bir nedeni var ve bu saçların ya da dövmelemin yüzünden değil. Kendin olduğun için. Bunun benim gibi bir pislikten gelmesi çok anlamlı olmayabilir ama inan bana. Bunu göremeyen insanlar, değiştirilebilir olanlardır."

Presley ayağa kalkıyor ve bir an için gideceğini düşünüp panikliyorum. Ama sonra beni yukarı çekiyor ve kollarını boynuma doluyor. Bana sarılırken gözlerindeki ıslaklığı boğazımda hissediyorum. "Sen bir pislik değilsin, Kade. Sen insansın. Ve değiştirilebilir de değilsin."

Sözlerini anlamaya çalışırken ona daha sıkı sarılıyorum. "Sanırım ailem aynı fikirde değil."

Geri çekilmeden önce başını sallıyor. "Onlarla kavga ediyorsun çünkü birbirinizi seviyorsunuz. Gavin'in sana nasıl baktığını gördüm, Blake'in kahvaltıda yaptığı gibi. Annen ya da büyükannen adına konuşamam ama bana anlattıklarından yola çıkarak onların da acı çektiğini ve seninle nasıl iletişim kuracaklarını bilmediklerini söyleyebilirim."

O konuşmaya devam ederken ben Presley'nin ellerine bakıyorum. "Dün gece kamyonda bana bir şey söyledin, başkalarının hareketlerini kontrol edemeyeceğimizi söyledin. Dün gece olanlar için sadece Derek suçluydu. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Hatırlıyorum çünkü kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi ikiyüzlü gibi hissettim. Ama bunu düşünmek istememiştim.

"Senin adına konuşamam, Kade, ve senin durumun hakkında da konuşamam, ama kendi durumumu biliyorum. Beni seninki kadar seven bir ailem olsaydı, onlarla aramı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapardım." Elimi sıktı. "Ve bunun şimdi olması gerektiğini ya da tüm bu olanlarda kendi paylarına düşen sorumluluğu almaları gerekmediğini söylemiyorum, ama babanın hareketlerini kontrol edemezlerdi. Onlar da sadece parçaları toplamaya çalışıyorlar. Tıpkı sizin gibi."

"Araziyi, onu istemeyen tek kişiye bıraktı," diyorum bıkkınlıkla
-Ona değil ama öfkeme tutunmak isteyen yanıma.

"Konu gerçekten bu mu?"

Birbirine dolanmış ellerimizden gözlerine bakıyorum, ay ve yıldızlar yüz hatlarını aydınlatıyor.

Elini yanağıma götürüyor. "Hâlâ gençsin. Hızlı büyümek zorunda kaldın ve bunu anlayabiliyorum. Ama Teksas eyaletini asla terk etmeyeceğinden bahsederken, bu nasıl bir histi?"

Yutkunuyorum ve aklıma gelen ilk kelimeyi söylüyorum. "Üzücü."

Rüzgâr etrafımızı sararken başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Teksas'ın dışında, senin çiftliğinin dışında koca bir dünya var."

"Ne diyorsun sen?"

"Kendinizi istemeniz gerektiğini düşündüğünüz şeylerle, olmanız gerektiğini düşündüğünüz şeylerle sınırlamayın. İsterseniz başka bir şey yapmak için şu anda fırsatınız var gibi görünüyor."

Bu hafta başındaki düşüncelerim tekrar aklıma geliyor, buradan ayrılmanın nasıl bir şey olacağına dair. Kaslarım geriliyor ve bu çiftlikte yaşamak ve ölmek için yetiştirilmiş olan doğuştan gelen bir parçam bunun bir seçenek olmadığını haykırıyor. Ama mantıklı yanım onun haklı olduğunu biliyor. Kardeşim ve Blake bu çiftliği sorunsuzca idare edebilirler. Bana ihtiyaçları yok.

"Bana düşünecek çok şey verdin."

"Bu" -etrafa bakıyor- "hiçbir yere gitmiyor. Ama sen gidebilirsin, Kade. Yapabilirsin."

Onu tekrar yere çekiyorum ve bulutsuz gökyüzündeki yıldızlara bakıyoruz. Rüzgar güçlenmeye başlıyor ve bir an önce geri dönmemiz gerektiğini biliyorum ama bir yanım bunu istemiyor, sonsuza kadar Presley'i kucaklayarak burada kalmak istiyor. Bu gerçeğe yüzleşmekten daha kolay.

"Peki ya sen?" Birkaç dakika sonra soruyorum, Büyük Ayı'nın sapını takip ederek Kuzey Yıldızı'nı bulurken elim sırtında geziniyor.

"Peki ya ben?" diye soruyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ses tonumda beklemediğim bir kırılganlık var. Onunla olan bu şey yeniyen ve nereye gideceğini bilmiyorken, zihnimdeki dırdırcı bir ses giderse kalbimin kırılacağını söylüyor.

Yer değiştirdiğini hissediyorum ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "Şu anda değil."

Sözleri sesimi geçici olarak yatıştırıyor ve yüzümde onunkiyle eşleşen bir gülümseme beliriyor. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra bedenine sarılıyorum. "Güzel. Çünkü bunu yapmanı istemiyorum."

Bölüm 28

Presley

Hani bir şeyler çok iyi gittiğinde yüzünüze patlamasını beklerken hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? Şu anda ben de öyle hissediyorum ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü uzun zaman sonra nihayet her şeyin yolunda gitmesinin heyecanını yaşamak istiyorum.

Kade ahırın koridorunda bana gülümsüyor, kasketini kafasında geriye doğru çevirmiş, normalde çalışırken yaptığı gibi radyoda country bir melodiyi ıslıkla çalışıyor. Devil's Rock'taki gecemizin üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve dürüst olmak gerekirse onun için biraz endişeliyim. O...

Chipper.

Onunla ilk tanıştığımda, bu kelimeyi onun için bir tanımlayıcı olarak kullanmazdım. Flörtöz mü? Evet. Sinir bozucu mu? Evet. Çoğunlukla tuzlu ve tatlı mı? Evet. Ama neşeli?

Mutlu olmasından şikâyetçi değilim -mutlu olmasını istiyorum- ama bazen yeni tavrının içindeki tüm acı ve duyguları maskeleyen bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Özellikle de son zamanlarda bir damla alkole dokunduğunu görmediğimden beri, daha önce kullanma eğiliminde olduğu koltuk değneği.

Tekrar söylüyorum, şikayet etmiyorum. Sadece sorunlarınız hakkında bir kez konuşmanın onları çözmediğini biliyorum.

Nazikçe onunla bu konuda konuşmaya çalıştım, ancak iyi olduğunda ısrar ediyor, uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissettiğini söylüyor. Eğer konuşması gerekiyorsa konuşacağını söyledi ve ben de buna saygı duymak zorundayım, özellikle de o da bana aynı şekilde saygı duyduğu için.

Bana karşı ne kadar sabırlı ve şefkatli olduğunu düşündüğümde dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. Beni güvende ve rahat hissettireceğini bildiği şeyleri yapmak için kendi yolundan bile çıktı, şu anda ayağımda olan yepyeni bir çift geniş dana kovboy botu almak gibi. Onları bana giydirdiğinde ağladım; daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamış ya da bana böyle düşünceli bir hediye almamıştı. Ucuz da değillerdi, bu yüzden parasını beni rahat ettirmek için harcadığını bilmek hafife almadığım bir şey.

Üstüne üstlük, yanıma almayı unutursam ya da elimdekini kaybedersem diye cebinde benim sakinleştirici inhalerlerimden fazladan bir tane taşımaya başladı. Ancak Kade'in içki içmemesi gibi, ben de giderek daha az kullandığımı fark ettim, öyle ki günlerce içmediğim oldu. Dün gece tek istisnaydı.

Jake geçen hafta benden bu akşamki kostüm etkinliği için birkaç arkadaşıyla birlikte bir konser vermemi istediğinde, evet dedim. Sahneye çıkma ve kemanımı Kade'den daha fazlası için çalma ihtimali beni heyecanlandırmıştı. Ama bunu düşündükçe daha da endişelendim. Sonra, dün gece pratik yaparken, endişem beni alt etti ve daha da büyük bir atağın başlangıcını durdurmak için inhaler kullandım.

Kade neden bu kadar gergin olduğumu sordu, cevap veremedim. Night Hawk, Grand Ole Opry gibi bir şey değil. Yerel halkın ve müşterilerin önünde küçük bir konser; bu konuda korkmamalıyım. Ama gruptan ayrıldığımdan beri ilk kez halk önünde çalacağım ve iyi bir iş çıkarmak istiyorum.

"Bu akşamki konseri mi düşünüyorsun?" Kade bana seslendi.

Diğer çiftlik elçilerinin sesleri ve country müzik kulaklarıma geri geliyor ve nerede olduğumu hatırlıyorum. Ayrıca muhtemelen beş dakikadır aynı talaş yığınının elediğini fark ediyorum.

Adımlarını hızlandırarak koridorda yürürken ve ellerini omuzlarıma koyabilmek için dirgenini kapının pervazına dayarken ona mahcup bir şekilde gülümsüyorum. Yüzünde orantısız bir gülümseme var ve ela gözlerinde ışık parlıyor. Dediğim gibi, neşeli. Ama kim bilir? Belki de yeni tavrını abartıyorum. Mutlu insanların etrafında olmaya alışık değilim. Ben de mutlu olmaya alışkın değilim. Ve Kade, o beni mutlu ediyor. Gerçekten mutlu ediyor. Belki de bu tavrı onu da mutlu ettiğim içindir.

Beni şakacı bir şekilde sarsıyor ve yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim, düşünüyordum." *Diğer şeylerin yanı sıra.*

Omuzlarımı sıkarak kıkırdıyor. "Endişelenecek bir şey yok Lemon. Sahneye çıkıp tamamen bombalasan bile, ki öyle olmayacağını biliyoruz, herkes seni sevecek."

"Saçmalıyorsun, bunu biliyor musun?"

"Gülünç değil, sadece gerçekleri söylüyorum. Harika işler başaracaksın. Sana tezahürat yapmak için sabırsızlanıyorum."

Kade'in etrafında olmanın kalıcı bir yan etkisi olarak yüzüm kızarıyor ve onu bu gece o aptal gülümsemesiyle gözümün önüne getiriyorum.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtışı daha da genişliyor. "Biliyor musun, aklını bir süreliğine nasıl dağıtabileceğine dair bir fikrim var."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

Geri adım atıyor ve ellerini heyecanla birbirine sürtüyor. "Birkaç düveye gebelik kontrolü yapmadan önce öğle yemeği yeme vakti geldi!"

İnledim. Yemek yiyip sonra da ineklerde hamilelik olup olmadığını kontrol edeceği için çok heyecanlı. "Bu konuda şaka yaptığını sanıyordum."

Gözleri gülerek parlıyor ve başını sallıyor. "Çiftlik hayatı göz alıcı değildir, tatlım. Bazen kolunu bir ineğin kışına sokman gerekir."

Tam Kade sözlerini bitirirken, Art elinde bir el arabası dolusu çamurla yanlarından geçer. "Sen sapık bir orospu çocuğusun, Kade," diyor sırtarak başını sallayarak. "Tahmin bile edemezsin, Arturo." Kade göz kırpmıyor ve bana dönüyor. Şimdi şehvetle kararmış gözlerindeki ateşli bakış, çiftlik hayatını unutup kalçalarını birbirine kenetlememe neden oluyor. Sadece Kade bana bir tane yaptırabilirdi-

Bunun gibi seksen tane.

Ayrıca kamyondaki o geceden beri öpüşme ve sevişme seanslarından başka bir şey yapmamış olmamızla da ilgisi var. Çiftlik işleri önemli ölçüde artmakla kalmadı, Jake bizden Night Hawk'ta fazladan vardiya almamızı da istedi. Bir sosyal medya paylaşımı viral oldu ve düğün partileriyle dolup taşık.

Gavin'in çiftliğe odaklanmak için vardiyalarına ara vermesi de işe yaramadı. Kade bir noktada bu haberi beklediğini söyledi ama bunun onu şok ettiğini görebiliyordum. Gerekçesinden dolayı değil ama bunu Gavin'in kendisinden değil de Jake'ten öğrendiği için. Kade bana bu şekilde öğrenmenin duygularını incittiğini söyledi ama kardeşiyle konuşmasını önerdiğimde, henüz oraya gitmeye hazır olmadığını, hâlâ Devil's Rock'ta konuştuğumuz her şeyi düşündüğünü söyledi.

Sanırım bir parçası da buzları kıracak kişinin Gavin olmasını istiyor. Bu noktada, birinin kırması gereken bir kısır döngü gibi geliyor, ama ben

Kade'in duygularıyla başa çıkmasına izin veriyorum çünkü yeterince zorlandığını biliyorum.

Umarım Gavin'le yakında konuşur da en azından araları daha az garip olur. Birbirlerini gördüklerinde, işleri sıkı tutuyorlar, ama ikisinin de bir şeyler söylemek istediğini ve bunu yapamayacak kadar gururlu olduklarını söyleyebilirim.

"Presley." Adım dikkatimi tekrar ona çekti. "Ne düşünüyorsun?"

Daha ciddi düşüncelerimi bir kenara bırakıp gözlerimi onun ağzına dikiyorum. Dudaklarım ayrılıyor ve bakışlarıyla tekrar buluştuğumda gözbebekleri daha koyu ve bana odaklanma şekli günün sıcaklığına rağmen tüylerimi diken diken ediyor. Şimdi sadece dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini ve ellerinin vücudumda nasıl hissettirdiğini düşünüyorum.

"Kade," diyorum, sesimdeki uyarılmışlık belli oluyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye tekrarlıyor. Bu kez sesi emredici ve baş döndürücü, ama ben cevap veremedim Art ve diğer çiftlik sahiplerinin dışarıda konuştuklarının uzaktan gelen sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Kade ve ben birbirimizden hoşlandığımızı tam olarak gizlememiş olsak da, tomurcuklanan ilişkimiz hakkında alenen herhangi bir açıklama yapmadık ya da kimsenin önünde öpüşmedik. Kade ve benim iş dışında birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi tam olarak bilen tek kişi Jake. Ama Derek'in Night Hawk'a geldiği geceden beri dedikodu değirmeni teorilerini döndürüyor, öyle ki Blake ve June bir sabah kahvaltıda bana aramızda bir şeyler olup olmadığını sormaya çalıştılar, ama ben nazlandım, Kade ve ben bu konuda konuşmamışken kimseyle bu konuya dalmak istemedim. Bu gerçek geçmişte beni endişelendirirdi, ancak son zehirli ilişkiyi yaşadıktan sonra, her şeyi günü gününe yaşamak ve mümkün olduğunda birlikte vakit geçirmek güzel.

Kade benim alanıma tecavüz ediyor, ben kabinin duvarına yaslanana kadar beni destekliyor. "Lemon," diye fısıldıyor. "Seni dizime yatırmam mı gerekiyor?"

Keskin bir nefes çekiyorum ve kare yüz hatlarını inceliyorum. Bu öneri karşısında meme uçlarım sütyenime doğru sertleşiyor. "Seni düşünüyordum," diyorum sonunda. "Bizi ve seni ne kadar özlediğimi."

Ne demek istediğimi çok iyi anladığı için sırtıyor. "O zaman öğle tatilimizi biraz yakından ve kişisel olarak geçirmeye ne dersin?"

Yabayı elimden alıp yanıma koyduktan sonra sıcak bedenini benimkine bastırırken dudaklarımı yalıyorum. Bu bana bütün sabah çalıştığımızı hatırlatıyor. "Hepimiz terliyiz ve herkes yanıımızdan geçebilir."

Kaşlarını sallıyor. "Daha da iyi."

Göğsüne şakacı bir şekilde vuruyorum, ama itiraf etmeliyim ki bir parçam bana herkesin önünde şefkat göstermesini ya da muhtemelen talaşa yuvarlanmış gibi görünmemi umursamamasını seviyor - eski sevgilimin karşı çıkacağı iki şey.

Kade bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Son zamanlarda çok yoğun olduğumu biliyorum." Dudaklarımı ısıyor. "O yüzden biraz pervasız olalım, sevgilim. Seni öpmeme izin ver" - dudakları kulağıma doğru ilerliyor - "sana biraz dokunayım."

Kulağıma değen sıcak nefesiyle bir iniltiyi bastırıyorum ve kalçalarımı onunkilere sürtüyorum. "Presley." Elini boynumda gezdiriyor, başparmağı nabzıma bastırıyor.

"Seni öpebilir miyim?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve eski Presley'nin bir at ahırında, etrafta insanlar varken bir adamla öpüşmeyi asla düşünmeyeceğini düşünüyorum. Ama Kade beni mutlu etmekten çok daha fazlasını yaptı - beni tanımakta zorlandığım bir kadına dönüştürdü. Ama bunu sevmediğimi söyleyemem.

"Evet."

Bir an bile kaybetmeden kafatasımın arkasını kavıyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyor. Ağzımı pratik bir kolaylıkla açıyorum, dillerimizin birbirine karışması için içeriye yalmasına izin veriyorum. Onun hissi ve tadıyla inliyorum, ahırın sesleri ve iş arkadaşlarımızla ilgili endişelerim zihnimin gerisinde kalıyor.

Bir elini saçlarımda tutuyor, sonra diğerini yan tarafımda ve karnımın üzerinde gezdiriyor, yine de çok sert bastırmamaya ve beni rahatsız etmemeye dikkat ediyor. Hararetli anlarımızda bile gösterdiği düşünceli tavır, kıyafetlerini yırtıp atmak istememe neden oluyor. Bu görüntü her geçen gün daha fazla aklımdan geçiyor.

Tırnaklarım pazılarına battığında, ağzıma doğru inliyor ve sikini bana doğru bastırıyor, elini kalçama götürüyor, böylece bacağıma kalçasına doğru çekebiliyor. Yeni aç, seksimi tam onun uzunluğunun üzerine getiriyor ve kotumun dikişini klitorisime bastırıyor. Ağzının içine bir çığlık attım, sesini kestiği için minnettarım.

Tam boynunun dibindeki kumral saçlarının nemli tellerini çekiştirirken, bir boğaz sesi duyuldu.

Şaşırmış gibi bir ses çıkardım ve geri çekildim. Kade onun yerinde olsaydım benim yapacağım gibi hemen atlamıyor. Bunun yerine bacağıma bırakıyor ve kardeşine şapka çıkarmak için dönmeden önce beni burnumdan öpüyor.

"Gavin."

Sanırım bir itfaiye aracının rengine döndüm. Birinin bizi görmesinin mümkün olduğunu biliyordum ama gören biri olursa bunun Art ya da diğer ellerden biri olacağını düşünüyordum. Gavin genellikle Blake'le birlikte ofis işlerini yapıyor ya da yeni inşaatları ve onarımları izliyor.

Onu, teknik olarak patronum olan adamı, kardeşiyle öpüştükten sonra görmek garip. Bu aynı zamanda, Gavin daha önce Kade ve benim sadece bir söylenti olduğumuzu düşündüyse, artık öyle olmadığımız anlamına geliyor. Şimdi bizi birlikte gördü ve bunun gerçek olduğunu biliyor. Biz gerçeğiz.

Gavin kaşlarını çatmış ve dudaklarını birbirine bastırmış bir halde Kade'e bakıyor. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Kade?" diye sorar.

Kade omuzlarını geriye atıyor, benimleyken sahip olduğu rahatlık ve şakacılık artık yok.

Kade, "Presley ve benim gitmemiz gereken bir yer var," diyor.

Gavin kardeşinin sert bakışlarından uzaklaşıp bana döndü. "Öğleden sonra izin alabilirsin Presley."

Duvarda donup kaldığım yerden ileri doğru bir adım atıyorum. Zihnim hâlâ Kade ve benim gerçek olduğumuzun farkına varmakla meşgul. Sanırım bunu daha önce de biliyordum ama bu benim için daha da sağlamlaştırdı. İlişkimiz artık sadece Jake'in bildiği bir şey değil, etrafta dolaşan bir söylenti değil. Birlikte olmak ya da her ne isek, geleceğimiz de dahil olmak üzere her şeyi karmaşıklştırırsa da, bu garip durumda bile heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum.

Gavin'le göz göze geliyorum, ağzım kalıp yardım edebileceğimi söylemek için açılıyor ama yüzündeki sert ifade bir kez daha düşünmeme neden oluyor.

Odağımı Kade'e çeviriyorum ve o da bana başını sallıyor. "Kalabilirsin," diyor.

"Buna gerek yok," diye karşılık veriyor

Gavin. "Presley bugün bana yardım ediyor."

"Bence yeterince yardım etti." Kelimeler Gavin'in ağzından çıkar çıkmaz kendimi aşağılanmış ve utanmış hissediyorum. Kabinden kaçıp bir daha geri dönmeme dürtüsü beni ele geçiriyor ama yapmıyorum. Night Hawk'taki ilk vardiyasından Presley olsa kaçardı ama olanlardan sonra Kade'i yalnız bırakmak istemiyorum.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Kade benden önce davranıyor. "Siktir git, Gavin."

Sözlerinin şiddeti karşısında Gavin de ben de kaskatı kesiliyoruz, ama bu sözler Gavin'i bunu söyleten her neyse ondan uzaklaştırıyor gibi görünüyor. Kovboyun yüzü gevşedi,

ve gözleri yumuşar. "Özür dilerim Presley. Bu son derece kaba ve yersizdi. Lütfen, kardeşimle özel olarak konuşmak istiyorum."

Yerimden kıpırdamıyorum, onun yerine ne yapmamı istediğini görmek için Kade'e bakıyorum. Bana zayıf bir gülümseme vermeye çalışıyor ama onunla tanıştığımndan beri gözlerinde azaldığını gördüğüm o acı geri gelmeye başlıyor, sanki kardeşiyle konuşmak tüm kişiliğini değiştirmiş gibi. Bu benim için kararımı veriyor. Belki Gavin beni kovacak ama ben ayrılmak istemiyorum. Şu anda olmaz, Kade bu kadar iyiyken olmaz.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve Gavin'le göz teması kurduğumdan emin oluyorum. "Sanırım kalacağım."

Gavin'in burun delikleri şaşkınlıkla açıldı. Ona kendimi savunacakmışım gibi bir izlenim vermediğimi biliyorum ve Derek'i yumrukladığımı duymuş olsa bile beni gerçekten tanımıyor. Ve kardeşiyle olan ilişkim hakkında gerçek bir şey bilmiyor.

Parçaları zihnimde bir araya getirdiğimde, Gavin'in benim Kade'in fetihlerinden biri olduğumu ve bundan daha fazlası olmadığını varsaymasının muhtemelen kolay olduğunu düşünüyorum. Kardeşi tarafından ne kadar yanlış anlaşıldığını görmek Kade için kalbimin biraz daha acımasına neden oluyor.

"Presley-"

"Ne söyleyeceksen Gav, onun önünde söyleyebilirsin." Elimi kendine doğru çekti ve ben de ona biraz güç vermek için elimi sıktım.

Gavin'in Adem elması yutkunurken boğazında sıkıca hareket ediyor. Gözleri ellerimize kayıyor ve yüz ifadesine daha fazla şaşkınlık yayılıyor. Bu da az önce hakkımızdaki düşüncelerini doğruluyor. "Bu aile meselesi, Kade. Sadece bir dakika sürecek."

"O kalıyor," diyor daha kararlı bir şekilde.

Sanki yıldırım çarpmış gibi vücudum şokla sarsılıyor ve Kade'in bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdiğimde kalbim göğsümde daha hızlı atıyor.

Gözleri sert olsa da bana usulca gülümsüyor. "Kalıyorsun," diye tekrarlıyor.

Elimi sıkarken boğazımdaki duyguyu yutmaya çalışıyorum. Sözlerindeki ima iliklerime kadar işliyor, o kadar ağır bir anlam taşıyor ki ağlamak istiyorum. Kade beni aileden biri olarak mı görüyor? Sadece bu düşünce bile burnumun direğinin sızlamasına ve avuçlarımla terlemesine neden oluyor. Kendimi hiçbir zaman ait hissetmediğimi biliyor. Hiçbir zaman bir ailem varmış gibi hissetmediğimi.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Gavin aramıza bakarken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Kendini toplamak için bir an durdu ve sonra sırtını ovuşturdu.

Boyun. "Pekâlâ." Nefes verir. "Kade, bu akşam yemek için eve gelmeni istiyorum. Arazimizi kiraya vermenin başka yollarını tartışmamız gerekiyor. Bunun bir parçası olmak ve fikir vermek isteyeceğini düşündüm, özellikle de bu senin fikrin olduğu için."

O anki gergin duygulara rağmen omuzlarım gevşiyor ve rahatladığımı hissediyorum. Gavin'in Kade'e beni herkesin içinde öptüğü için bağırmasını ya da genel olarak birlikte olmamız hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordum.

Hâlâ elimi tutan Kade'e dönüp bakıyorum. Çenesi sıkılmıştı ve aynı şeyi düşündüğü için kendisiyle savaştığını söyleyebilirim. Gavin'in benim hakkımda ima ettiği şey kabaydı ama hayal kırıklığı içinde söylendiğini anlayabiliyorum. Bu kardeşler iletişim kurmakta pek iyi değiller; bu çok açık. Ama bu Kade'in beklediği an olabilir: kardeşinin tekrar elini uzatması. Bu şekilde başlamasından nefret ediyorum.

Kade, "Bu gece çalışıyorum" demeden önce bir an sessizlik oldu. Ama en önemlisi, Presley grupla birlikte kemanını çalacak. Bunu kaçırmayacağım."

Gavin onun sözleri karşısında sessizleşiyor, kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor. Kalbim Kade için daha çok acıyor. Kardeşinin, Kade'in beni desteklemek istediği için hayır diyeceğine inanmakta bu kadar zorlandığına neredeyse inanamıyorum.

Ama sonra ağzım açık kalıyor. Kade'e bakıyorum, elini o kadar sıkı tutuyor ki muhtemelen kan dolaşımını kesiyor, o zaman bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlıyorum: Benim için ailesiyle akşam yemeğini kaçırmaya razı. Gavin az önce ona istediği şeyi gümüş tepside sundu - çiftliğe dahil olmayı, aktif olarak katılmayı ve sesini duyurmayı. Yine de benim için, kemanımı çaldığımı görmek için bundan vazgeçmeye hazır. Bunu yapmasının bana hissettirdiklerini kelimelere dökemiyorum bile.

"Kade," diyorum usulca, ağlamamaya çalışarak. "Sorun yok. Daha fazlası olacak."

Başını sertçe sallar. "Hayır, sana orada olacağımı söyledim. Orada olmak istiyorum Presley."

Gavin boğazını temizler. "Gösteri için Night Hawk'a gitmek için hâlâ vaktiniz var."

"Sorun değil Kade," diyorum ve bu fırsatı değerlendirmesini, ailesinin, özellikle de Gavin'in onu dinlemesini istiyorum. Umarım bu kez onu dinlerler. "İkisini de yapabilirsin."

Kade ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi beni inceliyor. Tekrar başımı sallıyorum ve sonunda Gavin'e dönüyor. "Tamam."

Kardeşlerin gözleri kilitlenir ve aralarında sessiz bir konuşma geçer. Sonunda Gavin, "Akşam yemeği saat beşte," dedi. Kade, "Orada olacağım," diye cevap verir.

Gavin başıyla onaylayıp yarım bir gülümsemeyle uzaklaşıyor ve Kade ile beni bir kez daha kabinde yalnız bırakıyor. Orada birkaç saniye öylece duruyoruz, ellerimiz hala birleşik ve Kade kımıldamıyor.

"İyi misin?" Sessizlik çok fazla olduğunda soruyorum.

Kade dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz, sonra başka bir şey söylemeden beni öpüyor. Beni duvara yaslarken ağzı benimkine karşı neredeyse acımasız. Ellerim boynuna doğru uçuyor, o ağzıma dalarken dengemi sağlamak için tutunuyorum, avuç içleri kıcımlı kavlıyor. Bunu bir süre yapıyor, sanki beni içine çekiyor, dudaklarımı ve tadımı ezberliyor. Benimle işi bittiğinde zorlukla nefes alabiliyordum.

Alnını benimkine yasladı. Şapkası öpüşmemiz sırasında bir ara kabinin zeminine düşmüş olmalı.

"Kade." Nefes veriyorum, göğsüm kabarıyor.

Birbirimizin gözlerine bakabilmemiz için yanağımı avuçlamadan önce dudaklarımı tekrar usulca öpüyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Hala nefes nefese soruyorum.

"Kaldığın için. Kardeşime karşı durduğun için."

Elimi yanağımdaki elinin üzerine koyuyorum. "Bana ihtiyacın vardı."

Gergin bir nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor, alnı hâlâ benimkine yaslanmış durumda. "Sonra," diyor bir süre sonra, "gösteriden önce. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermeme izin ver."

Kade yanağımı okşuyor, hafifçe geri çekiliyor ve ela gözlerini açıp bakışlarını benimkilere diyor. Bakışlarındaki vaat, benden tam olarak ne istediğini söylemesi tüm bedenimi karıncalandırıyor. Birbirimizi keşfetmek için sadece ellerimizi ve ağızlarımızı kullanmaktan daha fazlasını yapma vaadini görmezden gelmek imkansız.

"Zamanımız olacak mı?"

Bu onu kıkırdatıyor. "Romantik olmaya çalışıyorum ve senin sorunun bu mu?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve o biraz geri çekilmeden önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Eğilip kasketini alıyorum, talaşların tozunu aldıktan sonra başıma geçiriyorum.

Dudaklarım gülümseyerek yukarı kalkarken soru sorarcasına bana bakıyor. "Ne diyor bu?" Çeneme alaycı bir şekilde vuruyorum. "Şapkayı giy, kovboyu sür?"

Sözlerim üzerine Kade'in gözleri büyüyor ve bedenini tekrar benimkine bastırıyor. "Dikkatli ol, şehir kızı."

"Yoksa ne olur?" Dudakları dudaklarıma yaklaşırken soruyorum. "Yoksa seni bir kovboy kızına dönüştürürüm."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarını kısa bir gagayla öpüyorum. "Bu bir söz mü?"

"Bu bir gerçek." Bunu söylerken T harfini noktılıyor, sonra başımdaki şapkasını düzeltiyor ve atkuyruğumu arkadaki delikten geçiriyor. "Şimdi işe koyulalım. Önümüzde kement atma ve binicilikle dolu yoğun bir gece var."

İp mi?

Ne demek istediğini sormak istiyorum ama çoktan uzaklaştı. Ancak, sanırım biliyorum. Tüm tehditleri ve "ipinden" bahsetmesi aklıma geliyor.

Beklenti içimi doldururken bedenim uğulduyor. Bu gece güzel bir gece olacak.

Kade

Hiçbir şey hissetmezken bir anda her şeyi hissetmeye başlamak MÜMKÜN MÜ? Sonunda nefes alabiliyormuş gibi, renksiz olan her şey artık teknik renkliymiş gibi ve tatsız olan her şey artık yediğiniz en lezzetli şeymiş gibi hissetmek? Çünkü bu bana oldu. Ve hepsi banyoda önümde duran kadın yüzünden oldu.

Presley'nin cildi uzun bir iş gününün ardından aldığı sıcak duştan dolayı nemli. Kapı aralığında sessizce durup bir süre onu izlerken beni fark etmiyor. Islak saçlarını krem şantiye benzeyen bir köpükle karıştırıyor. Bir yanım onu durdurup Night Hawk'a gitmeden önce tekrar duş alması gerektiğini söylemek istiyor ama bunun neresi eğlenceli?

Dahası, benim için hazırlanmaya zaman ayırması hoşuma gitti. Kamyonda bacaklarındaki kirli sakalları hissettiğimde verdiği tepki ve genel utangaçlığı göz önüne alındığında daha azını beklemiyordum. Bu yüzden bizim için hayal ettiğim şey hakkında onu biraz uyarmak istedim. Bu gece ilk kez seks yapmayı planlamamıştım ama daha önce ahırda Gavin'le olanlardan sonra ve bu gece oynamakla ilgili endişesinin hala tavan yaptığını söyleyebilirim, bu uygun görünüyordu. Ve sanırım onu ipimle tanıştırmak onu topraklamaya yardımcı olacak.

Keşke bütün gece olsaydı, ama önümüzdeki bir saat kadar idare etmek zorundayız.

Presley sonunda kapıda durduğumu fark ettiğinde, nemli banyodan zaten kızarmış olan teni yoğun bakışlarım altında daha da pembeleşiyor.

"Hey, Lemon." Bana doğru döndüğünde ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. Siyah bir tayt ve üzerinde tanımadığım bir grafik olan büyük boy bir tişört giyiyor. Makyajsız ama dudaklarına biraz nemlendirici sürmüş gibi görünüyor çünkü dudakları parlıyor.

"Hey," diyor, sesi utangaç.

Bu utangaçlık işe yaramayacak. Onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum, vücutlarımız çarpışıyor. Sikim kotumun altında yarıya inmiş durumda ve onu hissettiğinde nefesi kesiliyor, elleri pazılarımı kavramak için havaya kalkıyor.

"Birileri heyecanlanmış." Ellerinden birini nemli saçlarımda gezdiriyor. Onunla kirlenme planlarıma rağmen, vücuduna taparken inek gibi kokmak istemedim, bu yüzden ben de duş aldım.

"Sen değil misin?" Öyle olduğunu bildiğim halde soruyorum. Yumuşak bedeninin benimkine karşı titreştiğini hissedebiliyorum, gerçi bunun bir kısmının ilk seferimize giden sinirlerden kaynaklandığına eminim.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, gözleri yere kayıyor. Hemen parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Bunların hiçbirisi değil, sevgilim. Bu gece bana bakacaksın. Sana yaptığım her şeyi izlemeni istiyorum."

Ağzını ayırırken gözlerinin arkasında bir ateş kıvılcımı yanıyor. Birlikte geçirdiğimiz değerli zamanın bir saniyesini daha boşa harcamak istemediğim için dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum. Ondan küçük bir inilti kaçıyor ve ben onu içime çekiyorum, dillerimiz artık tanıdık bir dansa karışırken öpücüğün içinde inliyorum.

İlk öpüştüğümüzde Presley pratik yapmadığını söylemişti ama bu hiç doğru çıkmadı. Harika öpüşüyor ve benimle bir keman gibi oynuyor, tam olarak ne kadar baskı yapacağımı ve ne zaman daha fazlasına ihtiyacım olduğunu veya kontrolü ele almak istediğimi biliyor. Bana kalırsa o bir usta ve ben ona doyamıyorum.

Son zamanlarda daha fazla zamanımız olsaydı, azgın bir genç gibi onu öpmek, kucaklamak ve sürtünmekten daha fazlasını yapardım. Ama Lemon'la sabırlı olabildim çünkü onun beklemeye değer olduğunu biliyorum. Bana alışmak için zamana ihtiyacı vardı, bize de ama artık hazır. İkimiz de hazırız.

Kendimi geri çekilmeye zorluyorum, dudaklarımız şişmiş ve nefes almakta zorlanıyoruz, sonra elini tutup onu kaldığım odaya doğru çekiyorum - ya da bir bakıma kaldığım odaya, çünkü çoğu gece Lemon ve ben onun yatağında ya da kanepede birbirimize sarılmış halde uyuyakalıyoruz.

Elini benimkine koymuş, kapıya kadar olan kısa mesafeyi geçiyoruz ve önce onun girmesine izin vermek için geri çekiliyorum. Ne göreceğini biliyorum ama

bu gece gözlerini bağlamak istemiyorum. Tüm duyularını kullanabilmeli.

O içeri girince kapıyı kapatıp arkamıdan kilitledim. Ahırda yaşananların tekrarlanmasını istemediğim için ön kapıyı da kilitledim. Gavin beni burada aramaya gelmeyecekti - bugüne kadar beni neredeyse yalnız bırakmış, benimle işinin bittiğine dair verdiği sözü yerine getirmişti. Bunu yapacağını gerçekten düşünmemiştim, bu yüzden bugünkü akşam yemeği daveti şaşırtıcıydı. Son zamanlarda birbirimizle sadece ihtiyaç duyduğumuzda, çoğunlukla da ev işleri hakkında konuştuk.

Bu küçük gerçek, aklımın bir köşesinde beni rahatsız eden bir ses bıraktı ve bu gecenin beni çiftliğe daha fazla dahil etmek ve sonunda evde bulduğum kağıtları ele almakla mı ilgili olduğunu yoksa davetin tamamen başka bir şey için mi olduğunu merak etmeme neden oldu. Büyükanнем ya da annem de aramız bozulduktan sonra beni arayıp sormadılar, gerçi bu muhtemelen Gavin'in talimatıyla oldu. Ama bu beni bu gece için daha da şüpheli yapıyor.

"Kade." Presley elimi tutuyor ve ben de tüm dikkatimi ona verip elimi orada bırakıyorum. Süregelen sorunlarımın bu geceye gölge düşürmesini istemiyorum. Tüm benliğimle burada olmayı hak ediyor.

"Evet, sevgilim?"

"Çok fazla ip var."

Bakışlarını, birlikte taşıdığım, ip bobinlerinin ve diğer malzemelerin lacivert yorganların üzerinde durduğu iki ikiz yatağa doğru takip ediyorum. Yüzüme bir sırtıma yerleştiriyorum ve onun önüne geçiyorum. "Sadece ellerini bağlayacağımı mı sandın?"

Başını eğiyor, gözleri kocaman. "Sen değil misin?"

Başımı sallıyorum, tepkisini ölçmek için onu dikkatle izliyorum. Haber onu şaşırtıyor ama boynundaki kırmızı lekenin yanaklarına doğru yükselmesi, düşündüğü şeyin onu heyecanlandırıldığını söylüyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Seni soyacağım. Sonra göğüs ve bel kemeri takacağım."

Vücudu geriliyor ve gözlerinde hafif bir endişe parıltısı görüyorum. Çatı katındaki o geceden beri yavaş yavaş onun daha rahat olmasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Sadece rahat ettiği yerlere dokunarak değil, Big John'da binicilik dersleri ve arabasının patlak lastiklerini nasıl değiştireceğini öğretmek gibi kendine güvenini artırmaya yardımcı olacak şeylerle.

Ama eski pislik sevgilisiyle olan geçmiş ve hayatındaki insanların ona nasıl davrandığı göz önüne alındığında, benim önümde tamamen çıplak olmanın zor olabileceğinin tamamen farkındayım, bu yüzden bu planı oluşturdum.

"Çıplak mı?"

Nemli saçlarının bir kısmını kulağının arkasına tarıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Presley'nin kocaman gözleri sözlerim karşısında yumuşuyor ve yanağını elime yaslıyor. "İstediyimi biliyorsun."

"Çok güzelsin Presley. Buna inanmanı istiyorum." Gözleri cam gibi oluyor ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ama bu çok fazlaysa, bunu yapmak zorunda değiliz. Yapabiliriz."

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben istiyorum."

Onun onayı yeniden nefes almamı sağlıyor ve uzaklaşmadan önce onu bir kez daha öpüyorum. Panjurlar ve perdeler çekili ama küçük odanın ışıklarını açık tuttum. Presley'nin kaldığı odaya benziyor ama duvarları gök mavisi.

Daha fazla zamanım olsaydı mum bulurdum ve ışıkları kısırdım ama karanlık olmaması hoşuma gidiyor. Onu gördüğümü ve her parçasını beğendiğimi bilmesini istiyorum. Beğenmekten de öte.

"Şimdi seni soyacağım. Sorun olur mu?"

Alt dudağını çiğniyor ve başını sallıyor. Cık cık. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Kelimelerini kullan, sevgilim. O güzel sesini duymak istiyorum."

"Evet, lütfen beni soyun."

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Aferin kızıma." Ellerimi kollarında gezdirirken onunla göz temasını sürdürüyorum, yumuşak saçlarının avuçlarımı gıdıklamasının tadını çıkarıyorum. Elleri ulaştığımda, tişörtünün eteğini tutmadan önce onları nazıkçe sıkıyorum. "Unutma, herhangi bir şey çok fazla gelirse dur diyeceksin. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes veriyor, sesi baş döndürücü. "Kollarını benim için kaldır."

İsteğimi yerine getirerek başını sallıyor. Görevime odaklanırken kalbim kulaklarımda daha yüksek sesle atıyor. Pamuğu yukarı çekiyorum, onun görüntüsüyle büyülenirken dudaklarım aralanıyor. Yuvarlak göbeği ve kabarık göğsü santim santim önüme seriliyor, sanki bir sahnede perde yükseliyor ve Presley benim yıldızım oluyor.

Uyuyamadığım gecelerde ve sabahları duşta bu anı hayal ettim, giydiği bol kıyafetlerin veya Gece Şahini üniformasının altında nasıl görüneceğini merak ettim. Ama hiçbir şey beni gerçeğine hazırlayamazdı.

Gömleği bir kenara atıp, sade siyah sütyeni ve taytıyla karşımda durmasına izin verdim ve alışması için ona zaman tanıdım. Tam da düşündüğüm gibi

Bakışlarımın altında kendini örtmek için hamle yapıyor ama ben nazikçe bileklerini tutuyorum. "Benim olanı örtme," diye homurdanıyorum. "Sen mükemmelsin." İşte

Sesimde öfke yok, sadece sıcaklık var. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyorum. Onu ne kadar arzuladığımı. "Sadece nefes al, tamam mı?"

Tutuşumda rahatlıyor ve kendini tekrar örtmeye çalışmayacağından emin olduğumda kollarını serbest bırakıyorum.

"Devam edebilir miyim?" "Evet, Kade."

Sikim pantolonumun içinde zıplıyor. Tanrım, o mükemmel, cennetten gönderilmiş bir melek gibi, sadece benim bozmam, değer vermem için.

Gözlerim hâlâ onunkilerdeyken sırtına uzanıp sütyeninin kopçasını buluyorum. Kolaylıkla çözüyorum, askıları yuvarlak omuzlarından aşağı çekerek diri göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Alaca meme uçları sıkı tomurcuklar halinde, ısırıp emmem için hazır, ama bekliyorum. İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir.

Sütyeni atılmış gömleğinin üstüne atarken kendi kendime gülümsüyorum, sonra işaret parmağımla boynundan göbeğine doğru bir çizgi çiziyorum. Tüy kadar hafif bir dokunuşla ürperiyor ve ona tekrar nefes almasını hatırlatıyorum. Nefes aldığı anda, parmağımı karnının üzerinde küçük dairesel hareketlerle gezdirmeye devam ediyor, rahatlamasını ve bu hissin tadını çıkarmasını bekliyorum.

Devil's Rock'tan beri Presley göbeğine dokunuşlarımı başlattı ve ellerimin giderek daha fazla dolaşmasına izin veriyor, okşamalarımı daha güçlü vuruşlara teşvik ediyordu. Ama şimdi, bunu yavaşça yapmak, onu hislere alıştırmak istiyorum. Bu şekilde, ip etrafına dolandığında buna hazır olacak.

Daha fazla daire çiziyorum, baskıyı artırıyorum, sonra taytının bandına ve göbeğinin etrafına inmeden önce daha yukarı çıkıyorum. Nefes alış verişi düzleştğinde gözlerinin karardığını görüyorum, bu da bana dokunuşumdan zevk aldığını gösteriyor. Tekrar yukarı doğru çıkıyorum, tomurcuklanmış meme uçlarının etrafında daireler çiziyorum ve sonra her birinin uçlarını fırçalıyorum. Gözleri kapanmaya başladığında dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor ve devam etme zamanının geldiğinin sinyalini veriyor.

Göğüslerinden uzaklaşıyorum ve pantolonunun lastiğini parmaklarken kapüşonlu gözlerle beni izliyor. "Sana söylediklerimi unutma Presley." Önünde diz çöküyorum, küçük bir risk alıyorum -kalbim bana onun buna hazır olduğunu söylese de.

Parmaklarımı bel kemerine sokup kumaşı aşağı çekerken dudakları aralanıyor ve ben de karnının derisine çeşitli türlerde yumuşak ve ağzı açık öpücükler kondurmaya başlıyorum.

Nefes nefese. "Kade!" Elleri saçlarıma doğru uçuyor, parmakları tozlu sarı tellerin etrafında kıvrılıyor. Bir an için bana durmamı söyleyeceğini sanıyorum ama o sadece başıma baskı uygulayarak beni devam etmeye teşvik ediyor. Aldığım riskin karşılığını almanın rahatlığıyla, taytını vücudundan aşağı doğru iterken hafif çatlaklarla kaplı kıvrımlarını nazikçe öpmeye devam ediyorum.

İç çamaşırı yerine amcığıyla karşılaştığımda inliyorum. Seksini örten saç tutamı yeni kesilmişti ve benim için çoktan ıslanmış ve parlıyordu. Hissettiği her şeyden mi yoksa az önce yaptığım şeyden mi bilmiyorum, ama her iki durumda da, bundan zevk aldığı gerçeği beni ölçülemeyecek kadar mutlu ediyor.

"Beni her zaman şaşırtıyor," diye mırıldanıyorum, huşu dolu cam gibi bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Tam burada ve şimdi onun bana her zaman böyle baktığını görmek istediğime karar veriyorum. Kendisini her zaman değerli ve özel hissetmesini, olduğu gibi muhteşem bir kadın gibi davranılmayı hak ettiğini bilmesini istiyorum.

Bu düşünce içimi ısıtırken, taytını çıkarmasına yardım ediyorum. Parmaklarımın ucuyla baldırlarını ve kalın kalçalarını yokluyorum, bunu yaparken tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum. Dayanamayıp, ayağa kalkmadan önce güzel merkezinin üstündeki yuvarlak eti öpüyorum.

Parmağımı çenesinin altından geçirip bakışlarını yakalayarak onu kontrol ediyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"İfşa edildim."

Başımı sallıyorum ve kızgın yanağını okşuyorum. "Bu iyi mi?"

"Evet," diyor. Sesi beklediğimden daha düzgün çıkıyor ve göğsüm gururla doluyor. Benimle bu şekilde hissedebildiği ve iyi olduğu için mutluyum.

"Devam edebilir

miyim?" "Evet,

Kade."

Onaylarcasına mırıldanıyorum, sözleri zaten sertleşmiş olan sikime doğru gidiyor ve düz beyaz tişörtümü yukarı çekip başımın üzerinden geçirerek onun kıyafetlerinin yanına fırlatıyorum. Gözleri beni çölün ortasındaki bir su gibi içine çekiyor ve onun da beni ilk kez çıplak gördüğünü fark ediyorum. Yutkunuyor, doyduğunda ateşli bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi,

Lemon?" "Hem de çok."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Night Hawk'ın arkasında tanıştığım kadın bu bilgiyi vermezdi, ama her şey yazılı

Şu anda yüzünün üzerinde, her neyse.

"Güzel." Parmak eklemlerimi boynunda ve göğsünde gezdiriyorum. "Çünkü ben de gördüklerimden çok hoşlanıyorum."

Presley'nin gözleri iltifatım karşısında parlıyor ve küçük gülümsememe karşılık veriyor. Meme uçlarını okşamak için uzanıyorum ve nefesi kesildiğinde, tepkisini dudaklarımla kısa bir öpücükle yakalıyorum.

Onu öpmeye devam edersem, planladığım şeye asla ulaşamayacağımızı bildiğimden, geri çekilip yataklara doğru yürüyorum. Gıda sınıfı mineral yağla şartlandırıdığım iki uzun taba rengi ve kırmızı iki katlı jüt ipi alırken Presley'nin gözleri bana odaklanmış durumda.

Sert dokulu ipleri ellerimle kavradığımda tüm vücudumun gevşemesi çok tuhaf. Neredeyse eve dönmek ya da eski bir dostu görmek gibi hissettiriyor ve içimdeki derin kontrol ihtiyacını - sevdiğim şeyleri yönetme, idare etme ve onlara iyi bakma ihtiyacını - yatıştırıyor.

Birini bağladığımda, bu sadece zihnimin partnerime odaklanmasını gerektiren zorlayıcı bir şey değil, aynı zamanda eğlenceli ve samimi de oluyor. Tıpkı şaplak ve diğer kink biçimlerinde olduğu gibi, ip de biriyle daha derin bir düzeyde bağlantı kurmanın, savunmasız ve açık olarak güveni öğrenmenin bir yoludur. Bu gece bizim için bunu seçmemin gerçek nedeni bu, Presley'i sadece iplerimde görme arzumun ötesine geçiyor.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum ve en iyi fantezilerimden bile daha güzel görünen istekli bedeninin önünde durmak için hareket ediyorum. "Şimdi seni bağlamaya başlayacağım," diyorum ipi tutarak.

Presley onlara bakıyor ve dudaklarını yalıyor, bakışlarında merak parlıyor.

"Buna dört örgülü kayış deniyor ve biraz rahatsız edici olması, sizi vücudunuza sokması ve şaplaklar gibi sizi biraz zorlaması amaçlanıyor."

Presley alt dudağını ısıyor ve çatı katındaki o geceyi düşündüğünü biliyorum.

Parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Bence bundan zevk alacaksın. Hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

Bizi birleştirecek bir öpücük için dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, nane diş macunu ve tamamen kendine ait bir tadı olan ağzını keşfediyorum. Geri çektiğimde bana hayranlıkla, güvenle ve gözlerime de yansıdığını bildiğim bir rahatlıkla bakıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyordum. "Şimdi dik dur ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Presley

KADE, ipinin uzun kırmızı-tan rengi kangallarını tutuyor, başımın arkasına dolamak için öne çıkarken işçi elleri onları nazikçe kavıyor. Kaba dokulu malzeme ensemden çıplak göğsüme uzandığı anda tepeden tırnağa tüylerim diken diken oluyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum - bir zamanlar benim için çok ateşli ve genç olduğunu düşündüğüm bir adam beni iple bağlarken, ışıklar açık, tamamen çıplak bir odada duruyorum.

Halat.

Beni iple bağlıyorlar.

"Nefes almaya devam et Presley. Çok iyi gidiyorsun." Kade'in bariton sesi, elleri metodik bir şekilde çalışırken, parmakları pratik bir kolaylıkla hareket ederken damarları ve tendonları şişerken yatıştırıyor.

Uzun bir nefes alıyorum, sonra nefes veriyorum, boynumun dibindeki dört ip parçasını örmesini ve sonra göğüslerimin üzerinde durmasını izliyorum. Memnun kaldığında kollarımı yukarı kaldırmamı istiyor, böylece arkamdan yürüyüp ipi sırtımın etrafına dolayabiliyor. Malzemenin sert dokunuşunu tenimde hissediyorum ve sonra tekrar görüş alanıma giriyor, ipi göğüslerimin üzerinde örüyor.

O çalışırken, parmak eklemleri meme uçlarımın sertleşmiş derisine sürtünüyor ve dudaklarımdan çıkan nefesi durduramıyorum, bu da Kade'in sinsice gülümsemesine neden oluyor. Beni soyduğu için zaten ıslağım, ama bacaklarımdan arasından daha fazla uyarılma akıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, yaptığı işe hayranlıkla bakarak.

Resmin tamamını göremiyorum ama gördüğüm kadarıyla güzel göründüğünü itiraf etmeliyim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, deri üzerine örülmüş ip. Ama kırmızı ve taba renklerinin solgun boynumun ve göğsümün üzerinden bir dekorasyon gibi geçmesi hoşuma gidiyor.

Kade, "İpi sereceğim ve şimdi göğüslerinin altından çekeceğim," diyor. Eylemi gerçekleştirirken gözleri güven verici bir sıcaklıkla parlıyor, nasırlı parmakları hassas derinin üzerinde gezinirken bir kez daha arkamda yürüyor, böylece ipi arkadan geçirebiliyor. Bağları gerdiğinde, kaburgalarımın ve göğsümün üst kısmına batıyor ve beni göğüslerimi dışarı itmeye zorluyor.

Tekrar aşağı baktığımda, ipin bikini üstü gibi davrandığını, küçük göğüslerimi çerçevelediğini ve daha büyük görünmelerini sağladığını görüyorum. Kade aç gözlerle tekrar karşıma çıkmadan önce kaburgalarımı ve kollarımı okşadığında ağzım kuruyor. "Böyle mükemmel görünüyorsun Presley. Vücudun benim iplerim için yaratılmış."

Titriyorum ve ayak parmaklarım onun övgüsünden dolayı yumuşak krem rengi halıya sürtünüyor. Bunlardan herhangi birini birkaç hafta önce söyleseydi, inanmazdım. Ama Kade yalancı değil, bunu biliyorum. Ve kot pantolonunun yırtmacının arkasından görünen sikinin dış hatları beni ne kadar arzuladığını, gördüklerinden ne kadar zevk aldığını daha da kanıtlıyor. Bunu bilmek için onun sözlerine bile ihtiyacım yok.

Alt dudağımı ısıriyorum, içimde nasıl hissedeceğini hayal ederken içim kıpır kıpır oluyor.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" Kade işveli gözlerle gülümsüyor ve başparmağıyla dudağımı dişlerimden çekiştiriyor.

Başımı sallamaya başlıyorum ama sonra sözlerimi hatırlıyorum, düşüncelerimi ve duygularımı dile getirmemden ne kadar hoşlandığını ve duymak istediğini biliyorum. "Evet, hoşuma gitti."

Avucunu yan tarafımda gezdiriyor ve bu sefer irkilmiyorum. Amcığma yaklaşırken karnıma yakın ya da karnımın üzerinde herhangi bir yere dokunması umurumda bile değil. Tam seksimin dikişine inmek üzereyken, bir parmağını alaycı bir tavırla monsumun tepesinde gezdiriyor.

"Kade," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Alçak sesle kıkırdıyor. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmemi ister misin, sevgilim?"

"Evet, *lütfe*."

Dudaklarını kulağıma dayıyor, iki parmağını sıırsıklam kıvrımlarımda gezdirirken bana istediğimi -ikimizin de istediğini- veriyor. Daha fazlasını isteyerek bu hissin içine eğiliyorum ve klitorisimin üzerinden geçerken yumuşak bir çığlık atıyorum.

"Siktir, Lemon. Böyle çok seksisin."

"Devam et," diye yalvardım.

Dişleriyle kulak mememi çekiştiriyor. "Sabırlı ol. Seninle işim henüz bitmedi." Sonra geri çekiliyor, ipleri örmeye devam ederken eli seksimden ayrılıyor.

Dokunuşunu en çok istediğim yerde kaybedince muhtaç bir iniltiyi durdurmak için dudağımı tekrar ısııyorum. Kirpiklerinin arasından masumca bakıyor ama gözlerindeki ukala parıltıyı görebiliyorum. Benimle alay etmekten hoşlanıyor. Aldırdığımı söyleyemem.

Ona nazık bir gülümseme veriyorum ve vücudumdaki ipleri çözerken ikimiz de dikkatimizi tekrar ellerine veriyoruz. Birini karnımın üzerinde dolamaya başladığı anda hareketlerini yavaşlatıyor ve iyi olup olmadığını sorar gibi tekrar gözlerimin içine bakıyor. Olumsuz düşünceleri bir kenara itip sessizce başımı sallıyorum.

Kırmızı iplerden birini yuvarlak göbeğimin üzerinden geçiriyor ve yavaşça tekrar arkamdan yürüyor. Bu hissin içine gömülüyorum, bana karşı hissiyle nefes alıyorum. Sonra ipi sıkıyor, malzeme etli, çatlak derime batıyor ve ben karnımı içeri çekerek geriliyorum.

Aşağı baktığımda ne göreceğimi düşündüğümde göğsümde anlık bir panik ateşi parlıyor: O çektikçe tenim eziliyor ve ip tarafından çerçeveleniyor. Göğüslerim bir yana, karnım başka bir yana. Derek ve onun yorumları, annemin bana iri yarı demesi, grup arkadaşlarımdan birinin kalçamdaki yağları çimdikleyip deneyebileceğim harika bir diyet bildiğini söylemesi gibi düşünceler zihnimi dolduruyor ve çenemi sıkıyorum.

"Presley, sevgilim." Nerede olduğumu hatırlayınca uzun bir nefes alıyorum. Kade yuvarlak omzumun üst kısmını öpüyor. "Sana daha önce söylediklerimi hatırla. Bırak zihnin o kötü düşüncelerden arınsın. Sen güzelsin. Vücudun güzel. Her parçan değerli ve seilmeyi hak ediyor. Sadece ipleri hisset. Ellerimin sana taptığını hisset. Bunu yapabilir misin?"

Ciğerlerimi daraltan nefesimi dışarı veriyorum ve boğazımı tıkayan yılların hüznü ve öfkesi arasından bir "evet" fısıldamayı başarıyorum.

"Cesur kız," diye mırıldanıyor, nazık yüz hatları görüş alanıma giriyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Kade'in sözleri kalbimi bir boa yılanı gibi sıkıyor. Bir insan doğru zamanda tam olarak ne duymam gerektiğini nasıl tekrar tekrar bilebilir bilmiyorum ama o her zaman biliyor.

Bana kısa bir öpücük veriyor ve bağlamaya geri dönmeden önce bir an daha benimle nefes alıyor.

O örmeye ve çekmeye devam ederken geniş göğsüne ve kollarına odaklanıyorum. Hâlâ ipin tenime battığını hissediyorum ama önceki düşüncelerimin bu ana sızmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, Kade'in halatla sanki onun bir parçasıymış gibi çalışmasını izliyorum.

Bunu yapmayı sevdiği açık ve bir an için nedenini merak ettim. Daha önce ipten bahsettiğinde, bunun sadece yatak odasında yapmak istediği bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama bu -şu ana kadar hissettiklerim ve beni bağlarken gösterdiği özen

-Cinselliğin ötesine geçiyor. Sanki ip, hissettiklerimi tutan ve bana rehberlik eden bir destek sistemi ve Kade de tanıdığım şefkatli, nazik ve duyarlı adam, dikkatli bir çoban.

Kade ipin bir parçasını daha bağlıyor ve bir dakika sonra iki uzun ucu yere bırakıp sırtıma doğru ilerliyor. Ne yaptığını sormak istiyorum, ama sonra bacaklarımın iç kısmına dokunuyor ve beklenmedik dokunuştan nefesim kesiliyor. Hareketini durdurmuyor, elini boşluktan uzatıp ipleri yakalıyor. Tam boyuna geldiğinde ipleri yukarı çekiyor ve uyluklarımın kıvrımlarına doğru kaydırıyor. Sertçe yukarı doğru çektiğinde dudaklarımdan bir küfür kaçıyor. Vücudum sanki yanıyormuş gibi hissediyorum ve bu sadece alevi körükledi.

"Tanrım, Presley," diye inliyor Kade, sesi arzuyla kalınlaşıyor. "Benim için her şeyi berbat ediyorsun." Bir parmağını kalçalarımın arasındaki yapışkan uyarılmada gezdiriyor, sonra kotunun sert kumaşını çıplak kığıma sürüyor. Sıcak uyarılmışlığının içime doğru bastırıldığını hissedebiliyorum ve onu daha fazla hissetmek isteyerek otomatik olarak geriye doğru eğiliyorum.

Kıkırıyor ve dilini dişlerinin arkasına vuruyor. "Kade-"

Eli kığıma iniyor ve ben haykırıyorum.

"Sen açgözlü bir kızsın," dedi. "Sabırlı ol. Neredeyse bitirdim."

Olduğumu iddia ettiği açgözlü kız gibi mızızlanamadan, tekrar çekiştirdiğini hissediyorum ve bir dakika içinde ipi omuzlarımdan bileklerime kadar doladı, böylece kollarım koza gibi yanlarımda düz bir şekilde hareketsiz kaldım. İpler herhangi bir hasara yol açacak ya da bu gece kemanımı çalmamı engelleyecek kadar sıkı değil.

Yürüyebilsem de kollarımı kullanmadan kaçmak zor olurdu. Bu tür bir durum bazılarını korkutabilir ve bence herhangi biri olsaydı

ama Kade, ben de korkardım, ama hiçbir çıkış yolu olmadan onun merhametine kalmak beni daha da ıslatıyor.

Kade önümde duruyor. "Nasıl hissediyorsun?" İpleri çeşitli noktalarda test ediyor ve çekiştiriyor, tenimin daha önce hiç hissetmediğim kadar lezzetli bir şekilde yanmasına neden oluyor, bana şaplak attığında bile. Avuç içi göğsümü hafifçe sıktığında inliyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum. Şu anda vücudumda o kadar çok his var ki nasıl hissedeceğimden emin değilim.

"I-" Kısa bir nefes veriyorum. "Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Kade mırıldanıyor, avuç içleri bağlı kollarımı hafifçe sıyrıyor. "O zaman bunu birlikte çözelim." Pazularımı kavırıyor ve yumuşak yüz hatlarıyla gözlerimin içine bakıyor. "Bir an için gözlerini kapat."

Dediğini yapıyorum ve sonra vücudumu çeviriyor, böylece daha önce geldiğimiz kapıya bakıyorum.

"Gözlerini açmanı isteyeceğim ama önce," diyor sessizce kulağıma karşı, "benim için birkaç derin nefes al ve ellerime, ipimin seni sarma hissine konsantre ol."

Başımı sallıyorum, güçlü bedenine ve onunla yaşadığım bu deneyime yaslanıyorum. Sakinleştirici inhalerimden çeker gibi uzun bir nefes çekerken beni yere sermesine izin veriyorum. Bedenim gevşiyor ve iplerinin hassas bedenimi ısırdığı ve ellerinin kollarımda olduğu yeni hislere odaklanıyorum. Odanın serin havasının aşırı ısınmış tenime değdiğini hissediyorum, küçük alanın nefes alış verişlerimiz dışında ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Tavan vantilatörü dönerken alçak bir uğultu duyuyorum.

"Anlat bana." Kade'in gürleyen sesi kulağımda titreşiyor. "İp sana ne hissettiriyor?"

Avuçlarını hafifçe kollarımdan yanlarıma doğru hareket ettirip, elleri kalçalarımın üzerinde durana kadar belimin kıvrımlarını ve eğimlerini okşarken dudaklarım ona cevap vermek için ayrılıyor. Nefesim düzleştiğinde ve iplere odaklandığımda irkilmiyorum, sadece hissediyorum. Sırtımı kaslı göğsüne yaslıyorum ve dudaklarımın köşeleri yukarı kalkıyor. "Bir kucaklama gibi, neredeyse ağırlıklı bir battaniye gibi hissettiriyorlar."

Kade nazikçe başımın yan tarafını öpüyor. "Güzel. Acıyorlar mı?"

"Biraz, ama kötü bir şekilde değil. Hoşuma gidiyor."

"Hmm, acıyı neden sevdiğini söyleyebilir misin?"

Beynim bir cevap arıyor ama Kade kıcıma hafif bir çimdik atarak sarmalımı durduruyor. Nefesim kesiliyor ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Çünkü bana hissettiriyor. Vücudumun farkına varıyorum ve bu sayede kendimi durdurabiliyorum."

çok fazla düşünüyorum. Sanki her zaman düşüncelerime dalmak yerine sadece fiziksel bir formdayım ve-" İçimi bir korku kaplıyor ve söylemek üzere olduğum şeyi geri çekiyorum.

"Presley," diye ısrar ediyor Kade, eliyle çimdiklediği yeri ovarak yatıştırmaya çalışıyor. "Ne söyleyeceksen söyle. Korkma. Seni yargılamıyorum."

"Buna senin sebep olman hoşuma gidiyor." Nefes veriyorum. "Çünkü bunu ortadan kaldıracak olanın da sen olduğunu biliyorum. Sadece hissetmek ve kendimi bırakmak için güvende olduğumu biliyorum, sonunda bedenimde evimde olabilirim."

Kade sessiz ve gözlerimi açmamamı söylediğini biliyorum ama ona bakabilmek için başımı çeviriyorum. Göz kapaklarım açılıp ışığa alıştığında dudakları gevşemiş, ela gözleri yumuşak ve içlerinde okunamayan bir parıltı var. Pazularımı kavıyor ve burnumu öpüyor.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Sözleri çatı katında gece boyunca yankılandı. "Şimdi ileriye bak."

Merak karnıma hücum ediyor ve başımı çeviriyorum. Kade'in elleri kalçalarımın gidiyor ve beynimin gördüklerimi anlamlandırması bir saniye sürüyor. Kapının arkasında asılı duran boy aynasında çıplak yansımam bana bakıyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve bakışlarımı kaçırmaya çalışırken midemi emiyorum ama Kade önüme geçip parmağını çenemin altına yerleştiriyor.

"Başka tarafa bakma, Presley. Seni bu aynanın önünde istememin bir nedeni var. Her ne hissediyorsan ona doğru eğil ve onu hisset, ama o güzel gözlerini bana kapatma. *Sana.*"

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken kollarım bağlarımdan çekiştiriyor. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kade'in gözlerine bakıyorum, bana karşı ilgi ve hayranlıkla dolu. Daha önce hiç kimseden böyle bir hayranlık görmemiştim, kendi annemden bile.

"Evet," diye başımı sallıyorum sonunda, ona ve beni aynanın önüne koymasının nedenine güvenerek.

Arkamda geri adım atıyor, elleri tekrar kalçalarımın gidiyor, böylece aynada ipe bağlı formumun tamamını görebiliyorum.

Çenesini omzuma yaslıyor. "Kendine bir bak, Presley. Vücudunun ne kadar inanılmaz olduğuna bak. Ne kadar güzelsin."

Yanağımın içini ısıyorum ve gözlerimi kapatma dürtüsüne direnerek onun sözlerine ve dokunuşuna odaklanıyorum. Ben aynadaki kadına bakarken Kade tenimi okşamaya devam ediyor ve sonunda midemin rahatlamasına izin veriyor. Bir süreliğine

O an gözümü kırpmıyorum, kıpırdamıyorum, sadece bakıyorum. Sanki Kade'in beni tokatladığı geceye benzer bir beden dışı deneyim yaşıyorum. Baktığım kadının ben olduğumu biliyorum ama aynı zamanda o değilim.

Bu kadın benden daha özgüvenli görünüyor. Kusursuz vücudu, dikkatli ve özenli bir şekilde örülmüş güzel kırmızı-tan rengi iplerle kaplı. Kıvrımları, çatlakları ve selülitlerinin hepsi sergileniyor. Yukarıdan gelen sert ışık solgun teninde pek de hoş olmayan bir parlaklık yaratıyor. Ama bu önemli değil, çünkü o güzel ve vücudu güçlü. Sanki arkamdaki adam beni bir sanat eserine dönüştürmüş gibi.

Kade'in elinin yanağıma değmesiyle nefesimi içime çekiyorum. O zaman ağladığımı fark ediyorum, tıpkı o gece çatı katında yaptığım gibi. Gözleri aynada bize bakarken gözyaşlarımı siliyor.

Dikkatim kendimden vücutlarımızın birlikte nasıl görüldüğüne kayıyor. Vücudumun yumuşak kıvrımlarının arkasında onun geniş omuzları ve dar belinin yin ve yang'ı. Benim soluk tenime, siyah ve gri dövmelerime karşı onun bronzlaşmış sol kolunun görüntüsü. Benim platin ve menekşe rengi dalgalarına kıyasla onun dağınık, tozlu renkli saçları.

Birçok fiziksel açıdan Kade ve ben birbirimizin zıttıyız. Ama diğer birçok yönden de aynıyız. İkimiz de bağlantı, nezaket, ilgi ve sevgi arayan kayıp insanlarız. Ve bir şekilde, farklılıklarımıza rağmen, bunu birbirimizde bulduk.

Yansımamıza bakmaya devam ederken saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Küçük bir oyun oynamak istiyorum," diye kulağıma doğru nefes alıyor.

Ona bakmak için bedenimi hafifçe çeviriyorum, aynaya bakmadan gözlerini görmek istiyorum. Bu hareket bana ipin derime battığını ve burada durdukça yanmaya neden olduğunu hatırlatıyor. Ama Kade'e de söylediğim gibi, bu hafif acıdan hoşlanıyorum. Odaklanmamı ve kafamda değil bedenimde olmamı sağlıyor.

"Ne tür bir oyun?" Sesim normalden daha boğuk çıkıyor.

Kade yutkunuyor, sakallı boğazı çalışıyor. "Bana vücudunda beğendiğin üç şeyi söyle, ben de sana ne istersen vereyim." Aynada bir kez daha birbirimize bakmamız için beni geri itmeden önce dudaklarına fısıltıyla bir öpücük kondurarak T'yi nokt alıyor.

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar." Çenesini omzuma dayamadan önce sırtarak boynumu öpüyor.

Ben düşünürken uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, parmakları kalçalarımı kavıyor ve sert boyu arka tarafıma dayanıyor. Sıcaklığı bana ne istemeyi planladığımı hatırlatıyor.

"Gözlerim," diyorum, önce en kolay şeylerden birini seçiyorum.

Mırıldanıyor, elleri amıma doğru ilerliyor. "Ben de senin gözlerini seviyorum. Bana safiri hatırlatıyorlar." Bacaklarımın arasındaki boşluğu kavıyor, avucuyla klitorisimi ovuşturana kadar hafif bir baskı uyguluyor. "Başka neleri seviyorsun?"

Onun lezzetli hissi karşısında bir çığlığı bastırıyorum, acıyı dindirmek için kalçalarımı yukarı itmeye çalışıyorum. Başını sallıyor ve elini çekiyor. "Eğer istediğin benim bunu daha iyi hale getirmemse Lemon, bana iki şey daha söylemelisin."

Dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamıyorum ve o da kıkırdıyor, sıcak nefesi boynumun derisinde geziniyor.

"İki tane daha," diye tekrarlıyor.

Aynada kendimize tekrar bakıyorum, Kade'in elleri artık kalçalarımın kıpırdamadan duruyor. "Göğüslerim. Herkes büyük göğüslerin harika olduğunu düşünüyor ama ben küçük meme komitesinin bir parçası olmayı seviyorum."

Bu, gamzeleri görünene kadar daha geniş gülümsemesine neden oldu. "Göğüslerin mükemmel, sevgilim." Elleri yukarı doğru hareket ediyor ve göğüslerimi kavrayıp sıkarken arkalarında ateş bırakıyor. "Ellerime mükemmel oturuyorlar. Ve iplerimin arasında enfes görünüyorlar, sence de öyle değil mi?"

Meme uçlarıma dokunuyor ve ben neredeyse onun vücudunda eriyorum. "Öyle." Nefes veriyorum, amım onun alaylarıyla daha da ıslanıyor.

Ellerini bir kez daha kaldırıyor ve tekrar kalçalarımın koyuyor. "Sonuncusu."

Saçım ya da gülüşüm diyebilirim. Bunlar her zaman benim gibi görünüşleri konusunda güvensiz olan insanların söyledikleridir. Büyük bedenli insanların söylemesi öğretilenler.

Küçük bir iç çekişle kendimi inceliyorum, vücudumun yeni keşfedilen güzelliği Kade'in iplerinde. Bir bakıma tablo gibi görünüyorum, özellikle de o yanımda dururken. Bazen gerçek olamayacak kadar yakışıklı oluyor.

Kade başparmaklarını kalçalarımın üzerinde ileri geri hareket ettirerek sabırla cevabımı bekliyor ve sonunda dudaklarımı açıyorum. "Karnım."

Kade'in gözleri genişliyor ve bir Noel ağacı gibi parlıyor, yüzüne bir mil genişliğinde yavaş bir sırıtış yayılıyor. Yavaşça, iri ellerinin kalçalarımın belime doğru kayışını izliyorum, avuçlarının genişliği düz bir şekilde uzanıyor

orta bölgemin derisine karşı. Ortamı tutarken bir nefes veriyorum, parmaklarının baskısı ipi tenime daha da bastırıyor.

"Peki karnını neden seviyorsun Presley?" diye soruyor, ama bu sefer sesi sanki sorusunun fikrimi değiştirmesinden korkuyormuş gibi çekingen.

Karnımın kıvrımlarındaki ellerine bakıyorum, vücudumun nefret etmem öğretilen kısmına. Bu sadece yağ ve deriden ibaret ve eğer gerçekten düşünürseniz, dünyanın bu kadar basit bir şeyi bu kadar küçümsemesi ve kınaması çok saçma.

Bakışlarım yansımamızda Kade'inkilerle birleşiyor, dudaklarımın kenarları küçük bir gülümsemeye yukarı kalkıyor çünkü cevabımı biliyorum. "Çünkü bu benim bir parçam."

"Bu senin güzel bir parçan," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Övgüsü karşısında tenim tepeden tırnağa kızarıyor ve omzumu öpüyor, ardından yumuşak dudaklarını kulağıma sokulana kadar boynumun kenarından geçiriyor.

"Şimdi söyle bana, Lemon'ım ödül olarak ne istiyor?"

Yapmayı sevdiği gibi kulağımın kabuğuyla oynarken gözlerim kapanıyor. Popomu tekrar ona doğru hareket ettiriyorum, sikinin kotunun kumaşından seğirdiğini hissediyorum. Ben ona sürtünürken neredeyse tıslıyor, içim beklentiyle çırpınıyor. Artık oyun oynamayacağım. Onu istiyorum. Her şeyini istiyorum.

"Presley," diye inliyor, ismim sabırsızlığına karışmış. "Bana ne istediğini söyle."

Onu bir süre daha bekletiyorum, sonunda teslim olmadan önce kıcımı ereksiyonu boyunca kaydırıyorum. "Sikini istiyorum, Kade. Bana her şeyini ver."

Kade

HALA PRESLEY'İN ARKASINDA DURUYORUM, kürek kemikleri arasına örülmüş ipleri tutuyorum ve onu çeviriyorum. Derme çatma çift kişilik yatağa doğru yürürken inliyor, benim karmaşık işim onun hassas tenini okşuyor. Her küçük nefes alışında ve rahatsızlığının her sesinde sikim fermuarıma doğru geriliyor.

Bakım sonrası için daha fazla zamanımız olsaydı onu daha uzun süre bağlı tutardım, ancak kendime bir zaman çizelgesinde olduğumuzu hatırlatıp duruyorum. Bunu yapmak için bu geceyi seçtiğim için gerçekten pişmanım ama aynı zamanda daha fazla bekleyemeyeceğimizi de biliyordum.

Presley'i yatağın kenarında durdurup, hızlıca çözmeye çalışıyorum. İplerimin yere düşmesine izin veriyorum, Presley'nin rahatlama sesinin yumuşak sesleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Kollarını hafifçe ovarak kanın tekrar yüzeye çıkmasını sağlıyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Kolların iyi mi?" diye sordum. İpi olabildiğince sıkı bağlamamıştım. Bu onun ilk seferi olduğu için fazla ileri gitmek istemedim. Ayrıca, bu gece büyük bir konseri vardı, bu yüzden ağrması riskini almak istemedim.

Sevmeye başladığım kocaman gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve elini yanağıma götürüp başparmağını kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyor. "Her zaman benimle ilgileniyorsun."

"Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor," diyorum.

Presley eğilip beni öpüyor, dili dudaklarımın kenarında geziniyor. Öpücüğün sorumluluğunu alması hoşuma gidiyor, tutkusunu hissedebiliyorum.

yaptığı her hareketi. Elleri saçlarıma dolanıyor, ben inleyene kadar uzun uçlarını kavırıyor. Ağzım açılıyor ve ben avuçlarımı onun çıplak kıkına götürürken o da dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor. Parmaklarım yuvarlak ete giriyor, amının sıcaklığını kotuma bastırıyor. Tekrar inliyorum, bu sefer onun tarafından dokunulma, onun içinde olma, onu sahiplenme ihtiyacıyla.

Presley geri çekiliyor, ama ben onu tekrar kendime çekmeden, beni nazikçe yatağa itiyor. Kuvvetin etkisiyle sıçıyorum ve sonra kıkırdıyorum, gözlerim onunkilerle birleşiyor. Presley beklediğim gibi bana katılmak yerine ayakta duruyor, çıplak vücudu benim için sergileniyor ve iplerimin izleriyle kaplı. Gözleri yarı giyinik vücudumda geziniyor. Çok güzel bir manzara ve onun için duyduğum gurur daha önce olduğundan daha da güçleniyor.

Başı öne eğik duran ve ortama uyum sağlamaya çalışan sessiz ve beceriksiz kadın artık yok. Şimdi daha sakin, kendine daha çok güveniyor ve kendi derisine yerleşiyor - ve bunların hepsi onun sayesinde. Kendini özgür bırakmayı, hissetmesine, deneyimlemesine ve görülmesine izin vermeyi öğreniyor. O harika ve bu dünyada hak ettiğimi düşünmediğim her şey.

"Lemon Darlin'?" diye sordum. Onun özel takma adı, fermuarımın arkasına bastırılmış ereksiyonumu incelemesini durduruyor. Bakışları tekrar benimkilerle birleşiyor ve gözleri parlayarak sırtıyor. "Bütün gece beni izleyecek misin, yoksa o tatlı amını sikmemi mi istiyorsun?"

Alt dudağını ısırtıyor ama yine de yatağa girmiyor. Onun yerine ellerini kot pantolonumun bileklerine koyuyor. "Kemerini çöz."

Oh, lanet olsun. Her zaman sürprizlerle. Gözlerimiz hala kilitliken, dediğini yapıyorum. Kemerim çözülünce düğmeyi bırakıp fermuarı indiriyorum. Presley pantolonumu çekiştiriyor, ben de kalçalarımı kaldırıp beni nişastalı kumaştan kurtarmasına izin veriyorum. Sertleşmiş sikim karnımın alt kısmına çarpıyor ve durup bakıyor, Wranglers'ım hâlâ elinde. Tıpkı onun gibi ben de iç çamaşırı giymeyi gerekli görmemiştim ve onun da benim komando olmamı beklemediği açıktı.

Şu anda tenime ön sperm damlatan çelik uzunluğa bakarken nefesini içine çekiyor. İkimiz de artık savunmasız pozisyonda olanın ben olduğumu fark ettiğimizde odadaki enerji değişiyor. Bunun garip bir his olduğunu itiraf etmeliyim çünkü benimle seks yapmak sert ve zordur ve kontrol her zaman bende olur. Ama Presley ile bu sefer farklı olacak. Bunu bilmek için şu andan fazlasına ihtiyacım yok.

Gözleri vücudumun her ayrıntısında gezinirken nefesim daralıyor, ben onun doymasını beklerken bakışları her bir çizgiyi ve yağsız kası içine çekiyor. Sol kolumda ameliyattan kalan yara izinin üzerinde durduklarında yüz hatları yumuşuyor ve boğazı düğümleniyor. Bir süre sonra bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve dudaklarımda orantısız bir gülümseme beliriyor.

"Buraya gel Presley," diyorum kontrolümü yeniden kazanmaya çalışarak, çıplak bedenini bedenimde hissetmek istiyor ve buna hazırım.

Başını sallıyor ve kot pantolonumu yere fırlatıyor. Ona ne yaptığını soramadan ayak bileklerinden tutup bacaklarımı ayırıyor. Yapmak üzere olduğunu düşündüğüm şeyle içim kasılıyor.

Teorimin doğruluğunu kanıtlayan güzel kadının ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına giriyor. Gözlerinde utangaç bir bakışla avuç içleri bacaklarımın üzerinde kayıyor ve iç uyluklarıma ulaştığında duruyor. Tırnaklarını hassas derime batırıyor ve ben başımı yastıklara doğru atarken dudaklarımdan şehvet dolu bir ses çıkıyor.

"Presley." Yutkunuyorum. "Yapmak zorunda değilsin." Kirpiklerimin altından ona baktığımda nazlı nazlı gülümsediğini görüyorum. Elleri sikime yaklaşmaya başlıyor, başı ona olan ihtiyacımdan dolayı kızarmış ve şişmiş.

"Ne istersem alabileceğimi söylemiştin."

Parmakları shaftımın alt tarafındaki kalın damar boyunca fırçalarken lanet ediyorum. Aletim geriliyor ve onun dokunuşundan, gecelerce hayal ettikten sonra nihayet ellerinin üzerimde olmasından neredeyse ağlayacaktım. Kendimi nefes almaya zorluyorum ve o taşaklarımı kavrayıp sıkarken onunla gözlerimi kilitliyorum.

"Siktir, Lemon. Bunu tekrar yap." Yapıyor, bu sefer elini etrafıma sarmadan önce biraz daha sert yapıyor ve kalçalarımın yataktan fırlamasına neden olan hızlı bir pompa yapıyor.

"Çok ateşlisin," diyor Presley ağır gözlerle elinin beni sikmesini izlerken, parmak eklemlerine pre-cum düştüğünde dudaklarını yalıyor. Parmaklarını beyaz sıvıdan geçirip hareketlerini kayganlaştırmak için kullanırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Hay sikeyim. İlk tanıştığımızda gözlerimin içine bakmakta zorlanan kadının bu olduğuna inanamıyorum.

"Presley," diye inliyorum. Sadece kendi kendine gülümsüyor ve bırakmıyor, eli sikimi daha hızlı ve daha sert çalışıyor, ne kadar sert olduğum göz önüne alındığında neredeyse acı çekene kadar.

"Sevgilim, eğer bunu yapmaya devam edersen-" Islak dudakları sikimin ucunu sarıyor ve emiyor, gözleri gülümseyerek benimkilerle birleşiyor. "Oh,

Siktir. Tanrım," diye küfrediyorum, kalçalarım otomatik olarak beni onun sıcak ağzının içine itiyor.

Presley bu ani hareket karşısında hiç tereddüt etmedi. Dudaklarını gevşeterek daha fazla içime girerken diğer eliyle de kesemi sıkıyor. "Tanrım." Sesim baş döndürücü ve neredeyse bana ait değilmiş gibi geliyor. "Senin o akıllı ağzın çok iyi hissettiriyor."

Övgülerim onu daha sert emmeye ve ağzının uzunluğumda daha da ilerlemesine neden oldu. Gözlerimi kapatıyorum ve onun hissinde, bedenimin ve ruhumun her parçasını tamamen ele geçirdiği şekilde kayboluyorum. Taşaklarımı kavrayan eli aşağıya indiğinde, parmağı taşaklarımla kıcımın kıvrımı arasındaki hassas derinin üzerinde geziniyor, yataktan kalkıyorum.

"Siktir." Elim saçlarına doğru uçuyor ve hareketini durdurmak için platin kafasının tepesini kavriyorum. Sikimden fırlıyor ve çıkardığı ses daha da fazla kanı güneye gönderiyor. "Oyun bitti," diye homurdanıyorum. Orgazmımı ertelemekten kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Şişmiş dudaklarını şakacı bir şekilde büzüyor. "Beğenmedin mi?" Sorusu ciddi değil; çok beğendiğimi çok iyi biliyor. Lemon'ım sadece benim onu kızdırdığım gibi beni kızdırmak istiyor. Bunu takdir edebilirim, ama tüm çiftliğin duyması için adımı haykırana kadar onu yatağa atmaya hazırım.

Bu his karşısında nefesi kesilene kadar saçını çekestiriyorum. "Buraya gel."

Yüzüne yerleşmiş nazlı gülümsemesiyle bacaklarımdan sürünerek yanıma geliyor, başını yastıklara dayıyor. Onu kendime çekiyorum, bacağıma kalçasının üzerinden geçirirken dudaklarım onunkilerin üzerine yapışıyor, böylece sikim karnının pelüş tenine baskı yapıyor. Bu his karşısında hiç irkilmemesine bayılıyorum. Nefes nefese ağzıma giriyor, ıslak amcığı sikime sürtünene kadar bacağına iki bacağımın arasında hareket ettirirken dudaklarında dölümün tuzunu tatmama izin veriyor. İkimiz de bu hisle birbirimize doğru inliyoruz, ellerimiz çıplak bedenlerimizin yeni bölgesini keşfedip dokunurken bedenlerimiz gıcırıyor.

Dudaklarım onunkilerden ayrılıyor ve kulak memesini ısıriyorum, boynunun derisini ve sonra köprücük kemiğini emebilmek için geri çekiliyorum. Onu altımda kaydırırken adımı sayıklıyor, ağzım göğüslerini arıyor. Dudaklarımı meme uçlarından birinin etrafına sarıp emiyorum, sert tomurcuğu ısıriyorum ve acı ve zevkten haykırışının tadını çıkarıyorum. Elleri omuzlarımı kavriyor ve seksine ulaşana kadar elimi vücudundan aşağı kaydırıyorum.

"Tanrım, Lemon. Amin benim için ağlıyor." Klitorisine baskı yapıyorum ve çılgılık atıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Ben onu okşarken kalçaları çılgınca içime giriyor. "Sana içimde ihtiyacım var, Kade. Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, lütfen, lütfen." Bunu söylerken gözleri kapalı, ben onu kızdırmaya devam ederken ağzı zevkle açık.

"Gözlerini aç." O gün kamyonunda yaptığım gibi amına şaplak atıyorum. Nefes nefese kaldı, büyümüş mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Bana sikimi istediğini söyle, Presley."

"Sikini istiyorum, lütfen, Kade." "Bana nasıl istediğini söyle."

Klitorisine tekrar vuruyorum, bu sefer biraz daha sert. "Oh Tanrım! Daha sert, Kade. Lütfen, beni sertçe becer."

Bedeninden uzaklaşıp ayağa kalkarken dudaklarıma yavaş bir gülümseme yayılıyor. Bu ani kayıp karşısında kafası karışmış görünüyor ve ben kıkırdarak ellerimi kalçalarından aşağı indiriyorum. "Rahatla, sadece bir prezervatif almam gerekiyor."

Komodinden bir paket almamı izlerken yanakları pembeleşiyor. Folyoyu açıyorum, sonra lateksi boyumdan aşağı yuvarlayarak bir gösteri yapıyorum, sabırsızlıkla inlediğinde daha geniş gülümsüyorum. Onun içinde olmak için ben de onun kadar istekliyim ve beni ne kadar çok istediğini bu kadar kolay ifade etmesini seviyorum - tıpkı benim onu istediğim gibi.

Yatağa geri sürünüyorum, kendimi vücudunun üzerinde konumlandırırken aletim karın kaslarıma karşı sertleşiyor. Genelde misyoner tipi bir adam değilimdir ama Presley'e girdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Sikime boşalırken ve beni sağarak kuruturken gözlerinin kafasının içine yuvarlanmasını izlemek istiyorum.

Dudaklarını kendi dudaklarımla yakalıyorum, sikimi onun uyarılmışlığı boyunca kaydırırken onu iyice öpüyorum. Islak amcığı beni sarıyor ve uzunluğumu kayganlaştırıyor. Presley'nin elleri omuzlarımı kavıyor ve ağzımın içine doğru inliyor, kalçaları daha fazla sürtünme aramak için yukarı hareket ediyor.

İstediğine boyun eğerek sikimi elime alıyorum ve dar girişine sadece ilk santimini daldırmadan önce tepesini klitorisinin üzerine sürüyorum. Onun sıcaklığıyla inliyorum ve o da içeri girdiğinde bir nefes çekiyor, adım dudaklarından çıkıyor.

Aletimi bir santim daha sokuyorum, sonra bir tane daha, yarımı içine alırken alnım onunkine bastırıyor.

"Siktir, Presley." Elleri omuzlarımdan aşağıya, kalçalarıma kadar iniyor. Tırnaklarını geçirecek sanıyorum ama sonra

Beni kaldıraç olarak kullanıyor ve kalçalarını yukarı doğru itiyor, böylece uzunluğum tamamen onun içinde kılıflanıyor.

"Oh!" Benimle birlikte haykırıyor, vücudu kıpırdamadan dururken belimi sıkıca kavıyor. Bedenime uyum sağlayabilmesi için hareketimi durduruyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum. Titrek bir nefes alırken nabız noktasının üzerindeki tuzlu deriyi yalayıp emiyorum.

"Benim için rahatla, Lemon sevgilim." Başını sallıyor ve memnun bir iç çekiş onu terk ederken vücudunun yavaşça gevşediğini hissediyorum. Sesi tam göğsüme çarpıyor, ama bunu düşünecek zamanım yok çünkü iç duvarları serbest kalıyor ve ben tamamen dibe vuruyorum. Toplarım şimdi ondan damlayan uyarılmaya karşı dinleniyor.

Başımı onunkiyle buluşmak için kaldırıyorum ve dudaklarımı ağzının üzerinde gezdiriyorum. "Harikasın," diye övüyorum. "Sikimi çok iyi alıyorsun."

Cildi kızarıyor. "Ve sen, Kade Montgomery, pis bir ağzın var."

"Hoşuna gidiyor."

Bana ateşli bir öpücükle karşılık veriyor ve ben bunu tekrar harekete geçmem için hazır olduğunun bir işareti olarak alıyorum. Dillerimiz birbirimizin ağzını keşfederken, sıkı itişlerle ileri doğru yumruk atmaya başlıyorum. Bu his karşısında inliyor ve sikim içinde seğiriyor.

Kahretsin, uzun süre dayanamayacağım. Bunların hepsi çok fazla ve Presley çok güzel, çok mükemmel.

"Kade," diye mırıldanıyor. "Lütfen daha sert git."

İsteğini reddedemeyerek hızımı artırıyorum ve kalçalarımı onunkilere çarpacak bir ritimle pistonluyorum. Müstehcen ses küçük alanda yankılanıyor ve ikimiz de haykırıyoruz. Presley benden daha fazlasını istemek için kalçalarımı daha sert kavıyor, ben de sikim neredeyse tamamen çıkana kadar geri çekiyorum, sonra ellerimden biri klitorisini bulup ovarken tekrar içeri dalıyorum.

"Evet, Kade! Aynen böyle."

Tekrar itiyorum ve klitorisine fiske vuruyorum, ama bu benim için hala yeterli değil. Daha derine inmek istiyorum, o kadar derine ki beni her yerinde hissedebilsin.

Sikimi içinde tutarak geriye doğru hareket ediyorum, böylece diz çöküyorum. Presley kollarımı kalçalarına dolayıp onu uzunluğumdan aşağı çekerken ilgiyle beni izliyor, başı yastıklardan kayıyor. Kalçalarımı öne doğru yumruklayıp kıcını esnettiğimde, itişimin derinliği karşısında adımı haykırıyor ve elleri kollarımı kavramak için dışarı fırlıyor.

Yüksek sesle inliyor, bu yüzden hareketi tekrar tekrar tekrarlıyorum, sikimin onun uyarılmasıyla kaplanmış ıslak amına girip çıkmasını izliyorum. Devam ediyorum

Taşaklarım kalkana ve omurgamın tabanı karıncalanmaya başlayana kadar onu daha sert ve daha hızlı beceriyorum.

"Kendine dokun," diye emrediyorum.

Ben parmaklarımı kalçalarının yumuşaklığına sokarken Presley tereddüt etmeden klitorisini buluyor. Gözleri kapanıyor ve kendini ovarken ağzı açık kalıyor. Aletim amının derinliklerine gömülmüşken onu zevkin sancıları içinde görmek beni neredeyse kendimden geçiriyor.

"Bana bak," diye homurdandım. "Gelmeni istiyorum. Benimle gel Presley."

Mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve başını sallıyor. Daha sert itiyorum, içindeki o tatlı noktaya vuruyorum, bu da onun ağlamasına ve altımda kıvrınmasına neden oluyor. İç duvarları sikimi kavlıyor ve yaklaştığını biliyorum.

"İşte bu," diye övünüyorum, taşaklarım amından damlayan uyarılmaya karşı tokat atıyor. Ona çılgınca dalıyorum, vücudunun benim gücümünden nasıl hareket ettiğini, kalçalarımın her yumruğunu nasıl emdiğini görüyorum. İplerimin izlerinin solgun teninde nasıl görüldüğünü seviyorum ve gözleri kalbimi sıkıştıran sonsuz duygularla dolu. Kahretsin, bu kadın için gidiciyim.

"Kade!" Klitorisini daha sert ovuşturuyor ve vücudu yataktan kalkmaya başlıyor, titremeye başlarken göğüslerini öne doğru itiyor.

"Benim için gel, Lemon. O daracık amcığının sikimin üzerine boşalmasını hissetmeme izin ver."

İğrenç sözlerim onu çılgına çeviriyor ve ön kolumdaki eli tırnaklarının kanadığını düşündüğüm kadar sert bir şekilde bana saplanırken gözlerimiz kilitleniyor. Beni kavrayan amcığıyla karışan keskin acı, tüm zaman ve mekân duygumu kaybetmeme neden oluyor.

O boşalırken içine giriyorum, benimki benden patlarken onun boşalmasını uzatıyorum. Beyaz kıvılcımlar yoğunluğundan görüşümü bulanıklaştırıyor ve prezervatifi dolduruyorum, hayatımın en iyi orgazmı beni ele geçirirken, omuzlarım kendi salınımım ile titrerken lastiğin içine sperm ipleri fırlatıyorum.

Beni ayakta tutacak enerjim kalmadığında, dikkatlice öne doğru düşüyorum, kendi artçı şokları yumuşayan uzunluğuma karşı kıvılcım çıkarırken aletim hala onun içinde titreşiyor. Ona yaslanıyorum, çıplak ve terli bedenlerimiz birlikte yaşadığımız ve bir daha asla atlatamayacağımdan emin olduğum yükseklerden aşağı inerken birbirine yapışıyor.

Sonunda nefesimi tuttuğumda, lastiği atmak için ayağa kalkmayarak yaratacağım pisliği umursamadan onun içinden kayarak çıkıyorum. Tembelce dönüp

Mavi gözleri doymuş ve yüzü yorgunluktan kızarmış bir halde bana bakıyor ama yüzündeki gülümseme kalbimi mutluluktan patlatıyor.

Nemli menekşe rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama onu korkutacak kelimelerden başka söyleyecek bir şey yok. Beni de korkutabilir.

Bunun yerine onu kendime çekiyorum ve alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Şimdilik bu kadar yeter.

Kade

Presley'nin arabasının yanında duruyoruz ve az önce paylaştıklarımızdan sonra ikimiz de birbirimizden ayrılmakta zorlanıyoruz.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Alnına bir öpücük konduruyorum, o da eğilerek beni oyalıyor. Eğer söz hakkım olsaydı, ailemle akşam yemeğini atlardım ve onun konserini başka bir geceye alırdık, böylece gün doğumuna kadar yatakta uzanabilirdik. Tamam, yatmaktan daha fazlasını yapardık ama bu konumuzun dışında.

Bu gece Presley için önemli ve ben de ailemden yeterince kaçtım. Presley'nin önerdiği gibi şeytanlarımla yüzleşip onlarla konuşmamın zamanı geldi. Ve Gavin'in uzattığı zeytin dalını kabul etmeliyim, en azından öyle olduğunu umuyorum.

Presley geri çekildi ve bana gülümsedi. "Grup yediye kadar devam etmeyecek. Acele etme. Ailen önemli."

Ona onun da önemli olduğunu, henüz tam olarak farkına varamadığım kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum ama bunu içimde tutuyorum, bu bilgiyi birlikte daha fazla zaman geçireceğimiz zamana saklıyorum. İkimizin de bu gece paylaştıklarımızı düşünecek zamanı olduğunda.

Dalgalı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına tarıyorum. Bu gece hafif makyajı ve elmas yüzünü çerçeveleyecek şekilde şekillendirilmiş mor saçlarıyla çok güzel görünüyor. Düşündüm de, onu ilk kez böyle giyinmiş görüyorum. Siyah bol bir pantolon, şeffaf siyah bir düğmenin altına beyaz bir atlet ve uzun gümüş bir kolyeyle eşleştirdiği bir çift at nalı küpe takmış.

Ona ne düşündüğümü söylemeye karar verdim. "Çok güzel görünüyorsun."

Kendine bakıyor ve bir elini vücudunda gezdiriyor. "Kostümüm yoktu ama ben buna *Clueless*'taki Cher görünümüm diyorum."

"Hiç görmedim."

Alay ediyor. "Şaka yapıyorsun."

"90'ların romantik komedilerini izlediğimi mi sanıyorsun?"

Presley bana alaycı bir bakış attı. "Yaşlı olduğumu mu söylüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve yanlarını gıdıklıyorum. "Sen mükemmelsin." Kıkırdamaları havayı dolduruyor, dudaklarından duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses çıkıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Yumuşak vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturuyor ve bana karşı ne kadar doğru hissettirdiğine şaşıyorum. Onunla olan her şey ne kadar doğru hissettiriyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve taze kokusunu içime çekiyorum. Babamın öldüğü günün beni bir şekilde kıldığını düşünürdüm ama kazadan bu yana geçen zamanda hep kırılmış olduğumu görmeye başladım. İçimde her zaman sadece dışarıdaki kötü alışkanlıklarla veya öfkeyle yönetilebilen ve uyuşturulabilen sonsuz bir karanlık çukur vardı. Ama şimdi-

Presley eliyle sırtımı ovuyor ve bana bakıyor. "İyi misin?"

Endişeli gözlerine bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Kostüme ihtiyacım olup olmadığını merak ediyorum."

Beni şüphayle inceliyor ama şu anda duygularımdan bahsedersen ikimiz de gerçekten geç kalacağız.

"Kovboy şapkası, kovboy çizmeleri..." Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen bir kovboysun."

Kıkırdıyorum ve onun o akıllı ağzını öpüyorum. Dudaklarım onunkilere değdikçe birbirimizin içinde eriyoruz ve dillerimiz buluştuğunda ondan kaçan küçük iniltiyi içime çekiyorum. Yemin ederim yerçekimi olmasaydı, şu anda bulutların üzerinde yüzüyor olurdum.

Cebimde çalan telefonumun sesi bizi korkutuyor. İsteksizce onu bırakıyorum ve ekrana bakmak için telefonu çıkarıyorum. Gavin'den bir mesaj. Sonra saati görüyorum, yemeğe on dakika geç kalmışım.

"Git, Kade." Gülümsüyor.

"Sen çıkmadan önce orada olacağım, söz veriyorum. Ama ne olursa olsun, onu öldüreceksin. Ve eğer endişelenirsen, daha önce aynada kendini gördüğünde, benim iplerimde nasıl hissettiğini hatırla. Kendini nasıl hissettiğini. Sen harikasın Presley. Buna inan."

Burnunu bir tavşan gibi kıvırıyor, tıpkı onunla tanıştığım ilk gün yaptığı gibi, ama bu sefer sanırım gözyaşlarının oluşmasını önlemek için. Sonra

öne eğilir ve çenemi öper. "Teşekkür ederim. Şimdi git. Aileni dinle ve onlardan da senin için aynısını yapmalarını iste."

Sözleri kalbimi sarıyor ve sıkıştırıyor. Haklı olduğunu biliyorum. Onları dinlemem ve öfkemin beni yenmesine izin vermemem gerekiyor.

Beni boğmakla tehdit eden duygu girdabını yutuyorum ve onu bir kez daha öpüyorum. "Dikkatli sür."

Presley gözlerindeki parıltıyla yanına koyduğu keman kutusunu alıp arabasının arkasına yerleştiriyor. Güvenli bir şekilde kemerini bağladıktan ve motor çalıştıktan sonra ona el sallayıp ana eve doğru yola çıkıyorum.

Gavin'e birazdan orada olacağıma dair mesaj atıyorum ve Luke Combs'un "The Kind of Love We Make" şarkısını ıslıkla çalarken telefonumu cebime sokuyorum. Akşam gökyüzüne gülümsüyorum, Kasım ayına girerken havanın serinlemesinin keyfini çıkarıyorum. Yakında tatiller başlayacak ve Presley'in Şükran Günü'nde ailemle birlikte yemek masasının etrafındaki görüntüsü zihnimi işgal edecek.

Yanımda otururken nasıl görüneceğini ve nasıl hissedeceğimi düşünüyorum. Tabii ki ailem ve ben birbirimizle konuşuyor olurduk ve yemek rahat ve eğlenceli geçerdi. Yemek yerken elimi onun kalçasına koyardım ve o da annem, Blake ve Gav ile birlikte Gran'in anlattığı müstehcen bir fıkraya gülerdi. Presley'nin ailemi tanımak için fazla zamanı olmadığını biliyorum ve bunun bir kısmı benim hatam, ama onu seveceklerini biliyorum. Tıpkı benim gibi-

Çocukluk evimden birkaç adım ötede durdum. *Aşk*. Presley'i seviyor muyum? Göz kapaklarımın ardında ona dair daha fazla görüntü belirirken elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum. Tanıştığımız gün ve onu gerçekten tanımadan önce bile nasıl onu öpmek istediğim. Sanki bunca zamandır birbirimize çekilmiş iki mıknatıs gibiydik. Kalbimin, onun benim için özel bir şey olduğunu zihnimden önce anlaması. Çok dindar bir adam olmasam da, İlahi Olan'ın bizim yanımızda olduğunu ve bizi her fırsatta bir araya getirdiğini inkar edemem.

Vücudum ısınıyor ve midemdeki o karanlık çukur biraz daha küçülüyor, tıpkı geçen ay boyunca yaptığı gibi.

Seviyorum. Presley'i seviyorum, bir zamanlar düşündüğüm kadar utangaç ve beceriksiz olmadığını öğrendiğim utangaç ve beceriksiz şehir kızını. Bu aydınlanma beni biraz daha dikleştirdi ve ailemle konuşmak konusunda hissettiğim gerginlik biraz azaldı. İlişkilerden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim, ama bunun asla doğru olmadığını düşünmeye başladım - sadece sahip olmaya, uğruna savaşmaya değer birini bulamamıştım. Ama Presley.

Onun safir mavisi gözlerini ve onu kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Onun gülüşünü, gülümsemesini görmek için nasıl can attığımı. O benim dayanağım oldu, damarlarımdaki kan kalbimin atmasını sağlıyor. İlişkımız yeni olabilir ama umurumda değil. Çok uzun zamandır doğru olduğunu bildiğim ilk şey bu.

"Kade?" Gavin'in endişeli ses tonunda adımın duyulması beni gerçekliğe geri döndürüyor. Verandada duruyor, gözleri şaşkınlıkla kısılmış. "İçeri girecek misin?"

Kardeşimin yeşil gözlerine bakıyorum ve yeni keşfettiğim farkındalığa tutunmaya çalışıyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bir nefes veriyorum. Gavin bana tuhaf tuhaf bakıyor, bunu anlayabiliyorum; bir süredir onun yanında içtenlikle gülümsememiştım.

"Evet, geliyorum," diyorum. Tereddütlü görünüyor ama başını sallayarak kenara çekiliyor, böylece eve giden küçük merdivenlerden yukarı çıkabiliyorum.

Kendimi davetsiz misafir gibi hissederek, bildiğim tek evin kapısını iterek açtım. Annem ve büyükannemle karşılaştığımdan beri birkaç kez kıyafetlerimi almak için uğramıştım ama uğradığımda evde kimsenin olmadığından emin olmuşum. Şimdi içeride olmak, ailemin burada olduğunu bilmek, içeri girmeden önce hissettiğim iyi duyguyu yok ediyor. Ama bu hissi bir kenara itiyorum, Presley'nin onları dinlememi söyleyen son sözleri zihnimde yankılanıyor. Bunu yapabilirim. Ailemle medeni bir konuşma yapabilirim. Belki o zaman Şükran Günü'nde birlikte oturma hayalim gerçek olabilirdi.

İçeri adımımı attığımda burun deliklerim ev yapımı bir yemeğin kokusuyla doluyor. Biberiye ve kekiğin tanıdık aroması burnumu sızlatıyor - annem en sevdiğim kızarmış tavuğu pişirmiş olmalı. Midemdeki o karanlık çukur bu jest karşısında biraz daha küçülüyor. Bunu en son ne zaman pişirmişti? Bir yıldan fazla oldu... Babam hala hayattayken.

Uzun zamandır ilk kez, anılarla birlikte bir hüznün gelse de içimde bir umut filizleniyor. Belki de bu yemek beni çiftlik kararlarına dahil etmekten daha fazlasıdır - belki de benimle aralarını düzeltmek istiyorlardır. Özür dilemem gereken çok şey olduğunu biliyorum, ama sonunda onlar da beni nasıl incittiklerini görebiliyorlar mı? Yokluğumun sessizliğinde nihayet beni dinlediler mi? Belki de birbirimizden uzakta geçirdiğimiz zamana ihtiyaç vardı.

Gavin topuklarımın üzerinde mutfağa doğru köşeyi dönerken yumuşak kadın sohbetleri kulaklarıma ulaşıyor. Annem, büyükannem ve Blake beni görünce konuşmayı kesiyorlar. Bir an için odanın havası çekiliyor ve kanımın kulaklarımda yüksek sesle uğuldadığını duyabiliyorum. Onları barbekü yerken ve gülerken bulduğum kaza gecesini hatırladığımda hissettiğim umut azalıyor. Gavin yanımdan geçip masanın başındaki, Blake'in hemen solundaki açık koltuğa doğru yürürken orada garip bir şekilde duruyorum.

Tavuk, peynirli patates ve mısırla dolu masaya bakıyorum. Tabakların yanında uzun bardaklarda soğuk tatlı çaylar terliyor. Hepsinin bana baktığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. Az önce dışarıda hissettiğim güce tutunmaya çalışıyorum ve sonra Presley'in bana öğrettiği gibi kafamda bir şeyler listelemeye başlıyorum. *At, kitaplar, tembellik, çiçekler*. Sonuncusu aklıma Presley'nin dövmelerini getiriyor, bana güzel ve narin bulduğu için yaptırdığını söylediği menekşeleri. Burada yanımda olsaydı, elimi tutup oturmam için beni teşvik ederdi, biliyorum. Derin bir nefes alarak nihayet başımı kaldırdım.

Büyükannem bana gülümsüyor. "Otur oğlum, yemek soğuyor."

Ses tonunun ve emirlerinin tanıdıklığı bana dediklerini yaptırıyor. Şapkamı çıkarıp Gavin'inkinin yanındaki duvardaki kancaya yerleştiriyorum, sonra ellerimi hâlâ nemli olan saçlarımda gezdirirken masanın ucuna oturuyorum. Blake solumda, annem ve büyükannem de onun karşısında, sağımda oturuyorlar.

Ben rahatlamaya çalışırken Blake bana gülümsüyor, içim onun sıcaklığından çalkalanıyor. Ona Blakey kız dediğimden beri pek konuşmadık. Konuyu açmaya ve gerçekten özür dilemeye çalıştım ama ne zaman o yanımda olsa Gavin de onunla oluyordu ya da ben kelimeleri çıkaramıyordum. O gülümsemeyi hak etmiyorum.

"İyi görünüyorsun, Kade," diyor. Kahverengi gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor. "Sende farklı bir şeyler var."

Farklı bir şey *var*. Sahnede kalbini çalmaya hazırlanan bir kadın. Birbirimizi yeni görmüş olmamıza rağmen tekrar görüşmek için can attığım bir kadın.

"Uzun saçları yüzünden," diye takılıyor büyükanne.

Elimi tekrar saçlarımdan arasında gezdiriyorum. "O kadar da uzun değil," diyorum ses tonumu şakacı tutmaya çalışarak. Babam ölmeden önce o ve büyükannem saçlarımla dalga geçerlerdi ama ben daha uzun seviyorum. Presley'nin de fırsat buldukça parmaklarını saçlarımdan geçirdiğine bakılırsa o da seviyor. Artık asla kesmeyeceğim.

Blake beni savunmaya geldi. "Bence iyi görünüyor."

Başımı eğip teşekkür ediyorum, her şeyi berbat etmeden önce ona karşı hissettiğim rahatlığa kapılıyorum.

"Hadi yiyelim o zaman," diyor annem.

Büyükanmem şükran duasını ettikten sonra yemekler dağıtılıyor ve pek de rahat diyemeyeceğim bir sessizliğe gömülüyoruz. En sevdiğim yemeği çiğnediğimde, eskisi gibi beni tatmin etmediğini fark ediyorum. İçimde dışarı çıkması gereken çok fazla şey var, ama yemeği zorla yutmayı başarıyorum.

Yemeğimin yaklaşık dörtte üçünde bir şeyler söylemeyi düşünüyorum. Midemdeki sinirler çok fazla gerilmeye başladı. Ama aynı zamanda gururlu ve inatçı yanımda önce ailemin konuşmasını istiyor. Masanın öbür ucunda, bir yandan yemeğini çiğnerken bir yandan da gözlerini benden ayırmayan Gavin'e bakıyorum. Bir an için birbirimize bakıyoruz. Onu anlamak zor, çünkü kızgın görünmesini bekliyordum. Ama o... gergin görünüyor?

Normalde eliyle ensesini ovardı ama onun yerine çenesi titriyor ve gözleri kararsız bakıyor. İçimi çekiyorum ve çok fazla düşünmek istemediğim için göz temasını kesiyorum. Eğer bir şey söylemek istiyorsa, eminim söyleyecektir. Kendini tutmaya çalışsa da söz konusu ben olduğumda bunu hep yapar.

"Daha ister misin?" Büyükanne soruyor, gözleri neredeyse boş olan tabağımda. "Çok fazla almadın."

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Emin misin, bebeğim?" Annem araya giriyor.

Anaç sesi kalbimi bir yumruk gibi sıkıyor. İşler boka sarmadan önce bana her zaman onun bebeği olacağımı söylerdi. Onu ne kadar özlediğimi hatırladıkça bu lakap beni sarsıyor ve içimi bir pişmanlık dalgası kaplıyor. Bencilce ve çocukça davrandım, onunla aramı düzeltmeye çalışmadım. Onun da acı içinde olduğunu biliyorum - kocasını kaybetti, Tanrı aşkına. Bu acıyla baş etmek zor olmalı, özellikle de bizi zor bir durumda bıraktığı ve ona da yalan söylediği için. Bunu şimdi daha net görebiliyorum. Ve merak etmeden duramıyorum: Presley'e annesiyle tekrar konuşma şansı verilseydi, konuşur muydu?

Boğazımda hissettiğim kalınlığı yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim anne." Sözlerim onu yatıştırıyor ve bir kez daha sadece çatalların tabaklara sürtünme ve çiğneme sesleriyle dolu bir sessizliğe gömülüyoruz.

Tatlı çayımı yudumluyorum, herkes yemeğini bitirirken soğuk ve şekerli sıvının midemi rahatlatmasına izin veriyorum. Tabaklar temizlendikten sonra

Parmaklarımı kalçalarımaya gömdüm, daha fazla bekleyemedim, gururuma yediremedim. "O zaman arazi kiralari hakkında konuşalım mı?"

Havadaki o garip gerginlik bir atın karnını saran bir kement gibi geriliyor. Dördünün de sanki benim bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi birbirlerine baktıklarını görmek için masayı tarıyorum.

Gavin'in gözleri benimkileri aradığında, kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

Gavin boğazını temizlemeden önce bir duraklama daha oluyor. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyoruz, Kade." Ses tonu ciddiye. Bu bana babamın kalp krizi geçirdiğini ve kurtulamadığını söylemek için tarlada beni bulmaya geldiği günü hatırlatıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Benimle kira sözleşmesi ve çiftlikle ilgili fikirlerin hakkında konuşmak istediğini söylemiştin." Gavin Blake'e bakıyor ve onun üzgün, neredeyse pişman görüldüğünü görüyorum. "Neler oluyor Blake?" Farklı bir yaklaşımla soruyorum. Ses tonum normalden yarım oktav daha yüksek.

"Kade," diye araya giriyor Gavin. "Seni buraya bu konuyu konuşmak için davet ettik ama önce seninle başka bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Çenem bükülüyor ve iki hafta önce masanın üzerinde bulduğum kâğıtların görüntüleri göz kapaklarımın arkasında beliriyor. O evraklar neredeyse tamamlanmıştı ve sadece Gavin'in imzası gerekiyordu - bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.

Bu kararlar çoktan verilmişti. Yeni fikirler hakkında konuşmak istediklerini söylediğini biliyorum, ancak en azından bir özür alabileceğimi ya da bulduğum sözleşmeler hakkında bir şeyler söyleyebileceğimi düşündüm.

Küçüldüğünü sandığım midemdeki karanlık çukur şimdi genişliyor ve onu çevreleyen ışık yeni keşfettiğim farkındalıkla kararıyor. Bu yemeğin düşündüğüm gibi olmayabileceğini sezdiğimde haklıydım. Gözlerimi kısıyorum, ciğerlerimdeki hava küle dönüşüp solunum yolumu tıkıyor ve gözlerimin yanmasına neden oluyor.

"Bu yemek gerçekten ne hakkında?" Ayağa kalkıp dışarı çıkma dürtüsü çok güçlü, ama Blake'in ön kolumdaki nemli eli beni durduruyor.

"Alt kiralamar ve yeni fikirler konusunda görüşlerinizi almak istiyoruz - bu bir yalan değildi, söz veriyorum." Duraksıyor. Kahverengi gözlerini gözlerime diktiğinde, kaza geçirdiğim gece orada olan hüznü görüyorum. "Ama Gavin'in de dediği gibi, önce seninle konuşmak istediğimiz bir şey var."

Çenemi o kadar sıkıyorum ki azı dişlerimin çatlayacağını düşünüyorum. Presley'in yatıştırıcı sesi zihnime giriyor ve

Kendimi sakinleştirmek için tekrar kelimeler kullanıyorum ama içimdeki öfke artık çok fazla. "Ne hakkında o zaman?" Isırarak söylemeyi başarıyorum. "Çabuk ol."

Gavin bir nefes çeker. "Endişeliyiz, Kade."

Sözleri karşısında öfkem daha da kabarırken gözlerim ona kayıyor. "Yani çözümün beni buraya getirebilmek için bana yine yalan söylemek miydi?"

"Blake'in dediği gibi, sana yalan söylemedik." İç çekiyor.

Arkama yaslanıyorum ve kucağımdaki peçeteyi masaya fırlatıyorum. "Ama sen gerçeğin bir kısmını atladın. Asla değişmeyeceksin, değil mi Gav?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama annem ondan önce davranıyor. "Kardeşini suçlama. Ondan seni buraya getirmesini istedim ve sadece konuşmak istersek gelmeyeceğini söyledi."

"Yapardım."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diyor Gavin.

Başımı salladım. Eğer bana gelip beni dinlemeye hazır olduklarını söyleselerdi dinlerdim. Bu yüzden bu gece buraya geldim, çünkü beni de dahil edeceklerini düşündüm. İşleri en azından biraz daha iyi hale getirmeye çalışabileceğimizi düşündüm.

Gergin bir nefes veriyorum. "Doğru olmasa bile, bu seninle tek bir konuda konuşmayacağımı bildiğin anlamına geliyor, bu yüzden beni buraya getirmek için benim için çok önemli olduğunu bildiğin bir şeyi kullandın. Beni manipüle ettin."

"Haklısın, Kade. Yaptığımız hataydı," diyor Gran, "bunu şimdi anlıyorum. Ama sadece seninle konuşmak istediğimizi göremiyor musun? O kadar çaresizdik."

"Yine de kimse gelip bana karşı dürüst olmadı. Olsaydınız, konuşurdum."

"Daha önce çıldırmadan konuşabildiğini kanıtladığın için mi?" Gavin öyle diyor. "Bunu hepimiz denedik."

"Hayır. Daha önce *de* söylediğim gibi, benimle konuştun, benimle değil. Bunu anlamıyor musun?"

Gavin ensesini ovuşturur ve bu kez Blake konuşur. "Haklısın. Dürüst olmalıydık. Ama hepimiz seni seviyoruz ve başka ne yapacağımızı bilemedik."

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum, Gavin'in düşündüğü şeyi yapmamaya ve kontrolden çıkmamaya kendimi zorluyorum. Dört çift göz bana bakıyor ama sanki beni görmüyorlar da içimden bakıyorlarmış gibi hissediyorum.

Görüş alanımın kenarlarında siyahlık belirliyor ve birden kendimi Şeytan Kayası'na geri dönmüş gibi hissediyorum, ayaklarım yarı yarıya kayanın çıkıntısının üzerinde. Aşağıdaki kanyon, içimde hızla büyüyen karanlık çukurun bir temsili gibi davranıyor. *Hay sikeyim.*

Presley'nin burada olmasını her şeyden çok isterdim. Düşmemek için ona tutunmalıyım.

"Kade," diyor Gavin.

Gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki lekeleri yok ediyorum. "Söyle o zaman," diye ısırıyorum, söyleyeceklerini duymaya razı oluyorum. Gavin'in istediği gibi kaçmayacağım. Ve eğer bu son konuşmamızsa, ailemin benim hakkımda ne düşündüğünü tam olarak bilebilirim. Böylece bu saçmalığa bir daha asla kanmam.

"Kade," diye başlar annem. "Konuştuğumuzdan beri söylediğin şeyi düşünmeden edemiyorum. Senin hakkında-" Duraklıyor ve gözleri cam gibi oluyor. Gavin elini onunkinin üzerine koydu ve devam etti. "Depresyonun hakkında."

Midem bulanıyor. Ona o lanet sözleri söylediğim için pişmanım. Gerçek olsalar bile, geri dönüp beni ısıracaklarını bilmeliydim. "Hepimiz depresyondayız anne. Randall'da yaşarken sen nasıl olmazsın?"

Başımı iki yana sallar. "Hayır, seninle ilgili işaretleri bu kadar uzun süre görmezden geldiğim için üzgünüm. Sanırım baban ölmeden önce de görmüştüm ama önemsememiştim. Dediğin gibi, buralarda bu bir yaşam biçimi."

Haftalardır ilk kez kendimi bir şişe viskinin içinde boğma dürtüsü geri gelirken derim ürpermeye başlıyor. "Ben iyiyim." Kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum.

"İyi değilsin. Uzun zamandır iyi değilsin," diye ısrar ediyor annem.

Gözlerimi kapatıp güç için dua ediyorum. İşte yine benimle konuşuyorlar. "Siz nereden biliyorsunuz? Neredeyse iki haftadır konuşmuyoruz. Hatta bir yıldır hiç konuşmadık!"

"Çünkü bizden kaçıyordun! Sürekli içiyorsun, sürekli çalışıyorsun, birden fazla kadınla birlikte oluyorsun!" Annem ağlıyor.

Annem Gavin'in elini tutarken gözleri yaşlarla doluyor. Kalbim parçalanıyor ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek nefes almaya çalışıyorum. Depresyonda olduğum için onlardan kaçmadığımı haykırmak istiyorum. Onlardan uzak durmamın nedeni hepimize biraz zaman tanımak, nihayet benimle konuşabilecekleri ve beni planlarına dahil edebilecekleri zaman bana gelmelerine izin vermektir.

Ama ilişkiler iki yönlüdür. Büyükanne ve anneme bana ihtiyaçları olduğunda beni nerede bulabileceklerini söyledim ama gelmediler. Benden de kaçtılar. Ta ki Gavin beni bu akşam buraya, zeytin dalı olduğunu düşündüğüm bir yemeğe davet edene kadar.

Onun yerine, kendimi *Intervention*'ın bir bölümündeymişim gibi hissediyorum. Haftalardır alkole dokunmadığımı bilmiyorlar. Yaptığım işten zevk aldığımı bilmiyorlar.

ya da Presley'in istediğim tek kadın olduğunu bilmiyorlar. Bilmiyorlar ki bu yemeğe oturmadan önce kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Ama bunların hiçbirini haykırmıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü sağır kulaklara düşeceğini biliyorum.

"Sana yardım etmek istiyoruz," diyor Gavin. "Seni seviyoruz."

Dikkatimi ağabeyime, çocukluğumuzda hatalarına rağmen örnek aldığım adama çeviriyorum. Hiçbir erkek mükemmel değildir, ama benim için o her zaman iyi olanlardan biriydi. Beni önemseydiğini görüyorum. Beni önemseydiğini *biliyorum*. Ama yöntemlerinin yanlış olduğunu nasıl anlayamaz?

"Senin tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok, Gavin." Gözlerim Blake'e takılmadan önce diğerlerine dönüyor. "Hiçbiriniz tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Kade," diyor Blake yumuşak bir sesle. "Sana bu şekilde yaklaşmamamız gerektiğini kabul ediyorum. Yaptığımız yanlıştı ama sadece konuşmak istiyoruz. Ne düşündüğün ve hissettiğin bizim için önemli. Mesele seni kurtarmak değil; mesele iyileşmene yardımcı olmak."

"Ve hiçbirinizin yardıma ihtiyacı yok mu?" diye sordum. Hepsi bana iki kafam varmış gibi bakıyor. Gözlerim Gavin'den anneme, oradan da büyükanneye kayıyor. "Gerçekten beni düzelterek bu aileyi düzelteceğimizi mi sanıyorsunuz? Üzgünüm ama kırık olan tek kişi ben değilim." Odayı sessizlik kaplıyor ve haklı olduğumu çok iyi biliyorlar. "Babamın ölümü çatlakları ortaya çıkardı, hepsi bu. Ama bu aile ondan çok önce de parçalanmıştı."

Annemin dudaklarından çıkan yumuşak, acı dolu bir ses kalbimi parçalıyor.

"Bununla ne demek istiyorsun, Kade?" Gavin sorar.

Sorusuna şaşırarak göz kırpmıyorum, annemden özür dilemem için bana bağırıyor ya da bunun doğru olmadığını söylemiyor. Yeşil bakışları benimkileri delip geçiyor ve ilk kez beni dinlediğini hissediyorum.

"Hepiniz onu tanıdığınızı sandınız ama tanı mıydunuz. Benim gördüğüm yanını görmediniz. Düşüncelerinden kaçmak ve yorgun bedenini rahatlatmak için sürekli içtiğini görmediniz. Çoğu gece aptal gibi içtiğimizde ve o buranın devam etmek için ne kadar büyük bir yük olduğundan bahsettiğinde orada değildiniz."

"Burada iyi bir hayatımız var," diye araya giriyor büyükanne. "Baban burayı çok severdi. Buranın bir yük olduğunu düşünmezdi." Ses tonu, ölen oğlunu savunan bir anneninki gibi.

Öfkelendim. "Sevmediğini söylemiyorum. Seviyordu. Ama bu bir yükü. Hâlâ da öyle." Bakışlarım yine Gavin'inkileri buluyor. "Sence neden burayı bana bırakacağını söyledi?"

Gavin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. Gözleri acıyla doludur. "Neden?"

Dudaklarımı yalıyorum, hâlâ beni dinliyor olmasına biraz şaşıyorum. "Çünkü Gav, ben zaten hasarlıyım."

"Kade," diyor annem.

"Hayır, şunu söylememe izin verin." Sertçe yutkundum. "Babam toprağı bana bırakmak istedi çünkü onu korumak için ne gerektiğini anlıyorum. Kan, ter, gözyaşı, fedakârlık ve bir sürü kalp kırıklığı. Sana baktı Gav ve senin söylemene bile gerek kalmadan Randall'dan ayrılmak istediğini anladı. Benden daha yaşlı olmana rağmen, zihnin buranın acımasızlığıyla kirlenmemiştir. Ne düşünürsen düşün, sen her zaman benden daha mutlu, daha iyimserdin. Bu yer, bu topraklar henüz senin üzerinde iz bırakmamıştı. Benim üzerimde bıraktığı gibi değil."

Gavin az önce söylediklerimi düşünerek beni inceliyor. Babamın sözlerinin ve onunla olan ilişkimin bana ne yaptığını anlamasının ya da görmesinin onun için zor olduğunu biliyorum ve bunu açıklamak benim için de zor. Her zaman şakalar yapan ve çok gülen flörtöz bir çocuk olarak görünmüş olabilirim, ama babamın arkadaşı olacak yaşa geldiğimden beri, o gerçek yanım yok oldu - ya da gömüldü mü demeliydim? Uzun yıllar boyunca kaygısız küçük oğul rolünü oynadığımı ve herkesi bunun gerçek ben olduğuma inandırdığımı görmeye başlıyorum, oysa gerçekte çok fazla önemsiyorum. Çok fazla hissediyorum.

Ağabeyimin gözlerinin içine bakmaya devam ederken burnumun direği sızlıyor. "Burayı sana bırakmasından nefret ediyorum, Gav. Kışkandığım için değil, şimdi seni mahvettiği için. Babamın yalanları, gerçekleri, burayı ayakta tutma yükü, şimdi seni de damgaladı. Hepimizi damgaladı."

"Kade," diyor Gavin, sesi o kadar acılı ki ruhumun derinliklerine kadar beni incitiyor. "Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

Şimdiye kadar hiç yüksek sesle söylemediğim kelimeler yorgun kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor ve sonunda onları serbest bırakıyorum. "Sen onun en büyük oğluydun. Sen onun her şeyiydin. Ben onun dostuydum, arkadaşıydım. Onu seviyordum ama o beni bu toprakları almaya, Gavin'i sonsuza dek burada yaşamaya hazırladı. Bu hayat senin için değildi."

Başını iki yana sallar. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Buna neden inandığınızı anlayabiliyorum, ancak kendim için farklı bir hayat düşündüğümü kabul etsem de, bu topraklar her zaman benim evim oldu. Bu benim yaşam tarzım ve bir saniye durup düşünürseniz, babamın bıraktığı eyalet hakkında neden yalan söylediğimi anlarsınız.

Bizi de. Sadece onun anısını korumak istemedim, aynı zamanda sizi de babamın hatalarının yükünü taşımaktan korumaya çalıştım."

"Yine de aynı şey değil; bunu senin için istemedi."

"Ama bir noktada öyle yaptı, çünkü size geleneği bozacağını söylese bile araziyi bana bıraktı. Ama tüm bunlara rağmen - bunu size daha önce defalarca söyledim ama yine söyleyeceğim, lütfen bu sefer beni dinleyin - tapuda kimin adı olursa olsun, burası ailemizin mülkü. Bir kağıt parçası hiçbir şey ifade etmez. Hepimiz bunun yükünü paylaşıyoruz." Blake'e doğru uzanarak elini onun elinin üzerine koydu. "Hepimiz."

"Eğer söylediklerin doğruysa, Gav, o zaman neden beni her şeyin dışında tuttun? Size defalarca yardım etmek istediğimi söyledim. Kazadan sonra çiftlik fikrine ısınmaya çalıştım ama hepiniz beni büyük kararların dışında tuttunuz. Hatta size verdiğim bir fikir olan arazi kiralama konusuna bile beni dahil etmediniz."

Gavin Blake'in elinin üzerindeki eline bakıyor. Tekrar gözlerime baktığında, içlerinde yatan özrü ve pişmanlığı görebiliyorum. "Bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Tekrar içmeye başlamadan çok önce zorlandığını görebiliyordum. Kazadan ve iyileşme sürecinden sonra içine kapanmıştın, bu yüzden geri çekilmeni ve yeniden inşa ettiğimizi düşündüğüm ilişkiyi mahvetmeni riske atmak istemedim." Tekrar duraklıyor, yutkunurken boğazındaki kaslar esniyor. "Doktorundan temiz raporu aldığı anda, senin için her şeyin daha iyi olacağını, ayaklarının üzerinde durabildiğinde seni daha fazla aramıza alabileceğimizi düşündüm. Ama sonra içmeye ve yatıp kalkmaya başladın ve tartışmaya başladık... Korktum."

"Neyden korkuyorsun?"

Küçük mutfak sessizleşiyor ve hepimiz zamanda donmuş gibi hissediyorum. Endişe enseme gıdıklıyor ve çenem titriyor. "Neyden korkuyorsun, Gavin?"

"Seni kaybetmekten!" İtirafının gürültüsü duvarlardan sekiyor gibi görünüyor. Normalde böyle bağırان biri değildir, bu yüzden hepimizi şok etti. Annemden yumuşak bir çığlık yükseliyor ve ben şaşkın bir sessizlik içinde kardeşimin kocaman gözlerine bakıyorum.

"Lanet olsun, Kade," diyor, bu sefer daha sessiz. "Seni seviyorum. Ve bu karmaşa için, bu gece de dahil olmak üzere her şey için çok üzgünüm. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum ama bunun yerine pek çok şeyi yanlış yaptım. Yemin ederim, ne kadar yanlış yola sapmış olursam olayım, yaptığım her şeyi yapabileceğimi düşündüğüm için yaptım."

sana yardım etmek ve seni korumak. Ama bu süreçte sanki seni kaybetmişim gibi hissediyorum." Ben bir şey söylemeyince, "Seni kaybettim mi, Kade?" diye soruyor.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor. Gavin sonunda uzun zamandır söylemesini istediğim şeyleri söylüyor. Özrünün gerçek olduğunu biliyorum; bunu sesinde duyabiliyor ve gözlerinde görebiliyorum. Olan biten her şeyi telafi etmese de, dürüstlüğünden dolayı biraz olsun rahatladığımı inkar edemem.

Ancak bu soruya yanıt vermek zor, çünkü birçok açıdan kendimi uzun zamandır kayıp hissediyorum - sadece ailemden değil, kendimden de. Gerçekten bulunup bulunmadığımı bile bilmiyorum.

"Bilmiyorum," diye seslendim. "Özür dilerim."

Annem ağlarken ve büyükanne onu teselli etmeye çalışırken Gavin sandalyesine geri oturuyor ve titreyen bir nefes veriyor. Aileme karşı doğrularımı söyleyerek neden olduğum acı beni tekrar zorlarken, gitme dürtüsü beni tekrar sert bir şekilde vuruyor.

"Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söyle Kade, yapacağım," diye yalvarıyor Gavin. "Çiftliği sana devredeceğim - istersen ahbap çiftliğini durdurur ve araziye satarız - ama sen bunların hepsinden daha önemlisin. Ciddiyim, küçük kardeşim. Seni kaybetmek istemiyoruz. Lütfen, bana ne yapabileceğimizi söyle."

Ben de dahil olmak üzere masadaki herkes onun teklifi karşısında nefes almayı kesiyor. Kulaklarım çınlıyor ve kalbimin o kadar yüksek sesle attığına yemin edebilirim ki oda bunu duyabilir. Gözlerim Gavin'inkilere kilitleniyor, umut dolu bakışları kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Az önce bana istediğim her şeyi teklif etti, istediğim her şeyi. Ama hepsi yanlış geliyor.

Söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışırken omuzlarım ağırlaşıyor ama hiçbir aklıma gelmiyor. İçimdeki karanlık tüm varlığımı tehdit ederken midemdeki yemek şiddetle çalkalanıyor. Masadaki yerimden o kadar hızlı kalkıyorum ki göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar görüyorum.

"Sanırım ben gideceğim."

Gavin ayağa kalkıyor ve bana doğru birkaç adım atıyor. "Bundan kaçma, Kade. Lütfen kaçma. Bunu konuşarak halledebiliriz."

Yüzümü küçük bir gülümsemeye zorluyorum. Haklı; bunu konuşarak halledebiliriz. Ama bana yaptığı teklifin yanlış gelmesinin bir nedeni var - çünkü artık istediğimin bu olduğunu düşünmüyorum. Dahası, Gavin ve Blake burayı çok iyi işletiyorlar. Onlara birlikte baktığımda mutlu olduklarını anlıyorum. Bu da bana, arazinin daha önce hiç bu kadar

Düşündüğüm gibi Gavin'e mi yüklendim yoksa babamın sözleri ve davranışları mı beni kör etti?

Presley'nin şefkatli gözleri zihnimde beliriyor ve Devil's Rock'taki konuşmamızı düşünüyorum, o zamandan beri kendime defalarca tekrarladığım bir konuşma. Ya o haklıysa? Ya bu benim kendimi Randall'ın dışında, Montgomery Aile Çiftliği'nin ve babamın benim için yaptığı planların dışında bulmaya çalışmam için bir fırsatsa?

Bu fikir ruhumda bir şeyleri harekete geçiriyor ama aynı zamanda kafamın içindeki rahatsız edici bir ses bunun imkânsız olduğunu, daha fazlasına sahip olmayı hak etmediğimi söylüyor. Elime geçen tek şey Emmett Montgomery'nin yanına gömüleceğim güne kadar burada tutsak olmak.

"Kade?"

Gözlerimi kırptırıyorum ve ağabeyimin kirli çenesine yeniden odaklanıyorum. "Konuş benimle, küçük kardeşim."

Bakışlarım masada oturan ailemin ve Blake'in üzerinde geziniyor. Onların endişeli yüzleri şu anda ne kadar kötü hissettiğimi daha da artırıyor. Gavin'e dönüyorum ve ona sarılmak için eğiliyorum. Bu hareket onu şoke ediyor ama kolları belime dolanana kadar ona sarılmaya devam ediyorum. Bizi izlediğini hissettiğim gözleri görmezden gelerek sırtını sıvazlıyorum. "Burası senin çiftliğin, Gav. Sen ve Blake babamın yapamadığını, benim bile yapabileceğimden emin olmadığım şeyi yaptınız. Onu kurtardınız."

Geri çekiliyor ve başını sallıyor. Sözlerimden dolayı kafasının karıştığını biliyorum, belki benim de öyle. Ama ne düşündüğümü bilmesine ihtiyacım var. "Sen de bunun bir parçasısın. Bildiğinden çok daha fazla yardım ettin."

"Sorun yok." Onu durdurdum. "Beni yatıştırmak zorunda değilsin. Ben büyük bir çocuğum." Ellerimi onun kollarına vurup geri çekiliyorum, sonra aileme ve Blake'e bakıyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Bu yalanı yutmak çok acı ama artık burada kalamam.

"Kade," Gavin tekrar dener. "Lütfen, kal."

"Çok kötü davrandığım için özür dilerim ve bunda ciddiylim." Söylediğim pek çok şeyde ciddi olsam da, bazı şeyleri çok daha net görüyorum. Bir bakıma, Gavin'e olan kızgınlığım aynı şeyler için savaştığımızı anlamamamdan kaynaklanıyordu. İkimiz de birbirimizi kendi yöntemlerimizle korumak istedik. Annem, büyükannem ve Blake'e gelince, beni sevdiklerini ve sadece destek olmak istediklerini biliyorum. Acı içinde olsam bile onlara söylediklerimi hak etmediler.

Bu masadaki herkes elinden gelenin en iyisini yaptı ve sanırım artık kendi başımın çaresine bakmam gerekiyor. Onlar beni düzeltmeye ya da kurtarmaya çalışmadan.

Saate bakıyorum ve yediye yakın olduğunu görüyorum. Presley muhtemelen birazdan sahneye çıkmaya hazırlanıyor ve ben de ona ulaşmak için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim sahnenin kenarında kendi kendine bir şeyler söylüyordur ve inşa edişini izlediğim cesareti topluyordur.

Onun gülümsemesini düşünmek bu karanlığı biraz olsun dindiriyor. Belki de ondan bir şeyler öğrenmemin zamanı gelmiştir. Belki de içimde hissettiğim her neyse onunla yüzleşmemin zamanı gelmiştir.

"Kade," dedi annem. "Sadece otur ve biraz daha konuşalım. Başka bir şey hakkında konuşabiliriz, arayı kapatırız. Şehirli kızla aranızda neler olup bittiğini bize anlatabilirsin."

Biraz gülümsedim. "Presley. Adı Presley." Adını söylediğimde kalbim küt küt atıyor. "Gitmem gerek."

"Kade," Gavin bir kez daha dener.

Elimi omzuna bastırıp sıkıyorum. "Ben iyiyim, tamam mı? Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Presley'e bu gece Night Hawk'ta olacağıma söz verdim."

Gözbebekleri sanki bir yalan arıyormuş gibi ileri geri hareket ediyor. Sonunda gergin bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Seni seviyorum, küçük kardeşim."

Ona bir kez daha sarılıyorum. Bu sefer bana daha sıkı sarılıyor ve geri çektiğimde gözleri sulanıyor.

Ayrılmadan önce anneme sarılıp yanağından öpüyorum. Onu sevdiğimi ve özür dilediğimi söyledikten sonra büyükannemi ve Blake'i de başlarından öperek aynı şeyleri söylüyorum. Sonra kapıdan çıkıyorum ve topraklı gece havasını uzun uzun içime çekiyorum.

Presley'in sahneye çıkmak üzere olduğunu düşünerek, kamyonetimi park ettiğim askerlerin odasına doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda kapıyı açıp mutfak masasından arabamın anahtarlarını alıyorum ve gitmek için döndüğümde ellerime atıyorum. Ama küçük mutfağın önünden geçerken, tezgahın üzerinde tanıdık bir gümüş parıltısı gözüme çarpıyor.

Olduğum yerde duruyorum ve vücudumu babamın matarasına doğru çevirirken avuçlarım nemleniyor. Gümüş üzerine kazınmış monogramlı M harfi sanki beni kendisine doğru çağırıyormuş gibi bana bakıyor. Tüm sağduyuma rağmen anahtarlarımı cebime koyuyorum ve şişeyi almak için yanına gidiyorum. Aile yadigârını ellerimde tutuyor, avucumun serinliğini hissediyorum. Bu kadar küçük, cansız bir nesnenin canlıymış gibi hissettirmesi çok tuhaf.

Ne yaptığımı anlamadan, dolapta haftalar öncesinden kalan viski şişesini alıp küçük yemek masasına geçiyorum. Oturuyorum, şişeyi açıyorum ve kahverengi sıvıyla dolduruyorum. Kapağını yerine taktıktan sonra parmaklarım M harfini takip ederek şişeye bakıyorum.

Bir an için kafamın içinde babamın sesini duyuyorum, "*Ne yapıyorsun Kade?*" diye soruyor. Ama cevap vermiyorum. Sadece bakmaya devam ediyorum.

Presley

Marty Stuart ve Travis Tritt'in "Honky Tonkin's What I Do Best" şarkısı içimden uçup giderken ve kemanımın sıcak titreşimleri Night Hawk'ta yankılanırken kalbim küt küt atıyor. Gecenin son şarkısını çalarken kendimi kaybettiğimde dans pistindeki insanlar şarkı söylüyor, dans ediyor ve alkışlıyor.

Daha önce sahnede pek çok şey hissettim ama hiçbirisi bunun gibi değildi. Neşeli hissediyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlü, kendinden emin ve yetenekliyim. Bunun bir kısmı sevdiğim şeyi, doğduğum şeyi yapıyor olmamla ilgili ve kalbim sevinçten neredeyse göğsümden fırlayacak gibi. Diğer kısmı ise çiftlikte bıraktığım adamla ilgili. Hâlâ saçını sakalını görmediğim adamla.

Son birkaç notayı çalarken alnımdan ter damlıyor, Kade'in bir kez daha geleceğini söylediği yere, seyirciye bakıyorum ama hâlâ orada değil. İyi hislerim sona eriyor, ama sonra şarkı bitiyor ve kalabalığın tezahüratları düşüncelerimi bir anlığına bastırıyor.

"Herkes özel konuğumuz Presley James'i kocaman alkışlasın!" Andy, solist, mikrofona söylüyor. Daha fazla alkış ve tezahürat patlak veriyor ve herkesin grubun geri kalanını alkışlamasını işaret etmeden önce bu mutluluk anını içime çekerek eğildiğimde yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor.

Daha fazla alkış ve selamlamadan sonra, yanaklarım o kadar kızarıyor ki muhtemelen kırmızı bir renk kartelası gibi görünüyorum, hoparlörden müzik başlıyor ve birkaç farklı duygu hissederek sahneden çıkıyorum.

"Presley, bu muhteşemdi!" Jake bağırıyor, normalde garip bulacağım ama kendimi içine eğilirken bulduğum bir sarılmayla, bende değişen bir başka şeyle bana sarılıyor.

Kıkırdayarak geri çekiliyorum, kemanım hâlâ bir elimde. "Teşekkürler, Jake." "Hayır, ben teşekkür ederim. İnanılmazdın."

Yüzümde nazik bir gülümsemeyle Kade'i tekrar arıyorum ama hâlâ bir şey yok. "Burada değil," diyor Jake.

Sanırım olduğumdan daha fazla kızarıyorum ki bu imkansız olmalı. Tabii ki Jake kimi aradığımı biliyor.

O da kalabalığa göz gezdiriyor. "Ben de ona mesaj atmak üzereydim."

Jake'e bir kez daha gülümsemeye çalıştım. Gece boyunca birkaç kez Kade'i aradım ve onu göremediğim her seferinde kendime bunun iyi bir şey olduğunu, yemeğin iyi geçtiğini söylemeye çalıştım. Ama şimdi sahnede olmanın verdiği adrenalinin etkisi geçtiği için bir şeyler doğru gelmiyor. Burada olacağına söz vermişti ve Kade yalan söylemez.

Jake'in gözleri üzerimdeyken, mesaj atıp atmadığına bakmak için arka cebime sıkıştırdığım telefonu çıkarıyorum ama hiçbir şey yok. En azından ondan değil.

Derek'ten gelen bir mesaj var, bu da hissettiğim endişeyi daha da artırıyor. Dudağımı ısıriyorum ve tıklayarak açıyorum.

Şartlı tahliyedeyim. Umarım mutlusundur.

Mesajı siliyorum ve birkaç hızlı dokunuşla, buraya ilk taşındığımda yapmam gereken şeyi yapıyorum: Onu engelledim. Daha önce bunu yapacak gücüm ya da cesaretim yoktu. Derek bir bakıma sigara gibiydi -kanserli ve benim için kötü, yapmamam gerektiğini bildiğim ama yine de yaptığım bir şey. Ama ona ihtiyacım yok ve onu istemiyorum.

Telefonumu cebime geri koyarken omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor ve rahat bir nefes alıyorum. Pislik eski sevgilim artık hayatımın bir parçası değil; o benim geçmişimin bir parçası. Geleceğime odaklanabilmek için unutmayı öğrendiğim bir geçmiş, umarım burada olmayan bir adamı içeren bir gelecek.

Korku içimi yakıyor. "Çıkmanın sakıncası var mı?" Jake'e soruyorum. Büyük kalabalığa bakıyorum. "Bana ihtiyacın olursa yardım etmek için kalabilirim."

Başını sallar. "Git onu kontrol et," diyor. Sesindeki endişe iması sadece endişemi beslemeye hizmet ediyor, ancak çabucak örtbas ediyor. "Bu gece için yeterince çalıştın. Ama sanırım bu düzenli bir olay olmak zorunda."

"Evet, öyle!" Andy, Jake'in yanında belirir. Kızıl saçlarının üzerine tozlu renkli bir kovboy şapkası takmış. Bir dakika sonra gitarist, basçı ve davulcu onun yanında, hepsi de bana geniş geniş sırıtıyor.

"Aslında bizimle daha fazla çalman konusunda seninle konuşmak istiyorduk," diyor Andy. "Son derece yeteneklisin ve bu gece hepimiz çok eğlendik."

Baterist Brent, "Andy'nin söylemek istediği, Noel'den sonra Teksas'ta küçük bir tura çıkacağımız," diyor. "Ve senin de bize katılmanı çok isteriz."

Yeniden yollara düşme, her gece kemanımı çalma, müziğin titreşimlerini bir kez daha ruhumda hissetme ihtimali damarlarımda heyecan kıvılcımları aktarıyor. Bu gece yaptığım gibi ve onlarla tanıştığımdan beri bana karşı nazik ve destekleyici olmaktan başka bir şey yapmayan bir grupta.

Her parçam evet demek istiyor ama sonra mesajsız telefonumun cebimde bir delik açtığını hissediyorum. Kade'in glmseyan yüzü gözümün önünden geçiyor ve heyecanım dağılıyor. *Nerede o?*

Andy ekliyor: "Sadece birkaç salon konseri ama Dallas'ta birkaç konserimiz var ve hatta eğer konserler dışında da bir araya gelirsek Nashville'de de bir konserimiz olacak." "Ki eminim öyle olacak."

Ona gülümsüyorum ve telefonumu çıkarıp Andy'ye veriyorum. "Numaranı yazabilir misin? Bunu düşüneceğim."

Jake endişeyle beni izlerken Andy telefonumu alıyor. Sorgulayan bakışlarını üzerimde hissediyorum ve bahse girerim neden sadece evet demediğimi merak ediyordu.

Geçmişte, sahnede kendimi bu kadar iyi hissettikten sonra -artı tüm o takdir ve sevgiyi aldıktan sonra- muhtemelen evet der ve bu grubun öncekinden farklı olmasını umardım. Öyle olduklarını düşünsem de, Randall'da iki iyi işim, kalacak güzel bir yerim ve hayatımda artık önemsediğim insanlar var. Özellikle de bir kişiye.

Kade'i bulma dürtüsü giderek güçleniyor. Andy telefonumu bana geri verdiğinde ve ben hala Kade'den gelen herhangi bir mesaj ya da arama grmediğimde, bana ihtiyacı olduğuna dair ezici bir his beni sert bir şekilde vuruyor ve bir rpertiyi tutmak zorunda kalıyorum.

Grubu selamlarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Teşekkürler, sizi bu hafta içinde arayacağım." "Harika!" Hepsi bir ağızdan.

"İlgimizi çekmek isteyen bazı bayanlar görüyoruz." Andy kaşlarını oynatıyor. "Sonra konuşuruz."

Jake'in elini sıkıyor ve dört adam Jake'i tekrar benimle bırakarak uzaklaşıyor. "Kade'i bulduğunda bana mesaj atar mısın?" Jake soruyor.

"Evet, elbette," diyorum Kade'in endişeli arkadaşının koyu kahverengi gözlerine bakarak. şimdi çok endişeliyim. "Sonra görüşürüz. Bu gece için de teşekkürler."

Jake pazumu sıktı. "Hayır, teşekkür ederim."

Ona başımı salladıktan sonra arka odaya gitmek ve kemanımı toplamak için uzaklaşıyorum. Kade'i aramaya çalışıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Çantamı kapıp arabama doğru koşarken sinirlerim tepeme çıkıyor.

Ya bir şey olduysa? Kade'in Devil's Rock'ta bana söylediklerini, Gavin'in bu sabah ona nasıl davrandığını düşünüyorum. Şimdi neden daha önce yaptığım gibi onunla kalmak için ısrar etmediğimi bilmiyorum. Her zaman keman çalabilirim, her zaman konserler olacaktır. Ama Kade'in bu gece bana ihtiyacı vardı ve ben onun yanında değil miydim? Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Beni gerçekten önemseyen ilk insan ve ben şimdiden her şeyi berbat ediyorum.

Eşyalarımı arabama koydum ve yola çıktım. Şimdiye kadar eve dönüş yolunu avucumun içi gibi biliyordum. Karanlık olması önemli değil, gözlerimi kapatsam bile dönüş yolunu biliyorum.

Az önce ne düşündüğümü fark ettiğimde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Radyoda çalan şarkı silikleşiyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümür atıyor, tek duyabildiğim bu. "Evim," diyorum yüksek sesle. "Evim. Evimdeyim."

Zaten çok yoğun olan düşüncelerim sanki dönüyormuş gibi kafamda dönüp duruyor ve sonra gülüyorum. *Evime.*

Randall'da geçirdiğim zamanı, kendimi konfor alanımın ötesine nasıl ittiğimi düşünüyorum. Hayatım boyunca hiç olmadığı kadar gülümsediğimi. Beni boğan bu yoğun sis dağılmış ve nihayet nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Bazı anlarım oluyor mu? Evet, oluyor. Ben de insanım. Ama uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissediyorum. Evimde gibi. Sadece kendimde değil, burada, Randall'da. Kade ile.

Tekrar bir kahkaha atıyorum, **g ö ğ s ü m d e k i** ağırlığı hafifleten bir kahkaha. Sonra gülümsüyorum, Kade'in yakışıklı, sakallı yüzü her düşüncemi dolduruyor. Son birkaç haftadır yaptığı her hareket, onunla daha fazla birlikte olmak istememe neden oluyor. Zamanımı onunla ve sevdiğim her şeyle doldurmak için.

Sonra yine gülüyorum. Ruhsal bir çöküntü mü yaşıyorum? Ayrılık mı? Bu çok saçma. Öyle bir şey yok. Ama özgür hissediyorum. Kahretsin, mutluyum. Aşık oldum. Sadece Kade'e değil, hayatıma da.

Gaz pedalına basıp biraz daha hızlı gidiyorum, midemde Kade'e ulaşmamı söyleyen kıvılcım daha da parlıyor. Montgomery Ailesi'nin çiftliğine giden araba yolu görüldüğünde rahat bir nefes alıyorum. Evin önünden geçiyorum ve kamyonetini göremiyorum, bu yüzden orada olacağını umarak askerlerin bulunduğu yere doğru gitmeye devam ediyorum.

Yanaşıp kamyonetini gördüğümde göğsümde umut ışıkları yanıyor. Yanına park ediyorum ve eve girmeden önce motoru kapatıyorum. O orada olmayınca midem bulanıyor, onun yerine tezgahın üzerinde açık bir viski şişesi duruyor.

cep telefonuna. Hay aksi. Lanet olsun. Hay aksi. Nerede olabileceğini düşünmeye çalıştım ve bir an için hiçbir şey bulamadım. Ama sonra tıkladı.

Kapıya dönüyorum ve ahıra doğru koşuyorum. Yaklaşırken pencerelerden gelen ışığı görüyorum ve nefes alıyorum. Çiftlikte çalışarak geliştirdiğim kaslarımla sürgülü kapıyı neredeyse aşırı bir güçle çekip açıyorum ve kapı çerçeveye çarpıyor. İrkiliyorum ama Kade'in olduğunu bildiğim yere doğru devam ediyorum.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum ve çatı katına ulaştığımda terliyorum ve göğsüm nefes darlığından kabarıyor ama onu görüyorum. O burada. Açık çatı kapısından karanlığa bakarken geniş sırtı bana dönük ama o burada.

Beni duymamasına imkân yok, ama duymamış gibi davranıyor, vücudu rüzgârsız bir günde su gibi hareketsiz.

"Kade," diyorum sessizce. Adını duyunca omuzları geriliyor, sonra bir sonraki nefeste tekrar çöküyor. "Kade?" Hâlâ yüzüme bakmıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Çekinerek ona doğru yürüyorum ve yanındaki ahşap korkuluğa yaslanıyorum. Yerleşirken kolum hafifçe onunkine dokunuyor ve başımı çevirip ona bakıyorum. Gümüş matarasını parmaklarında öyle sıkı tutuyor ki, parmakları beyazlaşmaya başlıyor. Yüzünü incelemeye, onu tanımaya çalışıyorum ama yüz hatları bomboş.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi düşünürken dudağımı ısıırıyorum. Ama s e s s i z l i k t e karar kılıyorum, onunla birlikte geceye bakıyorum.

"Orada olamadığım için üzgünüm."

Aniden gelen sesi beni sıçratıyor. Sonra sözlerinin arasında ne kadar büyük bir acı duyduğumu fark ediyorum. Ön koluna hafifçe dokunuyorum, avucumun altındaki yağsız kasları hissediyorum ama elimi hareket ettirmiyorum.

"Eminim harikaydın." Sesi üzgün, öyle bir üzgün ki onu kollarıma alıp sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Elimin üzerindeki baskıyı sabit tutuyorum ve sanki ani bir ifade onu ürkütecekmiş gibi rahat bir nefes alıyorum.

"Kade, ne oldu?"

Çenesini sıkıyor, gözleri gece gökyüzünden matarasına kayıyor. "Sanırım yardıma ihtiyacım var Presley."

İfadesi beni sersemletiyor, duymayı beklemediğim kelimeler okyanusun dibine inen bir taş gibi içime batıyor. Yutkunuyorum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var bebeğim?"

Sevgi sözcükleri dudaklarımdan kolayca dökülüyor ve sonunda bana dönüyor. Sertleşmiş bakışları sanki o da bunu söylediğime inanamıyormuş gibi ağzıma kayıyor, sonra

soğukkanlılığı bozulur. Yüz hatları hafifçe gevşiyor ve gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışırken hızla göz kırpmaya başlıyor.

"Bilmiyorum." Sesi çatlıyor ve kalbim kelimelerindeki kafa karışıklığıyla paramparça oluyor. Onu kollarıma alma arzuma teslim olmak istiyorum. Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama Kade yalanları takdir eden biri değil ve gerçek şu ki, bunu bilmiyorum.

Onun yerine elimi koluna götürüp dirseğinin üzerine koyuyorum. "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Bunu birlikte çözebiliriz."

Gözleri bir an için benimkilere yapışıp kalıyor. Sonra bakışlarındaki yumuşaklık geldiği gibi hızla gidiyor. Yüz ifadesi sertleşiyor. "Gitmelisin."

Kolunu benden çekiyor, ben de başımı sallıyorum. "Ben kalıyorum."

"Presley." Kade iç geçiriyor. "Lütfen git."

Hareket etmiyorum ve etmeyi de düşünmüyorum. Bana ne isterse söyleyebilir ama gitmeyeceğim. Randall'a gelen Presley giderdi ama bu halimle ve birlikte paylaştıklarımızdan sonra gitmem. Yanımda durup kendi zorluklarımı aşmamda bana yardım ettikten sonra olmaz.

"Presley," dedi yine. "Beni böyle görmeni istemiyorum." İkinci kısmı fısıldıyor ama ben yine de duyuyorum.

"Ne gibi?"

Başı göğsüne düşüyor ve bir an için bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra zar zor "Zayıf" diye fısıldıyor.

Kalbim zaten paramparça olmasaydı, şimdi yok olurdu, çünkü karşımdaki adam hiç de zayıf değil. Yavaşça, hâlâ şişeyi tutan elinin bileğini kavriyorum. Ona bakıyor ve ben de nabzının üzerindeki yumuşak deriyi okşuyorum.

"Böyle hissetmene neden olacak ne olduğunu anlat bana."

Kade gözlerini kapatıyor ve sonra bir iç çekiyor. "Çiftlik hakkında konuşmak istemediler. Benim hakkımda konuşmak istediler..."

Sözünü bitirmesini beklerken hiçbir şey söylemiyorum ama içten içe onun adına öfkeleniyorum. Ona tekrar yalan söyledikleri gerçeği kanımı kaynatıyor ve eve koşup ailesine ağzının payını verme isteği duyuyorum. Daha önce hiç bu kadar hissetmediğim bir duygu, birini tüm varlığımla koruma arzusu.

Burada olduğuma bir kez daha emin olmak için Kade'in bileğini sıkıyorum. Bu dokunuşla yorgun gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "İçki içmem hakkında konuşmak istediler, depresyonum hakkında." Son kısmı göğsünde öyle bir utançla söylüyor ki, bu sadece beni daha da kızdırmaya yarıyor. Bundan ya da başa çıkma mekanizmalarından utanma ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyorum.

Kade bana depresyonda olduğunu açıkça söylememiş olsa da, bununla mücadele ettiğini anlıyorum ve onunla tanıştığımdan beri biliyorum. Devil's Rock'ta geçirdiğimiz gece, hayatı ve geçirdiğı kaza hakkında benimle paylaştıkları, onun hakkındaki anlayışımı daha da derinleştirdi. Her ne kadar onun gibi sevdiğim birini kaybetmemiş ya da başarısız bir işle karşı karşıya kalmamış olsam da, bir daha hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini düşünmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum, sanki ölsen kimsenin umurunda olmayacakmışsın gibi. Ailem bana bunu defalarca kanıtladı.

"Kade-"

Bileğini dokunuşumdan çekip çatı katını adımlamaya başlıyor. Bir elini dağınık saçlarında gezdirirken diğer eliyle ş i ş e y i kavradığı için adımları ağırlaşıyor. Sonunda duruyor ve şişeyi bana uzatıyor, eli titriyor.

"Bir şey içmedim bile. Tanrım, Presley. Hiç içmedim bile. Sana Devil's Rock'ta denediğimi söylemişim ve lanet olsun-" Saçlarının uçlarını ç e k i ş t i r i y o r .

Kendimi daha fazla tutamayarak ona doğru birkaç adım atıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Vücudu sertleşiyor ve geri çekileceğini sanıyorum, ama sonra kollarıma ölü bir ağırlık gibi gömülüyor ve titremeye başlıyor.

Kade'in kolları beni sararken yere düşen metal şişenin çıkardığı ses ayaklarımı titretiyor. Beni göğsüne öyle sıkı bastırıyor ki nefesim kesiliyor ve soluk soluğa kalıyorum ama umurumda değil. Yüzünü boynuma saklarken onu kendime daha sıkı bastırıyorum, ıslak gözyaşları tenime düşüyor.

"Ne hissetmek istiyorsan onu hisset." Bana birçok kez söylediğı sözleri tekrarlıyorum. "Bırak seninle ilgileneyim."

Sessiz hıçkırıklarla omuzları titriyor ve kalbi içinde tuttuğı tüm duyguları serbest bırakırken ellerimi sırtında gezdiriyorum. Şeytan Kayası'nı, kaza gecesi ne olduğundan emin olmadığını bana nasıl ifade ettiğini düşündüğümde pişmanlık beni şaşırtıyor. Sözlerine, söylemediklerine daha fazla dikkat etmeliydim. Bu kadar kısa sürede çok şey yaşamıştı; zor zamanlar geçirmesine, içki ve kadınların neden onun için bir koltuk değneğı haline geldiğine şaşmamalı. Ben de kendimi uyuşturmak istedim.

"Kade," diyorum kulağına karşı. "Beni dinle, tamam mı?"

Cevap vermiyor; sadece beni daha sıkı kavırıyor.

"Sen zayıf değilsin."

Sonra geri çekilmeye başladı ama ben izin vermedim.

"Değilsin." Sesim şimdi daha sert. "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Savunmasız olmak sizi zayıf yapmaz. Depresyonda olmak

seni zayıf yapmaz. Yardım istedin - bu pek çok insanın yaptığından daha fazlası bebeğim."

Sulu gözleri benimkilere bakıyor ve ellerimden birini nemli yanağını okşamak için kaldırıyorum. "Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle, edeyim. Seni hastaneye götüreceğim, bütün gece yanında kalacağım, günün yirmi dört saati seni takip edeceğim - sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Senin için buradayım Kade ve bir yere gitmiyorum."

"Benim için fazla iyisin Presley."

Başımı salladım. "O zaman benim için fazla iyisin." Tekrar geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu daha sıkı kavrayarak gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Düşünmeyi bırak."

Bana göz kırpmıyor, sonra dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyorsun Lemon sevgilim."

Özel lakabımı kullandığında göğsümdeki ağırlık biraz hafifliyor. "İşe yarıyor mu?"

Başının ağırlığını avucuma yaslamadan önce dönüp avucumun içini öpüyor. Ağır gözleri kapanıyor, yüz hatları sanki gücümü içine çekiyormuş gibi ısınıyor.

"Şu anda kendin hakkında ne düşünürsen düşün, Kade, sen iyi bir adamsın. Bunu atlatacaksın ve ben de sana yardım etmek için yanında olacağım, söz veriyorum."

Gözleri irkilerek açılıyor ve uzun kirpiklerinden birine yapışmış bir gözyaşı görüyorum. "Neden?" diye soruyor. "Bu gece senin yanında olacağıma dair verdiğim sözü bile tutamadım. Ben bir beceriksizim Presley. Senin yanında olmak yerine ne kadar süre bir mataraya baktım bilmiyorum- eski pislik sevgilinden daha iyi değilim."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır, değilsin Kade. Ona hiç benzemiyorsun."

"Beni o kadar iyi tanıımıyorsun. Ben-"

"Ama seni tanıyorum, Kade. Bana kim olduğunu gösterdin. Kardeşinin ya da başkalarının senin hakkında düşündüğü gibi değilsin. Saçmalıklarını görebiliyorum ve bunları yutmuyorum. Beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim. O yüzden lütfen. Dur artık." Şimdi gözyaşlarımı tutmaya çalışırken bir nefes çekiyorum.

"Ama ben seni hak etmiyorum Presley." Nefes veriyor.

Şimdi yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Beni hak etmeyen birinin beni bağlamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sana güvendiğim gibi bedenimi onlara emanet edeceğimi mi? Beni bu kadar mı küçük görüyorsun?" Sözlerim öfkeyle çıkıyor ama beni duymasına, anlamasına ihtiyacım var.

Ağzından bir protesto sesi çıkar. "Hayır, Presley, seni seviyorum, senin için dünyaları düşünüyorum, ben-" Duruyor, ağzı ve gözleri kocaman.

Birbirimize bakıyoruz ve onun açıklaması beni şiddetli bir kucaklama gibi sararken paramparça kalbim onarılmaya başlıyor.

Kade'in başparmağının yanağıma sertçe dokunuşu gözlerimi kırıştırmama neden oluyor ve şimdi ağladığımı fark ediyorum. "Seni ağlatmak istememiştim Lemon. Bunu söylememeliydim-"

"Tekrar söyleyebilir misin?"

Kade tereddüt etmez. "Seni seviyorum. Kahretsin, seni seviyorum Presley."

İçimden taşan hıçkırıkları yutmak istiyorum ama zapt edemiyorum. Kırılan bir baraj gibi patlıyor ve gözyaşlarım şimdi ciddi bir şekilde dökülüyor. Kade beni kendine çekiyor ve başımı göğsüne yaslıyorum, böylece dudaklarım boynunda oluyor.

"Daha önce kimse beni sevdiğini söylememişti ve bunda ciddi değildi."

Kade'in dudakları başımın tepesine bastırıyor ve ağzından çıkan sonraki kelimeler inançla söyleniyor. "Ciddiyim Presley. Şimdiye kadar hiçbir şeyde olmadığım kadar ciddiyim."

Bir ürperti vücudumu sarıyor ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Bunu geri söylemek zorunda değilsin" diye ekliyor. Erken olduğunu biliyorum ama bunu söylemek istedim, hayır, buna *ihtiyacım vardı*."

Dudaklarımda nazik bir gülümseme oynasırken gözlerimden daha fazla yaş dökülüyor. "Ben de seni seviyorum, Kade." Sözlerim onunkiler kadar kesin ve güçlü, bu yüzden içlerindeki gerçeği duyabiliyor.

Yutkunurken boğazındaki kaslar çalışıyor, bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırırken taze gözyaşları şaşkın bakışlarını bulanıklaştırıyor. Kollarımı beline doluyorum.

"Beni hak ediyorsun, Kade. Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Ne pahasına olursa olsun, mutlu olmanı sağlayacağım."

Kade alnını benimkine yaslıyor ve bana sarılmaya devam ediyor. Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama birbirimizi rahatlatıyoruz ve onun yanağıma değen sabit nefeslerinin tadını çıkarıyorum.

Geleceğin ne getireceğini bilmesem de bildiğim bir şey var: Montgomery Aile Çiftliği beni evimde hissettiren şey değil, Kade.

Kade

"Seni bu kadar çabuk burada görmeyi beklemiyordum, Kade," diyor Dr. Ellis, gözleri sıcacık.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, doktora gittiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama gözlerim Presley'inkilerle buluştuğunda yeniden demir atmış gibi hissediyorum. Bana cevap vermemi söyleyen o bakışı atıyor ve elini tutarken doktoruma utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Şey, size güveniyorum ve kız arkadaşım sizinle konuşmam gerektiğini söyledi."

Presley bu ifadem karşısında gözlerini devirirken, "kız arkadaş" kelimesini kullandığımda yanakları kızardı. Çatı katındaki o geceden, ikimizin de birbirimize aşık olduğumuzu söylediğimiz geceden bu yana bir haftadan fazla zaman geçti. Ve o zamandan beri "kız arkadaş" benim yeni favori lakabım oldu. Görünüşe göre ben bir ilişki adamıyım.

Dr. Ellis kollarını göğsünde kavuşturur ve ciddi doktor moduna geçer. "Size elimden gelen her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Presley elimi sıktı. "Bir süredir depresyon ve alkolizmle uğraşıyorum." Kelimeler dilimde ağırlaşıyor. Kızgın ya da küçümseyici olmak bunları itiraf etmeyi kolaylaştırıyordu; ciddi olsam bile neredeyse şaka yapıyormuş gibi davranabiliyordum. Ama şimdi işleri daha ciddiye aldığım ve yardım aldığım için, mücadele ettiğimi, bir sorunum olduğunu kabul etmek daha zor geliyor.

Dr. Ellis başını sallıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Tekrar yutkunuyorum. Babam öldüğünden beri demek istiyorum ama bu tam olarak doğru değil. "İlk içkimi on dört yaşımdayken içtim." Durakladım ve Presley

Elimi daha sıkı tuttum. "Ve depresyon, sanırım uzun zamandır bununla mücadele ediyorum. Kazadan sonra daha da kötüleşti."

Mırıldanıyor. "Bunu en son geldiğinizde konuştuğumuzu biliyorum ama kalp krizinden sonra depresyon genel nüfusa göre üç kat daha yaygındır. Ve teşhis edilmemiş bir geçmişiniz olduğu düşünüldüğünde, son birkaç ayda neden daha fazla mücadele ettiğinizi anlayabiliyorum."

Bu istatistik beni rahatlatmamalı, ama yine de rahatlıyorum, belki de tüm bunlar benim hatam değildir. Gerçi eminim Presley bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını söylerdi.

"Alkolizm konusuna gelince, Kade, hastanede geçmişini gözden geçirdiğimizde bana içki içmenin sosyal olmaktan öte bir şey olduğunu söylememiştin. Eğer ergenlik döneminden beri alkol tüketiyorsan, kalbin zayıflamış olabilir ve bu da kalp krizini daha olası hale getirir. Kalp krizi geçirdiğinizi düşünürsek, bunu kontrol altına almaya çalışmanız daha da önemli."

Utancım boynuma kadar tırmanıyor ve oda ısınıyor. Presley'ninkiyle birleşmiş olan elime bakıyorum ve güç bulmaya çalışıyorum. Ona, aileme, yaptıklarına sahip çıkmaya ve yardım almaya borçluyum. Presley'nin eline bir darbe daha vurduktan sonra Dr. Ellis'in anlayışlı gözleriyle karşılaşıyorum.

"Söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ve eminim bunu daha önce de duymuşsunuzdur, ancak ilk adım bir sorununuz olduğunu ve yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul etmektir. Bu konuda bana karşı daha önce dürüst olmanı dilerdim ama şimdi bana gelmene sevindim. İyi haber şu ki, size yardımcı olabilecek pek çok şey var. Antidepresanlar ve terapi seçenekler arasında. İsimsiz Alkolikler gibi ücretsiz gruplar da var, isterseniz şehirde bir tane önerebilirim, ancak sizin için daha kolaysa çevrimiçi seçenekler bulabileceğime eminim."

Yanağımın içini ısııyorum, babam hayatta olsaydı bu konuda ne söyleyeceğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bana gülünç der ve bir bira daha uzatırdı. Ama o burada değil ve ben de her sabah Presley'nin yanında uyanmak ve onun gülümsemesini görmek dışında hiçbir sebep olmasa bile burada olmaya devam etmek istiyorum.

Doktora başımı salladım. "O zaman bir sonraki adımım ne olacak?"

"Birinci basamak doktorunuz var mı?" Başımı sallıyorum. "Sorun değil. Sizin için bir yönlendirme yapacağım. Bir randevu ayarlayabilmelisiniz ve neye ihtiyacınız olduğuna bağlı olarak size antidepresan veya

sizi bir psikiyatriste yönlendireceğim. AA grup bilgilerini de hasta portalınıza koyacağım."

"Teşekkür ederim."

"Bu arada, size yardımcı olacak bir destek sisteminiz var mı?"

Cevap açık gibi görünüyor ama mecbur olduğu için sorduğunu biliyorum.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Presley benden önce davranıyor. "Evet, öyle."

Elinin arkasını kaldırıp öperek Dr. Ellis'in daha geniş gülümsemesine neden oluyorum. "Sevindim Kade ve bana geldiğin için seninle gurur duyuyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Destek sistemim çok ısrarcı," diye takılıyorum.

Dr. Ellis kıkırdıyor. "İçimden bir ses buna ihtiyacınız olduğunu söylüyor."

Presley muhtemelen onaylarcasına bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim,

Dr. Ellis." "Sorun değil. Peki ya Kade?"

"Öyle mi?"

"Belki biraz keçi yogası denerim." Göz kırpıyor.

"Keçi yogası mı?" Presley bir süre sonra ellerin bulunduğu yerin önüne park ettiğimde soruyor.

Utangaç bir gülümsemeyle ona Dr. Ellis'in muayenehanesine son gidişimin hikâyesini anlattım. Onunla flört ettiğimi itiraf ettiğimde bir tokat ve göz devirmesi kazandım.

"Üzgün değil misin?" diye sordum.

"Neden olayım ki?" diye soruyor, emniyet kemerini çözerek. Ben de kendi kemerimi çözüyorum, sonra ikimiz de kamyonetten iniyoruz. Onunla yolcu tarafında buluştuğumda, kapıya yaslanana kadar onu destekliyorum, kollarım onu hapsediyor. Nefes alış veriş hızlanıyor ve ben ona sırtıyım.

"Öyle olman gerektiğini söylemiyorum. Sadece öyle olmadığından emin olmak istedim," diyorum ona dürüstçe. "Fark etmediysen, çok fazla bagajla geliyorum."

Presley bana göz kırpıyor, öğleden sonra güneşi tepemizde parlıyor. Kovboy şapkamın kenarı gözlerini gölgelesin diye biraz daha yaklaşıyorum. Elini yanağıma götürüyor ve başparmağının altındaki kirli sakalı ovuşturuyor. "Benim de var, eğer henüz anlamadıysan."

İç çekerek eline doğru eğildim. Derek'i ve neden olduğu sorunları düşünüyorum. "Bu benim için önemli değil. Ama eğer başka bir yükün varsa

Bilmiyorum, en azından söyle de şaşırmayayım," diye takılıyorum.

Dudakları somurtkan bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sadece çılgın bir eski sevgili ve beni umursamayan ebeveynler."

Alnına bir öpücük konduruyorum, uzun süren öpücükte onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmak istiyorum - ben varken hayatında aptal insanlara ihtiyacı yok. Geri çektiğimde yüz ifadesi daha sıcaktı. Başparmağı yine elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Senin yükün önemli değil, Kade. Bana karşı dürüst olman, yaptıklarını kabullenmekten korkmaman hoşuma gidiyor. Şimdi sana asılan kadınları kıskanmayacağımı söylemiyorum ama sana güveniyorum."

Göğsüm genişliyor ve onu öpmek için eğiliyorum. Ağzını benimkine doğru açıyor ve ben de onu kamyona doğru daha sert bastırıyorum, vücudunun yumuşaklığı sanki orada olması gerekiyormuş gibi benimkine oturuyor. Öpüşmelerimiz daha da hararetlenince kalçalarını kaldırıyor, böylece kot pantolonla kaplı seksi bana sürtünüyor. Dudaklarına karşı küfrediyorum ve kısık bir inilti çıkarıyorum.

"Gavin ve Blake her an burada olabilirler," diyorum öpücükleri arasında. Ama durmak yerine daha da saldırganlaşıyor. Dudaklarına karşı kıkırdıyorum, sikim canlanıyor.

"Sadece öp beni," diye mırıldanıyor keman kokulu parmaklarını kolumda gezdirmeden önce. Titriyorum, sonra elimi yukarı doğru sürüyorum, boğazını onun sevdiği şekilde kavrayana kadar göğüslerinin arasından kayıyorum. Dudaklarından bir inilti kaçıyor ve onu ağzımla yutuyorum. İçimde titreşen zevk sesleri onu daha sert öpmem için beni cesaretlendiriyor.

"Kade," diyor öpüşmeyi keserken. "Seni çok özledim."

Eli kış yanağımın etine gömülüyor ve sikimin üzerindeki baskı artıyor. "Beni her gün görüyorsun," diye takılıyorum. Başparmağımı boynuna daha sert bastırıyorum ve bana karşı kıvranışından zevk alıyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye pantolonunu indirdi.

Ne demek istediğini anlıyorum. Çatı katındaki o geceden beri, ağırdan aldık. Öpüştük, birbirimize dokunduk ve sarıldık ama tekrar seks yapmak için neden beklemek istediğini anladım. Ve dürüst olmak gerekirse, onun tarafından kuşatılmak ve desteklenmek, kendime iyi olmak için her gün sekse veya içkiye ihtiyacım olmadığını hatırlatmak güzeldi.

Dudaklarım tekrar onunkilerin üzerine yapışıyor ve öpücüklerine, onun hissine, kokusuna ve tadına teslim oluyorum. Presley ile ilgili her şey mükemmel ve bu kadının tamamen benim olduğuna inanamıyorum.

Tam bacağını kavrayıp kalçamdan geçirmek üzereyken bir boğaz sesi duyuyorum. Presley dudaklarını ayırıyor ve yüzünü göğsüme saklamadan önce boynunu ve kalçasını serbest bırakıyorum.

"Seni uyarmıştım," diye kıkırdıyorum. Başının tepesini öpüyorum ve sonra Gavin'in mahcup gözleriyle buluşuyorum. Blake sadece eğlenmiş görünüyor. Ereksiyonumu gizlemek için Presley'i önüme çekiyorum ve ellerimi beline doluyorum. Bana yaptıklarını hissettiğinden emin olduktan sonra onu biraz sıkıyorum ve "*Bunun bedelini sonra ödeyeceksin*" diyorum. Presley'nin mor boyalı tırnakları kollarıma batıyor ve dikkatimi Blake ve Gavin'e çevirmeden önce onun tepkisine sırtıyorum.

"Merhaba," dedim.

Gavin selamlamak için başını sallıyor, yüz hatları hala utançla renklenmiş durumda ve Blake de bana gülümsüyor. Yemek tuzağından bu yana üçümüz birkaç kez konuştuk ve ikisine de Presley'le bugün neden şehre gittiğimizi anlattım ama aramızda hâlâ bir gerginlik var. Yine de sorunlarımızı çözdükçe bunun zamanla azalacağını umuyorum.

"Nasılsın," diyor Blake. "Daha sonra gelmemizi ister misin?" Ses tonu şakacı ve itiraf etmeliyim ki son zamanlardaki ciddi etkileşimlerimizden sonra bu hoşuma gitti.

"Evet-"

"Hayır." Presley sözümü kesti. "Şimdi iyi." Uzaklaşırken, o güzel kıcını yarı kıcıma sürtüyor ve dişlerimi sıkamak zorunda kalıyorum. Evet, bunun bedelini sonra ödeyecek.

Omzunun üzerinden bakıp bana göz kırptıyor ve göğsüm mutlulukla doluyor. Onun çiçek açtığını ve kendine daha fazla güvendiğini görmek çok güzel. Özellikle benim dışımdaki insanların yanında daha rahat olmasını seviyorum.

"Presley," diye sesleniyor Blake onun dikkatini çekmek için. "Çocuklar konuşurken bakmanı istediğim bazı boya renkleri var. Senin için sorun olur mu?"

Presley beni kontrol ediyor ve sessizce iyi olup olmadığımı soruyor. Ona Blake ve Gavin'den bizimle buluşmalarını özellikle kardeşimle konuşmam gerektiği için istediğimi söyledim ama yine de onunla yalnız kalmamın sorun olup olmadığından emin olmak istemesi hoşuma gitti.

"Git, Lemon," dedim. "Seni birazdan bulacağım."

"Harika!" Blake mutlu bir şekilde, Presley ile dirseklerini birleştirmek için öne doğru adım atıyor.

Onu ana ahıra doğru çekiştirirken, kız arkadaşımın Blake'le birlikte beceriksizce uzaklaşmasını izlerken kahkahalarımı bastırıyorum. Bilmiyorlar.

ama arkadaş olabileceklerini düşünmek istiyorum. Blake iyi bir insan ve Presley de hayatında ona değer veren daha fazla insan olmasını hak ediyor.

Ahırda gözden kaybolduklarında, sessiz Gavin'le yüzleşmek için dönüyorum. Bana doğru adım atıyor, çizmelerinin altında çakıllar çıkartıyor ve ancak neredeyse burun buruna geldiğimizde duruyor. Konuşmadığında, yıpranmış koyu kahverengi kovboy şapkasının siperliğinin altından yüzünü inceliyorum ve uykusuzluktan olduğunu tahmin ettiğim gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Daha önce fark etmek için zaman ayırmamıştım ama ağabeyim daha yaşlı görünüyor. Sadece yirmi beş yaşında olabilir ama artık bir zamanlar olduğu gibi genç ve umutlu bir çocuk değil. Ama sanırım hayat hepimize bunu yapıyor, özellikle de bizimki gibi zor bir hayat.

"Yürümek mi istersin, oturmak mı?" diye soruyor, sesi çakıllı.

Temiz havayı içime çekiyorum ve Teksas'ın gökyüzüne bakıyorum. "Hadi yürüyelim."

Bizi çiftliğin ana kısmının etrafında dolaştıracak olan asfalt yol boyunca yürürken yan yana diziliyoruz. Etrafta, yanından geçerken selamlaştığımız Art da dahil olmak üzere birkaç kişi var. Sonunda ahırlardan ve insanlardan uzaklaşıyoruz, tek ses ayak seslerimiz ve kuş cıvıltıları oluyor.

"Muhtemelen doktor ziyaretinin nasıl geçtiğini merak ediyorsundur" diyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve babaminkine çok benzeyen kardeşimin profiline bakmak için dönüyorum.

Sözlerim üzerine Gavin'in adımları yavaşlıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "İstemediğin sürece bana söylemek zorunda değilsin."

Açıklamaları karşısında hoş bir şaşkınlık ve takdir duygusu kaplıyor içimi. Bu onun her zamanki bilgi talebinden çok farklı. "İstiyorum."

Gavin'in çenesi sanki sözlerim onu duygulandırmış, hatta mutlu etmiş gibi geriliyor. "O zaman bilmek isterim."

Boğazımı temizliyorum ve bugün Dr. Ellis'ten aldığım bilginin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum. Gavin dinliyor, ben konuşurken çenesi gerginliğini koruyor. "Presley dönüş yolunda biraz araştırma yaptı ve sanırım bir psikiyatriste gideceğim. İnternette birkaç tane eşel mobil ödeme yöntemi olan psikiyatrist bulmuş ama param zaten hastane faturalarıma ve mevcut kalp ilaçlarıma gittiği için bunu karşılamak yine de zor olacak."

Gavin yürümeyi bırakıp iki eliyle omuzlarıma vuruyor. "Kade, dur."

İçimde bir öfke parlıyor, bir sebepten bana kızmış olmasından korkuyorum ama sert ses tonuyla konuşmayı bırakıp bakışlarıyla buluşuyorum.

"Neye ihtiyacın varsa, bir yolunu buluruz. Endişelenmeni istediğim son şey, sana yardımcı olacak bir şeyin maliyeti. Bırak ben -ailemiz- sana yardım edeyim."

"Ama-"

"Hayır, Kade. Bu konuda bana kızgın olman umurumda değil ama sen benim kardeşimsin." Sesi kesildi ve kendini toparlamak için konuşmayı kesti. Tekrar bana baktığında yeşil gözleri ıslaktı. "Sen benim kardeşimsin ve bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Eğer daha fazla çalışmam gerekiyorsa, sorun değil. Ama bu işte senin arkadayım. Ne olursa olsun."

Söyleyecek kelimeler bulmaya çalışırken omuzlarımdaki elleri beni daha sıkı kavıyor. Söyleyemediğimde, yapabileceğimi bildiğim tek şeyi yapıyorum: Onu kendime çekiyorum ve sarılıyorum. Uzun bir süre öylece duruyoruz, ikimiz de onun sözlerinin ağırlığını düşünürken dünya etrafımızda dönüyor.

Gavin geri çekildiğinde, gözyaşlarının izini silmek için elinin tersiyle gözlerini siliyor. Bu babamın da yaptığı bir şey ve beni gülümsetiyor. Gavin sırtışımı görüyor ve ona eşlik ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Babam bize kendimize gelmemizi söyler ve bizi Devil's Rock'a götürürdü."

Gavin hüzünlü bir kakhaha attı. "Evet, öyle yapardı."

Tekrar yürümeye başladık ve ben botumla büyük bir kayayı tekmeledim. "Onu özleyiyor musun?"

Gavin cevap vermeden önce bir an sessiz kalır. "Tabii ki biliyorum." Uzun bir iç geçiriyor. "Sanırım en çok özlediğim şey annemi nasıl gülümsettiğidir."

Onarmak istediğim tüm ilişkilerimi düşündükçe içim çalkalanıyor. Annem listenin en başında. Akşam yemeğinden beri bir kez konuştuk ve ikimiz de birbirimizden özür diledik ama daha gidecek çok yolumuz var.

"Evet, ben de özledim."

Willy, Koca John ve diğer bazı kısrakların otladığı bir meraya varana kadar bir süre sessizce yürümeye devam ediyoruz. Atıma ıslık çalıyorum ve Willy bana doğru tırıs tırıs çitin kenarından bize doğru geliyor. Gavin ve ben ona biraz ilgi göstermek için duruyoruz.

"Gav," diyorum bir dakika sonra.

Willy'nin boynunu okşamayı bıraktı. "Öyle mi?"

"Presley yeni yıldan sonra geçen hafta çaldığı grupla birlikte Teksas'a gitme teklifi aldı."

Bu haber karşısında gülümsüyor. "Bu harika."

Avucumu Willy'nin uzun yüzünde gezdiriyorum. "Onunla gitmek istiyorum."

Gavin'in kare yüz hatları nötr kalıyor ama gözlerinde kısa süreli bir şaşkınlık parıltısı görebiliyorum.

"Presley ile bu konuyu konuştum ve konserler kısa sürecek. Bir seferde en fazla üç günlüğüne gideceğiz ve grup burada olmadığım zaman kaybettiğim parayı telafi etmek için kurulum ve yıkıma yardım etmem için bana biraz ödeme yapabilir. Ama çiftlik bizim ana üssümüz olacak ve buradayken çalışacağız." Etrafımızdaki araziye işaret ediyorum. "Burası her zaman benim evim olacak. İstedığimi sandığım her şey. Ama-"

Kahkahalar kulaklarımıza ulaşıyor ve başımızı kaldırıp uzakta Presley ve Blake'i görüyoruz. Bir an için kızımı izliyorum, onunla seyahat etmeyi, onun yanında uyanmayı ve onunla yeni şeyler deneyimlemeyi düşünürken kalbim göğsümde daha hızlı atıyor.

"Ama artık değil mi?" Gavin benim yerime bitiriyor. Yeşil gözleriyle tekrar buluşuyorum.

"Karmaşık bir durum."

"Her şey her zaman öyledir, küçük kardeşim.

Hayat böyle." Hüzünlü bir kahkaha attım. "Evet, hayat bu."

Gavin iç geçirir. "Bence bu iyi bir fikir."

"Öyle mi?" Nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama bu beklediğimden daha iyi gidiyor. Başını sallıyor ama başka bir şey söylemek istediğini görebiliyorum. "Neymiş o?"

Gavin cevap vermeden önce Willy'nin kulağının arkasını kaşıyor. "Yemekte araziye istemediğini, artık benim ve Blake'in olduğunu söylediğinde, ayrılmak istediğini zaten biliyor muydun?"

Dudaklarımın arasından bir nefes üflüyorum. "Presley ile seyahat etmek henüz bir seçenek değildi ama bir süredir bunu düşünüyordum." Etrafıma, ovalara, otlaklara ve çok sevdiğim atıma bir kez daha bakıyorum. "Ama Gav, sanırım büyümek ve nefes almak için biraz alana ihtiyacım var. Bence senin de buna ihtiyacın var. Ama bunun sana adil gelmeyeceğini biliyorum çünkü gitmek isteyen hep sendin."

Gavin bakışlarını uzaktaki Blake'e çeviriyor, Blake kahkahalarla başını geriye atmış. Bana dönerken dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Artık istediğim şey bu değil. En azından aynı şekilde değil. Blake ve benim hayallerimiz var ama ailelerimiz ve işlerimiz burada. Birlikte inşa ettiğimiz şeylerden keyif alıyoruz. Evet, bir gün biraz seyahat etmek istiyoruz ama mutluyuz."

Her şeyin ne kadar değiştiğini düşünerek başımı öne eğiyorum. Bu sözleri söyleyeceği hiç aklıma gelmezdi. Presley'e bir kez daha baktığımda, Night Hawk'a gelmeseydi, içinde bulunduğu durumdan uzaklaşacak kadar cesur olmasaydı nerede olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Geldiğine çok memnunum.

Ona geri dönmek için sabırsızlanıyorum, Willy'den uzaklaşıyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum.

Gavin kolayca yanıma geliyor.

"Tuhaf," diyorum. "Bir nevi yer değiştirdik."

"Evet, sanırım öyle."

"Ama ben ciddiym, Gavin. Burada olmadığımız zamanlarda Presley ve benim yerime bakacak birini bulacağım. Ve seyahat etmek istediğinizde, Presley ve ben onun konser vermediği zamanlarda sizi idare edebiliriz."

"Kade." Gavin saçmalamamı durdurdu. "Sana söyledim, neye ihtiyacın olursa olsun sana destek olacağım. Çiftlik sigortasını hallederiz, tamam mı? Bu konuda endişelenme."

"Sadece seni bırakmayacağımı bilmeni istiyorum, bunu yalnız yapmak zorunda da değilsin ağabey."

"Yalnız olmayacağım, Blake, büyükannem ve annem var. Ve dediğin gibi, geri döneceksin. Şehirde uzun süre kalamayacak kadar taşralı bir hödüksün."

Kıkırdıyorum. "Tamam, muhtemelen bu konuda haklısın. Yine de sanırım bunu kendim çözeceğim."

Gavin, babamın bir konuşmadan sonra yaptığı gibi elini enseme koyuyor. Ağırılığın boğazımda bir yumak oluşuyor.

"Babam seninle gurur duyardı. *Ben* de seninle gurur duyuyorum."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Gavin bizi yine durdurdu. "Beni dinlemeni istiyorum, Kade." Nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sana boktan bir kardeş gibi davrandım. Sana ve ailemize yalan söyledim. Ve bunu geri alamasam da, sana üzgün olduğumu söyleyebilirim. Ve artık sana yalan söylemediğimi söyleyebilirim. Seninle, dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Benden daha güçlüsün, babamın olduğundan daha güçlüsün. Yardım alıyorsun ve bu çoğu insanın söyleyebileceğinden daha fazla. Benim söyleyebileceğimden de fazla."

Ağzım kuruyor ve kardeşimin yorgun gözlerine bakıyorum. Elimi onun omzuna koyuyorum. "İyi misin, Gav?"

Titreyen bir nefes veriyor ve göğsüm sıkışıyor. "Kabuslar görüyorum. Blake de öyle. Ne kadar uzun süre birlikte olursak o kadar iyi olacaklarını düşünmüştüm.

kazadan kurtuldum, ama-"

"Gav," diyorum, beynim onun söylediklerini bir araya getirmeye çalışıyor. "Geçirdiğim kazayla ilgili kâbuslar mı görüyorsun?"

Başını sallıyor. "Dediğim gibi, Kade: Seni kaybedemem."

Gözlerime su doluyor ve kardeşime tekrar sarılıyorum. "Beni kaybetmeyeceksin. Kaybetmeyeceksin. Eğer yardım edebilirsem."

Gavin geri çekiliyor ve benimle göz temasını sürdürüyor. O gecenin onun için ne kadar zor olduğunu fark etmediğim için kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum. Bencil ve pislik biriydim. Bunu şimdi anlıyorum.

"Seni bu konuda tutuyorum." Gözyaşlarını bastırırken sesi gergin.

"İstersen benimle konuşabilirsin Gavin. Kavgaya etmeyeceğimize ya da bazı anlar yaşamayacağımıza söz veremem ama ben senin için buradayım. Ve eğer ihtiyacın olursa artık uzun bir kafa kırıcı listem var." Ortamı yumuşatmak için sırtıtıyorum.

Bu işe yarıyor ve o da bana gülümsüyor. Şimdi ahırlara daha yakınız ve Presley'nin kahkahasının kadifemsi tonu, mor saçları ortaya çıkarken kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olarak üzerime yıkılıyor. Tanrım, bu sesi hayatımın sonuna kadar duymak istiyorum ve onu güldüren, gülümseten ve küfrettiren kişi olmak istiyorum.

Blake bizi fark ettiğinde "Bakın kim dönmüş" diyor.

Presley beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor, gözleri sessizce "*Nasıl gitti?*" diye soruyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, onu kollarıma çekene kadar aramızdaki mesafeyi açıyorum. Dudaklarım onun dudaklarına iniyor ve ben onu öperken ağzımın içine bir nefes veriyor. Gavin ve Blake'in bizi görmesi umurumda değil; dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı.

Geri çekildiğimde kıpkırmızı kesiliyor, ama dudaklarını çekiştiren gülümseme, bir parçasının, dünyanın onun benim, benim de onun olduğumu bilmesini ne kadar çok istediğimi sevdiğini söylüyor.

Presley'i kolumun altına alıyorum ve birlikte kardeşimle Blake'in karşısına geçiyoruz. Gavin de Blake'e karşı benim duruşumu taklit ediyor, tıpkı Presley'e yaptığım gibi onu da yakınımında tutuyor. Blake'in gözleri benimkilerle buluştuğunda aramızda sessiz bir konuşma geçiyor; çözülmemiş onca şeye rağmen her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir konuşma. Elini Gavin'in kalbinin üzerine koyuyor ve ben de ona nazikçe başımı sallıyorum.

"Gavin, evde bir şey unuttum, gelip benimle almak ister misin?" Blake yüzünde sinsi bir ifadeyle soruyor.

Presley'nin kolunu ovuyorum ve kardeşime sırtıyorum. Blake evde hiçbir şey unutmadı, bundan eminim. Ona kaşlarını sallıyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, bebeğim. Hadi gidelim." Gitmeden önce bana son bir kez baktı. "İkinizle de yemekte görüşür müyüz?" Omuzları rahatlamış görünüyor, sanki üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi. Göğsümdeki baskının bir kısmını alıyor ve kendi bedenim de sakinleşiyor.

Presley'e bakıyorum ve o da onaylarcasına çenesini eğiyor.

"Evet, orada olacağız," diyorum. Omuzlarını sıkıyorum ve kalbim küt küt atıyor, bu şekilde hayatımın bir parçası olmak istemesine bayılıyorum.

Vedalaştıktan ve Blake ile Gavin gözden kaybolduktan sonra Presley kollarımda dönüyor ve beni usulca öpüyor. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Sanırım öyle." İlk kez kelimelere gerçekten inanarak nefes veriyorum.

"Güzel, sevindim." Dudaklarımı okşuyor, sonra beni çekiştiriyor, böylece onu takip ediyorum.

Beklenmedik hareket karşısında biraz tökezliyorum ama hemen toparlanıp kıkırdıyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

Elini elimde tutuyor ama kapüşonlu gözlerle bana bakarken geri geri yürümeye devam ediyor. "Sanırım yatak odamda bir şey unuttum. Ne olduğunu anlamama yardım etmek ister misin?"

Bir kahkaha atıyorum ve onu kendime çekiyorum. "Sana her zaman yardım edeceğim, Lemon. Asla istemene gerek yok." Sözlerim bizi sarıp sarmalıyor, çifte anlamı kasıtlı. Bana gülümsüyor, onu kendime daha sıkı çekerken safir gözleri sevgiyle parlıyor.

Güneş üzerimizde parlarken ve gelecek daha parlak görünürken, Presley ve ben "şimdilik" evimize doğru yürüyoruz. Birlikte.

Epilogue

PRESLEY

Beş Ay Sonra

MONTGOMERY FAMILY DUDE Çiftliği resmen açıldı. Tamam, *resmi olarak* değil ama bu gece Blake ve Gavin'in grubundan çalmasını istedikleri bir kasaba barbeküsü var.

Çoğunlukla Randall halkının mekanda yapılan tüm çalışmalarını görmesi için. Ancak Blake'in bize söylediği gibi, "Sosyal medya için fotoğraf çekmek ve yaz müşterileri için pazarlama yapmak için harika bir zaman."

Tam saç maşamı kapatırken, ön kapının kapanma sesini ve Kade'in botlarının yerde çıkardığı tanıdık sesi duyuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum. Son beş ay hayatımın en güzel beş ayı oldu. Sadece sevdiğim bir grupta seyahat etmekle kalmadım, aynı zamanda günlerimi sevdiğim *adamla* geçirdim.

Her gün kolay mıydı? Tabii ki kolay değildi. Ama aynı zamanda heyecan verici, yeni ve eğlenceliydi. Bu şaşırtıcı değil, çünkü Kade ile her gün bunlardan en az biri, kötü günler bile.

"Presley?" Kade'in bariton sesi oturma odasından sesleniyor. "Burada mısın?"

Aynada kendime bakmak için bir an duruyorum, ellerimi kalçalarımındaki derinin üzerinde yumuşatıyorum ve tezgahdan yeni kovboy şapkamı alıp başıma yerleştiriyorum. Bu geceyi ve Kade'in yaptığı tüm sıkı çalışmaları kutlamak için - sadece çiftlikle değil, kendisiyle de - dün Dallas'ta bulduğum küçük bir kıyafetle ona sürpriz yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm.

Kade ailesinin son dakika işlerini halletmesine yardımcı olmak için Randall'da kaldı ve ben de programıma gittim. Gideli yirmi dört saatten az olmuştu ama onu özlemiştim. Son birkaç aydır gösterilerde yanımda olmasına o kadar alışmışım ki sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum. Onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü iyi olduğumdan emin olmak için saatte en az bir kez aradığına ya da mesaj attığına yemin edebilirim. Çok tatlıydı ve grubum bu yüzden benimle acımasızca dalga geçti.

Görünüşümden memnun olduğumda, "Yatak odasımdayım!" diye sesleniyorum.

Banyodan çıkıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, bu yüzden poz verip vermemem gerektiğinden tam olarak emin değilim. Limon desenli bir yorganla kaplı orta boy yatağa bakıyorum -Kade ve ben birkaç ay önce iki ikiz yatağı değiştirdik- ve üzerine uzansam mı diye düşünüyorum. Ama sonra kapı açılıyor ve çok geç olduğunu fark ediyorum, bu yüzden Kade'in geyik derisi kovboy şapkası görüldüğünde orada garip bir şekilde duruyorum.

"Grup ne zaman burada olur-" Soru Kade'in dudaklarında sönüyor, çünkü ela gözleri deri kayışlarla tamamlanmış seksi kovboy kıyafetimi görüyor. Bakışları vücudumda bir kez aşağıya düşmeden önce ağzı biraz açık kalıyor. İki kez. Sonra benimle tekrar göz teması kurmadan önce üçüncü kez.

"Hoşuna gitti mi?" Parmağımı göğüslerimin arasında gezdirerek soruyorum. Göbeğimi açıkta bırakan ten rengi dar bir yelek tarafından tutuluyorlar. Bunu, özellikle de karnımı ve popomu gösteren bir şeyi giyiyor olmam bile başlı başına bir mucize. Ama Kade'in yanıdayken kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyorum. Onunla birlikte olduğum her gün ve sahnede en sevdiğim şeyi yaparken kendime olan güvenim artıyor.

"Hoşuma gitti mi, Lemon?" Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra bana doğru tehlikeli bir adım atarken sesi boğuk çıkıyor. "Hoşuma gitmekten de öte." Bir adım daha. "Bayıldım amına *koyayım*." Tam önümde duruyor ve aradaki mesafeyi kapatmak için hamle yaptığımda elini uzatarak beni durduruyor. "Benim için dön kovboy kızı. O seksi vücudunu görmeme izin ver. Özlemişim."

Yanaklarım kızardı ve alt dudağımı ısırdım. Onun önünde durmak bir şey, ama onun için dönmek?

Kade tereddütümü görüyor ve çenemi parmaklarının arasına almak için uzanıyor. "Seni dizime yatırıp tokatlamak zorunda bırakma beni." Sözleri doğrudan klitorisime gidiyor ve istemsizce kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum. Kıkırdıyor. "Bunun işe yaramayacağını bilmeliydim." Elini yüzümden çekip düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Benim için dönmeye ne dersin, *sikime* binmeden önce dilime boşalmana izin vereceğim." *Sık* kelimesini uzatıyor, böylece K sesini karnımda hissediyorum.

"Kade." İsmi dudaklarımda nefes nefese bir iniltiye dönüşüyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor. Benimle edepsizce konuşmasını sevdiğimi biliyor, özellikle de talepkâr olduğunda - bu bana değer verildiğimi ve el üstünde tutulduğumu hissettiriyor, sanki istediği ve sahip olduğu ya da olacağı tek kişi benmişim gibi.

"Yap şunu Lemon. Yoksa gelmene hiç izin vermem," diye alay ediyor.

Bu tehditle, ne isterse yapıyorum. Bunu yapacağını biliyorum ve bu gece ona ihtiyacım var, beni en son yendiği anın anısı sonunda iyi bir anı olsa bile.

Ben dönmeye başlıyorum, o araya giriyor. "Yavaşça. Bakalım benim için ne kadar güzel giyinmişsin."

Ağzım kuruyor ve yavaşça dönerken vücudum alev almış gibi hissediyorum. Kade formuma bakarken gırtlaktan bir hırıltı çıkarıyor. Çıplak popom ona dönükken küfrediyor.

"Tanga ve kıcı açık pantolon mu, Lemon? Beni şımartıyorsun."

Onunla yüzleştüğimde, amım ıslanmıştı ve ellerim ona dokunmak için yalvarıyordu.

"Bu kıyafeti ne zaman aldın?" diye şehvetle soruyor.

"Dallas'ta bir mağazada." Ona dokunma arzuma boyun eğiyorum ve ellerimi göğsünde gezdirerek dokunuşumun altında titremesini sağlıyorum. Beyaz tişörtünün eteklerine ulaştığımda beni durdurmuyor ve tişörtü Wrangler'ından çekip çıkarıyorum. Kollarını kaldırıyor ve ben de tişörtü vücudundan sıyrıp yere atıyorum. Sonra kemerine uzanıyorum, fermuarını açmadan önce pratik bir kolaylıkla çözüyorum.

"Hevesli misin?" Burnu kulağımın kabuğunu okşuyor.

"Senin için mi?" Parmaklarımı büyüyen ereksiyonunun üzerinde gezdiriyorum. "Her zaman."

Kade başka bir hırıltıyla ellerimi tutuyor ve beni yatağa doğru itiyor. Dizlerimin arkası yatağa çarpıyor ve sırtüstü düşüyorum, vücudum güçten sallanıyor. Bir zamanlar, bu beni

ama artık değil. Yatakta doğrulduğunda Kade'in a bakışları bedenimi yutuyor, sonra şapkasını çıkarıp benimkini almadan önce yere fırlatıyor. Sırıtarak şapkamı kafasına geçiriyor.

"O söz neydi, sevgilim?" diye soruyor şakacı bir şekilde. "Oh, evet, şapkayı tak, kovboy kızına bin."

Üzerimde sürünürken gülüyorum, yirmi dört saatten sonra ilk kez dudakları dudaklarıma çarpıyor. Ağzımı yalıyor, dilimi okşarken bileklerimi tutuyor, kollarımı başımın üzerine getirerek beni kısıtıyor.

Dudaklarımdan ayrılıyor, şapkamı yana fırlatıyor, sonra boynuma ıslak, ağzı açık öpücükler konduruyor ve kemanımın orada bıraktığı küçük izi emiyor. Kade buna "keman izi" demeyi çok seviyor. Ona ne olduğunu söylemeye çalıştım - "kemancı boynu"- ama duymak istemedi. Google'da araştırdığını ve senin de öyle diyebileceğini söyledi. Yani, bu doğru, ama yine de ona bu konuda takılmayı seviyorum.

İşareti tekrar emiyor ve ben inliyorum, kalalarıml onunkilere çarpıyor. "Tanrım, seni özledim," diye mırıldanıyor ve ağzımı tekrar öpüyor.

"Ben de seni özledim bebeğim."

"Bir dahaki sefere seninle geliyorum." Dudaklarını göğüslerimin arasında gezdiriyor, yeleğin düğmelerini açarak göğsümü ortaya çıkarıyor.

Meme uçlarımdan birini ağzına alıp nefessiz kalmama neden olmadan önce "Hoşuma giderdi," diye mırıldanıyorum. Aşağıya doğru bir yol yalamadan önce göğüslerime tapınmaya sadece bir an devam ediyor. Sarışın kafasının üst kısmının karnımdaki her bir soluk kırmızı ve beyaz işarete dikkat etmesini izleyebilmek için kendimi ön kollarımın üzerinde destekliyorum.

Bu adamın bana duyduğu sevgi karşısında kalbim neredeyse yerinden çıkacak. Benim her bir paramı, hatta güzel bulmakta zorlandıklarımı bile nasıl bildiğini ve sevdiğini.

Yüzü amımla buluştuğunda başımı tekrar yatağa koyuyorum. Tereddüt etmeden, koyu kahverengi tangamın kumaşından klitorisimi emerken kalalarımlı başının etrafında sıkıyorum.

"Benim için her zaman çok ıslaksın." Kade inliyor. Kalalarımlı ayırıyor, sonra güçlü ellerini iç amaşırımın lastiğine götürüyor. Aşağı çekebilmesi için kalalarımlı kaldırmaya başlıyorum ama daha yapamadan bir yırtılma sesi havayı dolduruyor.

"Kade!" Nefesim kesildi, başım havaya kalktı. Yırtık iç çamaşırını yere atarken, seksimin üstünden bana sırtıyor.

"Gitmeleri gerekiyordu, sevgilim. Bu amcığı yalayıp temizlemem lazım ve onlar yoluma çıkıyor. Ayrıca, bu pantolonları giymeni istiyorum." Şeytani bir gülümsemeyle

Ağzını artık çıplak olan klitorisime dayadı ve emdi. Ellerim saçlarına doğru uçuyor.

Sözüne sadık kalarak her yerimi yalıyor ve emiyor. Dilini sıırıslıklaı olmuş girişime daldırıp beni yalıyor ve zevkle mırıldanıyor. Boşalmaya ihtiyaım var, yüzünü amıma bastırıyorum, kalçalarımı ağzına karşı dalgalandırıyorum.

"İşte bu, sevgilim," diye mırıldanıyor içime doğru. "Kullan beni."

"Kade!" Ağzını tekrar sinir yumağımın üzerine kapatıyor, sonra aılıktan ölüyormuş gibi kıvrımlarımı yalıyor. İki parmağını içime soktuğunda parmaklarını kavırıyorum ve yataktan kalkıyorum. "Boşalacağım."

Dışleri klitorisimin üzerinde geziniyor ve ben de kalçalarımı tekrar sıkıca kavrayıp başının etrafını sarıyorum. Kukumun içine gülümsediğini hissediyorum -bunu yapmama bayılıyor. Dilinin birkaç fiskeıyla o kadar şiddetli boşalıyorum ki vücudum sarsılıyor ve onun adını haykırıyorum. Parmaklarını içimde ve dışımda çalıştırmaya devam ediyor, beni istediğı gibi temizlerken serbest bırakmama izin veriyor.

Nefesimi tuttuktan sonra kalçalarımı açıyorum ve saçlarını çekıştiriyorum. Büyümüş gözbebekleri benimkilerle buluşuyor ve bir köpek gibi sırtıyor, yüzü uyarılmamla ıslanmış.

"Sana içimde ihtiyaım var."

İsteğim üzerine, vücuduma geri tırmanıyor, kotundaki şişkinlik hassas klitorisimin üzerinde sürükleniyor.

"Oh, kahretsin," diye bağııyorum. Kade'in ağzı benimkini eziyor ve dilini benimkine masaj yapmadan önce sesimi yutuyor. Onun üzerinde kendimin tadını alabiliyorum ve bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor. "Kade," diye sızlanıyorum.

Şişmiş dudaklarını benimkilerden ayırıyor ve yataktan kalkıyor, kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarırken gözleri bende, sonra komodine gidip prezervatif alıyor. Ayağ a kalkıyorum ve folyo paketi ondan alarak onu yanıma çağırıyorum. Elimle sert aletini avuçlarken alnımdaki terli mor saçlarından bir tutamı fırçalıyor. Birkaç kez pompaladığım da, benim için inliyor, sonra lastiğı uzunluğundan aşağı kaydırıyorum ve ucunu öpüyorum.

"Tanrım, mükemmelsin," diye fısıldıyor, sesi huşu dolu.

"Sen de mükemmelsin bebeğim." Yatağ a uzanana kadar elini çekıştiriyorum. Yerleştiğinde, bu kez üzerine çıkıyorum, dudaklarını öpüyorum ve ıslak amımı sikinin üzerine sürüyorum. Tışlıyor ve başını yastıklara yaslıyor, elleri kalçalarımı kavramaya geliyor.

"Bir şey denemek istiyorum," diyorum eğilip göğsünü öpmeden önce.

Tekrar doğrulduğumda kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Ellerini kalçalarımın çekiyorum, sonra biraz beceriksizce kendimi ters çeviriyorum, böylece chap çerçeveli kığım ona bakıyor.

Kade yüksek sesli bir inilti çıkarır. "Sanırım öldüm ve cennete gittim. İsa'ya şükürler olsun."

Kıçımı geriye doğru bastırırken kıkırdamama engel olamıyorum, siki am dudaklarımın arasına yerleşiyor. Bu hissin etkisiyle küfrediyor ve sonra ellerini aşağı indirerek her iki kış yanağımı da tokatlıyor.

"Kade!" Ben kendimi geri çekerken tekrar tekrar yapıyor, klitorisim her şaplaktan titreşiyor.

"Sikime bin Lemon," diye emrediyor. "Sür beni."

Edepsiz bir beyefendi gibi, Kade'in elleri pantolonumun yanlarına gidiyor ve beni kaldırmaya yardım etmek için deriyi çekiyor. Uyarılmamla kaplanmış sikini alıyorum ve girişime yerleştiriyorum. Yavaşça aşağıya inerken Kade tekrar küfrediyor, siki santim santim içimde kaybolurken gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor.

"Siktir, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun. Amını özledim." "Sadece amımı mı?" Söylemeyi başardım.

Kıçımı tekrar tokatlıyor ve sonra tamamen oturana kadar beni aşağı çekmek için kayışları kullanıyor.

"Aman Tanrım!" Aleti içimde inanılmaz derecede derin hissediyorum. O kadar dolu hissediyorum ki, tekrar tekrar yukarı doğru iterken sıcaklığı beni yakıyor. Sığ ve sert hareket vücudumda titreşiyor ve tekrar haykırıyorum.

"Kımılma, sevgilim. İyi bir kovboy kızımıydın gibi sikime bin."

Onun teşvikiyle öne doğru eğildim, ellerim kaslı kalçalarını kavrarken kendimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı doğru çalıştırdım, alnımdan bir boncuk ter damlıyordu.

"İşte bu. Çok iyi."

Onun övgüsüyle daha hızlı hareket ediyorum. Kade'in güçlü elleri hâlâ pantolonumu kavıyor, böylece daha derine inmek için onları daha fazla kaldıraç olarak kullanabiliyor. Aleti G noktama çarptığında, yemin ederim yıldızlar görüyorum ve dışarıda dolaşan herhangi birinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atıyorum.

"Tanrım, Presley," diye mırıldanıyor Kade, hızı artıyor. O pervasızca içime girerken, birleşmemizin sesi odada yankılanıyor. Yatak gıcırdamaya başladığında, misafir yatağını test etmekle ilgili küçük yorumunu yaptığı zamanı düşünerek sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Gıcırıyor. Bu yatak kesinlikle test edildi ve gıcırdaması hoşuma gitti.

Kade kıcıma tekrar vuruyor ve hızını değiştirerek kalçalarını küçük bir daire çizecek şekilde hareket ettiriyor. Sonra yukarı doğru o kadar sert itiyor ki göğüslerim titriyor ve tekrar çığlık atıyorum.

"Siktir, sevgilim." Kade gırtlığını yırtarcasına inliyor, bu da bana serbest kalmanın eşiğinde olduğunu söylüyor. "Kendine dokunmana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet!" Hıçkırarak ağlıyorum.

Vücudumu kaydırıyorum ve parmaklarımı aşırı hassas klitorisimin etrafında kaydırıyorum. İç duvarlarım onun sikini sıkıyor ve kendimi onunla birlikte kenarda sallanırken hissediyorum. Kade beni daha hızlı sikiyor ve ben de onu olabildiğince sıkı kavıyorum.

"Geliyorum," diye haykırıyorum, sırtım zevkten kamburlaşıyor. Kade'in hareketleri sığlaşıyor ve yukarı doğru son bir hamleyle sikinin içimde nabız gibi attığını hissediyorum ve adım dudaklarından dökülüyor. Serbest bırakılmam bedenimi sarsarken gözlerimin arkasında havai fişekler parlıyor ve öne doğru düşüyorum. Kade beni ortak orgazmlarımız boyunca beceriyor ve birlikte süzülüyoruz.

Artık kendimi ayakta tutamayacak hale geldiğimde, yumuşayan boyundan kayıyorum ve yanındaki yatağa düşüyorum. İkimiz de birlikte uzanıyoruz, ağır nefes alışlarımızın melodisi şimdi birleşmemizin sonrasının müziği. Sonunda Kade hareket ediyor ve prezervatifi atmak için ayağa kalkmadan önce alnımdan öpüyor.

Bir dakika sonra geri döndüğünde yüzünde tembel bir gülümseme vardı ve elinde ıslak bir bez tutuyordu. Kıyafetimi çıkarıp bacaklarımın arasını bana her zaman gösterdiği nazik ilgiyle temizlerken yastıklara yaslanıyorum. Bunu yaparken bana beni ne kadar sevdiğini, hayatında olduğum için ne kadar şanslı olduğunu ve az önce onun için yaptığım şeyin ne kadar ateşli olduğunu söylüyor. Sonunda ona durmasını söylemek zorunda kalıyorum yoksa aşırı iltifattan yanacağım.

Yine de bana iltifat etmeye devam ediyor, ama sonunda tatmin olduğunda ve benimle ilgilendiğinde, beni kendine çekerek uzanıyor. Başımı onun nemli göğsüne koyuyorum ve kalp atışlarını dinliyorum. Bir zamanlar kalbinin atmadığını düşünmek delilik. Blake onu kurtarmasaydı, şu anda burada onunla olmayacaktım. Son beş ayımızı birlikte bir hayat kurarak geçiremezdik.

Alışılmadık bir hayat ama seyahat ve işle dolu harika bir hayat. Sadece ailesine çiftlikte yardım etmekle kalmıyoruz, aynı zamanda grubumla Güney'de turneye çıkıyoruz, tıpkı küçük bir çocuk gibi sevmeye başladığım bir grup

Ailem. Ve tıpkı bir ailenin yapması gerektiği gibi, yeteneğimi takdir ediyorlar ve beni asla küçümsemiyorlar. Hatta bu ayın sonunda plak şirketlerinden ilgi görebileceğimiz umuduyla bir albüm kaydediyoruz ve bu sefer kaçmadan noktalı çizgiyi imzalayacağımı biliyorum.

Bir de Night Hawk var. Birkaç yeni kişiyi işe almış olmasına rağmen Jake'e hâlâ zaman zaman yardım ediyoruz. Kovboyum hala çizgi dansı öğretmeyi seviyor ve genellikle o gecelerde onunla birlikte çalışıyorum, ancak Jake daha fazla destek için göz kulak oluyor. Kade ise iyi olduğu konusunda ısrar ediyor ve alkolle iç içe olmanın kaçınamayacağı bir şey olduğunu söylüyor, özellikle de konserlerimin çoğu barlarda olduğu için. İdare etmek için elinden geleni yapıyor ve onunla gurur duyuyorum.

Son beş ayda antidepresan kullanmak, haftada bir online terapiye ve düzenli AA toplantılarına katılmak da dahil olmak üzere kendini desteklemek için elinden gelen her şeyi yaptı. İlk başlarda her şeyle mücadele etse de, her geçen gün daha da kolaylaşıyor. Evet, hala kötü günler geçiriyor - o da bir insan - ama yardıma ihtiyacı olduğunda dürüst davranıyor ve bununla birlikte başa çıkıyoruz. Hatta anksiyetem için bir terapistle gitmeye başlamam konusunda bana ilham verdi ve Blake ve Gavin de TSSB ve yasları için biriyle görüşmeye başladılar.

Kade'in kalbi kulağımda yüksek sesle atmaya devam ediyor ve ben onun sabit hızıyla rahatlıyorum. Bacağımı onunkine doluyor ve kalbinin üzerine bir öpücük kondurmadan önce bedenimi onunkine yaslıyorum. Bir an sonra parmağı çenemin altında ve bakışlarımı kendi bakışlarına doğru kaldırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşları endişeyle çatılmış.

Dudaklarına bir öpücük kondurabilmek için biraz yukarı kayıyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra beni yavaşça ve derinden öpüyor. Aynı anda hem şefkatli hem de güçlü bir öpücük, ne düşündüğümü bildiğini, onun da burada olduğu için mutlu olduğunu söyleyen bir öpücük. Burada olduğum için

Burada.

Geri çekildiğinde burnumu öpüyor ve sonra heyecanla gülümsüyor. "Bir şey görmek ister misin?"

Elimde olmadan onun bulaşıcı gülümsemesine eşlik ediyorum. "Ne oldu?"

Pantolonunu yerde bulmak için kendini benden uzaklaştırdı. Onları yerden alıp cebinden bir şey çıkardı ve yatağa geri döndü. Yüzünde hala gamzeli bir gülümsemeyle bana bir şey uzatıyor. Üzerinde "Beş Aydır Ayık" yazan mavi çipe bakıyorum.

Elimdeki çipi kavırıyorum ve onun duygulu ela gözlerine bakıyorum. "Sen harikası, Kade. Seninle çok gurur duyuyorum."

Bana gülümsüyor. "Bunun gibi küçük bir çipin beni bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Ama hissettiriyor."

Çipi öpüyorum ve sonra ona geri veriyorum. Elini benimkine sarıyor, böylece çip ikimizin avuçlarının arasında sıkışıyor ve sıkıyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

Başımı salladım. "Yapabilirdin, Kade. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Bunu sen yaptın, bunu unutma. Hepsi senin sayende oldu."

İç geçiriyor ve elimi daha sıkı kavırıyor. "Biliyorum bu konuda yine tartışabiliriz ve belki psikiyatristim bunun karşılıklı bağımlılık olduğunu söyleyebilir ama ben ciddiylim. Bunu sensiz yapamazdım." Alnını benimkine yaslıyor. "Bunu sensiz yapmak istemezdim. Sen benim kayamsın Presley. Seni seviyorum."

Kısa bir nefes veriyorum ve beni usulca öperken dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Bunu kabul ediyorum."

Kıkırdıyor ve yanlarımı gıdıklıyor. Kısa süre sonra beni altına kısıtıyor ve siki bacaklarımın arasında sertleşiyor.

İnledim. "Bir daha gidemeyiz, seni seks delisi adam. Bu gece için hazırlanmam gerek ve grup birazdan burada olacak" -duvardaki saate bakmak için uzanıyorum ve nefesim kesiliyor- "otuz dakika!" Göğsünü itiyorum ve Kade oflayıp pufluyor, kalkabilmem için isteksizce üzerimden yuvarlanıyor.

Odanın içinde çırılçıplak koşturup kıyafetlerimizi topluyorum ve sepete atıyorum, Kade de yataktan sırtarak beni izliyor.

"Hazırlanacak mısın yoksa gösteriye çıplak mı geleceksin?" Ona sordum.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Kade ayağa kalkıyor ve çıplak popomu kendine doğru çekiyor. "Aletim görüş alanındayken konsantre olmaya çalışmanı görmek isterdim."

Bir kahkaha atıyorum ve bavulumdan bir sütyen alırken onu üzerimden itiyorum. "Bunu ahbap çiftliğinin sosyal medyasına koyarsan bir sürü müşterin olacağını hayal ediyorum. Yani, beni Randall'a götürdün."

Ben sütyenimi giyerken o sessizleşiyor. Bir an sonra Kade'in ellerini sırtımda hissediyorum ve benim yapmama gerek kalmadan kancayı birbirine geçiriyor. Kollarında dönüyorum ve bana şaşkınlıkla ve biraz da kafa karışıklığıyla bakıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Randall'a beni sosyal medyada gördüğün için mi geldin?"

Yanaklarım kızardı. "Bunu sana hiç söylemedim mi?" Başını iki yana sallıyor. "Doomscrolling yapıyordum, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum ve Night'a rastladım."

Hawk'ın sosyal medya paylaşımı. Fotoğrafta üstsüz ve bir boğanın üzerindeydin ve bu benim kaydırmayı durdurumama neden oldu. Tabii ki, süper seksi genç bir kovboyun benimle ilgileceğini hiç düşünmemiştim ama gözüme çarpmıştın ve durdum. Sonra bunun bir iş ilanı olduğunu gördüm ve tıkladım. Ve bum! İşte buradayım."

Ben gevezeliğimi bitirdiğimde Kade bana sırtıyordu. "Süper seksi genç kovboy, ha?" Onu itip uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni geri çekiyor. "Randall'a benim yüzümden geldin," diyor.

Kızardım. "İş yüzünden, ama göğsüne bakmak için durmasaydım işi göremezdim." Sırılarak göğsüne bakıyorum.

Kade beni kendine çekiyor ve ellerini saçlarıma doluyor. Beni kabaca öpüyor, ben ona ağzımı açarken dudakları teslimiyetimi talep ediyor.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda geri çekiliyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Seni seviyorum Presley. Kahretsin, seni o kadar çok seviyorum ki doğru kelime gibi bile gelmiyor. Saplantılı belki," diye dalga geçiyor.

Onun maskaralıklarına gülüyorum ve gözlerine bakıyorum, ailem haline gelen adamın gözlerine. Bana inebileceğim güvenli bir yer ve bir yuva verdi. Ne olursa olsun yanımda olacağını biliyorum ve ben de onun için orada olacağım.

"Ben de sana takıntılıyım, Kade."

Kovboyum beni içine çekiyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum, kalp atışlarını dinliyorum ve dünyanın birkaç dakika daha bekleyebileceğine karar veriyorum. Olduğum yerde mutlu ve memnunum.

Epilogue

KADE

Yedi Yıldır Ayığım

"SEN BABA OLACAKSIN." Gavin'i sırtından alkışlıyorum. "Bir kıza."

Gavin kıkırdıyor ama uzaktan hamile Blake'i izlerken dudaklarının kenarındaki sıcak gülümsemeyi kaçırmıyorum. Annesi ve Jake'le sohbet ederken bir yandan da partiye katılanlardan bazılarına bebeklerinin cinsiyetini açıklayan pembe pastayı ikram ediyor.

Sodasından bir yudum alarak, "Bana bazı ipuçları vermeniz gerekecek," diyor.

Küçük ailemi düşündüğümde dudaklarımı kendi gülümsemem süslüyor. Presley ile yaklaşık yedi yıldır birlikteyiz. Üç yıl sonra evlendik, ardından iki yıl önce yeni bir küçük hayat bizi varlığıyla onurlandırdı. Beklenmedik olsa da, sevgiyle "Jamie" dediğimiz James Hope Presley başımıza gelen en güzel şey oldu.

Sanki bir işaretmiş gibi, sarışın bir kafa Gavin'in yanından hızla geçiyor ve ardından küçük eller kot pantolonumu çekiştiriyor. "Baba, kalk!"

Kıkırdayan çocuğumu kucağıma almak için eğildiğimde gülümsemem genişliyor. Kısa sarı saçlarına ördüğüm atkuyruğu örgüler, saçlarının

Etrafta koşturup duruyor ve yüzü buzlanmaya benzeyen bir şeyle kaplı.

"Berbat durumdasın, bebeğim."

"Blake Teyze Jamie'ye pasta ver!"

"Bunu görebiliyorum." Jamie bana dişlek bir sırıtış atıyor ve kıkırdamaya başlamadan önce yanağıma ıslak, yapışkan bir ahududu bırakıyor. Kirli sakalıma bulaşan pisliği görünce yüzümü buruşturuyorum ama karşılığında çocuğumun karnına hak ettiği bir ahududu bırakıyorum.

"Baba, hayır!" Kıvranıyor, küçük bacakları beni tekmeliyor. Ona bir ahududu daha veriyorum ve sonra yanlarını gıdıklıyorum. Daha fazla kıkırdamaya başlıyor ve "Gav Amca, yardım et!" diye bağırıyor.

"Bilmiyorum Jamie. Babanın güzel yüzüne buzlanma *yaptın*." Gülüyor.

Daha yüksek sesle kıkırdıyor, onu tekrar gıdıkladığımda küçük yanakları pembeleşiyor. "Onu çok uzun süre gıdıklama, Kade-ne olacağını biliyorsun," Presley

diyor, yüzünde bir sırıtış ve elinde ıslak bir mendille aniden çıkageliyor.

"Evet, baba! Beni iştetme," diye ısrar ediyor Jamie hıçkırıklara boğulmuş kahkahaları arasında. "Ben büyük bir kızmım."

Saldırımını durdurduğumda Gavin kıs kıs gülüyor. "O kesinlikle senin çocuğun."

Buna çok sevindim. Çocuğum sevimli ve komik, bu yüzden Jamie yanağıma bir ahududu daha bırakırken bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

"Bunun için teşekkürler, bebeğim."

"Hoş geldiniz," diyor. Ses tonu o kadar ciddi ki hepimiz gülüyoruz. "Aşağı lütfen."

"Madem bu kadar nazikçe sordun," diye takılıyorum ve onu ayağa kaldırmadan önce başının tepesini öpüyorum.

Tam kaçmak üzereyken karım onu durduruyor. "İzin ver yüzünü sileyim Jamie," diyor ve eğilip dudaklarındaki ve yanaklarındaki pisliği temizliyor. Karım işini bitirir bitirmez, Jaime Blake'e doğru koşmaya başlıyor, muhtemelen onu bir dilim daha kek vermesi için kandırmaya çalışacak.

Presley ayağa kalkıp bana gülümsüyor ve yeni boyanmış pembe saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Her zamanki mor renginden bir değişiklik istedi ve Jamie de rengi seçti. Buna alışmam biraz zaman aldı ama karım saçı ne renk olursa olsun çok seksi görünüyor.

Presley mendille yanağıma temizledikten sonra onu yanıma çekip kalçasını okşuyorum. Başını omzuma yaslıyor.

"Yorgun musun, Lemon sevgilim?" diye sordum.

Kıkırdıyor. "Otuzlu yaşlarımdayım. Her zaman yorgunum." "Gerçek bu değil mi?" diye ekliyor Gavin.

"Bilemem," diye takılıyor. "Hepinizin aksine ben hâlâ gencim."

Presley bana kalça kontrolü yapıyor. "Evet, evet. Bunu daha fazla saklayamazsın, yakında otuzuna basacaksın." Kardeşime döndü. "Ve sen sadece bekle, Gavin. Şimdi yorgun olduğunu mu sanıyorsun? Her iki saatte bir yeni doğmuş bir bebekle uyanana kadar yorgunluğun ne olduğunu bilemezsin."

Gavin karşı çıkmıyor, sadece gülümsüyor. "Dört gözle bekliyorum."

"Bunu şimdi söylüyor." Jamie doğduğunda onunla geçirdiğim uykusuz geceleri düşünüyorum. "Yakında kapımıza gelip bebek bakıcılığı yapmamız için yalvaracak."

"Sanki bunu sen yapmadın?" Gavin soruyor.

Ona mahcup bir sırıtış attım. "Tamam, suçluyum. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu sadece güzel karım bir country yıldızı olmak için beni sancılı bir bebekle yalnız bıraktığında yaptım."

Presley kızarır. "Sadece bir geceydi, Kade. Bir konser için. Ve B, ben bir country yıldızı değilim."

"Bunu Grand Ole Opry'de arka arkaya kapalı gişe oynayan kadın söylüyor," diyor Gavin.

Presley kardeşimin övgüsü karşısında daha da kızardı. "Ben yıldız değildim. Country yıldızının kemancısıydım."

Gavin ve ben ikimiz de ona "*Bu kadar alçakgönüllü olmayı bırak*" der gibi bakıyoruz ama biliyorum ki o bunu yapmayacak. Presley böyledir işte. Son beş yılda, küçük bir kasaba grubunda çalıp bir albüm kaydettikten sonra kendi başına konserler vermesini ve son iki yılda country müziğin en büyük isimleriyle çalması için teklif almasını izledim. Ama kiminle çalarsa çalsın ya da hangi sahneye çıkarsa çıksın, sanki bu o kadar da büyük bir mesele değilmiş gibi davranıyor.

"Ciddiyim," diye devam ediyor Presley, "eğer senin ya da Blake'in bir bebek bakıcısına ihtiyacınız olursa, seve seve yardımcı oluruz. Jamie bebek kuzeni için çok heyecanlı ve onunla ilgilenmek için sabırsızlanıyor."

Buna gülümsüyorum. Blake Teyze'nin karnında bir bebek olduğunu öğrendiğinden beri tek konuşabildiği şey bu.

"Minnettarız. Lafı açılmışken," Gavin'in sesi daha ciddi bir hal alıyor. "Eğer ikiniz de isterseniz Jamie'yi bu gece götürebiliriz. Bugünün senin için büyük bir gün olduğunu biliyorum, Kade."

Presley beni ortamdan sıkıyor, ben de başına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bugün yedi yıldır ayığım. Blake bebek partisini fark ettiğinde

aynı gündü, taşımayı teklif etti ama ona bunun saçma olduğunu söyledim. Evet, benim dönüm noktalarımı onurlandırmam önemli ama ailemin de kendi dönüm noktalarını kutlaması ve hayatın normal akışında devam etmesi benim için önemli. Çünkü bazen hala zor günler geçirsem de, ben iyiyim. İyiden de iyiyim. Ve iyi olmadığımı hissettiğimde beni seven ve destekleyen bir ailem var.

"Aslında bu iyi olurdu," diyor Presley ben cevap vermeden önce Gavin'e. "Jamie'yle vakit geçirmek istemiyorsan tabii?" Bana bilmiş bilmiş bakıyor.

Kalbim ısınıyor. Eşim böyle günlerde iki kızıyla birlikte olmayı tercih ettiğini biliyor. Presley'le tanıştığım günden bu yana ne kadar değiştiğimi düşününce çok komik geliyor. Artık dışarı çıkmaktansa kanepede ailemle film izlemeyi tercih ediyorum. Ama Presley ile yalnız kalmak her zaman istediğim ve arzuladığım bir şey, özellikle de seks yapmaya çalışırken Jamie'nin odaya girmesi konusunda endişelenmemiz gerekmediğinde. Diyelim ki iplerim bir süredir oynamak için ortaya çıkmadı.

Karımın bağlanmış ve merhametime kalmış uysal bedeninin görüntüsü karşısında kalp atışlarım hızlanıyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, kotumun ağ kısmı aniden çok dar geliyor ve kıyafetlerim tenimi kaşıyor.

"Bence ağabeyimin teklifini kabul etmeliyiz," diye cevap veriyorum, sesim normalden biraz daha kalın. Presley'nin mavi gözleri benimkilere kayıyor ve sonra kızarıyor. Karım ne düşündüğümü biliyor. Sonra onu öpmek için başımı eğiyorum ve dudaklarımız birbirine değdiği anda Gavin garip bir şekilde boğazını temizliyor.

"Pekâlâ, belki de gidip Blake'i kontrol etmeliyim." Boynunun arkasını ovuşturuyor.

Kıkırdıyorum ve karımın öpülesi dudaklarından uzaklaşıyorum. "Aslında seninle hemen bir şey konuşmak istiyorum. Benimle yürür müsün?"

Gavin'in yeşil gözleri ciddileşiyor. Arızamdan bir hafta sonra arazide dolaşıp konuştuğumuz günden beri bu bizim olayımız haline geldi - aramızda bir şeyi çözmemiz gerektiğinde yürüyüşe çıkıyoruz ya da babamla yaptığımız gibi Devil's Rock'a gidiyoruz.

Ama bu zamanımız olduğunda oluyor, ki bugünlerde pek sık olmuyor. Şehirdeki bir ayık yaşam merkezinde haftada birkaç gün çalışıyorum, geçen yıl geri vermek için yapmaya başladığım bir şey. Hala Presley ile seyahat ediyorum, yola çıktığımızda Jamie ile ilgileniyorum. Bu arada, ailemizin hızla büyüyen çiftlik işletmesine de yardımcı oluyorum ki bu çiftlik, üst üste üçüncü kez bir grup derginin "En İyi Güney Tatil Fikirleri" listesinde yer aldı.

Kürek. Bu da demek oluyor ki, özellikle Gavin ve Blake'in bebeği yolda olduğu için hepimiz daha da meşgul olacağız.

Gavin, "Evet, tabii ki," diye yanıtlıyor.

Presley'e dönüyorum. "Birazdan döneriz."

"Acele etme. Gidip Jamie'nin Blake'i kendisine teslim etmesini engellemem gerekiyor. O kızın bir dilim pastaya daha ihtiyacı yok - yatma saatini geçirecek."

"Bilemiyorum. Eğer Gavin onunla ilgileniyorsa, şekerin yüksekliğiyle ve kaçınılmaz şeker krizi çöküşüyle başa çıkabilir." Ben sırtıyorum ve Presley çenesine vuruyor.

"İyi noktaya değindin. Blake!" diye ona doğru bağılıyor. Blake eğlenen bir gülümsemeyle kızımıza bakıyor. "Jamie bir dilim daha alabilir."

Presley ve ben gülerken Gavin inliyor.

"Onu alacağını söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Unutma," diye karşılık verir Gavin. "İntikam kötüdür."

Bu sefer, Presley ve ben inliyoruz. İçimden bir ses kardeşimin çocuğunun çok inatçı olacağını söylüyor. Ama çocuklarımızın birlikte oynayacakları, yeni nesil Montgomery'ler -ama bu kez kızlar- hayaliyle gülümsüyorum. Aynı anda hem harika hem de korkutucu olacak ama bunun için sabırsızlanıyorum. Büyükanнем ve annemin de heyecanlı olduğunu biliyorum. Jamie'nin etraflarında olmasını seviyorlar çünkü bu onları "genç tutuyor" ve ikinci bir torun için sabırsızlanıyorlar.

Presley, Blake ve Jamie'ye katılmak için ayrıldıktan sonra Gavin ve ben arazinin etrafındaki patikadan aşağı iniyoruz. Çiftlikte tatil haftasındayız, bu yüzden etrafta hiç misafir yok ama bazı işçiler etrafta dolaşıyor.

Kulak misafiri olmadığımızda, Gavin boğazını temizliyor. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Ses tonundaki gerginliği duyuyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Kötü bir şey değil, Gav. Sakin ol."

Gavin bir nefes alıyor ve sonra küçük bir gülümseme yayıyor. "Tamam. Sadece en son yürüyüşe çıktığımızda bana tekrar tam zamanlı olarak Teksas'a taşınmak ve arazide bir ev inşa etmek istediğini söylemiştin, bu yüzden..."

Bu sefer omzuna yumruk attım. "Ahmak."

Kıkırdıyor. "Özür dilerim, dayanamadım. Burada bizimle olmanı sevdiğimi biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Bunu biliyorum. Presley, Jake aracılığıyla Night Hawk'ta tanıştığı gruptan dostane bir şekilde ayrıldıktan sonra, bir süreliğine Nashville'e taşındık.

Orada çok çalışıyordu. Ancak hamile kaldığında, Jamie'nin de benim gibi büyüebilmesi için ikimiz de ailemize daha yakın olmak istediğimize karar verdik. Bu Presley için önemliydi, özellikle de onun büyümesiyle ilgilenen ebeveynleri ya da geniş ailesi olmadığı için.

Bu yüzden mantıklı gelir gelmez Gavin'e arazimizde bir yer inşa edip edemeyeceğimizi sordum. En hafif tabiriyle şok oldu ama ne kadar mutlu olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yoktu. Ayrıca bana buranın benim de arazim olduğunu hatırlattı - Jamie doğduktan sonra tapuya benim adımlı eklediğinde bu gerçeği daha da pekiştirdi.

Yedi yıl önce bunu istemiyordum, artık buna ihtiyacım olmadığını düşünüyordum. Ama Gavin'in beni neden dahil ettiğini anladım - sadece babamın bunu isteyeceğini bildiği için değil, aynı zamanda benim çocuğum ve şimdi onun çocuğu, hepimizin inşa ettiği mirası paylaşmayı hak ettiği için.

"Peki ne oldu?" Gavin beni düşüncelerimden kopararak soruyor. "Presley yeniden hamile olduğu için daha büyük bir ev mi inşa etmek istiyorsun?"

Sanırım gözlerim fincan tabağına döndü. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Yani, başka bir Jamie istemediğimden değil, ama şu anda değil. Sanırım karım da aynı durumda. Ev de zaten yeterince büyük."

Gavin sırtıyor. "O zaman ne?"

Yıllar boyunca kurtarmak ve gerçekten muhteşem bir şeye dönüştürmek için hepimizin çok çalıştığı arazimize bakıyorum. "Blake ve ben bu sabah konuştuk."

"Ne hakkında?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve kardeşimle yüzleşmek için duruyorum. Duraklıyor, meraklı bakışlarla bana bakıyor.

"Bebeğinize babamın adını vermek istediğinizi ama bunu bana sormaya çekindiğinizi söylemişsiniz."

Gavin'in dudakları birbirine yapışır. "Özür dilerim Kade. Hiçbir şey söylememeliydi."

Kardeşimin omzuna vuruyorum ve onu güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Hayır, bunu yapmasına sevindim. Bence bu harika bir fikir."

Sanki yalan söylediğimi düşünüyormuş gibi temkinli bir şekilde bana bakıyor.

"Gerçekten mi?"

"Yani, daha önce Emmett adında bir kız duyduğumu sanmıyorum, ama çocuğuma Presley'in soyadı için James adını verdim, yani..."

Gavin kahkahayı bastı. "Ona Emmy adını verirdik."

O kadar geniş sırttım ki yanaklarım acıdı. Blake bana çoktan söylemişti ama kardeşimi kızdırma fırsatını kaçıramazdım. "Bu çok daha iyi bir fikir."

Başını sallıyor ve tekrar yan yana diziliyoruz. "Bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordum," diyor bir süre sonra.

"Doğrusu Blake bana söylediğinde şok oldum. Ama üzülmедim. Jamie'ye onun adını verebilirdim, ama Presley'nin adını onunla devam ettirme fikri hoşuma gitti. Ve kabul etmelisiniz ki çocuğum Jamie'ye benziyor," diyorum gururla.

"Adı ona yakışıyor." Gavin "Neden şok oldun?" diye sormadan önce biraz daha yürüdük.

Çizmelerimle bir kayayı tekmeliyorum. "Çünkü babamla ilişkinizin karmaşık olduğunu biliyorum. Ve öldüğünde her şeyi nasıl bıraktığını düşününce, bebeğine onun adını vermek isteyeceğin aklıma bile gelmedi."

"İkimizin de onunla ilişkileri karmaşıktı," diye karşılık veriyor. "Bu konuda seninle aynı fikirde değilim. Ama neden istiyorsun?"

Gavin tereddüt ediyor, sonra tekrar yürümeyi bırakıp bana bakıyor. "Onunla olan farklılıklarına ve yaptığı her şeye rağmen, yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığını anlıyorum. Her zaman doğru muydu? Hayır. Ama o ailesini korumaya çalışıyordu."

Ayık olmadan önce, Gavin'in sözleri beni kızdıırırdı ve bir içkiye uzanmak isterdim. Ama şimdi bir baba olduğum ve babamla olan ilişkim hakkında morarana kadar konuştuğum bir terapi gördüğüm için Gavin'in ne demek istediğini anlıyorum. Babamın bizi bildikleriyle ve elindeki araçlarla yetiştirmek için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Yıllar önce söylediği ve yaptığı her şey için onu affettim.

"Başka bir nedeni var mı?" Ben soruyorum. İçimden bir ses onun için bundan daha fazlası olduğunu söylüyor.

"Güçlü bir iş ahlakına sahip iyi bir adamdı. Hatalarına rağmen bizi severdi. Bizi bildiğimizden bile daha çok severdi. Her zaman birbirimize sahip olmamızı sağladı, Kade. Ve ölümü bizi neredeyse parçalayacakken, tekrar bir araya getirdi. Bu benim sadece onu değil, seni ve ilişkimizi de onurlandırmamın bir yolu. Eğer kızım senin, onun yarısı kadar bir insansa-" Gavin boğazındaki duyguyu temizledikten sonra kendini toparlamak için duraklıyor. "Bir şey daha var."

Sadece başımı sallıyorum, şu anda konuşmak için kendime güvenemiyorum. Gavin'in duyguları -sözleri- beni beklediğimden daha fazla etkiliyor ama kötü bir şekilde değil.

"Göbek adı Kade olacak." *Kade*. "Emmy Kade Montgomery." Gavin başını sallıyor.

Kardeşimi uzun ve şiddetli bir sarılmayla kendime çekiyorum; sadece bir kardeşle paylaşabileceğiniz bir sarılma, cehenneme gidip gelirken yanınızda olan bir insanla.

Uzaklaştığımda, gözleri yıllar önce ona yardım aldığımı ve yalnız kalmaya ihtiyaçım olduğunu ilk söylediğimde olduğu gibi yaşlıydı. Bu konuşma da duygusal ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Seninle gurur duyuyorum Kade, dönüştüğün adamlarla. Her gün daha iyi olmak istememi sağlıyorsun."

Pazularını sıkıyorum. "Sen iyi bir adamsın, Gav, en iyi adam. Bunu yapmayı düşündüğün için bile teşekkür ederim. Onur duyduğumu söylemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

Sonraki sözleri neredeyse bir fısıltı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Harika bir baba olacaksın."

"Öyle mi
düşünüyorsu
n?"

"Biliyorum."

Ben daha başka bir şey söyleyemeden, sarı bir saç teli aramıza giriyor ve bacaklarımızın etrafında dönmeye başlıyor.

"Bakın! Ben bir midilliyim!" Jamie kıkırdıyor. Gavin ve benim kıkırdamamıza neden olan bir ses çıkarıyor, sonra tekrar tekrar etrafımızda dönüyor. Çok geçmeden Presley, Blake'in kuyruğunda bize doğru geliyor.

"Çok özür dilerim. Buraya çok hızlı koştu." Presley gülüyor. "Belki şanssın yaver gider ve banyodan sonra bayılır."

"Olmazsa film izleriz," diyor Blake, Gavin'in yanına yaklaşırken. Başını Gavin'in omzuna yaslıyor ve Gavin de elini onun karnındaki şişliğe koyuyor. Ortaya çıkan görüntü karşısında kalbim ısınıyor ve hayranlıkla karnına bakıyorum. *Emmy Kade*. Benim ve babamın adını taşıyan bir yeğen.

Presley yanıma sokuluyor ve ben de küçük transımdan çıkıyorum. Hala cam gibi olan gözlerimi ve hafif şok olmuş yüz ifademi görünce biraz kaşlarını çatıyor.

"İyi misin, bebeğim?" Sesi, hâlâ dörtmala koşan Jamie duymasın diye kısık çıkıyor.

Dikkatimi önce Gavin'e sonra Blake'e veriyorum. Blake, Gavin'in bana ne söylediğini bildiğini belirten bir bakış atıyor. Sıcak kahverengi gözleri bana gülümsüyor ve elini kardeşimin karnındaki elinin üzerine koyuyor.

Kendi gülümsememle, benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemli olan karıma bakıyorum.

"Ben harikayım." Tam olarak inanmadığını biliyorum ama yalnız kaldığımızda ona her şeyi anlatacağım. Pembe saçımın bir tutamını çekiliştiriyorum. "Hazır mısın

Buradan çıkalım mı, karıcığım?"

Alt dudağını ısıyor ve ağızma bakıyor. "Eğer öyleysen."

"Öyleyim." O çok sevdiğim akıllı ağız bana neler yapabileceğini hayal ederken vücudum ısınmaya başlıyor. "Jamie, annen ve baban şimdi gidiyor. Gavin Amca ve Blake Teyze ile yatıya kalacaksın."

Jamie onaylarcasına kişniyor ve ben başımı sallıyorum. Güzel karım ve ben nasıl bir ucube yarattık.

Presley ve ben Jamie'ye ve yemek alanına dağılmış ailenin geri kalanına veda ettikten ve annem geç kalmamamız için bizi uyarırken yarın acı biber gecesi olduğunu hatırlattıktan sonra, karımı yanıma çekiyorum ve inşa ettiğimiz küçük eve giden patikadan aşağı doğru yürüyoruz. En sevdiğimiz çatı katının bulunduğu ahırın hemen arkasında.

Yaklaştığımızda sürgülü kapıya bakıyorum ve sinsice sırtıyorum. "Bir mola vermeye ne dersin?"

Bakışlarımı takip ediyor ve arsızca sırtıyor. "Aslında *çok* kötü bir kız oldum."

Sikim zıplıyor. "Oh, öyle mi? Ne yaptın sen?"

Öne doğru eğilip dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve ısıyor. "Bugün kocamla seks yapmadım."

Acıdan tıslıyorum, sonra kıkırdıyorum. "Haklısın. Bu *çok* kötü. Bence şaplak atılmalısın. Sence de öyle değil mi?"

"Evet, Kade," diye mırıldanıyor.

Hırladım ve kot pantolonunun üzerinden poposuna bir şaplak attım. "O zaman sana bir ders vermeme izin ver, Lemon sevgilim."

Presley soluk soluğa bir kahkaha attı. Gözümü kırpmama fırsat vermeden ahıra doğru yola koyuluyor ve ben de peşinden gidiyorum.

Daha Fazla Kade & Presley İster misiniz?
Bonus Bölümlerini [Buradan](#) Alın!

Kayla Grosse Yazarına Ait Diğer Kitaplar

[GÜMÜŞ KÖPÜKLÜ](#)

Bir babanın en iyi arkadaşı, büyük beden bir kadın başrol ve onun seksi gümüş tilkisi ile baharatlı yaş farkı romanı

[HİLELİ ATIŞ \(BROTHER PUCKERS KİTAP #1\)](#)

Büyük beden kadın başrol ve erkek başrol ile baharatlı bir MMF romanı... ve onların ateşli hokey oyuncusu

[PUCK SHY \(KARDEŞ PUCKERS KİTAP #2\)](#)

Büyük beden bir kadın başrol ve onun golden retriever hokey oyuncusu ile baharatlı bir roman

[DİZGİNLE BENİ \(NIGHT HAWK KOVBOYLARI #1\)](#)

rahmetli kardeşinin en iyi arkadaşı, küçük bir kasaba, büyük beden bir kovboy kızıyla kovboy romantizmi

[SENİ BÖYLE SEVİYORUM](#)

büyük beden bir kadın başrolle ikinci bir şans, rock yıldızı romantizmi

[JUST AXE](#)

⁴ Kasım 2024'te satışa sunulacak
süper baharatlı bir MMF karlar içinde odun krakeri romantizmi

[MANNY'YE AŞIK OLMAK](#)

Yazar ikilisi Kayla Nicole'den bekar bir anne, çağdaş romantizm

Özel Bonus Hikayeler, Sanat Eserleri ve Daha Fazlası İçin Ziyaret Edin:

www.patreon.com/kaylagrosse

Kayla'yı bul:

Web sitesi: <http://www.kaylagrosse.com/>

Instagram: [@kaylawriteslife](#)

Facebook: [Kaylaholics Facebook Grubu](#)

TikTok: [@kaylagrossewriter](#)

Twitter: [@kaylagrosse](#)

Acknowledgments

Kade ve Presley'nin hikayesini okuduğunuz ve Montgomery çocuklarının yolculuğunu benimle birlikte tamamladığınız için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM... Ne kadar duygusal bir yolculuk oldu.

Rein Me In'i yazarken bunun bir seri olmasını hiç planlamamıştım ama Kade benimle konuőtu ve bana kurtarılması gerektiğini haykırdı. Ona dileğini verebildiğim ve hem onun hem de Presley'nin hikayesinin anlatılıp dünyayla paylaőılabildiđi için çok mutluyum.

Bu hikaye diğer yazdıklarımдан çok daha farklıydı. Sadece keder ve iyileşme ile ilgili değil, aynı zamanda bağımlılık, akıl sağlığı ve beden imajı ile de ilgiliydi. nceki kitaplarımı okuduysanız, büyük beden karakterlerimin kendilerine güvenme ve bedenlerinde mutlu olma eğiliminde olduklarını biliyorsunuzdur. Bildiğiniz gibi Presley için durum böyle değildi. Ancak onun hikyesinin anlatılması gereken önemli bir hikâye olduğunu düşündüm. Benim ve bu dünyadaki pek çok insanın hikayesine benzer bir hikaye. Umarım siz de onun yolculuğunda benim kadar iyileőmiő hissedersiniz. Ve bu hikayeden her zaman daha iyiye gideceğini bilerek uzaklaőırsınız. Olduğunuz gibi sevildiğinizi bilerek.

Şimdi de teőekkrlere!

Öncelikle, bu yazarlık yolculuğunda beni desteklediğiniz için SİZ sevgili okuyucularıma her zaman teşekkür etmeliyim. Hikayelerimi okuduğunuz, paylaőtıđınız ve sevdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bunun gibi önemli kitapları paylaőmaya devam edemezdim. *Rope Me In'i* elinize almanızın ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsiniz. Bu yüzden teşekkür ederim!

Alfa, beta ve duyarlılık okuyucularım Taylor, Allie, Elliot, Nic, Dallas, Melissa ve Jackie'ye, Kade ve Presley'nin hikayesinin parlamasına yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu yazma sürecini atlatamazdım. Bana değerli geri bildirimler verdiğiniz ve beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarım Bailey Hannah ve Nicole Reeves'e, bu kitap hakkındaki bitmek bilmeyen atıp tutmalarımı ve sesli notlarımı dinleyen Melissalarım ve bu canavar kitabın editörlüğünü yapan Melissa Frey'e teşekkür ederim.

Smut Obsessed ve Smut VIP Patronlarıma, Kasandra R, Lindsey M, Jenn M, Kaitlyn J, Jackie B, Jessica M, MGN, Kaitlen, Sasha, Jee, Sarah S, Carlee R ve Micheala L, tüm sevginiz için teşekkür ederim. Sürekli desteğiniz benim için dünyalara bedel. Teşekkür ederim!

Son olarak, kendi kederim ve ruh sağlığı yolculuğum boyunca bana destek olan aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ben burada olamazdım. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Bir dahaki sefere

kadar... Xoxo,
Kayla

Not: Siz veya tanıdığınız biri depresyonla mücadele ediyorsa veya yardıma ihtiyacı varsa, lütfen 988'i arayarak veya mesaj atarak 988 İntihar ve Kriz Yaşam Hattı ile iletişime geçin. Yardım için <http://www.988lifeline.org/> adresini de ziyaret edebilirsiniz.

Seni seviyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.